

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARRIE RYAN

KARANLIKLAR
ŞEHİRİ

Pegasus Yayınları: 1050

Gençlik: 183

Karanlıklar Şehri

Carrie Ryan

Özgün Adı: The Dark and Hollow Places

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Begüm Berkman Padar

Düzeltili: Serpil Tütüncü

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüþ

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüþtü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaþa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015

ISBN: 978-605-343-515-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Carrie Ryan, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Random House Inc.'in alt yayıncısı
Random House Children's Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüþsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CARRIE RYAN

KARANLIKLAR ŞEHİRİ

DİRİLİŞ-3

İngilizceden Çeviren:

Gölce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

Bu şehir bir zamanlar bir şeye benziyordu. Güneşin pencerelerden gözleri yakarcasına ışıldayarak yansıdığını resimlerde görmüştüm. Beyaz eldivenli adamlar, apartman topuklu ayakkabılarıyla yalpalayarak yürüyen kadınlara kapıları açmak için gün boyunca koşuştururken, geceleri ışıklar çelik binaların üzerinden yüksek sesli, hafifmeşrep davetler gibi yansıyarak parlıyordu.

Bazen Geri Dönüş başladığında o kadınlara ne olduğunu merak ederdim. Ayaklarına geçirdikleri o tuhaf şeylerle nasıl kaçıp kurtulabilmişlerdi acaba? Önceleri Dünya ne kadar da farklı olmalıydı; güvenli ve rahat.

Şehir artık öyle bir yer değildi. Şimdi çıplak kirişler, parçalanmış parmak kemikleri gibi göğü deliyordu. Gökdelenlerin yarısı yıkılmış, yağmacılar özene bezene inşa edilmiş demir yığınlarını uzun zaman önce boşaltmışlardı. Sokaklara sis misali sızan korku dışında artık pek bir şey kalmamıştı.

İnsanlar Teşkilat'tan, Lanetlilerden, gelecekten korkuyordu.

Buna rağmen bu şehir benim evim olmuştu. Çocukken yaşadığım kasaba dışında, bildiğim tek dünya bu şehirdi. Tehlikeli ve

acımasız olmasına rağmen burası hayatta kalma arzusuyla yanıp tutuşanlar için bir sığınaktı. İnsanlar kiralarnı ödüyor, kurallara uyuyor ve yaşamak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlardı.

Bu nedenle, günün son ışıkları da gökyüzünü terk ederken, kendimi Karanlıklar Şehri'ni çevreleyen ve koruyan Çit'in Hiçlik tarafında bulmuştum. Burası, Elias'ın parasız kaldığında yaşadığımız minicik dairenin kirasını bir yıl daha ödeyebilmek için takas yapmaya geldiği yerdı. Burası, doğru pazarlıkla her şeyin bulunabileceği bir yerdı ve ben de öğleden sonra elimdeki tek bıçağın ağzı kırılınca yardım almaya buraya gelmiştim.

Yeni bıçağı sıkıca kavrayarak iki bina arasına gerilmiş köprülerden birinden geçmeye hazırlanıyordum ki boğuk bir öksürük sesi duydum. Güneş batıyordu ve fırtına bulutları nehrin üzerine yerleşerek gökyüzünü soluk bir yeşile boyamıştı. Hava kararmadan önce Karanlıklar Şehri'ndeki daireme dönmeye kararlı olduğumdan hızlanarak bir sonraki çatıya doğru yürüdüm fakat binaları bağlayan köhne köprünün üzerine adımımı atar atmaz birinin, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye seslendiğini duydum.

Parmaklarımın arasında köprünün yıpranmış halatıyla donakalmıştım. Kendime bakmayı öğrenecek kadar uzun süredir yalnız yaşıyordum fakat bu uyarı bir şekilde tereddüt etmeme neden oldu. Bir adım daha atmak üzereydim ki ses, "Aşağıya bak," dedi ve söylediğini yaptım.

On-on iki kat aşağıdaki sokak loştu ve gölgelerde bir şey görmek zordu fakat yine de bir hareketlilik fark ettim. Bir inilti, binalar arasında yankılanarak yükseldi. Bulutların arasındaki dar bir boşluktan beliren güneş, aşağıdaki sokağı hafifçe aydınlatırken bir çift göz ve kırk dişler üzerinde parıldadı.

Gözlerim alıştıkça, düştükten sonra ölmüş olmaları gerektiği halde onlarca kırk dökük bedenın arasından bana doğru uzana-

rak boşluğu pençeleyen Lanetlilerin parmaklarını seçebildim. Belki de ölmüşlerdi ve salgın onları vebalı fareler olarak geri getirmişti. Tiksinerek ürperdim.

Az önce üzerinde yürümeye hazırlandığım köprünün taltalarının çürümüş olduğunu fark ederek dikkatlice çatıya doğru geriledim. Bir adım daha atsaydım kendimi aşağıdaki kalabalığın içinde bulabilirdim.

Ses, "Beni dinleyen ve aşağıya uçmayan ilk kişisin," diyince bıçağımı çekerek arkama döndüm. Yıkılmış iki bacanın arasında bir kadın oturuyordu. Elinde, ucundan cılız bir duman çıkan kararmış, ahşap bir pipo vardı.

Bunun bir tuzak olabileceğini düşünerek çatıyı kolaçan ettim. Kadın bıçağımı işaret ederek, "Zahmet etme," dedi. "Burada yalnızca ben varım."

Pipoyu yeniden ağzına götürdü ve piponun ucu kızarıırken kadının yüzünü açıkça görebildim: Gözlerinin çevresine çektiği kalın, siyah çizgiler gözyaşı, ter veya her ikisiyle birden dağılmıştı. Piponun közü söndüğünde kadının yüzü yeniden karanlığa gömüldü.

Ancak o anda bileğindeki daire şeklindeki iltihaplı, açık yarayı gördüm. Yarayı çevreleyen deri şişmişti ve irinliydi. Bunun bir ısırtık olduğunu anladım. Yeniden bıçağımı çektim ve elimin titremesine izin vermeden sıkıca tuttum.

Genellikle Lanetlilerle her türlü çatışmadan kaçınma konusunda iyiydim. Ne kadar dikkatli olursanız olun, her zaman bir şeyler ters gidebilir ve Lanetliler dişlerini etinize bir şekilde geçirebilirdi.

Kadın omuz silkti ve piposundan bir nefes daha çekti. Köz ışığı tenini yeniden aydınlattı ve ellerinin nasıl titrediğini gördüm. Yaşlı cildini daha renkli ve genç gösterebilmek için yüzüne sürdüğü pudra tabakası çatlamış, cildini kırık bir aynaya dönüştürmüştü.

Kendi yüzümü, bedenimin sol tarafını kalın bir örümcek ağı gibi saran yara izlerini düşündüm. Onun çatlakları yıkanabilirdi fakat benimkiler yıkanınca çıkmıyordu.

Sonunun yakın olduğunu, salgının onu öldüreceğini anlamak zor değildi. Aşağıda yığılı bedenlere bir kez daha baktım. Cılız inilti-leri geceye karışıyordu. Yakında bu kadın da onlardan biri olacaktı. Şanslıysa, dönüşmeden önce birileri onun icabına bakardı. Fakat eğer değilse...

Yutkundum.

Onu benim öldürmem gerektiğini fark edince midemde rahatsız edici bir ağırlık hissettim. Dengemi kaybettiğimi hissediyordum ve bir an için bulunduğum yükseklikten rahatsız olup çatının kenarından birkaç adım uzaklaştım.

Başka bir sonsuz gece başlamadan önce günün son ışıkları, geriye kalan son sıcaklık dalgası bedenimi okşuyordu. Kadın bıçağıma değil, yüzüme odaklanmıştı.

Piposundan bir nefes çekti fakat göğsü kımlıdamamıştı bile. Bir an gözlerini tenimdeki izlere dikti. "Senin gibi haşatı çıkmışlardan hoşlanan erkekler var," dedi başını sallayarak. Bakışları, ben orada değilmişim gibi arkamdaki adanın aşağısına, Karanlıklar Şehri'nin uzaklardaki daha büyük binalarının yıkıntılarına doğru kaydı.

Hayır yok, diye düşündüm.

İçine çektiği dumanı üfledi. "Aslında onlar daha çok haşatını kendi elleriyle çıkarmaktan hoşlanabilirler." Yılların alışkanlığıyla, artık sürülü olmayan rujunu düzeltmek için parmağıyla dudaklarının kenarını sildi.

Bir şeyler söylemeliydim. Onu rahatlatmam, teselli etmem ya da yardımcı olmam gerekirdi. Bu kadın salgına yakalanmıştı ve hayatının son dakikalarını yaşıyordu. Olanların korkunçluğu

karşısında ne kadar işe yaramaz olduğumu fark ettim ve sadece boğazımı temizleyebildim. Bu kadını neyin rahatlatacağını nereden bilebilirdim ki?

Çatının diğer tarafına, geldiğim yöne baktım. Aynı yoldan geri dönmek; onun kaderini başka birinin ellerine bırakmak kolay olurdu. Ancak bu çok acımasızcaydı. Sonuçta ben de bu adada onun gibi yalnızdım. Belki de onun yerinde olsaydım, son anlarımda birinin beni dinlemesini isterdim.

Isırığın kenarlarıyla oynadı ve kolundan yukarıya çizgi çizgi yayılan kızarmış iltihabın üzerine bastırdı. “Sevgilin var mı?” diye sordu. “Bir sevdiğin var mı?” Huzursuzlanmıştı, gergin görünüyordu. Sanki ne yapacağını anlamıştı ve süresini biraz olsun uzatmak istiyordu.

Bu ilgisi beni şaşırtmıştı. Aynı anda hem evet hem de hayır demeye çalışırken sesim bir homurtu gibi çıktı. “Benim bir,” kelimeleri ağzımda biraz geveledim, “ağabeyim var.” Bu, Karanlık Şehir’ndeki yaşamımızı kolaylaştırmak için Elias’la herkese söylediğimiz bir yalandı. Bu yalanı o kadar uzun zamandır söylüyorduk ki sanki gerçekmiş gibi geliyordu.

“Teşkilat’a katıldı,” dedim.

“Ne zaman?” Kaşları çatıldı.

Sorusunun bir ağırlığı vardı: İsyan’dan önce katıldıysa, dünyayı iyi bir yer yapmak için çabalamış olacaktı. İsyan’dan sonra katıldıysa, umudu kalmamış insanları kontrol etmekten zevk alan bir mazoşist sayılırdı.

“Üç yıl önce.” Bunu nadiren yüksek sesle söylüyordum çünkü onun ne kadardır yanımda olmadığını kabullenmek istemiyordum. Önceleri yalnızca günleri yaşıyordum; yarınları teker teker tüketirken haftaları, ayları ya da yılları hesaplamak zorunda kalmadan.

Kadın ıslak ağzını açarak kahkaha atınca dudağı büküldü ve sol taraftaki birkaç dişinin eksik olduğunu gördüm. Sesimdeki umudun kulağa ne kadar saçma geldiğini söylemesine gerek bile yoktu. İsyan'dan önce Teşkilat'a katılanların hayatta kalma oranını ikimiz de biliyorduk: Yedide birdi. Yalnızca o bir kişi, ancak iki yıllık hizmeti bitince evine dönebiliyordu ve Elias'ın uzun zaman önce dönmüş olması gerekiyordu.

İçimde ani bir öfke hissettim. Belki de kadının istediği buydu. Göğsüne bıçağı saplamam için beni kışkırtıyor olabilirdi. Bıçağın, kaburgalarını sıyrdığını ve sıcak kanının ıslaklığını arzulamamı istiyor olabilirdi. Gözlerimi kısarak ona doğru bir adım yaklaştım. Neredeyse bir Lanetli'ye dönüşmek üzereydi ve onların üstesinden daha önce de gelmişim.

Piponun sapını dişlerinin arasındaki boşluğa yerleştirerek bir nefes çekti ve piponun ucu yeniden kızararak aramızdaki boşluğu aydınlattı. "Ah, tatlım," dedi sonunda fakat sesinde yargılama değil acıma vardı.

Ses tonu beni huzursuz etmişti ama yüzümdeki ifadeyi görememesi için yan döndüm. Yine de bakışları yeniden yara izlerime takıldı. Başını yana eğdi; hepsini tek tek inceliyor, sanki onları bir araya getirerek bir desen oluşturmaya çalışıyordu.

"Ah, tatlım," dedi bir kez daha; bu sefer içinde bulunduğumuz anın perişanlığına hayıflandığını anladım. "Bunca zamandır onu mu bekliyorsun?"

Sesindeki endişe bir annenin kızıyla konuşmasını andırıyordu ve içimdeki taze bir acıyı uyandırdı. Başımınla onayladım.

"Şehir ölüyor," dedi. Sesi sakın ve yumuşaktı. Rahatlatıcıydı. "Buradan gitmelisin. Kendine yeni bir hayat kurmalısın." Bluzunun ince askısını omzundan yukarıya çekti fakat askı yeniden kolundan aşağıya kaydı.

Omuz silktim. "Benim evim burası," dedim. Savunmaya geçtiğimin farkındaydım.

Aramızda bir süre sessizlik oldu. Hiçbir sesin var olmadığı, gerçek bir sessizlik değildi; aşağıdan gelen inlemeler ve yan bina-
dan gelen bağırışlarla ortalık Hiçlik'in olabileceği kadar sessizdi.

"Bir zamanlar uzun süre takılıp kaldığım bir adam vardı..." dedi kadın. Eskimiş ayakkabılarının ucundan bir parmağını çıkardı. Sö-
zün devamını getirmesini bekledim fakat o bir süre ayağıyla meşgul
olduktan sonra omuz silkti.

"Bazı erkeklerin garip bir aşk anlayışı var." Yağlanmış saçının
bir tutamını kulağının arkasına atarken boynunda bazı morluklar
olduğunu gördüm.

Elias'a onu bekleyeceğime söz verdiğimi ve buradan ayrılma-
mın onun öldüğünü kabul ettiğim anlamına geleceğini bilemezdi.
Onu bana ve evine dönmekten alıkoyabilecek hiçbir şey olmadığını
biliyordum. Gideceği akşam bana beni tekrar bulacağını söylemişti
ve ona inanıyordum.

Ancak aylardır bilincimin kıyısında dolanan karanlık bir dü-
şünce yeniden zihnimde belirdi: Küçüklüğümüzde Elias, kardeşimi
Lanetliler Ormanı'nda terk etmişti, beni de terk etmeyeceğine nasıl
inanabilirdim?

Kadın ayağa kalkınca bıçağını çekerek işini bitirmek üzere
ona doğru döndüm. Ancak bana yaklaşmıyor veya herhangi bir
şekilde tehdit oluşturmuyordu. Yalnızca piposunu ters çevirdi ve
bacalardan birine vurdu. Piponun közleri, kadının bacaklarının ve
ayaklarının etrafında daireler çizerek düştü ve yavaşça yok oldu.

"Hayatının gerçekte nasıl olmasını istediğini hiç düşündün mü?
Mesela küçükken?" Çatının kenarına doğru yaklaştı. Karanlık sanki
sonsuzluğa uzanıyordu.

Doğduğum kasabayı düşündüm; bir kardeşimin, babamın, beni seven ve benimle ilgilenen birçok insanın olduğu kasabamı.

Oydu. Yaşamak istediğim hayat oydu. Bu şehir değildi. Bu izler değildi. Bu yalnızlık değildi. Kardeşim Orman'da düşüp dizini yaraladığında kanının ne kadar parlak göründüğünü, Elias ve ben onu orda bırakarak uzaklaşırken, ölülerin telleri nasıl pençelediklerini hatırladım.

Ancak bu kadına bunların hiçbirini anlatmadım. Yalnızca başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim.

Sanki daha farklı bir cevap beklercesine yüzü biraz asıldı. "Peki, öleceğini bilsen ne yapmak isterdin?"

"Hepimiz bir gün öleceğiz," dedim.

İrkilmişçesine gülümsedi. "Yani zamanını bilseydin," diye açıkladı. "Yalnızca birkaç günün olsaydı." Derin bir nefes aldı ve ekledi: "Birkaç dakikan."

Başımı iki yana salladım. Bu bir yalandı fakat bu kadının hakkımda daha fazla şey öğrenmesini istemiyordum; zaten yeterince biliyordu. Onun ölümü için burada olmak bile yıllardır birileriyle paylaştığım en samimi andı. Bu kadından hoşlanmak, onu önemsemek istemiyordum çünkü o zaman bu an ve birazdan olacaklar çok canımı yakacaktı.

Beni terk edeceğini bildiğim birilerine bağlanmak istemiyordum. Bu kadına daha farklı bir şeyler veremediğim için üzgündüm fakat kendimi onu koruyabileceğimden daha fazla sakınmam gerekiyordu.

Kahkaha atarmış gibi yaparken gözleri parladı ve omuzları sarsıldı. "Ah, pekâlâ," dedi kirli piposunu temizlenebilirmiş gibi havada sallayarak. "Pekâlâ," dedi bir kez daha, zor duyulur bir sesle.

Titremeye başlamıştı. Bunu daha önce de görmüştüm; salgın, bedeni ele geçiriyor, derinlere ilerliyordu. Bedeni her an tükenip ölebilirdi. Sonra dönüşerek beni ısırmaya çalışacaktı.

Bıçağımı sıkıca tutarak ona yaklaştım fakat kadın başını çevirdi ve beni kovarcasına elini salladı. Çatının kenarındaki çıkıntının üzerinde duruyordu. Veba fareleri aşağıda inliyordu.

“Ben yalnızca...” dedi. Elini başına götürerek saçını düzeltti. Dudaklarım sıkıca birbirine bastırdı ve derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi. “Ben yalnızca birinin hatırlamasını istemiştım,” dedi. “Yalnızca kısa bir süre de olsa biri için güzel görünmek istemiştım.”

“Neyi hatırlamasını?” veya “Kimi hatırlamasını?” diye sormama fırsat vermeden kendini boşluğa bıraktı. Rüzgâr, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bedeni esintiye kapılmış bir kurdele gibi bir süre havada süzülerek karanlığa gömüldü.

Çığlık bile atmamıştı.

Ona ne olduğunu bilmek için çatının kenarına koşmama gerek yoktu. Aşağıdaki beton zemine çarpan bedeninin sesini duydum; kemiklerinin kırılışını, kafatasının çatlayışını.

Bıçağı bıraktım ve ellerimle yüzümü kapadım. Sanki yıkılmama engel olacakmış gibi parmaklarımı alnıma bastırdım. Kadının son dakikalarında yanında ben olmamalıydım. İsmi ve öldüğünü kime haber vereceğimi bile bilmiyordum.

Birden durumumun onunkine ne kadar benzediğini fark ettim. Aynı şey benim başıma gelse hiç kimse bilmeyecek veya umursamayacaktı. Karanlıklar Şehri’ndeki birkaç komşum, kaybolduğumu fark etmek bir yana, muhtemelen ismimi bile hatırlamıyordu.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Elbette son üç yılı tek başıma geçirmiştim fakat bu süreçte hep hayatta kalmaya

ve Elias'ı beklemeye odaklanmıştım. Ancak bu kadın bana bir şey yapmıştı. İçimdeki bir boşluğu fark etmemi sağlamıştı ve bu boşluğu doldurup dolduramayacağımı bilmiyordum.

Sonunda başımı kaldırdım ve kadının, iki bacanın arasında oturduğu boşlukta bir bohça bıraktığını fark ettim. Hissizleşmiş bir şekilde gidip bohçayı aldım. Her ne kadar içini karıştırmak yanlış gibi gelse de bu beni durduramadı.

Tüm mal varlığı, yarısı boşalmış pudra kutuları ve rujlardan ibaretti. Yaşını ve yüzündeki her bir çizgiye yerleşmiş olan umutsuzluğunu kapatmaya hiçbir zaman yetmeyecek olan makyaj malzemeleri...

Parmağımı parlak kırmızı bir ruja sürdüm; renginde beni çeken bir şey vardı. Sonra çekinerek elimi kadının yanında oturduğu bacaya bastırdım ve aşağı kaydırarak dumanın kararttığı tuğlaların üzerine kırmızı bir çizgi çektim.

Bohçadaki kutuları karıştırırken bulduğum maviyi kırmızının üzerine ve siyahı da mavinin etrafına sürdüm. Gözler, dudaklar, saçlar ve çene... Yavaş yavaş kadının portresini çiziyordum. Son anlarındaki, gölgelerin içinde iki büklüm olmuş halini değil, düşerken acısının son bulduğunu bildiği için yüzünde beliren kocaman gülümsemeyle çizmiştim.

Veba fareleri aşağıdaki sokakta inliyor, alt kattan adamların kahkahaları ve kadınların cilveli gülüşmeleri geliyordu. Birbirleriyle avunmaya çalışırken, hava onların ter ve arzu kokularıyla ağırlaşmıştı. Ben ise kadını çizmeye devam ediyordum. Onu güzel, sanki yer çekimi onu ele geçirmeye cesaret edemiyormuş gibi havada uçarken çiziyordum.

Duramıyordum. Kadının benden çaldığı kontrolümü geri almak istercesine alelacele çiziyordum. Resim bittiğinde neye benzediğine bakmak için geri çekildim ve bir noktada yabancıyı çizmeyi bırakıp

kendimi çizmeye başlamış olduğumu fark ettim. Yüzüme tel tel düşen sarı saçlarım ve yara izlerimle şu anki halimi değil, o gün kardeşimi Orman'da terk etmeseydim olacağım halimi çizmiştim.

Kadın bana her şey mümkün olsa hayatımda ne isteyebileceğimi sormuştu. Elias'ın geri dönmesini arzuluyordum ama onun dışında uzun süredir ne istediğimi düşünmemiştim. Karanlıklar Şehri'ne ilk geldiğimizde, Orman'daki kasabamıza dönmek istediğimi söyleyebilirdim fakat zamanla bu isteğimi de unutmuştum. Günlük hayat mücadelesinin, beni hayallerimden uzaklaştırmasına izin vermiştim.

Tıpkı bu şehir gibi, ben de eskiden bir şeye benziyordum. Bir zamanlar sabah yatağından mutlu kalkan ve ihtirasın ne demek olduğunu bilen bir kızdım. Fakat son üç yıldır hatta daha uzun süredir duygusuzlaşmışım ve çevremde süregiden hayatın benim onayım olmaksızın değiştiği gerçeğini kabul edemiyordum.

Bitkin düşmüş ve düşüncelerde kaybolmuş halde duvardan uzaklaştım ve daireme doğru yola koyuldum. Bana neden hâlâ burada olduğumu, neden onu beklemek için burada sıkışıp kaldığımı hatırlatacak tanıdık bir ortama ihtiyacım vardı.

Karanlıklar Şehri'ne ilerlerken gecenin karanlığı omuzlarıma çöküyordu. Köprüleri aceleyle geçtim ve Çit duvarını geçerek Şehir sınırlarına ulaşmak için sıraya girmiş insanların arasında güçlkle ilerledim. Görünmez olduğumu hissediyordum. Etrafımdaki herkes kendi sorunlarıyla o kadar meşguldü ki başı önünde ilerleyen sıradan bir kızı umursamıyorlardı.

Bir zamanlar dairemizin bulunduğu binanın bir kanadı olan moloz yığınına güçlkle geçtim, yangın merdiveninden aşağıya indim ve pencereden bomboş evime girdim. Çıplak duvarlar, çiziklerle dolu zemin ve her yeri kaplayan toz...

Bu sabah benim savurduğum tekmeyle yatağın altına düşüp buruşmuş olan battaniyeden başka kişisel hiçbir eşya yoktu. Batta-

niyeyi omuzlarıma sardım ve yüzümü bir zamanlar parlak renkleri olan ve onun kokusunu taşıyan eskimiş kumaşa bastırdım.

Genellikle hızla ve kolayca uykuya dalar, hiçbir özelliği olmayan rüyaların içine çekilmek için sabırsızlanırdım fakat bu gece farklıydı.

Bu gece o kadını düşünüyordum. Yıldızlar gökyüzünde dönerek şafağı kovalarken uyku yanıma hiç uğramadı. Yalnızca dairemin soğuk boşluğu vardı.

Bana arkadaşlık etmek için yanımda çarpan bir yürek daha yoktu. Gecenin karanlığını uzak tutacak bir ses yoktu. Uzun günleri paylaşacak kimse yoktu.

Fark ettim ki unutmak için o kadar çabaladıktan sonra bir zamanlar başka birine ait olan bir yanıma kaybetmiştim. Bir zamanlar kardeşimin elini tutan, babamın kucağında oturan ve komşularımın ismini bilen yanıma... Yerinde bir boşluk vardı ve bu gece gördüğüm kadın bana içimdeki bu boşluğu Elias'm yarattığını, onun eve dönmesini gereğinden fazla beklemiş olduğumu anlamamı sağlamıştı. Elias gitmişti. Ve ben yalnızdım. Burada, boş dairemde bir köşeye büzülmüş, ölmekte olan Şehir'in iniltilerini dinlerken ne istediğimi hatırladım.

Evime, kardeşime, aileme ve Lanetliler Ormanı'ndaki kasabama dönmek istiyordum.

▼ II ▼

Adayı terk etmenin iki yolu vardı: gemi ya da köprü. Gemi rıhtımları güneydoğuda, Karanlık Şehri'nin korunan kısmının derinliklerindeydi. Şehir rıhtım bölgesinden, Şehir'e salgının girmesini engellemek amacıyla Teşkilat ve salgın kokusu alabilen köpeklerle korunan bir dizi kapı ve tel örgüyle ayrılıyordu.

Teşkilat İsyanı'ndan geriye kalan birkaç gemi çok sıkı bir şekilde korunuyordu ve bu gemilerin birinde kendime yer ayırtmanın imkânsız olacağım biliyordum. Yani bunu yapacaksam, buradan ayrılacaksam adayı terk eden herkes gibi yürümek zorundaydım. Şehir'e bağlanan tüm köprüler kuzey uçta, Hiçlik'teydi.

Yolculuğuma, boş apartmanımın çatısında gündeğumunu bekleyerek geçirdiğim uykusuz bir gecenin ardından, sabahın geç saatlerinde başladım. Adanın bir ucundaki gökdelenlerde hâlâ titreyen birkaç ışığa baktım ve tüm bunları arkamda bırakmak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Elias Karanlık Şehri'ndeki dairemiz için çok çabalamış, sırf güvende olabilelim diye fahiş kirayı bir araya getirmek için çok uğraşmıştı ve şimdi burayı terk edip gitmek bana yanlış geliyordu.

Ya yarın eve dönerse ve ben burada olmazsam, diye düşündüm. Ya hemen ufkun ardında beni düşünüyor ve bana gelmeye çabalıyorsa?

Ancak sonra kadını hatırladım; havada süzülüşünü. Yalnızca birkaç günüm kalmış olsaydı, bir çatıda kıvrılıp bir yabancının beni bulmasını mı beklerdim?

Bu sorunun cevabı, hayırdı.

Çit duvarına vardığımda henüz öğlen olmuştu. Karanlıklar Şehri'ni Hiçlik'ten ayıran kapılardan geçerken kimse beni durdurmamıştı. Sadece karşı yönden gelenleri, Karanlıklar Şehri'ne girmeye çalışanları kontrol ediyorlardı. Sonuçta her gün birileri Şehir'den çıkıyordu.

Hiçlik'ten geçmek, çok kullanılan yolları tercih ettiğim ve alelacele ilerleyen kalabalıktan ayrılmadığım için kolay oldu. Birileri bana bulaşmaya kalkarsa diye bıçağımı çatışmaya hazır halde sıkıca tutarak yıkık dökük binaların olduğu ve tekinsiz, karanlık ara sokaklara açılan caddelerde ilerledim.

Akşamüstü köprüye vardığımda insanlar çoktan sıra oluşturmuştu. Adayı terk etmek yavaş ve bazen de zorlu bir süreçti. Kimse benimle göz teması kurmuyordu. Yollarını açmak için omuz atarak geçtiklerinde bile görünmezmişim gibi bana bakmıyor ya da beni umursamıyorlardı. Saçlarımla yüzümü gizlediğim ve yolu inceliyormuşçasına başım önümde yürümek daha kolaydı.

Yara izlerim farklı görünmeme ve dikkat çekmeme neden oluyordu ve özellikle İsyan'dan beri fazla göze batmamak gerektiğini çok iyi biliyordum. Teşkilat ibretlik cezalar vermekten hoşlanırlardı ve gün geçtikçe daha zalim ve sert yöntemler kullanır olmuşlardı. Eskiden amaçları düzeni korumaktı fakat artık onları kontrol altında tutan Himaye de olmadığından, sadece hastalıklı bir tatmin duygusu için zulmediyor gibi görünüyorlardı.

Teşkilat askerlerinin, dikkatlerini çeken kadınları esir aldıklarını ve kendilerine ait olmayan her şeye el koyabildiklerini duymuştum. Daha kötü söylentiler de vardı: ölülerin karaborsa ticaretine karıştırılması, kaybolan insanlar, Teşkilat'ın gücünü kanıtlamak için Şehir'in her yerinde kazıklara geçirilen kafalar... Bunlar, üzerinde fazla düşünmemeye karar verdiğim fakat en azından beni sorun çıkarmamaya ikna eden söylentilerdi.

Çevremde insanlar endişeli bir şekilde ilerliyordu. Bazıları çanta taşıyor, bir ikisi ise içlerinde kasalar olan el arabalarını itiyorlardı. Bunlar, uzak durmaya çalıştığım tiplerdi çünkü onlar yağmalamaya bayılan ve kimsenin engel olamadığı Teşkilat askerlerinin dikkatini çekerlerdi.

Hiçlik ile anakara arasındaki nehrin üzerindeki köprü, her birinin iki kapısı olan metal duvarlarla bölmelere ayrılıyordu. Kapılardan biri adadan çıkanlar, diğeri de adaya girenler içindi. Köprünün ortasından, gelenleri ve gidenleri ayıran bir tel örgü geçiyordu. Bir zil çalıyor, kapılar açılıyor ve insanlar bir bölmeden diğerine ilerliyorlardı. Sonra kapılar yeniden kapanıyordu ve biz yeniden zil çalıncaya kadar kümes kadar bölmelerin içinde bekliyorduk.

İnsanlar beni iterek yanımdan geçerken dirsekleri kollarıma ve sırtıma batıyordu. Sahip olduğum giysilerin çoğu üzerimdeydi: eteğimin altında kalın pantolonum, üst üste giydiğim üç bluz ve baldırlarıma kadar uzanan eski püskü paltom. Eski battaniyem sırtımdaki çantanın içindeydi; bıçağımı ise pantolonumun beline sıkıştırmıştım. Yanıma alacağım diğer eşyalara el konabileceğinden korkmuştum. Kat kat kıyafetler yüzünden güneşin altında sırlıklam terlemiştim; hava bir kış gününe göre alışılmadık derecede sıcaktı.

Bir sonraki bölmenin kapısı açıldığında tam ilerlemek üzereyken bir adam aniden önüme geçti. Geriye doğru savrulunca düşmemek

için aradaki tel örgüye ellerimi bastırdım ve o sırada telin ardında onun adaya doğru yürüdüğünü gördüm.

Aslında kendimi gördüm de diyebilirdim.

Kızı bir kez daha görebilmek için kapının önünde gereğinden fazla oyalanınca, arkamdaki kalabalıktan homurtular yükseldi. Sonunda biri arkamdan sertçe itti fakat ben ellerimi kapıya bastırarak ilerlemeyi reddettim. Yanılmış olabileceğim düşüncesiyle gözlerimle her yüzü tararken onu bir kez daha gördüm. Telin diğer tarafındaydı ve benim az önce çıkmak üzere olduğum bölmeye giriyordu. Saçları uzun ve sarıydı; hatta güneşten beyaza dönmüştü.

Sanki endişelenecek hiçbir şeyi yokmuş gibi çenesi dimdik halde yürüyordu. Temiz, sağlıklı görüntüsünün yol açabileceği hiçbir tehlike yokmuş gibi... Kimse onu itmiyordu; tüm dünyanın ona yol vermesini bekliyormuşçasına havada süzülerek ilerliyordu.

Kalabalığa baktığı sırada ben burada değilmişim gibi bakışları beni es geçmişti.

Ben de zaten bu nedenle yüzümü saçlarımdan ardında saklıyordum. Bu nedenle omuzlarımı düşürüyor, soluk renkler giyiniyordum. Görünmez olmam gerekiyordu. Ben öyle biriydim.

Ancak bu durum onun için asla geçerli olmamalıydı. En koyu karanlığın içinde bile beni bulabilmeliydi. Kalabalığın içinde, benim onu hissettiğim gibi onun da benim varlığımı hissetmesi gerekiyordu.

O benim kardeşimdi. Yüzü benimki kadar tanıdıktı çünkü o benim yüzümdü. Göğsüm sıkıştı ve nefes almakta güçlük çekmeye başladım. Başım dönünce ayakta kalabilmek için kapının çerçevesine tutundum ve arkamda duran kişi bu fırsatı değerlendirerek beni itmeye çalıştı.

Kalabalığa karşı döndüm ve geri gitmeye çalıştım fakat çok kalabalık ve ısrarcıydılar. Ben ters yönde ilerlemeye çalıştıkça beni

ileri itekleyerek sonsuz bir akıntı gibi bir sonraki kapıya doğru ilerliyorlardı.

O an hiçbir şey doğru görünmüyordu. Yanılmış olduğumu düşündüğümünden kızı son bir kez görebilmek için çabaladım. O an bile içimde küçük bir umut ışığı vardı.

Çığlık atmak, dikkatleri üzerime çekmek istiyordum fakat uyarı zili çaldı, kalabalık ilerledi, kapılar kapandı ve kız gözden kayboldu.

Donup kalmış halde az önce neler olduğunu anlamaya, nefes almaya ve parçaları birleştirmeye çalışıyordum. O kısacık anda bile yüzünün benimkiyle aynı olduğunu görebilmiştim. Benim burnum, benim yeşil gözlerime sahipti. Bilekleri, çenesi, kulakları, boynu ve saçları bile benim güneşte yanmış halimin tıpatıp aynısıydı.

İzlerim dışında her şeyimiz aynıydı.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi –olamazdı– fakat umurumda değildi çünkü bunu çok istiyordum. Yıllar boyunca Elias’la birlikte Abigail’i Lanetliler Ormanı’nda bıraktığımız o anı zihnimde defalarca oynatmıştım. Düşüşünü, bacağından akan kanın tüylerine bulaşmasını hatırlayıp durmuştum. O an hissettiğim ikilemi anımsıyordum; keşfetmeye devam etmek için içimde yanan yoğun arzu, ağlayan kardeşimin yola daha fazla devam edemeyecek olması ihtimalinin korkusuyla karışmıştı.

Onu bırakıp gittiğimi hatırlıyordum. Yalnızca bir sonraki köşeyi dönene kadar birazcık uzaklaşacağımızı, sonra dönerek onu alacağımızı düşünmüştük.

Onu bir daha görmedik. Kaybolmuş, dönüş yolunu bulamamış ve kendimizi burada bulmuştuk.

Yıllar boyunca onu rüyamda değişik şekillerde görmüştüm fakat bildiğim tek bir gerçek vardı: Kardeşimi Orman’ın orta yerinde, bir

patikada korkuyla ağlarken tek başına bırakmışım çünkü o sırada sadece kendimi düşünüyordum.

Kardeşimi bir kez terk etmişim ve bunu tekrar yapmayacaktım. O gerçekten, hayattayken ve bu kadar yakınımıdayken bu şansı geri tepmezdim.

Kapıya kadar ters yönde güçlkle ilerledikten sonra kapıyı yumruklamaya başladım fakat bir Teşkilat askeri ellerimi yakaladı parmaklarım tenime batırarak bileklerimi acı verici şekilde bükte. Beni anakaraya doğru giden köprüdeki yolculuklarına devam etmek için bölmenin diğer ucunda zilin çalmasını ve kapının açılmasını bekleyen kalabalığa doğru iterek, “Yanlış yön,” dedi.

“Geri dönmek zorundayım,” dedim, kolumu ondan kurtarmaya çalışırken.

“Bu, kurallara aykırı.” Gözlerini kısıncı yanaklarının etrafı kırıştı. Gömleği kirliydi, sigara ve fazlaca bayat bir parfüm kokusu üzerine sinmişti. “Tabi bunun karşılığında bana verebileceğin bir şeyin yoksa.” Beni hafifçe kendine doğru çekti. Ona bakmak zorunda kalınca arkaya düşen saçlarım yüzümü açığa çıkardı.

Yüzümdeki izleri incelerken dudakları incecik bir çizgiye dönüştü, sonra bileklerimi bıraktı.

Zilin çaldığını, kapıların açıldığını duyduğumda, kardeşimin benden biraz daha uzaklaştığını biliyordum. “Beni bırakmak zorundasın,” diye bağırdım.

“Çıkışa kadar git, oradan geri dönersin. Bu taraf tek yöndür, sadece adadan çıkmak içindir,” dedi. Engel olamadığı bir iğrenme ifadesiyle yara izlerime bakıyordu. “Her durumda, ilerlemek zorundasın. Kurallar böyle.”

Askerin arkasındaki kapının açıldığını gördüm. Beni kardeşimden ayıran eski püskü dişlilerin ve paslı metalin gıcirtısını duydum. Asker beni kapıdan, kardeşimden, Hiçlik'ten uzağa, anakaraya doğru itti.

İnsanlar her yanımdan itiyordu ve nefes almak zorlaşmaya başlamıştı. Diğer tarafa geçebilmek için etrafımı sarıyorlardı; yolun ortasında durduğum için onlara göre aşılması gereken bir engeldim.

Dikkat çekiyordum ve bu iyi bir şey değildi fakat vazgeçmek istemiyordum. Kardeşim çoktan görüş alanımdan çıkmıştı ve onu bir daha bulamayabilirdim. Asker, ben hareket etmeden hemen önce kararlılığımı bakışlarımdan anlamış olacak ki bedeni gerildi ve beni karşılamaya hazırlandı. Onun üzerine atılarak kapıya doğru yöneleceğim sırada ikimiz de köpeklerin kızgın havlamasını ve köprü'nün üzerinde yankılanan alarmı duyduk.

Tüm kapılar birden kapanınca, zavallı bir kadın parmaklarını ağır metalin arasına kaptırarak acı içinde inledi. Asker beni unutarak halat merdivene doğru atıldı ve her duvarın tepesinde bulunan gözetleme direklerinden birine tırmandı.

Etrafımdaki insanlar köprü'nün kenarına doğru yığılmış, karışmanın nedenini öğrenmeye çalışıyor, şaşkınlıkla bağırıyorlardı. Aralarından güçlükle ilerleyerek parmaklıkların arasındaki bir boşluktan başımı uzattım. Köpeklerin hiddetli havlamaları, derinden gelen vahşi hırlamaları, kulaklarımı delip geçen sirene eşlik ediyordu.

Neler olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı fakat köprü'nün adaya bağlanan ucundaki denetim noktasında bir karmaşa olduğu açıktı. Birkaç Teşkilat askeri hararetli bir şekilde el kol hareketi yapıyordu. Genç bir adamı, adanın sahil şeridini çevreleyen metal duvara doğru iterek yere savurdıklarını gördüm. Tüyleri dikilmiş olan öfkeli köpekler yerdeki genç adama doğru atıldılar.

Genç adam, cebinden bir şey çıkararak nöbetçilere doğru tuttu. Bu, eski Teşkilat kimliklerini andıran bir diske benziyordu.

Askerlerden biri diski elinden hızla kaptı; kaşlarını çatarak nöbetçi kulübesine girdi. Genç adam, bellerinden bıçaklarını çeken askerlere yalvarır gibi ellerini havaya kaldırarak dizlerinin üzerine çöktü. Köpekler salgının kokusunu almıştı; adamın adaya girmesine izin vermeyeceklerdi. Bu, ada için çok tehlikeli olurdu.

Havayı dolduran siren sesi, çelik kapının arasına sıkışan parmaklarını başkalarının yardımıyla çıkarmaya çalışırken hâlâ çığlık çığlığa haykıran kadının sesi dışında diğer her şeyi bastırıyordu. Herkes itişerek olacakları görmeye çalışıyordu.

Göğsünden kırmızı bir kuşak geçen, temiz üniformalı, iri bir adam kulübeden fırlayarak yerde diz çökmüş olan genç adamın başına dikildi. Teşkilat askerinin dudakları kımıldıyordu fakat hiçbirimiz ne söylediğini duyamıyorduk. Genç adam elleri hâlâ havada, başım salıyordu.

Tam o sırada köprüünün kenarındaki kalabalığın içinden bir karaltı fırladı. Bu kardeşimdi. İri yarı askere doğru koştu ve adamın boynuna atılıp kollarını sardı. Adam onu üzerinden atmaya çabalarken bir anlık karmaşadan faydalanan genç adam ayağa fırladı, metal duvara sıçrayarak yukarıya kadar tırmandı ve duvarın diğer tarafından nehre doğru kaydı.

Aniden ortalık karıştı. Bazı askerler genç adamın peşinden duvara doğru koşarken, diğerleri de yaylarıyla nişan alıyordu. Etrafındaki insanlar çığlıklar atarak yoldan çekilmeye çabalarken ben yerde diz çökmüş, etrafına yağın okların arasından kıyı boyunca sendeleyerek ilerleyen genç adamı izliyordum.

“Yakaladım!” diye bağırıyor bir asker. Genç adam tökezledi; koluna bir okun isabet ettiğini ve kolundan süzülen parlak kırmızı kanı fark ettim. Dengesini kaybetti, köprüünün altındaki nehre doğru yalpalamaya başladı ve bir su sesiyle ortadan kayboldu.

Herkes genç adamın bedeninin su yüzüne çıkmasını beklerken nefesini tutmuştu. Ben hariç. Ben, kopyam olan kıza –kardeşime– bakıyordum; Abigail'e. Genç adamın kaçmadan hemen önce diz çöktüğü yerde çömelmişti. Bluzunun arbede sırasında yırtılan kollarından ince çizgiler halinde kan akıyordu. Yumruklarını şakaklarına bastırdı. Köpeklerden biri burnunu onun dirseğine sürttü ve o da sanki ne yapacağını bilmez halde köpeğe doğru eğildi.

Yanından geçmekte olan iki Teşkilat askeri zafer edasıyla birbirlerine beşlik çaktılar ve kız başını kaldırdı. Onu ayağa kaldırırlarken neler olduğunu da anlatmış olmalıydılar çünkü kız ağzını açtı ve etrafımdaki kargaşaya rağmen öfkeli çığlığını duyabildim. Kızın sesi zihnimin içinde yankılanırken sanki o ses, o gırtlak ve o acı benimdi.

Bana bakmasını diledim. Başını çevirmesini ve benim olduğum tarafa doğru bakmasını... Beni görmesi, burada olduğumu hissetmesi için ona zihnimle yalvardım. Ancak o kıpırdamıyordu. Gözlerini genç adamın az önce önünde durduğu yüksek metal duvardan ayırmıyordu.

Tam altımda hafifçe dalgalanan nehir şimdi durulmuş, cam gibi olmuştu ve genç adam suyun yüzeyine çıkmamıştı.

▼ III ▼

Siren sesi sonunda kesildi ve Teşkilat üzerimizi aramak için sıraya dizilmemizi emretti. Köpeklerle bir bölmeden diğerine geçiyor, o genç adam gibi salgına yakalanmış başkaları da olup olmadığına bakıyorlardı.

Serbest kaldığımda her şey karmakarışık ve geldiğim yoldan Hiçlik'e geri dönmeyi başarmıştım fakat nihayet köprüden indiğimde kardeşim ortalarda yoktu. Aceleyle onu en son gördüğüm duvara doğru gittim ve onu hissedebilmek için elimi soğuk, paslı metale bastırdım.

Biraz ileride bir grup Teşkilat askeri cılız bir ateşin başında toplanmış, kilden bir sürahiyi elden ele dolaştırarak gülüyorlardı. Omuzlarımı dikleştirip yanlarına giderken, gür, beyaz bıyıklı bir asker gruptan ayrıldı ve fazla yaklaşmama izin vermeden beni durdurdu. Her birinin bana nasıl baktığını hissedebiliyordum.

"Ne arıyorsun, tatlım?" diye sordu. Sesinde hem uyarı hem de dostane bir ton vardı.

"O kızı ne oldu?" Başım dikti ve saçlarımı kulaklarımin arkasına atmıştım. Kendimi fazlasıyla korunmasız ve çıplak hissediyordum

fakat onun da benim gördüklerimi görüp görmediğini bilmek zorundaydım; kızla aramızdaki benzerliği o da fark edecek miydi yoksa ben sadece inanmak istediğim şeyi mi görmüştüm? Kardeşimin hâlâ hayatta olduğuna, Orman'da onu ölüme terk etmemiş olduğuma kendimi inandırmak mı istiyordum?

Ancak herkes gibi, onun bakışları yüzümdeki yara izlerine takıldı, sonra yeniden suya, köprüye, duvara ve yere baktı. Yüzüm dışında her yere... Yaşlıca bir adamdı ve dudaklarının kenarında hâlâ asılı duran bir şefkat ifadesi vardı.

“Arkadaşımdı da...” diye devam ettim.

Eğilip köpeğinin kulağını okşadı ve köpek kuyruğunu tembel tembel sallayarak onun bacağına yaslandı. “Yerinde olsam onun için endişelenmezdim.” Söylemek istediğinin bu olmadığını anlayabiliyordum; aslında bana onu unutmam gerektiğini söylüyordu. Omuz silkti ve doğrudan yüzüme bakmadan devam etti: “Onu salabilirler fakat...”

“Fakat” kısmını düşünmek istemiyordum. Düşünemezdim. “Lütfen,” diye yalvardım, sözcüğün ağzımda bıraktığı o iğrenç tat-tan nefret etmeme rağmen. Ancak kardeşimi bulmak için her şeyi yapardım. Amacıma yardımcı olması umuduyla gözlerimi doldurmayı bile başarmıştım.

“Onu Sığınak’taki merkeze götürecekler,” dedi sonunda. “Bu yalnızca bir tahmin. Onu bir daha göremeyeceğini de tahmin etmek zor değil.” Sesini alçaltarak devam etmeden önce biraz duraksadı: “Bu konuyu daha fazla uzatıp başına bela alma.”

Teşkilat’ın etrafında daha fazla dolaşmanın belaya davetiye çıkaracağını söylemeye çalıştığı açıktı. Başımı salladım ve yeniden kalabalığa doğru döndüm. Ne yapacağımı düşünürken omuzları düşmüş, sönük bakışlı, unutulmuş insanların arasında kayboldum.

Kardeşimi nasıl bulacaktım, tabii gördüğüm kişi gerçekten kardeşimse...

Gitmeye çok yaklaştım. Bu şehrin bana çektiirdiği tüm acılara ve sefalete veda etmeime ramak kalmıştı. Her şeyin bir kez daha değiştiğini fark edince boynumun gerilmeye başladığını hissettim. Gidemezdım... henüz değil. Diğer yarımın burada olma ihtimali varken bunu yapamazdım.

Kardeşim bu adadaysa, Orman'a giderek eski kasabamı aramamın hiçbir anlamı yoktu.

Yüzümü tekrar saçlarımla kapadım ve insanlar farklı yönlere dağıılırken giderek tenhalaşan kalabalığın içinden geçtim. Birçoğu, adanın kuzey ucundaki yıkık dökük mahallelerden oluşan Hiçlik'te kalacaktı.

Güneye, Hiçlik'i Karanlıkır Şehri'nden ayıran kalın Çit duvarlarına doğru yöneldim. Bir zamanlar, İsyân'dan önce Himaye'nin bulunduğu Sığınak'tan sonra, yaşanacak en güvenli yer Karanlıkır Şehri'ydi. Ancak şimdi Şehir de tıpkı adanın geri kalanı gibi çorak ve köhneydi. Himaye olmadığı için Teşkilat'ı kontrol altında tutacak bir güç, bir zamanlar Karanlıkır Şehri'nin sınırlarını koruyan ve salgını sokaklardan uzak tutan disiplinli devriye ekipleri de yoktu. Artık Teşkilat'ın gücünü kontrol edecek bir otorite yoktu.

Bağlantıları olanlar İsyân'ın ardından kaçmıştı. Diğerleri ise Hiçlik'teki yeraltı karaborsa ağına katılmıştı. Geri kalanlarımız, bir gün her şeyin düzeleceğine ve eski yaşamımıza geri döneceğimize dair içimizde çaresizce yaşattığımız bir ümitte burada kalmıştık.

Tabii ki burada kalarak yalnızca kendimizi kandırmıştık. Bir yanda Lanetliler, diğer yanda Teşkilat'ın kalıntılarıyla bu Şehir artık güvenli olmaktan çıkmıştı. Hiçbir bağlantısı olmayan benim gibi bir kız için yalnızca iki seçenek vardı: kendi başının çaresine bak ya da karaborsada sana bakacak birini bul.

Onların sundukları koruma hizmetinden hiçbir zaman hoşlanmadığım için son üç yılımı tamamen tek başıma geçirmiştım.

Çitlere doğru yürürken, anakaranın üzerinde bulutlar toplanmıştı. Rüzgâr, nehri okşuyor, dar sokaklarda kıvrılıyor, uzun zaman önce kırılan ve içinden çıkan otların yıkık dökük binaların ön cephesine doğru sarktığı pencerelere çarparak ısıık çalıyordu.

Kardeşimi köprünün üzerinde ilk fark ettiğim anı hatırlayıp duruyordum. Yüzünü, ifadelerini ve kendisini nasıl taşıdığını düşünüyordum. Ancak nehirden ve köprüden uzaklaştıkça, gördüklerimden şüphe etmeye başlamıştım.

Kardeşimi Orman'da tek başına bırakmıştım ve hayatımın son on yılını, Elias ile benim gibi onun da kaybolduğunu ve sonrasında öldüğünü ya da bir şekilde kasabaya geri dönerek bu güne kadar güvenli bir hayat sürdüğünü düşünerek geçirmiştım. Öyle ya da böyle, yolunun adaya nasıl düşmüş olabileceğini bir türlü anlamıyordum.

Yoksa yalnızca bana benzeyen biri miydi? Yalnızca benimki gibi saçları olan biri? Sonuçta sarışınlık nadir bulunan bir özellik değildi. Ben kalabalığın içinde göze çarpacak sıradışı özellikleri olan biri değildim. Yara izlerimi saymazsak tabii...

Arkamdaki sokaktan gelen kahkahalar beni daldığım düşüncelerden çekip çıkarmıştı. Kollarımı kavuşturdum ve paltomun önünü sıkıca kapayarak omuzlarımı kamburlaştırdım. Gölgelemin içinde hava daha soğuktı; kış kuytu köşelere yerleşmişti.

Birinin seslendiğini duyunca, arkamdakilere odaklamaya çalışarak biraz daha hızlandım. Tam köşeye ulaşmak üzereyken bağırışlar çoğaldı ve koşan ayak sesleri duydum.

Yıkık bir kapı eşğine saklanarak el yordamıyla bıçağımı aradım. Yolun aşağısında üç adam, henüz genç kız bile denemeyecek sıkı bir kızın ve onunla aynı yaşlarda, uzun boylu bir oğlanın etrafını sarmıştı. Çocukların ikisi de dizlerine kadar uzanan, soluk gri tu-

nikler giyyordu. Adamlardan biri gencin üzerine atılarak ona bir yumruk attı ve ikisi birbirlerine girdiler. Kız ise gözleri kocaman açıp dudakları titrerken geri çekildi.

Karanlık sokakta kızla göz göze geldik. Benden kısaydı; dar omuzlu, sivri çeneli, ufak tefek bir çocuktü. Adamlardan biri ona uzandı, kolundan yakaladı. Kız bağırarak yardım istedi; yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

Bıçağımı öyle sıkı kavramıştım ki parmaklarım acıyordu. Görüş alanlarının dışında, eski, beton bir sütunun arkasına gizlenmiş olduğum için adamlar beni göremiyordu. Kız çığlık atarak adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Oğlan ona doğru uzandı ama el ve dizleri üzerinde, yerdeydi ve iki adam sırayla gencin kaburgalarını tekmeliyorlardı.

Çenemi öyle kasmıştım ki canım yanıyordu ve kalbim öfkeyle atıyordu. Onlara yardım etmeliydim. Etrafta kimsecikler yoktu ve çocukların bu adamlara direnemeyeceğı çok açıktı.

Duvar dibinden gizlice ilerleyebilir ve aniden adamların karşısına çıkabilirdim. Koşarak uzaklaşıp yardım çağırabilirdim. Bir şey fırlatabilirdim.

Ancak bunların hiçbirini kendi üzerime de dikkat çekmekten başka bir işe yaramazdı ve belayı çağırmamam gerektiğini iyi biliyordum.

Öylece kalakalmış, yardım edip etmeme konusunda karar vermeye çalışırken iki Teşkilat askeri sokağın sonundaki kavgaya odaklanmış halde yanımdan geçtiler. İkisi de eski püskü kıyafetlerimle yerde çömelmiş olduğumu fark etmemişti.

“Neler oluyor?” diye güreledi biri. Adamlar titreyen kızı ve yerde yatmış, karnını tutarak inleyen oğlanı bırakarak dağıldılar.

Kız Teşkilat’a sanki kurtarıcılarıymış gibi bakıyordu. Midem altüst oldu.

“Teşekkür ederim,” diye söze başladı, Teşkilat askerleri kızın iki yanına geçerken. “O adamlar, bana taze et alabileceğim bir yer bildiklerini söylediler fakat...” Teşkilat’tan biri elini kızın omzuna koyduğunda kız sustu.

“Siz ikiniz Ruhani misiniz?” diye sordu. O ve yanındaki diğer asker sanki çöpün dibinde hazine bulmuş gibi birbirlerine baktılar.

Kız kocaman açtığı gözleriyle önce birine, sonra diğerine baktıkça yutkundu. Göğsü bir kuşunki gibi hızla inip kalkıyordu. Sonunda isteksizce başıyla onayladı ve askerler sırtttılar.

“Sizden birilerini arıyorduk,” dedi. “Amirimizin bazı sorulan var. Gerçi pek de acelesi yok gibi görünüyordu.”

İçimde bir öfke belirdi. Bir zamanlar Teşkilat’ın bir değeri vardı. Eskiden insanların üzerinden geçinmek yerine onları gerçekten korkurlardı. Şimdi ise en akıllıca hareket karanlığın içine çekilerek kaçmaktı. Bir yabancıya güvenecek kadar aptal olan bu çocukları unutmak benim için daha güvenli olacaktı.

Şimdiye kadar kimsenin kurtarıcısı olmamıştım çünkü başkaları bir yana, kendimi bile güçlükle ayakta tutabiliyordum. Ancak sonra kardeşimi Orman’da nasıl da terk ettiğimi hatırladım.

Hafifçe kıpırdanarak sokağın sonundaki bu gruptan uzaklaşmaya başlamıştım ki askerlerden biri kızın atkuyruğunu tuttu, eline doladı ve başını arkaya doğru çekti.

Kız bağırmasaydı. Muhtemelen artık yardım isteyeceği kimse olmadığını anlamıştı. Yerde yatan çocuk ayağa kalmaya çalıştı fakat diğer asker ayağını onun sırtına bastırarak kalkmasına engel oldu.

İşte o an kızı öylece bırakamayacağımı fark ettim. Derin bir nefes aldım ve kolumla ağzımı kapadım. Yavaşça nefes verirken Lanetliler gibi uzun ve derin bir şekilde inledim. Askerler aniden irkildiler ve sesi dinlemek için başlarını yana eğdiler.

Açlık ihtiyacıyla ısrarcı bir tonda bir kez daha inledim. Sesimin ne kadar inandırıcı, acı dolu ve yaralı çıktığını duyunca tüylerim ürperdi. İniltim binaların arasında yankı yaptığından asker sesin nereden geldiğini anlayamıyordu.

Üç kez nefes alıp vererek inledikten sonra nefes nefese kalmış halde sokağa fırladım. “Kaçın!” diye bağırdım onlara doğru koşarak. Veba fareleri peşimden gelecekmiş gibi arada dönüp arkama bakıyordum.

Daha önce paniği tatmıştım. Pençelerini geçirerek insanın sırtına sinsice tırmanan korkunun kulakları sağır edercesine kükreyişini biliyordum. Sokağın sonundaki küçük gruba doğru koşarken kaçmaları gerektiğini bağırdığımda içimde bu duygu vardı.

Kızı elinden yakaladım, oğlanı da tuniğinin yakasından tutup kaldırdım. Onları peşimden sürükleyerek sola döndüm ve o ara sokaktan çıkarak Teşkilat’la aramıza olabildiğince mesafe koymak için binaların arasında koşturmaya başladık.

Bacaklarım yanana, boğazım ağrıyana ve neredeyse kendi yarattığım korkuya inanmaya başlayana kadar koştuk. Yavaşladığımda kız kolumdan çekti ve kocaman açtığı gözleriyle, “Dirilmişler ne olacak?” diye sordu. Hepsini onu kurtarmak için uydurduğumu bilmediğini kendime hatırlatmam gerekti.

Oğlan ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi. Nefes nefese kalmıştı ve çektiği acı yüzünden okunuyordu.

“Sorun yok,” dedim, kızı iyice yanıma çekerek. “Kimse yok. Yalnızca askerlerin dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Artık özgürsünüz.” Onların güvende olmasını bu kadar umursadığıma kendim de şaşıyordum.

Oğlan başını kaldırarak odaklanmaya çalıştı. “Emin misin?”

Kız ürperdi. Bana güvenmeleri için bir neden yoktu ve olması gereken de buydu. Şehir’de artık kimsenin, hiçbir yerin güvenilir olmadığını bilmeleri gerekiyordu.

“İsmin ne senin?” diye sordum.

“Amalia,” dedi.

Elias’la birlikte onu Orman’da bıraktığımızda kardeşimin görüntüsünü hatırladım. Üzerine düştüğü ve çizdiği dizi kanlıydı. Kanının kokusu etrafımızdaki Lanetlileri çılgına çevirmişti. Bize ulaşabilmek için tellere asılıyor, ölü gırtlaklarından tüyler ürpertici inilti çıkarıyorlardı.

Daha farklı bir karar vermek ne kadar da kolay olurdu. Onun elinden tutarak birlikte eve dönmek... O gün Elias’la birlikte gitmeyi seçtiğim için kendime çok uzun süredir işkence ediyordum.

“Nerede yaşıyorsun?”

Kız dönerek işaret etmek için elini kaldırıyordu ki oğlan onun elini aşağıya indirdi. Kollarını askerlerin tekmelediği yanlarına bastırılmış, olabildiğince dik durmaya çalışıyordu. “Başımızın çaresine bakabiliriz,” dedi durumla baş edebilecek kadar güçlü görünmeye çalışarak. İkisinin de bir süredir hiçbir şey yemediği kolayca anlaşılıyordu; elmacık kemikleri çıkmış, gözleri çukurlaşmıştı.

“Sizi aradıklarını söylediler... neden?” diye sordum hâlâ onları yalnız bırakma konusunda tereddütle.

Bana anlatıp anlatmama, anlatacaklarsa da ne kadarını söyleyeceklerine dair karar vermeye çalışırcasına birbirlerine baktılar. “Tüm Ruhanelerin peşindeler,” dedi oğlan sonunda. “Nedenini bilmiyoruz. Yalnızca bulabildiklerini topladıklarını biliyoruz.”

Anakarayı kucaklayan bulutlar adaya doğru ilerlemiş, sıcaklığı düşürmüşlerdi ve sonunda üzerimde bu kadar kıyafet olduğuna sevinebiliyordum. Amalia kollarını bedenine sarınca, boynumdan

bir atkıyı çıkararak onun başını ve omuzlarını örttüm. Oğlan, kızı kendine doğru çekti.

“Evinize kadar size eşlik edebilirim,” dedim. Bir kez daha Teşkilat’la karşılaşsak bu çocuklara nasıl bir yardımım dokunabileceğini bilemiyordum fakat en azından sayımız fazlalaşmış olurdu.

“Başımızın çaresine bakabiliriz.” Çekincesini, az önce başlarına gelmek üzere olanların henüz dinmemiş korkusunu gözlerinde hâlâ görebiliyor olsam da sesi kararlıydı.

Başka ne yapabilirdim ki? Bir yerlerde bir yabancının da kardeşime acıyıp onu korumasını umut ederek yeniden Çitlere doğru yöneldim.

▼ IV ▼

Yaklaşan fırtına gökyüzünde oyalanan gün ışığını erkenden silip götürmüştü. Yanık ve pas kokulu rüzgâr sokağa doğru kıvrılarak kıyafetlerimin içine işliyordu. Karanlıklar Şehri'ne dönmek için olabildiğince acele etsem de akşam çöktüğünde hâlâ Hiçlik sokaklarında dolaşıyordum. Yakınlardaki bir sokaktan ayak sürüme sesleri gelince ürpererek en yakın yangın merdivenine doğru koştum ve yıkık duvarların yarattığı klostrofobiden kurtulmak için çatıya çıktım.

Geceleri yüksekte olmak daha güvenliydi çünkü etrafta gezen ölülerin karanlıkta sinsice yaklaşması olasılığı daha azdı.

Çitlere doğru aceleyle ilerlerken kardeşimin yakınlarda olduğunu düşündüm. Abigail hemen nehrin diğer tarafındaki Sığınak'taydı. Gözlerimi kapayarak onu hissetmeye çalıştım. Küçükken aramızda bir bağ olduğunu düşünürdüm. Eğer üzgünse bunu sezebilirdim; kasabanın neresinde olursam olayım, ne zaman yoğun bir duygu hissetse ben de aynısını hissederdim.

Sanki her şeyi paylaşıyorduk: tek bir kalp, tek bir ruh ve aynı nefes. Ancak burada, Hiçlik'te onu hissedemiyordum. Etrafımda tek bir kızın duygularını sezmeme engel olacak kadar umutsuzluk vardı.

Çürük bir köprüden geçerken köprü başka birinin ağırlığıyla sallandı. Halatlar, başka birinin tutmasıyla çatırdadı. Cebimden bıçağımı çıkararak hızlandım ve terk edilmiş bir çatı bahçesinin kıyısından geçerek hızla başka bir köprüye girdim. Burası bir yabancıyla karşılaşılacak yer değildi; sonu hiç iyi olmazdı.

Ancak ayak sesleri arkamdan gelmeye devam ediyordu ve nabızmla birlikte sesler de yükselmişti. Başımı önüme eğerek bir barakanın köşesini döndüm ve omzumun üzerinden arkama baktım. Beni takip eden kişi uzun boylu, iri biriydi. Üzerinde bol kıyafetler vardı ve yüzü gölgede kalıyordu. İki yanında tuttuğu elleri gergindi.

Dudaklarımı sıkıca bastırarak derin bir nefes aldım. Solumdaki kırık pencerelerden birinden birbirlerine bağran insanların sesleri gelince bu fırsatı kullanarak koşmaya başladım. Zihnimde Hiçlik'in kabataslak bir haritasını oluşturdum. Binaları birbirine bağlayan köprüleri, sokaklara inen yangın merdivenlerini ve tehlikeli bölgeleri düşündüm.

Koşturarak geniş ama alçak bir çatıdan geçiyordum ki karanlığın içinden başka bir adam beliriverdi. "Hey, acelen ne?" dedi, kötücül bir sırıtışla bana yaklaşıırken.

Gecenin bu saatinde burada olduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Kimseye görünmeyeceğimi düşündüğüm için... Eskiden Hiçlik'te her zaman bir nebze güvende olmuştum; burası benim gibilere –serserilere, kaçakçılara, Karanlıklar Şehri'nin kenar mahallelerinde yaşayan çaresiz insanlara– uygun bir yerdi.

Tabii ki uygunsuz teklifler aldığım oluyordu ama yüzümdeki izler çoğu insanı benden uzak tutuyordu. Her şey çok hızlı değişiyordu ama ben, buraların benim için bile çok tehlikeli yerlere dönüştüğünü görmeyi reddediyordum.

Bana doğru gelen adam bir ıslık çaldı ve aniden üç kişi oldular. Bir tanesi köprüünün diğer ucunda durmuş, kaçış yolumu kapatmıştı.

Sanki gece beni bütün olarak yutmaya çalışıyordu. Adamlarla arama mesafe koymak için bıçağımı geniş bir açıyla savurdum.

Akşamüstü adadan çıkıp gitmediğim için kendime küfrediyordum. Köprünün üzerinden yürüyüp gitmeli ve arkama bile bakmamalıyım.

Adamlar çevremi sarıyor, gittikçe biraz daha yaklaşıyorlardı. Bir kaçış yolu bulabilmek için hızla çatıya göz attım fakat bulamadım. Köprüleri ve yangın çıkışlarını tutmuşlardı. Bıçağımı sıkıca kavradım, ayaklarımı yere iyice bastırdım ve dengemi sağlamak için dizlerimi kırdım.

“Bu seferki kavga etmek istiyor,” dedi adamlardan biri. Ne kadar uğraşsam da adamların hepsini karşıma alamıyordum. Kendi etrafımda dönüp duruyordum ama her seferinde biri arkamda kalıyordu. Sonra arkamdan bir çift kolun göğsüme sarılarak dirseklerimi iki yanıma bastırdığını hissettim.

İçimdeki her şey kurtulma ve kaçma ihtiyacıyla yanıyordu ve dehşet verici bir korkuyla, bunu yapamayabileceğimi fark ettim.

Bileğimi çevirdim ve adamın omzunu hedef alarak bıçağı hızla yukarıya doğru savurdum. Eğilmişti fakat yine de bıçağın tenini kestiğini hissettim. Homurdanarak beni iterken düşmem için ayağını bacağıma doladı.

Dengemi yeniden sağlayana kadar tepeme dikilmişti. Kalçama sert bir tekme savurdu. Ani acıyı bütün vücudumda hissederken soluksuz kaldım. Vurduğu yer kalbimin her atışıyla zonkluyordu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerken destek almak için avcumu açtığım için bıçağımı düşürdüm. Adam omzumdan tuttu ve beni o kadar sert bir hareketle sırtüstü çevirdi ki nefesim kesildi. Ona karşı koymaya ve nefes almaya çalışıyordum fakat dizini göğsüme bastırarak beni ezdi.

Buraya kadar, diye düşündüm. Sonum gelmişti. Bu adam beni öldürmeyi ya da hayatta bırakmayı seçebilirdi fakat her iki durumda da ben bitmiştim. İçimi bir hüznün kaplamaya başladı; bunca zaman başımı göklere kaldırmak yerine yere eğmenin derin pişmanlığı her yanıma sarıyordu.

Sonra içimde birden yükselen öfkeyle boğazım asit yutmuşum gibi kavruldu. Bu kadar kolay pes etmeye niyetim yoktu. Öyle olsaydı yıllar önce ölmüş olurdum.

Adamın omzundan akan kana odaklanarak gömleğinin kolunu kırmızıya boyamasını, bileğine doğru dönerek akmasını izledim. Kaslarının arasındaki zayıf noktayı bulmak için bacaklarını yumrukladım. Bir yandan da nefes almaya çabaıyordum. Gözümün önünde kıvılcımlar çakıyor, zihnimde parlak ışıklar belirliyordu.

Diğer adamlardan birinin, “Onu satabilir miyiz?” diye sorduğunu duydum. “Satabileceğimiz kadar değerli mi?” Bize doğru yürüdü ve üzerime eğildi.

Dizini göğsüme bastıran adam çenemi tuttu ve yüzümü ışığa doğru kaldırdı. Dişlerimi gösterdim. “Yeterince sağlam,” dedi. “Bu yara izlerine yenilerini eklemek isteyen birini bulabileceğimizden eminim.”

Başımı hızla çevirdim ve adamın başparmağını yakalayıp tüm gücümle dişlerimi geçirdim. Ağzıma kan tadı geldi. Elini kurtarmak için geri çekildiğinde göğsümdeki baskı da azaldı.

Yumruğunu savurduğu sırada hızla yuvarlandım ve yumruğu yanağıma sıyrarak altımdaki çatı zeminine gömüldü. Üzerime atlamak üzereydi ki ikimiz de o anki korkunç ortamla oldukça uyumsuz bir şey duyduk.

Birileri şarkı söylüyordu. Üç kişiydiler. Bir adam ve kollarının altına aldığı iki kadın, köprülerin birinden bize doğru tökezleyerek geliyorlardı. Köprü üçünün ağırlığıyla sallanıp gıcırdıyordu. Adamın

detone bir sesle söylediği şarkısı arada hıçkırıklarıyla kesiliyordu, kadınlar da ona eşlik etmeye çalışarak dudaklarını oynatıyorlardı fakat kelimeleri gevelemekten öteye geçemiyorlardı.

Yardım istemek için ağzımı açtım ancak adamlardan biri, bana fırsat vermeden eliyle yüzümü kapadı. Belinden bir hançer çıkarak kaburgalarımaya dayayınca karşı koymayı bıraktım. Beni çatının kenarına, barakanın gölgesine doğru yavaşça sürükledi.

Üçlü yalpalayarak yan binayı bizim bulunduğumuz binaya bağlayan köprünün üzerinde yürüyorlardı. Bize doğru yaklaşırlarken kadınlar neredeyse ayakta duramıyorlar, adam onları kaldırmak zorunda kalıyor ve onların bu dengesizliğine yüksek sesle gülüyordu. Adamla göz göze gelebilmeyi, onun dikkatini çekebilmeyi diliyordum ve bir yandan da neler olduğunu anlayabilecek kadar ayık olmasını umuyordum. Bana yardım edemeyecek veya bana olanları umursamayacak kadar keyifsiz olmamasını diliyordum.

Ancak adamlara fazla umursamadan hızlıca baktı ve beni, öfke ve acıyla kıvrandığımı fark etmedi bile. Tel tel olmuş saçları yüzlerine düşen kadınlar ise başlarını bile kaldırmadılar. Beni yere yatırmış olan iri adam omzundan akıp parmağının ucunda parlayan kana rağmen yaklaşmakta olan üçlüye doğru yürüdü.

Sarhoş kadınlar yeniden tökezlediler ve adam onları sıkıca tutarak yüzlerini kendi omuzlarına bastırırken, "Bu gece bir kadın isteyeniniz var mı?" dedi.

Kadınlar onu kollarından çekiştirdiler ama adam önümde duran diğer adamlara doğru sendeledi. Başını geriye atarak gülerken boynu ay ışığıyla aydınlandı. Kahkahası sona erince bana saldıran serserilere pis pis sırttı. "Sanırım bende baş edebileceğimden fazlası var," dedi göz kırparak. "Ben tek bir adamım ve bu gece sanırım fazla içtim, bilmem anlatabildim mi?" Bir kahkaha daha attı ve kadınlar onu tekrar çekiştirince sallandı.

Serseriler birbirlerine bakarken beni tutmakta olanın bir an duraksadığını ve bıçağını göğsümden yavaşça çektiğini hissettim. Tam o sırada sarhoş adam doğrudan gözlerime baktı. Öylesine ani ve belirgindi ki şaşkınlıkla nefesimi tutmamak için çabalamam gerekti.

Yalnızca dudaklarını kıpırdattı: *Kaç.*

Bir saniye sonra yeniden sarhoş rolüne geri dönmüştü. Başını omuzlarına düşürdü ve bir kez daha tökezledi. “Gördüğünüz gibi ben paylaşımcı bir adamım. Bu benim ilkemdir: Aşkı paylaşmak,” dedi.

Serseriler kafaları karışmış halde kalakalmışken adam kollarının altındaki kadınları onların üzerine doğru itti. Kadınlardan biri beni yere yatıran adamın kollarına doğru düşünce adam içgüdüsel bir hareketle kadını yakaladı. Kadın başını kaldırarak adama baktı, ağzını açtı, gırtlığından bariz bir inilti yükseldi ve dişlerini adamın etine geçirdi.

İri olan adam çılgık atarak geri çekildi. Diğer iki adam ise panik içinde gerilediler. Ancak artık çok geçti. Lanetli kadınlar kanın kokusunu almıştı ve öldürmeye odaklanmışlardı. Kadınlardan biri bir adamın paltosuna asılarak çekiştirdi ve adamı düşürerek üzerine çullandı.

Bıçağıma davranıp sapını sıkıca kavradığım sırada sarhoş adam beni bileğimden tutup çatının kenarındaki yangın çıkışına çekti ve merdivenlerden aşağıya doğru itti. Geceyi paramparça eden tek sesler çatıda çılgık atan adamlardan, inleyen kadınlardan, koşmamı söyleyen adamdan ve pash basamakları döven adamdan geliyordu.

Bir alarm çalmaya başladı ve ellerinde silahlarıyla bağırarak binalardan dışarıya akın eden insanları gördüm.

Zemine vardığımızda adam boş elimi tuttu ve beni sokağın ucundaki bir caddeye doğru çekiştirdi. Etrafımızda bir karmaşa patlak vermişti ve yabancı, bizi ay ışığını kesen yıkık duvarların gölgelerine gizleyerek ilerliyordu.

Yalnızca bir kere, koşmaya devam edip edemeyeceğimi sordu ve ben de nefes almaya çalıştığım anda soğuk hava ciğerlerimi yakarken başımı evet anlamında salladım.

Elimi sıkıca kavramıştı. Yol ayrımlarına yaklaştığımızda yolu kontrol ederken beni arkasına itiyordu. Uyarı zilleri artmış, her yerden bağırışlar gelmeye başlamıştı.

Önümüzde bir grup Teşkilat askeri omuzları dik, bakışları sert bir şekilde köşeyi döndü. Sağlam kuşandıkları silahları parlıyordu. Yaklaşan askerlerden uzaklaşabilme ihtiyacıyla elimi yabancının elinden kurtarmaya çalıştım.

Ancak adam elimi bırakmadı ve bu da içimdeki uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. Çatıda beni kurtarmıştı ve şimdi sokaklarda bile beni koruyordu fakat sonuçta o bir yabancıydı.

“Bu taraftan,” dedi beni sokaklardan birine doğru iterek. Karşı koyabilmek için ayaklarımı tüm gücümle yere bastırdım. Onu takip etmeli miydim, ona güvenmeli miydim, emin değildim fakat Teşkilat yaklaşıyordu, yolun aşağısından iniltieler yankılanıyordu ve sonunda pes ettim.

Kırılan pencerelerde kalmış cam parçalarından yansıyan ay ışığı dışında zifiri karanlık, dar bir sokaktı. Önümüzde yükselen duvarı görünce, “Çıkmaz sokak,” diye fısıldadım. Korku tüm bedenimi sardı.

Ona doğru dönüp kavga etmeye hazır bir şekilde bıçağımı kaldırarak, “Beni tuzığa düşürdün,” diye homurdandım.

Teşkilat sokağın ağzında durmuş bize sesleniyordu. Yabancıdan uzaklaşarak kaçacak bir yol aradın. Uzaktan gelen iniltieler artmıştı.

Birkaç bina öteden yükselen alevler sokağı ve gökyüzünü aydınlattığında yabancının yere gömülü bir çift metal kapının üzerine eğildiğini gördüm. Kapıların kulplarına bağlanmış zincirlerle bir süre uğraştıktan sonra sonunda çıkarmayı başarıp kapıları açtı.

Kapıların ardında karanlıktan başka bir şey yoktu. Yalnızca kapının hemen ağzında aşağıya inen merdivenin birkaç basamağı görünüyordu. Oraya girmek istemiyordum.

Yabancı, basamaklardan inerken bacakları karanlığın içinde kayboluyordu. Kıpırdamadan ona baktım. Eski metro tünelleri güvenli değildi ve onu takip etmek aptalca olurdu. Ara sokağa eğilmiş binalara baktım fakat hiçbirinin yangın merdiveni yoktu. İki seçeneğim vardı; ya yabancıyı takip edecektim ya da çoktan bize doğru bağırarak koşmaya başlayan Teşkilat'la şansımı deneyecektim.

Yabancı beni de karanlığın içine çekmek için elini uzattı. Birinci seçenek bilindik bir tehlikeyi, ikinci seçenek ise belirsiz bir tehlikeyi içeriyordu. Üçüncü bir seçenek bulabilmek için duraksadım fakat yoktu.

Böyle bir belaya bulaştığım için kendime söylenerek basamaklardan inerken bıçağımı cebime koydum ve destek almak için ellerimi duvara dayadım. Yabancı arkamızdan kapıları kilitleyerek bizi boşluğa hapsetti. Bir an orada öylece, kıpırdamadan ve hiç ses çıkarmadan durduk. Sonra Teşkilat kapıyı yumruklamaya girişince peşimde yabancıyla hızla basamaklardan inmeye başladım.

Çatıdaki adamın tekme attığı kalçam keskin bir acıyla sızlıyordu ve soğuk gecede koşmaktan boğazım ağrıyordu. Basamaklar zifiri karanlıktı ve kulaklarımı açmama rağmen sadece kendi ayak seslerimizi ve kalbimin patırtısını duyabiliyordum.

Basamakların sonuna geldiğimde eski istasyonun girişini kapatan demir parmaklıklara çarptım fakat bir aralık buldum, içinden geçtim ve karanlığa dayanamaz hale gelene kadar koştum. Sonunda peşimdeki yabancıнын ayak sesleri yavaşlayarak kesildi ve bu adamın kim olduğunu öğrenene, tüm bu olan biten süresince kontrolü nasıl ele geçireceğimi çözene kadar onunla arama biraz mesafe koyabilmek için karanlığın içinde biraz daha ilerledim.

Kovalamaca sırasında damarlarıma hücum eden korkuyu sındırmeye çalıştım fakat karanlık üzerime üzerime geliyor, zihnimi boğuyordu. Nefes seslerimizin dışında gıcırıtlar, inilti ve betona sürtünen et sesleri duyduğumu hayal ediyordum. Hangi sesin korkumun eseri, hangisinin gerçek olduğunu anlayamıyordum. Kafamı boşaltmak için başımı iki yana salladım.

Karanlık, kollarımı ve saçlarımı okşarken kulağıma fısıldayan canlı bir varlığa dönüşmüştü. Bedenime dolanmak, beni yerin dibine çekerek boğmak istiyordu. Ben ise bir duvar bulana kadar kollarımı sallayarak ona karşı koymaya çalıştım.

Burası güvenli değildi. Teşkilat İsyanı'ndan önce Himaye yer altı tünellerini temiz tutmaya çalışmıştı; yer altı ağını Hiçlik ile Karanlıklar Şehri arasında karaborsa ticareti yapmaya kalkışanları kovalamak için askerler buralarda sürekli devriye geziyordu. Ancak Himaye bile bu karmaşık şebekenin tümünü gözetlemeyi başaramamıştı ve geçitlerde oyuklar olduğuyla ilgili söylentiler vardı; insan etinin kokusunu alana kadar uyku halinde olan veba fareleriyle dolu oyuklar.

Ürperdim. Burada hava dışarıdakinden daha nemli ve soğuktu; buğuların yoğunlaşıp kısmen donduğu duvarlar yapış yapıştı. Cereyanı yanaklarımda belli belirsiz hissediyordum. Uzaklarda bir yerde bir su birikintisine su damlıyor, düşen her damlanın sesi tekrar tekrar yankılanıyordu. Küçük hıçkırıklar göğsümü sarsarken ve ben hâlâ nefes almaya çalışırken yabancının solukları normale dönmüştü. Bana yaklaştığını duyunca onu kendimden uzaklaştırmaya hazır bir şekilde elimi havaya kaldırdım.

Çatıda olanları hâlâ anlayamamıştım. Yanındaki Lanetli kadınlarla nasıl öyle rahatlıkla yürüyebilmişti?

Neden beni kurtarmak için bu kadar zahmete girmişti? Beni...

“Kimsin sen?” diye sordum. Karolu duvarlarda yankılanan sesim fazla gergin ve yüksek çıkmıştı.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedi. Sesi o kadar yakından geliyordu ki aramızdaki mesafeyi açmak için birkaç adım geri gittim. Burada bir şey görebilmek imkânsızdı; karanlık sonsuz gibiydi fakat diğer duyularım harekete geçmişti. Onun kokusunu alabiliyordum. Keskin ter kokusunun altında korku ve adrenalin vardı. Her nefesinin sesini duyabiliyordum; nefesini nasıl tuttuğunu, sonra yavaş ve uzun bir şekilde verdiğini...

Sıcaklığım hissedebiliyordum.

“Kimsin sen?” diye sordum bir kez daha, sesimin sert ve korkusuz çıkması için çabalayarak.

Kıpırdandığında giysisinin duvara sürtündüğünü duydum. “İsimim Catcher,” dedi. Sesi şimdi daha da yakından geliyordu. Hızlı adımlarla gerilerken sırtım yine bir parmaklığa dayandı. Yana doğru ilerlemeye çalışırken bir şeye takıldım ve karanlıkta metalin metale çarpmasıyla bir tangırtı duyuldu.

“İyi misin?” diye sordu. “Sana zarar verdiler mi?” Sesinde bir öfke vardı ve yine bana yaklaşıyordu.

Beni tekmeleyen, yumruklamaya çalışan ve üzerime çıkan o iri adamı düşündüm. *Evet, demek istedim. Evet, beni çok korkuttular. Kendimi küçük ve zayıf hissetmeme neden oldular ve ben buna alışık değilim.* Bu duygulardan nefret ediyordum.

Bunları söylemek yerine, “Hayır, tekmlenmek çok harika,” dedim, olabildiğince alaycı bir tonla. Elimi yavaşça cebime sokarken kıpırdandığımı duymamasını umarak bıçağımı çıkardım. Yalnızca sapından kavramış olmak bile cesaretimi yerine getirmiş, ciğerlerimi rahatlatmıştı. Nihayet durumu biraz kontrol altına alabilmişim.

Suluk alıp verişlerini tenimde hissediyordum; çok yakınımıydı. bıçağı tam önüme doğru kaldırdım. “Geri çekil,” dedim.

“Sakin ol, Annah,” dedi.

Ben nefesimi hızla verirken o kendininkini tuttu. İsmimi biliyordu. Bu yabancı benim ismimi nereden biliyordu? Birden içgüdülerimin doğru olduğunu fark ettim; gerçekten de burada yukarıda olabileceğimden daha büyük bir tehlike içindeydim. Burada kapana kısılmıştım.

Bir elimle bıçağı önümde tutarken, diğerini arkama uzatıp demir parmaklıkların arasında geçebileceğim bir boşluk aradım. Çıldırılmışçasına atan kalbimi yatıştırmaya çalışarak yutkundum.

“Sana zarar vermeyeceğim, Annah,” dedi. “Benden korkmana gerek yok.”

Söylediklerine güldüm. “Sana neden inanayım?” diye sordum, duvarın soğuk taşlarını bir kez daha hissedene kadar ellerimi önümde hareket ettirerek.

Ellerimi duvarın üzerinde gezdirirken ayaklarımı yerde olabildiğince sessiz bir şekilde kaydırdım. Zemin ayaklarımın altında yok oldu, sendeledim ancak sonunda dengemi yeniden sağladım. Kalbim kulaklarımda atıyor, yabancıнын beni takip edip etmediğini duymamı imkânsızlaştırıyordu.

Dikkatli bir şekilde ayağımı boşluğun üzerinde gezdirerek bir basamak, ardından bir basamak daha buldum. Basamaklardan inerken, hava aniden ağırlaşarak bedenimi sarmıştı.

“Kim olduğunu biliyorum, Annah,” dedi, yine yakından gelen bir sesle.

Hiçbir şey söylemedim. Yalnızca basamakları inmeye ve düşünebilmek için aramıza mesafe koymaya devam ettim.

Çaresizlikle ofladı. “Kim olduğunu biliyorum çünkü bana Elias anlattı.”

Donakaldım. Tüm kelimler içimde hapsoldü. Onun ismini bir yabancıdan duymak tuhaf bir histi ve göğsümde hafif bir acı hissettim. Dişlerimi sıkarak o duyguyu bastırdım.

Ortalık öyle sessizdi ki karanlığın içinde hareket ettiğini duyabiliyordum. “Buraya gelip seni bulmamı söyledi,” dedi.

“Elias’ı nereden tanıyorsun?” Sesim titriyor, zayıflığımı belli ediyordu. Bedenim ve düşüncelerimi kontrol edebilmek için alt dudağımı ısırırdım.

“Bana güvenebilirsin,” diye devam etti ve bir adım daha ilerledi. Ancak bir merdivenin tepesinde durduğunu, zeminin bir anda yok olacağını fark etmemişti ve birden düşmeye başladığında şaşkınlıkla nefesinin kesildiğini, ardından da durmak için çabaladığını duydum.

Sonunda bana çarptı ve birlikte geri kalan basamaklardan aşağı yuvarlanıp çatlak beton zemine oldukça sert bir şekilde çarptık. Kafamı duvara vurduğumda gözümün önünde şimşekler çıktı. Catcher üzerime düşmüştü ve hâlâ elimde tuttuğum bıçağın tenini kestiğini, parmaklarımda kanının ıslaklığını hissettim.

“Aman T-Tanrım,” diye kekeledim karanlıkta nefesimin kesildiğini hissederek. Catcher homurdanarak üzerimden çekilmeye çalışırken ben de kendimi onun altından kurtarmaya uğraştım. Bacaklarımız hâlâ birbirine dolanmış haldeydi.

Tenimin onun kanıyla yapış yapış olduğunu hissedince bıçağı bıraktım. “Aman Tanrım,” dedim bir kez daha, “iyi misin?” O kadar çok kan vardı ki onu öldürmüş olabilirdim. Midem bu korkunç olasılık karşısında kasıldı.

Ona doğru uzandım ve yarayı bulabilmek için bedenini yoklamaya başladım. “Aman Tanrım, böyle olsun istememiştim. İyi misin? Catcher, iyi misin?”

Hiçbir şey söylemiyordu ve birini öldürmüş olabileceğim fikri başımı döndürmeye başlamıştı. Onu burada bırakıp yardım istemek için yukarıya mı çıkmalıyım yoksa burada mı kalmalıyım? Ellerimle bacaklarını, kalçasını ve neyse ki hâlâ inip kalkan göğsünü yokladım.

“Catcher,” diye bağırdım. Onun iyi olması gerekiyordu. Seni çok sıcaktı ve ellerim kolunun üst kısmına geldiğinde irkildi. Bileğinden kan damlıyordu. El yordamıyla çantamdaki battaniden bir parça kopardım ve yaranın üzerine bastırdım.

İnleyerek benden uzaklaşmaya çalıştı fakat kolunu bırakmadım. “Yaralısın,” dedim, hareket edebildiğini fark edince rahatlayarak.

Beni itti fakat hâlâ düşüşün etkisi nedeniyle odaklanamıyordu.

“Yaralısın,” dedim bir kez daha. “Yalnızca kıpırdamadan dur ve bırak da kanamayı durdurayım. Kesiğin ne kadar derin olduğunu bilmiyorum. Çok fazla kan var.”

Aniden doğrularak bana bir yumruk savurdu ve beni kendisinden uzaklaştırdı. “Benden uzak dur,” diye kükredi. Bir süre merdivenlerde yankılanan sesi kulaklarımda çınladı. Ellerimle karanlığa uzanmış halde donup kalmıştım.

Soluklarım düzensizdi. Şaşırmıştım ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Hafifçe ona doğru uzandım ve benden biraz daha uzaklaştığını duydum. “Bana dokunma,” diye hırladı.

Sözleri canımı acıtmıştı ve yavaş yavaş öfkeleniyordum. “Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum,” diye çıktım. İyi olduğu için hissettiğim bütün rahatlama duygusu kaybolmuştu.

Karanlıkta el yordamıyla bıçağımı aramaya başladım ve yanlışlıkla Catcher'ın bacağına dokununca yine geri çekildi. "Bana. Dokunmamanı. Söyledim." Kelimeler dudaklarından sert ve otoriter bir tonda dökülmüştü.

Yüzümdeki izlerin her biri sanki alev almıştı, bedenim kavrulurcasına yanıyordu. Öfkeli bir şekilde battaniyenin parçalarını toplayarak çantama tıktım ve çantayı kapadım.

Bir şey söylemeden ayağa kalktım; başım dönüyordu, odaklanmakta güçlük çekiyordum. Elimi duvara sürterek ilerlerken yeni bir merdivene ulaştım. Verdiği bu ani ve beklenmedik tepkiden dolayı dolan gözlerim bulanık görüyordu fakat etraf karanlık olduğundan bunun pek de bir önemi yoktu. Bu yabancıdan, onun öfkesinden ve sıcaklığından uzaklaşabilmek için basamakları inmeye başladım. Bana hissettirdiği duygulardan uzaklaşabilmek için...

"Annah," dedi mahcup ve ihtiyatlı bir tonda.

Yürürken adamın tekmelediği kalçam ağrıyor, duvara vurduğum başım zonkluyordu. Acı dayanılmaz hale gelince durdum, derin bir nefes aldım ve sendeleyerek Catcher'ın sesinden uzaklaştım.

Merdiven sahanlığında kıpırdandığımı, küfürler mırıldandığını ve arkamdan gelmeye başladığını duydum. Ancak ben karanlığın içinde ilerlemeye devam ediyordum. Basamaklar birden kesilince ne tarafa döneceğimi ya da gideceğimi bilemeden tökezledim. Duvarların nerede olduğunu, platformun nerede bittiğini ve rayların nerede başladığını bilmemek kafa karıştırıcıydı. Tenimi karıncalandıran simsiyah karanlığın içinde kaybolmuştum. Catcher'ın ayak sesleri tam arkamdaydı ve hiç geride kalmıyordu.

"Seni Elias'ın yolladığını söylemiştin. O nerede?" Bu soruyu sormayı hiç istemiyordum fakat cevabı bilmem gerekiyordu. Tutunmaya ihtiyaç duyarak kollarımı kavuşturdum. Karanlık başımı döndürüyordu. Başım ağrıyor, çarptığım yer zonkluyordu. Dönmeyi

durdurmak için başımı salladım fakat bu beynimin kafatasımın duvarlarına büyük bir acıyla çarpmasından başka bir işe yaramadı.

Catcher yanıma yaklaştı fakat bana dokunmuyordu. Soluklarını duyuyor, sıcaklığını hissediyordum. Az önceki sözleri kulaklarımda çınlıyor, kendimi aptal ve değersiz hissetmeme neden oluyordu. Hoş olmayan bu duygulara karşı koymaya çalışırken parmaklarımı kollarıma geçirdim.

“Hâlâ Teşkilat’ta,” dedi Catcher. Kalbim tekledi. Çenem titriyordu.

“Yani o iyi mi?” Yalnızca fısıldayabilmişim. Yüksek sesle söylersem, umudu korkutup kaçırabilirdim.

“Karanlıklar Şehri’ne geleceğine söz verdi,” dedi. Gözlerimi sınıksı kapayarak elimi ağzıma bastırdım. Hissettiğim rahatlamayla bedenimin nasıl titrediğini yabancının fark etmesini istemiyordum.

Ona güvenebileceğimden ya da Elias’ın güvendiğinden emin olamadığım için cevap vermedim. Zemin ayaklarımın altından kayıyor gibiydi ve bunun zihnimde çakan şimşeklerden mi yoksa yürüdüğümüz zeminin eğiminden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Midem bulanıyor, baş ağrım kötüleşiyordu.

“Üzgünüm, Annah,” dedi sonunda, yumuşamış bir sesle. Bana yaklaştı fakat aramızda belli bir mesafe bıraktı. Yine de sıcaklığı titrememe neden oluyordu. Bedenim yana doğru eğilince dengemi sağlayabilmek için kolumu kaldırdım.

“Yalnızca...” Duraksadı. Sanırım ellerini saçlarının arasından geçirdi. Çatıda gördüğüm kadarıyla nasıl biri olduğunu hatırlamaya çalıştım. Gülmek için başını arkaya doğru attığında boynuna vuran ay ışığını... Benden uzun olduğunu biliyordum. Geniş omuzlarını ve Lanetli kadınların omuzlarını kavrayan uzun parmaklarını hatırlıyordum.

Karanlık etrafımda daha hızlı döndükçe mide bulantım artıyordu. Midem kalkınca yutkundum ve kusmamak için elimi ağzıma daha sıkı bastırdım. Karanlık çok yoğundu. Boğulduğumu hissediyordum.

Tenimin üzerinde kuruyup çatlayan kanının kokusunu alabiliyordum. Sanki dilimin üzerinde metalik bir tat bırakmıştı. İki büküm olarak öğürmeye başladım.

“Annah,” diye bağırdı Catcher, bana doğru atılarak. Kolunu omzuma doladığında kendimi ona bıraktım. Bacaklarımı hissetmiyordum ve parmaklarım uyuşmuştu.

Yeniden öğürdüm. Bedenim kasıldıkça sırtım bükülüyor, ağzım tükürükle dolup beni boğuyordu. Nefes almaya çalışırken bedenim sanki suyun üzerinde süzülüyordu. Gözlerimin önünde yıldızlar kadar güzel parlak ışıklar beliriyor, sonra karanlık boşluk hepsini yutuyordu.

Catcher bir kez daha, “Annah,” diye bağırdı ve beni daha sıkı tuttu. Tüm dünyam sallanıyordu ve mekân algımı yitirmiştim. Onun kollarından kayarak yere düştüm. Kafamın içinde dayanılmaz bir acı vardı ve sanki beynim kafama büyük geliyordu.

Beni sırtüstü yatırdı ve bedenimi, kollarımı, bacaklarımı ve son olarak da boynumu yokladıktan sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. Nabzını tenimde hissediyordum ve cildi ateş gibi yanıyordu. Sıcaklık çok iyi gelmişti, gözlerimi kırıştırdım. Odaklanabileceğim, bedenimin geri kalanı ürperirken sokulabileceğim bir dayanak bulduğum için mutluydum.

“Kanım,” dedi. İyice yaklaşmış, üzerime eğilmişti. Nefesini hissedebiliyor, sesindeki çaresizliği tadabiliyordum. “Kanıma dokundun mu?” Yanaklarımı biraz daha sıkarken parmakları boynuma kadar uzanıyordu. “Annah, bu önemli. Bunu bilmeliyim.”

Gözlerim kaymıŒtı fakat bir önemi yoktu, nasılsa bir iŒe yaramıyordı. Zihnimde dans edip duran renkleri tercih ederdim. Bir sis yumağı çevremi sararak acımı hafifletti ve beni rüyalara doğru çekti.

“Annah!” diye seslendi Catcher. BağırmıŒtı fakat sesi çok uzaklardan geliyordu. Zihnimin derinliklerine karıŒarak çağlayan suyun ve esen rüzgârın sesinde kayboldu. Elimi kaldırıp yanağına dokunmak, her Œeyin yolunda olduğunu, zihnimin içinde güzel Œeyler olduğunu ve canımın yanmadığını söylemek istedim. Ancak onun yerine kara dalgaların beni altına alarak sürüklemesine izin verdim.

▼ VI ▼

Uyandığımda etraf aydınlıktı ve bir ateşin çıtırtısı duyuluyordu. Gözlerimi açtığımda tepemde iç içe geçmiş tuğlaların oluşturduğu, kemer şeklindeki oymalı tavanı gördüm. Alevler tuğlaları turuncu ve sarı renklere boyuyor, üzerlerine hareket eden gölgeler vuruyordu. Duman küçük bir delikten dışarı süzülüyor, yukarıdaki karanlıkta kayboluyordu.

Hâlâ Hiçlik'te bir yerlerde, yerin altındaki eski bir metro istasyonundaydık. Platformda sırtüstü yatıyordum ve çantamdaki battaniye üzerime örtülmüştü. Tanıdık kokusu rahatlatıcıydı. Başımı yana doğru çevirince sırtımdan aşağıya doğru hissettiğim zonklamayla irkildim.

Yabancı adam, yani Catcher ateşin diğer tarafında oturmuş boşluğa bakıyordu. Kendi düşünceleri ve dünyası içinde öyle kaybolmuştu ki uyandığımı fark etmemişti. Onu incelemeye koyuldum: sivri bir çenesi, sarı saçları, derin ve koyu kahverengi gözleri vardı. Dizlerini bükmüş, dirseklerini dizlerinin üzerine koymuştu. Düşüğümüz sırada kestiğim bileğine bir kumaş parçası sarılıydı.

Merdivenlerden yuvarlandığımız için cildinde oluşmaya başlayan morlukları görebiliyordum.

Onda tanıdık bir şeyler vardı; acaba neden böyle hissediyordum? Genellikle başka insanlarla ilgilenmez, nasıl göründüklerini ve kim olduklarını umursamazdım. Herkes benim için her zaman bir yabancıydı.

Böyle olması daha güvenliydi.

Sonra nedenini anladım. “Sen, köprüdeki adamsın.” Bunun ne demek olduğunu biraz geç fark etmiştim. O salgına yakalanmıştı. Salgının ne kadar ilerlediğini, dönüşmesine ne kadar kaldığını anlayabilmek için yüzüne dikkatle baktım. Ancak yüzünde sağlıklı bir pembelik vardı ve gözleri de gayet berraktı. Dönüşmesine dakikalar kala çatıda karşıma çıkan o kadına hiç benzemiyordu.

Başını kaldırarak bana baktı ve “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Doğrularak oturdum ve battaniye omuzlarımdan kayarak kucağıma düştü. Başım dönüp midem bulanınca ürperdim ve başka şeyler düşünmeye çalıştım. “Duvara tırmanıp nehre düşen sendin. Herkes senin öldüğünü sandı. Boğulmuş olman gerekiyordu.”

Başını hafifçe öne eğerek ensesini ovaladı. Bu öyle tanıdık bir hareketti ki bir an nefesim kesildi. Elias da her zaman böyle yapardı; vakit kazanmaya çalıştığında, düşünmek istediğinde, zor anlardan sıyrılmanın bir yolunu aradığında...

“Boğulmadım,” dedi sonunda. Bu saçma açıklama karşısında neredeyse gülecektim. Ancak bir tepki vermeme, bir şey söylememe veya bir açıklama istememe fırsat kalmadan ateşin etrafından dolanıp tam önüme çömeldi.

Elini uzatarak yanaklarıma dokundu ve bileğini alnıma koydu. Yüzümde dolaştırdığı parmaklarının altındaki her yara izini tek tek

hissediyordum. Başımı aniden çevirdim ve boynumdan aşağıya ani bir acı inerken başım zonkladı.

“Çok sıcaksın,” dedi. Sesi düşünceli geliyordu ve dudaklarını birbirine bastırmıştı.

“Ateşin önünde yatıyordum,” dedim ters bir şekilde ve ondan biraz uzaklaşarak aramızda bir engel oluşturması için örtüyü yeniden üzerime çektim. “Tabii ki sıcak olacağım, alevler insanı ısıtır.”

Arkama doğru öyle anlamlı bir ifadeyle baktı ki neredeyse dönüp ben de bakacaktım. Sonra başını önüne eğdi. “Sanki damarlarında...” Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyormuş gibi yüzüme baktı. “Sanki damarlarında bir ateş dolaşıyormuş gibi hissediyor musun?”

Sorusu çok anlamsızdı. “Neden söz ediyorsun?”

Ellerine baktı. “İçten içe,” dedi, “ölüyormuş gibi hissediyor musun? Sıcaklık seni yok ediyormuş gibi?”

Ayağa kalkarak ondan uzaklaştım. “Nasıl bir soru bu?” Aniden midem bulanınca bir elimi karnıma, diğerini de dünyamın dönmesini durdurabilmek için başıma bastırdım. Etrafımdaki aydınlık ve Catcher bulanıklaşıp sonra yeniden netleşirken gözlerimi kırptırdım.

“Annah...”

“Hayır,” dedim, sözünü keserek. “Seni tanımıyorum ve sen de beni tanımıyorsun. Neden böyle şeyler soruyorsun? Neler oluyor?”

Ayağa kalktı. Tehlikeli olmadığını kanıtlamak istercesine ellerini iki yanında tutuyordu fakat bu numaraya kanmamıştım. Kaçacak bir yer bulabilmek için istasyona hızlıca baktım. Midem yeniden bulanmaya başlayınca dengemi kaybederek sendeledim.

Yardım etmek için bana doğru bir adım attı fakat onu uzak tutmak için ellerimi kaldırdım. “Benden uzak dur,” diye hırladım.

Gözlerindeki ifade aniden soğuklaştı. “Salgına yakalanıp yakalanmadığını bilmem gerekiyor,” dedi sertçe.

Sözlerini zihnimde biraz tarttım fakat yine de bir şey anlamamıştım. “Neden salgına yakalanmış olayım ki?”

“Çünkü açıkça hastasın; ayakta zor duruyorsun. Sende bir sorun var ve düşerken kanıma dokunmuştun,” dedi sözü dolandırmadan.

Kaşlarımı çattım. Salgına yakalanan birçok insan görmüştüm; dün geceki kadın gibi. Nasıl görüldüğünü, buna neyin sebep olduğunu biliyordum ve benim rahatsızlığımın bununla bir ilgisi olması imkânsızdı. Ben ısırlılamıştım; salgına yakalanmış olamazdım. “Senin kanının bununla ne alakası var?”

Sanki hâlâ anlayışımın kılığına öfkelenmiş gibi çenesini kasarak uzun bir süre bana baktı. “Çünkü *ben* yakalandım,” dedi sonunda.

Yavaşça başımı salladım ve kollarımı kavuşturdum. “Biliyorum. Köprüde olanları gördüm. Ama ölmeden salgını bulaştırmanın imkânsız olduğundan eminim ve görebildiğim kadarıyla henüz ölmedin.”

Birden söylediklerimin kulağa ne kadar küstahça geldiğini fark ettim. Onun salgın taşıdığını *bildiğim* halde bunun, ölüyor olmasının onun için ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Tam önümde duran, güçlü, sağlıklı ve yakışıklı görünen bu adam birkaç gün sonra ölecekti. Salgına yakalanan, ölen ve dönüşen insanlar görmüştüm; bu Hiçlik’te her zaman olurdu ve durum kısa sürede kontrol altına alınırdı. Bu, görmeye alışkın olduğumuz, *olduğum* bir şeydi. Ancak tanıdığım birinin başına geldiğine şahit olmamıştım çünkü insanları tanımaktan kaçınırdım.

Ne kadar yazık... Sonra kafamın içindeki minik bir ses, bir Salgınlı’yla yer altına sıkışıp kalmış olduğumu fısıldadı. Bunun ciddi bir durum olduğunu; tam olarak nerede olduğumu, bayıldığımda onun beni nereye taşıdığını bilmediğimi hatırlattı. Bıçağımın nerede olduğunu bilmiyordum. Catcher salgına yakalanmıştı ve tam olarak ne kadar zamana kaldığını da bilmiyordum ki bu da onu benim için bir tehlikeye dönüştürüyordu çünkü öldüğünde peşime düşecekti.

Dün geceki kadın gibi Catcher'ı da öldürmek bana düşecekti. Hatta eğer etrafta varlığını sezebileceği başka veba fareleri yoksa bir Ezici'ye bile dönüşebilirdi ki bu durumda benim küçük bıçağımın onun hızı ve vahşeti karşısında yeterli olacağından emin değildim.

İçim içimi kemirmeye başlamıştı ve gittikçe huzursuzlanıyordum; bedenim yorgun olsa da bacaklarım koşma isteğiyle yanıyordu. "Ben Salgınla değilim," dedim.

Gözlerindeki ifadede bir değişiklik oldu ve sonra arkasını döndü fakat öncesinde yüzüne yayılan üzüntüyü görebilmiştim. "Bundan henüz emin değiliz. Yine de içinde dolaşiyor olabilir," dedi.

Yanımdan geçerek ateşe doğru yürüdüm, battaniyemin ve çantamın yanında diz çöktüm. Biraz sersemlediğimi hissedince dengemi koruyabilmek için elimi yere bastırdım. Battaniyeyi katlama bahanesiyle bıçağımı ararken parmaklarım titriyordu.

Arkamda bir tangırtı ve metalin yere sürtünme sesini duydum. Catcher bıçağımı yere atmış ve ayağıyla bana doğru itmişti. Önce bıçağa sonra da başımı kaldırıp Catcher'a baktım.

"Buna ihtiyacın olmayacak," dedi aramızdaki mesafeyi koruyarak. "En azından bana karşı kullanman gerekmeyecek. Ben dönüşmeyeceğim çünkü bağışıklığım var."

Bıçağı sapından sıkıca tuttum ve başparmağımla ağzına hafifçe dokundum. Catcher'ın kanından eser kalmamış metalinden alevlerin ışığı yansıyor. Ben bayıldıktan sonra bıçağı temizlemiş olmalıydı. "Bıçaklanmaya karşı mı bağışıklığın var?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Orantısız bir gülümsemeydi; dudaklarının bir köşesi diğerine kıyasla daha fazla yükselmişti. Ancak beni şaşırtan bu ifadesi belirlediği hızla kayboldu. Şimdi daha farklı görünüyordu; çok daha genç ve rahat...

Neredeyse normal...

“Salgına karşı bağışığım,” diye açıkladı. “Yani salgının beni öldürmediğini de söyleyebiliriz. Aylardır böyleyim.” Ne kadar sağlıklı olduğunu göstermek istercesine ellerini iki yanına açtı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Sözleri çok anlamsızdı. “Bağışıklık diye bir şey olduğunu duymamıştım,” dedim.

Omuz silkti. “O kadar da karmaşık bir durum değil; yazın sonlarına doğru ısırıldım,” dedi neredeyse umursamaz bir tavırla. “Şimdi kıştayız ve ben hâlâ ölmedim. Salgına yakalandım fakat bağışıklığım var, yani bir çeşit yaşayan bir Mudo’yum¹... Bunu dün gece çatıda sen de gördün.”

Umursamaz bir tavır takınmıştı fakat sözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir duygu daha gizliydi. Öfke ya da hüznün olabildi ve ağzından çıkan her heceye musallat oluyor, sözcüklerini ağırlaştırıyordu. Karşılık vermemi beklerken de bedeni kaskatıydı.

Söylediklerinin gerçek olabileceğine inanmak zordu fakat dün gece konusunda da haklıydı: Onu çatıda iki Lanetli kadınla birlikte görmüştüm; kadınlar onu hiç de umursuyor gibi görünmüyorlardı ve bedeninde yeni bir ısırık izi de yoktu.

Bıçağı sıktığım elime baktım. Catcher'ın bağışıklığı olabildi; doğruyu söylüyor olabildi fakat o hâlâ bir yabancıydı ve yabancılar tehlikeliydi.

“Çoğu kimse onlara *Mudo* demez.” Bu da onu bir yabancı yapıyordu; Elias ve ben de onlara veba faresi gibi terimler yerine Lanetliler dediğimiz için Karanlıklar Şehri'nden olmadığımızı belli ederdik.

“Bir sahil kasabasından geldim,” dedi. “Orman'ın kıyısında, Vista adında bir yerden.”

1 (İsp.) Suskun, sessiz. (ed.n.)

Orman'm adını duyunca tüylerim diken diken oldu. Aklıma  nce Elias, sonra da kardeşim Abigail geldi. Catcher'ın k pr deyken kaçmasına yardım etmişti. Yani Catcher onu tanıyordu. Yavaşca başımı kaldırdım ve doğru soruları nasıl soracağımı düşünerek gözlerine baktım.

"Ben yalnızca..." Duraksayarak gerginlikle dudaklarım yaladı. "Ben yalnızca iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Kanım her yanına bulaşmıştı ve ben," bir kez daha duraksadı, "salgım bulaştırıp bulaştırmadığını bilmiyorum. Bağışıklık, yalnızca benim bedenimdeki salgını farklılaştırıyorsa hâlâ başkalarına bulaştırıyor olabilirim. Bir süredir, bunun doğru olup olmadığını keşfetmemeye  zen gösteriyorum." Sesinde gizlenen şüpheyi ve korkuyu açık etmemek için sağlam durmaya çalışıyordu.

Merdivenlerin sonunda ağzımda hissettiğim o metalik ve toprağımsı tadı hatırlıyordum; bıağım kolunu kesmişti, ellerimde kanının ıslaklığını hissetmiştim, sonrasındaysa kusmamak için aynı elimle ağzımı kapamıştım.

şimdi ellerimde kandan eser yoktu. Bayıldığımda beni yıkamış olmalıydı. Bu duyarlılığı ve d ş nceliliği karşısında midem tuhaf bir duyguyla buruldu.

Ancak sonra zihnim açıldı. Ben uyurken onun elleri bedenimde gezinmişti. Bu durum hakkında ne düşüneceğimi bilemeden boşta kalan elimle kolumu ovaladım.

"Salgına yakalanmış olsaydım bunu hissederdim," dedim, ikimizi de ikna etmek için kararlı bir ses tonuyla. Fakat içimde ufak bir korku vardı; söylediklerinin doğru olabileceğine ve salgının şu anda bedenimi ele geçiriyor olabileceğine dair bir endişe...

Kendime hiçbir zaman bunun nasıl bir duygu olabileceğini düşünme izni vermemiştim.  ld ğ m  ve Lanetlilerden birine d n şt ğ m  düşünmüştüm fakat aradaki zamanı, başına gelecekleri

bilinçli bir şekilde beklediğin zamanı hayal etmeyi hep reddetmiştim. Bunun ona neler hissettirdiğini merak ettim; ölü dişleri hissetmenin ve her şeyin bittiğini fark etmenin...

Catcher benim için endişeleniyormuşçasına hâlâ bana bakıyordu fakat bu çok anlamsızdı ve beni rahatsız ediyordu. Birbirimizi tanı mıyorduk. Onun yanında kendimi güvende hissetmemeliydim. Burada olmamalıyım. Dizine bir tekme savurmalı ve koşarak yüze çıkmalıyım fakat bunların hiçbirini yapmıyordum çünkü bu adamın kim olduğunu ve hem Elias'ı hem de kardeşimi nereden tanıdığını hâlâ çözememişim.

"Ben iyiyim," dedim kelimeleri vurgulayarak.

Yüzünde oluşan rahatlama ifadesini saklamak için arkasını döndü. Ne kadar korkmuş olduğunu bana göstermemeye çalışıyordu. "Emin misin?" diye sordu zayıf bir sesle.

Başımı salladım. "Düştüğümüzde kafamı çarptım. Başım dönüyor ve midem bulanıyor. Fakat salgına yakalanmadım."

Gözlerini sımsıkı kapadı ve parmaklarını gözlerine bastırdı. Sanki seyretmemem gereken bir şeyi seyrediyor, benim gibi bir yabancı için onun fazla kişisel bir anına şahit oluyordum.

Başka tarafa bakarak boğazımı temizledim. Sessizliğe bir son vermeye ve neler olduğunu anlamaya çok ihtiyacım vardı. "Dün gece o çatıda ne arıyordun?"

Elini yeniden ensesine götürdüğünde ona bunu yapmaması, bana Elias'ı hatırlatıp durmaması için neredeyse bağıracaktım. Hatta parmaklarını saçlarının arasından geçirirse bir şey söylemeye hazırlanarak derin bir nefes aldım.

"Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordu," dedi. Kaşlarını çattım. Bu da öncekiler gibi kaçamak bir cevaptı. Bu konuda başarılıydı.

“Kim olduğumu nereden biliyordun? Yoksa her gittiğin şehirde boğulma tehlikesi atlattıktan sonra zor durumda olan genç kızları kurtarmak gibi bir alışkanlığın mı var?” Sesim tepemizde yükselen kemerlerden yankılanarak yükseldi.

Kardeşimi tanıdığım kabul etmesini istiyordum; yara izlerimin ötesinde, aramızdaki benzerliği kabul etmesini...

Bıçağı tutan elimin gerildiğini görünce aramızdaki mesafeyi biraz açarak ateşin yanma kadar yürüdü. Ona hâlâ güvenmediğim belli oluyordu.

Alevlerin ardından onu izlerken çömeldi. “Teşkilat’tan kaçarken seni gördüm ve takip ettim.”

Tenim yeniden ürperdi ve nefesim sıklaştı. Aramızda ateşin olduğuna seviniyordum. “Neden?”

Duraksadı, ne cevap vereceğini kafasında tarttığını anlayabiliyordum. Acaba hep incelikle düşünülmüş yalanlar mı söyleyecekti? “Çünkü Elias’a seni bulacağıma dair söz verdim,” dedi sonunda.

Tüm bu olanlar çok tuhaf ve karmaşıktı. Mantıklı bir yanı yoktu. “Elias’tan daha önce de bahsetmiştin.” Boşluğu doldurmasını umarak duraksadım.

Karşılık vermeyince devam ettim: “Nerede o? Onu nereden tanıyorsun?” Sözcükler ağzımdan öyle hızlı dökülüyordu ki dilim sürçüyordu. Ne soracağımı bilmediğim için çaresizliğe kapılıyordum. “Anlamıyorum. Aradığın kişinin ben olduğumu nasıl bilebildin ki?”

O anda alevlerden bile yoğun bakışlarını yüzüme dikti. Bakışları yüzümde ve bedenimde gezindi. Anlamadığım, acı dolu ve tuhaf bir ifadesi vardı. Yara izlerimi gözleriyle takip ettiğini gördüm.

İnsanların izlerime gözlerini dikip bakmalarına alışkındım ve bazen onları fark etmezdim bile. Bu, hayatımın sıradan bir parçasıydı. Ancak bu adam, şu an burada bedenimdeki her çizgiyi ha-

tırlamama, her bir yara izimi taze birer yaraymıŒçasına kanlı ve kırmızı hissetmeme neden oluyordu.

Nedeninin kardeŒimle benzerliğim olmasını istiyordum fakat bu olmadığını fark ettim. “Haa.” Sesi ıkaramadan yalnızca dudaklarını kıpırdatabilmiŒtim. Kollarımı kavuŒturdum. “Yara izlerim...” Kendimi korumak için inŒa ettiğim duvarlar yıkılmıŒtı; gözlerimi kapayarak onları eskisinden daha yüksek bir Œekilde yeniden kurmaya alıŒtım. Ancak acının ve çirkinliğin bir kısmı dıŒarı sızıyordu.

Bazen –nadiren– nasıl göründüğümü unutabiliyordum ve Elias’ın beni böyle tarif ettiğini dŒnmek utanç vericiydi. Elbette yle etmiŒti... “Bedeninin sol tarafı yara izleriyle kaplı, öfkeli bir kız” aramak, “kirlili sarı saçlı, baŒını yerden hiç kaldırmayan bir kız” aramaktan çok daha kolaydı.

Sanki anı dolduran kırılganlığımı söküp atabilecekmimim gibi çenemi omzuma sürterek kaŒıdım. Hafifçe kıpırdadığımda bıağımın ucu yere sürtündü ve ikimize de hâlâ bir silahım olduğunu hatırlattı. Kontrol hâlâ biraz olsun bendeydi.

Catcher bir Œey söylemek istiyormuŒçasına baktı fakat bunun yerine dudaklarını birbirine bembeyaz olana kadar bastırdı. Aramızdaki garip sessizliğe bir son vermek için o bariz soruyu sordum: “Pekâlâ, ağabeyim neden beni bulmanı istedi?”

Durduğu yerden bana baktı. “Onun senin ağabeyin olmadığını biliyorum, Annah.”

▼ VII ▼

Birden ayağa kalktım ve istasyon platformunun bitimindeki tüneli yutan karanlığa doğru yürümeye başladım. Elias'ın ağabeyim olmadığını kimsenin bilmemesi gerekiyordu. İkimizden biri bu gerçeği açıklamadığımız ya da o kişi bizim kasabadan olmadığı sürece kimse bunu *bilemezdi*. Bunu hiçbir zaman kimseye söylemeyeceğimize yemin etmiştik. İnsanların istedikleri şeye inanmaları bizim için daha kolaydı, böylece Elias beni daha iyi koruyabiliyordu.

Boğazımı temizledim fakat kelimeler sanki içime hapsolmuştu. Elias'ın ağabeyim olmadığını nereden biliyordu? Elias ona benim hakkımda neler anlatmıştı? Başka ne biliyordu? Kardeşimle ne işi vardı? Elias neredeydi ve neden geri dönmemişti? Catcher'ın benimle bir çeşit oyun oynadığını düşünüyor fakat bu oyunun kurallarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

Hissettiğim çaresizlik omuzlarımdan gerilmesine ve başımın zonklamasına neden olmuştu. Platformun kenarında durdum ve arkamdaki ateşin yaydığı ışığı yutan karanlığa baktım. Ateşten uzaklaştıkça ortalık soğumuştu. Isı kalıntıları kıyafetlerimi hızla terk ederken, soğuk hava dikişlerden ve deliklerden tenime saldırmaya

başlamıştı. Paltoma daha sıkı sarındım. Catcher'ın yüzünü görmediğim ve onun benim şüphemi görmesini engellemeye çalışmadığımda konuşmak daha kolaydı.

Başkalarının, özellikle de yabancıların benimle ilgili konulardan haberdar olmasından hoşlanmazdım. İnsanların hakkımda neyi ne zaman öğreneceklerini ben kontrol etmeliydim.

Midem guruldadı. "Gitmeliyiz," dedim. "Kardeşimi bulmanın bir yolunu aramalıyız." Yer altı tünellerinin güvenli olmadığını herkes bilirdi. Lanetliler, yakınlarında insan kokusu alamadıklarında uyku haline geçerlerdi; tıpkı yiyecek ve hastalık bulaştırma fırsatım bekleyen bir böceğin hareketsizce beklemesi gibi. Burada, karşılımlarına çıkacak insanları bekleyen bir sürü veba faresi olduğunu herkes bilirdi.

Şehir'de yaşadığım süre boyunca duyduğum söylentilerde, yaşayan birinin kokusunu almayı ve yüzeye çıkmalarını sağlayacak patlamayı bekleyen, uykudaki ölümlerle dolu çok derin tünellerden bahsedilirdi.

Birkaç yılda bir Karanlıklar Şehri'nde yeni bir salgın patlak verirdi. Bazen Hiçlik'te başladığı, bazen de yer altındaki tünellerde baş gösterdiği söylentileri yayılırdı. Bu söylentilerin doğruluğunu test etmeye niyetim yoktu. Yukarıdaki sokaklar güvenli olmayabilirdi fakat en azından yukarıda bir kefen gibi insanın etrafını saran duvarlar yerine ışık ve hava vardı.

"Bunlar aşağıya indiğimiz merdivenler mi?" diye sordum basamaklara yaklaşıp. Catcher başını salladı ama peşimden gelmedi. Döndüğümde yalnızca tenimin pürüzsüz olduğu tarafımı görebiliyordu. Abigail'le köprüdeki hallerimi düşündüm; Abigail'in onun hayatını nasıl kurtardığını...

"Ona benziyor muyum?" diye sordum kendimi tutamayıp. Parmaklarımı eskimiş paltomun kenarlarına geçirdim. Bunu öğ-

renmeyi çok istiyordum. "Kız kardeşime," diye ekledim, anlamamış olabileceğini düşünerek.

Catcher adımları loş platformda yankılanarak yanıma geldi. Alevlerin ışığı teninde dans ediyor, gözlerinin etrafında hareket eden gölgeler belirliyordu. Ona dokunamayacağım bir mesafede durdu. O öylece durup nefes alırken bir anlığına boynumdaki tüm kaslar gerildi.

Kızarmıştım. Ona benzeyip benzememeyi neden umursuyordum ki?

"Neyse boş ver," diye mırıldandım ve arkamı dönerek karanlık basamaklara doğru yürümeye başladım.

"Hem evet hem de hayır," dedi.

"Bırak da tahmin edeyim," dedim ona doğru hızla dönerken. Bir parmağımı kaldırdım ve yüzümün pürüzsüz olan kısmına bastırdım. "Evet." Parmağımı izlerimin üzerine doğru kaydırırken kaşlarımı kaldırdım. "Ve hayır."

"Bunu kastetmedim," dedi biraz daha yaklaşarak.

Geri çekildim. Ona güvenemezdim çünkü hâlâ hakkında bilmediğim çok fazla şey vardı. Bana bu kadar yaklaşmasına izin veremezdim.

"Yalnızca, ikiniz de farklı insanlarsınız," dedi açıklamaya çalışarak. "Farklı kişilikleriniz var. Bu görünüşünüze yansıyor."

Elimi havada sallayarak, "Her neyse," dedim ve basamakları tırmanmaya başladım. Zaten aptalca bir soruydu.

Ayak sesleri karanlıkta arkamdan geliyordu ve şimdi görünmez olduğum için daha sakin, daha kontrollü hissediyordum. Nefeslerimiz adımlarımızın ritmine uymuştu, ellerimiz duvara tutturulmuş paslı trabzanın üzerinde kayıyordu. Kısa süre sonra, hareket halinde

olduğumuz için tünelin soğuşunu hissetmemeye başladık. Sırtım yapış yapış terlemişti.

“Artık bana neler olduğunu anlatmanın vakti geldi sanırım,” dedim tepeye yaklaşırken.

Ritmi bozarak duraksadı. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Ben durunca arkamdan bana çarptı ve dengesini sağlayabilmek için kollarıma tutundu. Teni çok sıcaktı. Hemen geri çekilerek özür diledi. Duymazlıktan geldim.

Işık o kadar azdı ki silüetini bile güçlükle görebiliyordum. Nefes sesinden, kıyafetlerinin hışırtısından ve ayak seslerinden ibaretti. Çıkardığı seslerin böylesine farkında olmak bana fazla samimi ve huzursuz edici geliyordu.

Ondan biraz daha uzaklaştım ve bedeninden yayılan sıcaklığın yerini soğuk aldı. “Neden beni tanıyormuş gibi davrandığını bilmek istiyorum. Ağabey... Elias’ın sana neden beni bulmanı söylediğini bilmek istiyorum. Kardeşimi nereden tanıdığını, burada ne aradığını ve benimle ne gibi bir işin olduğunu bilmek istiyorum.”

Kıpırdandı, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve iç geçirdi. “Elias’ı tanıyorum çünkü ben salgına yakalandığımda beni öldürmeye çalıştı ama dönüşmediğimi görünce bana bağışıklıktan söz eden de o oldu.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat sözümü kesti. “Ve kardeşini tanıyorum çünkü birlikte büyüdük.”

Tüm bunlar çok fazlaydı ve her şey kabullenemeyeceğim kadar hızlı geliyordu. Ayaklarımı bir alttaki basamağa koyarak oturdum. Catcher beni bulabilmek için elleriyle karanlığı yoklarken parmakları saçlarıma, yanaklarıma ve omuzlarıma dokundu. Yanıma oturduğunda sıcaklığı etrafımızı sarmıştı. Başımın dönmesini durdurabilmek için ellerimle basamağa tutundum.

"Abigail'le birlikte mi büyüdün?" Sesim karanlığın içinde bir soluktan öteye gidememişti. "Fakat... sen bizim kasabamızdan değilsin." Küçüklüğünde nasıl bir çocuk olabileceğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Ben, Elias ve Abigail'le tarlaların içinde ebelemeye oynarken bizim yaşlarımızda Catcher adında bir çocuğun varlığını hatırlamıyordum ve bu da beni huzursuz etmişti. Kardeşimi başka nasıl tanıyabilirdi ki?

Catcher kıpırdadı. "Söyledim ya, ben Vista'dan geliyorum. Senin kasabandan değil." Sesi duvardan yankılandığında bana değil, aşağıdaki boşluğa baktığını tahmin ettim. "Artık onun adı Gabrielle... Gabry."

Parmaklarımın altındaki zemin toz ve kirle kaplıydı. Buradaki havanın tadı sanki eski ve bayattı. Geçmişî rahatsız ettiğimizi hissediyordum. Tüm parçaları bir araya getirmeye çalışırken gözlerimi sımsıkı kapadım. "Anlamıyorum."

"Annesi onu küçükken Orman'da bulduğunda konuşamıyormuş ve ismini hatırlamıyormuş. Annesi de ona Gabrielle ismini vermiş ve onu Vista'da, okyanusun kıyısında büyüttmüş. Annesi gerçeği birkaç ay önce açıklayana kadar Gabry bu konuda hiçbir şey bilmiyor, Orman'ı hatırlamıyordu."

Abigail dizini yaraladığında onu orada bırakıp gittiğimizi düşünmemeye çalıştım fakat Orman'ı, onun kaybolduğunu duyunca kafamda beliren tek görüntü, kanayan diziyle onu orada bırakmamamız için Elias ile bana yalvarışı olmuştu. Çok korkmuştu ama ben onu orada öylece bırakıp gitmiştim. Patikanın ortasında, yapayalnız...

Hayatım boyunca bu an kâbuslarıma girmişti. Ona ulaşmak için telleri sarsan Lanetlilerin seslerini, Elias'ın korkusunun ve karanlılığının kokusunu unutamamıştım...

Bu duygu peşimi hiç bırakmamış, bana hep işkence etmişti. İşte ben buydum: Kardeşini Lanetliler Ormanı'nda bırakıp giden kız.

Benim yüzümden ölüp ölmediğini ya da kasabaya dönüş yolunu bulup bulmadığını hiç bilememiştim. Her gün, her hafta ona ne olduğunu düşünerek acı çekmişim hatta dikenli telle bedenimin parçalanması bile beni mutlu etmişti çünkü böylelikle artık ona benzemeyecektim.

Başımı ellerimin arasına aldım; yüzümü dizlerime yaslayıp parmaklarımı kafa derime bastırdım. Benim aklımdan çıkmayan şeyleri kardeşimin unutabileceği hiç aklıma gelmemişti. Elias ve benim gibi Orman'dan çıkmanın bir yolunu bulup benimkinden çok daha farklı bir hayat yaşayabileceğini hiç düşünmemiştim.

Okyanusun kıyısında onu seven bir anne tarafından güvenli bir şekilde büyütülmüştü. Köprüden geçerken başını dimdik tutmasının nedeni de bu olmalıydı. Beni görünce tanımamasının, başını önüne eğmemesinin nedeni...

Olmak istediğim her şeyi onda görebilmişim. Kaybettiklerimi ve hiçbir zaman sahip olamayacaklarımı görmüştüm. O ise bende kendini görmemişti çünkü benimki gibi bir hayatı yaşamayı hayal bile edemezdi.

Bunu bilmek bomboş hissetmeme neden oldu. Hayatım boyunca gölge gibi ardımda taşıdığım diğer yarım benim var olduğumu bile bilmiyordu.

“Benim de burada olduğumu biliyor mu? Benimle ilgili herhangi bir şey hatırlıyor mu?” Cevabı beklerken nefesimi tuttum.

Ciğerlerim acımaya başlamıştı ki sonunda, “Burada olduğumu biliyor,” dedi. “Elias ona söyledi,” diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla. “Fakat birlikte geçirdiğiniz çocukluk yıllarına dair hiçbir şey hatırlamıyor.”

Özkardeşim beni hatırlamıyordu. Tüm hayatımı ona yaptıklarının bedelini ödemeye çalışarak geçirmiştim ve o hatırlamıyordu bile.

“Onu bulmak zorundayım,” diye fısıldadım. “Onun Sığınak’ta olabileceğini söylediler. Oraya gitmenin bir yolunu bulmalıyım.”

Catcher yanımda kıpırdadı; eli dizime çarptı, yoklayarak kolumdan yukarı çıktı, sonra da parmakları benimkileri kavradı. “Onu bulmamız gerek,” dedi nazikçe.

Elimi tutuşundaki sessiz güç ve sesindeki kararlılık karşısında şaşırmıştım. Beni korkutuyordu çünkü içimden ona yaslanmak ve bana destek olmasına izin vermek geliyordu. Bu defa başka birinin kuvvetli olmasına ve kontrolü ele almasına izin vermek...

Bir anlığına bu düşüncenin ve benimkini tutan elinin keyfini çıkardım. Sonra elimi hızla çekerek ayağa kalktım.

Daha önce başka birinin gücüne inanmıştım ama Elias gittiğinde, kendimi bir daha asla bu konuma düşürmeyeceğime yemin etmiştim.

“Gidelim o halde,” dedim ve aramızda en az bir basamak mesafe bırakacak kadar hızla merdivenleri tırmanmaya başladım.

Yukarıda gündüz vaktiydi ve kapıları açarak karanlıktan çıktığımızda karın pırlıtsı gözlerimi aldı. Catcher da arkamdan tökezleyerek çıktı ve ikimiz birden sabahın kör edici ışığından korunmak için kollarımızı yüzümüzün önüne kaldırdık. Arkamızdaki iki binanın çevrelediği ara sokaktan tenimi acıtan soğuk bir rüzgâr eserek anında kıyafetlerimin içine işledi ve şiddetle titrememe neden oldu.

Paltomun önünü sıkıca kapayarak ve kollarımı kavuşturarak rüzgârla birlikte sokağın girişine kadar savruldu. Saçlarıma uçları yüzüme çarptığından gözlerimi kapamak zorunda kalıyordum. Rüzgârın uğultusu kulaklarımı dolduruyor, diğer bütün sesleri bas-

tırıyordu; ayaklarımızın altındaki buzun çatırtısını ve arkamdan gelen Catcher'ın ayak seslerini duyamıyordum. Her hareket için çaba sarfetmek gerekiyordu. Fırtına üzerimize çullanırken bir köşeyi döndük ve Hiçlik'in kalabalık kavşaklarından birine çıktık.

Kalabalığın içinde biri omzuma çarparak dengemi yitirmeme neden oldu ve yana doğru sendeledim. Bedenimi kavrayan elleri hissettiğimde Catcher'ın beni tutmaya çalıştığını düşündüm fakat her kimse saldırgan bir dilenci gibi ısrarla beni çekiştirmeye devam ediyordu. Sonunda bir buz tabakasına basarak kaydım.

Düşerken kolumu çekerek kurtardım ve dirseğim dilenciye çarptı. Düşüşün sarsıntısıyla yanağımı ısırınca ağzımın içi sıcak metal tadıyla doldu. Dilenci de üzerime düşerek başımı yere vurmama neden olunca, "Çekil üzerimden!" diye bağırdım.

Kolumda ani bir acı hissettim ve üzerimdeki ekşi kokulu kıyafet yığınıyla boğuşurken bir yandan da nefes alabilmek için çabaladım.

"Dur!" diye bağırdım, ısırığım yanağımdan akan kanın dudaklarımın arasından çeneme aktığını hissederek. Üzerimdeki adam çıldırmış gibiydi; dirsekleriyle göğsüme vuruyor, kolumdan başını kaldırmış, sahip olduğumu düşündüğü bir şeye ulaşmak için delicesine yüzüme yaklaşmaya çalışıyordu.

Zihnim olanları algılamakta geç kalmıştı. Dişler yüzüme yaklaştığında iki şeyi çok geç fark etmiştim: Birincisi, bu adam bir Lanetli'ydi ve ikincisi, az önce beni ısırmıştı. Kolumda hissettiğim acı buydu.

İçimi bir anda saran dehşet, daha önce hiç hissetmediğim bir paniğe neden oluyordu. Ölüm karşısında hissettiğim intikam duygusuyla adama saldırdım; yüzünü yumruklamaya, bedenine tekmelemler savurmaya başladım.

Ancak benden ağırdı ve yer çekimi de aleyhime işliyordu. Başımı yana çevirerek adamın altından sıyrılıp kurtulmaya çalıştım.

“Catcher!” diye bağırdım çaresizlik içinde. Donmuş zemin kollarımın arkasını uyuşturmuştu. Kendimi oradan çekmem imkânsızdı. Ayaklarımı yere sabitleyerek destek alamıyor, veba faresini üzerimden atamıyordum.

Dudaklarını tenimden uzak tutabilmek için parmaklarımı gözlerine soktum fakat hiçbir şey onu durdurmaya yetmiyordu.

Kolum zonkluyordu ve dudaklarımdan anlamsız homurtular dökülüyordu. Boğulduğumu hissediyordum. Bu şekilde ölemezdim. Çok fazla savaş vermiştim. Lanetlilere karşı uzun süre mücadele ettikten sonra bu çok anlamsızdı.

Ağzını kulaklarıma sürüp diliyle kulağımı dişlerinin arasına almaya çalıştığında homurdanıp ağlamaya başladım. Beni ısırma, salgınını bulaştırmaya çalışıyordu. Bu canavar için önemli olan tek şey buydu; ben onun için salgının yokluğundan başka bir şey değildim; kirletilmesi gereken temiz bir şey...

Dişlerini tenime bir kez daha, sonra bir daha sürttü.

▼ VIII ▼

O nu kendimden uzaklaştırabilmek için parmaklarımı adamın saçlarına dolamaya çalıştım fakat saçları yeterince uzun değildi ve bir türlü kavrayamamıştım. Tam o sırada ellerimin arasındaki kafası titredi ve bedeni hareketsiz kalarak üzerime yığıldı.

Bir anlığına, Lanetli olmanın duygulardan böyle yoksun olmak anlamına gelip gelemediğini düşündüm. Ölüm bu olabilir miydi? Üzerimdeki beden bir kez daha sarsılınca altından sıyrılıp buzla kaplı zeminde kayarak ondan olabildiğince uzaklaştım.

Sırtımı bir duvara çarpınca ayağa kalktım. Fırtına bir anlığına kesildi ve sessizliği, aynı anda her yerden yükselerek dolduran iniltiler yeniden başlayan rüzgârla uzaklara taşındı. Sokağın başından onlarca beden ayaklarını sürüyerek bana doğru akıyor, birkaç bina ötede bir nehre ve biraz ilerisinde de bir sele dönüşüyordu. Yaşayanları kendilerinden ayrı tutan çürük kapıları ve yıkık duvarları itekliyor, pencerelerin altında toplanıyor, elleriyle havayı pençeliyorlardı.

Önce bu görüntüyü anlamlandıramadım. Daha önce de bu tip patlamalar görmüştüm fakat bu hiçbirine benzemiyordu; bu sefer sayıları çok fazlaydı.

Kuzeyde bir bina alevlere gömülürken insanlar kurtulmak için sallanan köprülere hücum ediyordu. Hava panikle ağırlaşmıştı; sesler yaklaşmakta olan fırtınaya karışmıştı ve sadece rüzgârın tiz sesi duyuluyordu.

Gerçek ölüm dalgası birkaç bina ötedeydi fakat Lanetliler daha şimdiden küçük topluluklar halinde çevremizdeki sokaklara dağılmış, yaşayanların peşinden yalpalayarak ilerliyorlardı.

Harap olmuş bedenler önümde sıralanmış, bir bariyer oluşturmuştu. Arkamı dönerek az önce bana saldıran adama baktım ve kafasına bir ahşap ok saplanmış olduğunu gördüm. Bir ok daha havada süzülerek bir Lanetli çocuğu ayakta yakaladı. Çocuk yalnızca bir metre ötede yere yığıldığında okun uçuş hattını takip edip birkaç bina ötede, yüksek bir binanın dar bir penceresindeki bir tatar yayının ucunu gördüm.

Teşekkür etmek için elimi kaldırdığım sırada Catcher yaklaşmakta olan Lanetli topluluğunun arasından çıkıp elime uzandı. Bir ok da Catcher'ın kolunun üst kısmına isabet edip onu üzerime doğru savurdu. Yarasından fışkıran kan karla kaplı zemini kırmızıya boyarken ağızım açık halde kalakaldım.

Catcher'ın ağırlığıyla duvara çarptım ve Lanetliler etrafımızı sarmaya başladı. Bir metal tıngırtısı duyunca Catcher'ın ayaklarının dibine bir pala düşürdüğünü fark ettim. Hâlâ koluna saplı duran okun dibinden dirseğine ve boş kalmış parmaklarına kan akıyordu.

“Bırak da yardım edeyim...” dedim oku çıkarmak için koluna doğru uzanarak. Başını iki yana sallayarak kolunu benden uzaklaştırdı.

“Pala...” dedi nefes nefese. Ağırlığı altından güçlkle çekilerek palaya uzandım. Catcher'ın gözleri kızarmış, acıdan ve şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bana odaklanmaya çalışarak hızla gözlerini kırptırdı. “Tüneller...” Sıkıdığı dişlerinin arasından güçlkle konuşuyordu. “Tünellere geri dönebiliriz.”

Kolundaki uzun okun arkasını kırdı, sivri ahşabı yere fırlattı ve bize doğru gelen bir Lanetli'nin üzerine atıldı. Catcher, okun saplı olduğu yere darbe alınca sızlanarak ölüyü geriye iterken sırtımı duvara yasladım ve elimdeki palayı savurdum.

Etrafımızda çok fazla Lanetli vardı ve elimdeki palayı rastgele sallamaktan başka bir şey yapamıyordum. Öfkeyle çılgık atarak parmaklarını kesiyor, etlerini doğruyor ve dizlerini tekmeliyordum. Onları uzak tutmak için her şeyi yapıyordum. Baş edemeyeceğimiz kadar çoğaldıkları sırada ara sokağa geri döndük ve sokağın hâlâ temiz olduğunu, ölüleri çekecek yaşayanların olmadığını fark ettik. Catcher beni tünelin girişine doğru itti ve rüzgâr beni geriye savurmaya çalışıp ayaklarım buzda kayarken koşmaya başladım.

Rüzgâr yüzüme tokat gibi çarparken destek almak için binaların duvarlarına tutunarak çıkmaz sokağın sonuna kadar ilerledim. Karanlık tünelin kapılarını ardına kadar açtım ve duraksadım. "Haydi, Catcher!" diye bağırdım. Sokakla ana caddenin kesişiminde biriken Lanetlilerden Catcher'ın başını güçlkle görebiliyordum. Önce ölülerin onu yakaladığını, gitmesine izin vermediklerini sandım.

"Catcher!" diye bağırdım. Lanetliler ağzımdan damlayan kanın kokusunu almış, yalpalayarak bana doğru ilerliyorlardı. Elimle ağzımı sildim ve avcum kırmızı oldu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, kaslarım kendimi koruma içgüdüleriyle geriliyordu.

Ölüler, sanki acele etmenin ne demek olduğundan habersizce fırtınaya karşı yavaş yavaş ilerliyorlardı. Acele etmelerine gerek de yoktu; zaten sonsuza dek ilerlemeye devam edeceklerdi. Belki ilk birkaçını öldürebilirdim fakat kısa sürede baş edemeyeceğim kadar çoğalacaklardı.

Dişlerini göstererek üzerime geliyorlardı. Bazılarının dudaklarına önceden ısıarak salgın saçtıkları insanların kanları bulaşmıştı. Catcher sanki onlardan biriymiş gibi aralarında ilerliyordu.

Bu görüntü karşısında kalbim tekledi; ölülerin arasındaydı ve onlar Catcher'ı umursamıyorlardı bile. Bu oldukça rahatsız ediciydi. O hayattaydı ve ölülerin onun üzerine atılması gerekiyordu fakat yapmıyorlardı. Onların inlemelerine alışkınmış gibi ölü kalabalığın arasında ilerliyordu. Aslında bunun Catcher'ın gerçekliği olduğunu fark ettim.

O yaşayanlar ve ölüler arasındaki çizgiydi. Aynı anda hem ikisi hem de hiçbiriydi. O hiçbir yere ait değildi ve aşağıdaki tünellerdeyken çekinmesini şimdi anlıyordum. Diğer insanlarla arasına ördüğü duvarları anlıyordum çünkü ben de onun gibiydim.

"Daha hızlı!" diye seslendim geç kalacağından korkarak. Dondurucu rüzgâra karşı koymak için kollarını kaldırmış, hızlanarak aramızdaki mesafeyi kapamaya, sendeleyeni ölüleri geride bırakmaya çalışıyordu.

Merdivenlerin başındaki metal kapının keskin kenarını sıkıca kavramıştım. Kapının bir yüzeyi pürüzlü ve çiziklerle doluyken, diğer yüzeyi hâlâ pürüzsüz ve parlaktı. Karanlığa doğru bakınca parlak tarafındaki yansımamı gördüm; gözlerim kocaman olmuş, ağzımın etrafına kan bulaşmıştı. Karşımda duranın bir Lanetli olduğunu haykıran içgüdülerimle elimdeki palayı biraz daha sıkı kavradım.

Bu ani panik bedenimde uğuldarken nefes alamadığımı hissettim. Ya ben de onlardan biri *olduysam*? Lanetli, kolumu ısırduğında hissettiğim acıyı ve dişlerinin kulağıma sürtünüşünü anımsadım.

Catcher sonunda kapiya ulaştığında okun ucunun hâlâ saplı olduğu kolunu tutuyordu. Beni nazikçe içeriye iterken kanı parmaklarının arasından süzülüyordu. İçeri girince kapıları arkamızdan kapayarak bizi yeniden zifîr karanlığın içine hapsetti ve Lanetlileri anımsatan yansımamı yok etti.

“Annah,” dedi. Elini havada sallayarak beni aradığını hissettim fakat görmezden geldim. Yaktığımız ateşe ve ışığa yeniden ulaşabilmek için tırazbana tutunarak basamakları hızla indim.

Catcher arkamdan sesleniyordu fakat yavaşlamadım. Kalbim göğüs kafesimde kükrüyor, bacaklarım ağrıyordu fakat bunların hiçbir önemi yoktu.

Platforma vardığımda ateşten geriye yalnızca korlar kalmıştı. Titrek nefesimle üzerlerine üfleyerek yarısı yanmış bir parça odunu tutuşturmayı başardım.

Aceleyle paltomun düğmelerini açarken parmaklarım titriyordu. Paltoyu yırtarcasına üzerimden attım. Kazağımı, gömleğimi ve son olarak da iç çamaşırlarımı çıkararak bir kenara fırlattığımda bedenimin üst kısmını örten hiçbir şey kalmamıştı.

“Annah, neler oluyor?” diye bağırdı Catcher ve son basamakların üzerinden atlayıp cılız ateşin başına geldi.

Çıplak olduğumu görür görmez geri çekilerek koluyla gözlerini örttü ve başını solgun, çıplak tenimden başka yöne çevirdi. “Annah?” Sesinde endişe vardı. Delirdiğimi düşündüğü belli oluyordu.

Ellerimi çıldırmış gibi bedenimde gezdiriyor, tenimi yokluyor, daha iyi görebilmek için garip şekillere giriyordum. Herhangi bir açık yara bulamamıştım fakat emin olamıyordum. Catcher’ın yanına koşarak kolumu yüzüne doğru uzattım.

“Bir ısırık görüyor musun?” diye sordum nefes nefese.

“Annah, neler...”

“Kolumda. Isırık. Var. Mı?”

Gözlerini kocaman açarak kolumu nazikçe tuttu ve ateş gibi yanan parmaklarını kolumda, kaslarımın üzerinde gezdirmeye başladı. Dokunduğu her yerim ürperiyordu.

“Hayır, ben bir şey göremiyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Ya burada?” diye sordum, kulağımı ve boynumu görebileceği şekilde başımı eğerek. Parmaklarını saçlarımda, kulağımın kıvrımında yavaş ve dikkatlice gezdirirken, verdiği her nefesi hissedebiliyordum.

“Hayır,” diye fısıldadı. Ona öyle çok yaklaşmışım ki dudakları neredeyse, tam olarak olmasa da enseme dokunacaktı.

Orada, loş tünelin soğukunda, Catcher’ın sıcaklığıyla sarmalanmış bir şekilde bir süre daha durdum. Hafifçe döndüm ve sıcaklığa biraz daha yaklaştım. Nefes aldığımda göğsü hafifçe omzuma, paltosu çıplak göğsüme sürtündü.

“Isırılmamışsın,” diye ekledi aramızdaki gergin sessizliği bozarak.

Rahatlama, içimde bir volkan gibi patladı. Yere çöktüm, kollarımı bedenime sardım ve sallanmaya başladım. Parmaklarımı çıplak omuzlarıma bastırdım. Gözyaşlarım kana bulanmış yanaklarımdan çeneme doğru akarken pembeleşip çenemden platformun çatlak zeminine damlıyordu.

Ben ölmüştüm. Bundan o kadar emindim ki... Lanetli’nin dişlerini benimde hissetmişim. Salgına yakalanmamış olmam mümkün müydü?

İçimi donduran korku bedenimi terk ederken titriyor ve hıçkırarak ağlıyordum. Catcher çömelerek beni kendine doğru çekti. Yüzümü onun göğsüne gömerek hayatta olmanın tatlı avuntusuyla rahatladım.

“Salgına yakalanmamışım,” dedim hâlâ inanamayarak.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, başım avcunun içine sığıyordu.

“Anlayamıyorum.” Duygularımı fazla uzun süre açığa vurmuş olabileceğim korkusuyla toparlanmaya çalıştım. Geri çekilerek gözlerimi sildim ve o sırada Catcher’ın kolundaki oku hatırladım.

Okun dibinde biriken kurumuş kam, ateşin ışığında siyah kabuklar gibi görünüyordu. Bu ağır ve taze yara karşısında dehşete düşerek, “Ah, Catcher...” dedim ve elimi uzattım.

Parmaklarını bileğime dolayarak beni durdurdu. “Dokunma,” dedi, gözlerinde sert, yalvaran ve acı dolu bir ifadeyle. Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama konuşmama fırsat vermeden, “Lütfen,” diye ekledi. Sonra beni nazikçe karanlığa doğru itti.

Yaklaşabilmek için kolumu elinden kurtarmaya çalıştım fakat çok güçlüydü. Bedenimin üst kısmının tamamen çıplak olduğunu farkındaydım; tüm yara izlerim ve bozuk tenim açıkça görülebiliyordu fakat onun yarası daha önemliydi. “Yaralandın.”

Hâlâ bileğimi bırakmıyordu ve beni kanayan kolundan uzaklaştırırken çıplaklığımı umursamıyordu. “Bu yaşama olan bağlılık var ya... Az önce salgına yakalanmadığını öğrendiğinde döktüğün gözyaşları hani?” Ben cevap vermeyince başımı sallayana kadar bileğimi hafifçe sıktı.

“İşte o duyguya tutunmalısın,” dedi ciddiyetle. “Çünkü bu duygunun uzun süreceğini sana *garanti* edemem.”

Elinden kurtulamamak hoşuma gitmemiştii. Bana kendimi fazla kırılgan hissettirmesinden hoşlanmamıştım. “Tehlikeli biri olsaydın, şimdiye kadar beni çoktan öldürmüştün,” dedim inatla elinden kurtulmaya çalışarak. Neredeyse söylediklerime kendim de inanıyordum.

Gözlerini kıstı. “Bu bir *olasılık* değil Annah, bu bir gerçek. Ben *tehlikeliyim*, Salgınlı’yım. Bu kan,” yaralı kolunu benden uzakta tutuyordu, “salgın taşıyor.”

Bu tartışmayı daha önce de yaptığımızdan sadece ona bakıp, “İyi. Lanet oku kolunda taşı öyleyse, umurumda bile değil,” dedim.

Yüzünde beliren içten gülümseme aramızdaki havayı yumuşattı. Kolumu bir süre daha bırakmadı ve sanki içgüdüsel olarak bakışları boynumdan omuzlarıma, oradan da çıplak bedenime kaydı. İstemsiz bir hareket gibi, yalnızca bir an sürdü. Sonra gevşeyen parmaklarının arasından kolumu çeker çekmez bedenime yaydığı sıcaklığını özledim.

Aniden dönerek kıyafetlerimi giymeye başladım ve bana bakarken tuttuğu nefesini bırakmasını bekledim.

“Üzgünüm,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Gözlerimi kapadım. Bana bağırdığı için mi yoksa çıplak bedenime baktığı için mi özür diliyordu? Çıplaklığım için mi yoksa bedenimin çirkinliği için mi?

Dikkatini başka yöne çektim. “O kolundaki şeyle ne yapacağına bir an önce karar versen iyi olur,” dedim. “Hastalanmak istemezsin.” Bir şey söylemesine fırsat vermeden elimi kaldırarak onu durdurdum. “Lanetli salgınından değil, kan hastalığından söz ediyorum. O ok oldukça kirli görünüyor, kim bilir vücuduna nasıl mikroplar girmiştir.”

Paltomun düğmelerini ilikleyip ona doğru döndüm. Platformun diğer ucundaki tünelin karanlık girişine bakıyordu. Gözleri parladı ve nedenini sormama fırsat kalmadan başını sallayıp kolundaki oku tutarak çekiverdi. Bastırmaya çalıştığı iniltisi kulaklarımda yankılanınca ben de aynı acıyla irkildim. Sızlanarak dizlerinin üzerine çökerken kanlı ok da parmaklarının arasından kayarak çatlak zemine düştü. Battaniyemden bir parça kopardım ve o yarasını sararken bana dayanarak destek alması için omzunu tuttum. Bu defa güçlü olan taraf bendim.

▼ IX ▼

“Yukarıda neler oldu?” diye sordum, kolunu sarıp benden uzaklaştığında. “Hayatımda hiç bu kadar Lanetli’yi bir arada görmemiştim.” Onca ölünün üzerine çullandığı metal kapıların ne kadar dayanabileceğini düşünerek merdivene yaklaştım.

Kanı temizlemek için bir buz parçasını parmaklarının arasına sürerken umursamaz bir sesle, “Sürü,” dedi.

Işığın zihnimde dolaşan korkuyu silip atmasını umarak ve nemli soğuktan kaçabilmek için minik ateşe iyice yaklaştım. “Sürü mü?”

Su teninde pembe bir iz bırakarak bileğinden damlıyordu. “Sürü. Orman’daki vadiden gelen sürü.” Sanki herkesin bildiği bir şeyden bahsediyor gibiydi fakat öyle değildi.

“Sizi uyarmadılar mı?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Kim bizi uyarmadı mı?” Burada hava buz gibiydi ve her nefesim ağzımdan buhar bulutu şeklinde çıkıyordu.

Catcher ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. “Milyonlarca Mudo, Şehir’e akın ediyordu. Açıkça görülüyor ki çoktan gelmişler. Teşkilat bu duruma sizi nasıl hazırlamaz? Bundan haberlerinin olmaması

imkânsız.” Gözleri kocaman açılmış, buz bıraktığı yerde ufak bir su birikintisi oluşturmuştu.

“Neden söz ettiğini anlamıyorum,” dedim kalbim korku içinde çırpınırken.

“Annah, yukarıdaki ölüler... Onlar yalnızca bir başlangıç. Daha milyonlarcası var, tahmin edemeyeceğin kadar. Gabry’yle Şehir’e bir an önce varıp seni bulmak istememizin nedeni de buydu; sürü Şehir’e ulaşmadan seni buradan kurtaracaktık.”

“Bu hiç mantıklı değil.” Başımı iki yana sallıyordum. “Daha biraz önce anakaraya giden köprüünün üzerindeydim –*üzerindeydik*– ve orada hiç Lanetli yoktu. Nehri nasıl geçtiler? Duvarları nasıl aştılar? Daha birkaç saat oldu.”

Önümde diz çökerek iki parmağımı dizlerime koyduğunda sıcaklığı da iki noktadan kıyafetlerimin içine işledi. “Sen uzun süre baygın kaldın, Annah... Ondan da uzun bir süre uyudun. Köprüye gidişinin üzerinden bir günden uzun zaman geçti.”

Aniden onu iterek kalktım ve platformun kenarına yürüdüm. “Pekâlâ, öyle olsun. Bir gün bile yukarıda gördüğümüz manzara için az bir süre. Sokaklar kaynıyordu. Bunun bu kadar hızlı gerçekleşmesi mümkün değil. Bu gerçekten imkânsız.”

Sözlerime karşı çıkmadı. Buna gerek de yoktu; ifadesi her şeyi anlatıyordu. Hızla arkamı dönerek sersemlemiş bir şekilde tünellerin karanlığına doğru yürüdüm. Yukarıda çok fazla ölü vardı. Sıcak bir yaz akşamı, bir sivrisinek sürüsünün içine girmeye benziyordu. Her yerdeydiler.

Catcher yavaşça yanıma yaklaştı. “Nehri doldurabilecek kadar çoklar; batmalarına fırsat kalmadan birbirlerinin üzerinden geçebilirler. Büyük olasılıkla köprüleri istila etmişlerdir. Yollarındaki *her şeyi* ezip geçebilirler.” Sesi yumuşaktı ama sözleri öyle değildi. “Duvarların dibine geldiklerinde birbirlerinin üzerine yığılarak yük-

seliyorlar; her türlü engeli yıkabilirler. O büyüklükte bir sürü... Okyanusu bir kavanoza dökmek gibi bir şey; ada o kavanoz. Onları engelleyebilecek hiçbir şey yok. Görmeden anlayamayabilirsin."

Tabii benim daha önce bir sürü görmüş olduğumu bilmiyordu. Avuçlarımı canım acıyınca kadar gözlerime bastırarak zihnimdeki görüntüyü silmeye çalıştım fakat kaybolmamakta direniyordu.

Kardeşimi terk ettikten sonra Elias'la çocuk başımıza Orman'da kaybolmuştuk. Ayaklarımın ne kadar acıdığını, bacaklarımın ne kadar ağrıdığını ve ben büyük bir kız gibi davranmaya çalıştıkça Elias'ın durmadan benimle gurur duyduğunu söylediğini hatırlıyordum. Elimi tuttuğunu, dik bir patikadan dağa tırmanmama yardım ettiğini ve diğer taraftaki tel örgüleri hatırlıyordum; bitmek bilmeyen tel örgüleri...

En tepeye çıkmıştık. Elias beni arkasına alarak donup kalmıştı. Öfkelenmiştim. Bana büyük bir kız olduğumu söylemişti, bu yüzden başımı eğerek gizlice onun baktığı yere bakmıştım. Manzara harikaydı; dağlar önümüzde alabildiğine uzanıyordu.

Ancak Elias bu nedenle durmamıştı. Aşağıya, vadiye bakıyordu. Bakışlarını takip ederek ağaçların aralarından kıvrılan bir patikayı, belli belirsiz bir yolun dağı sarmalayarak yarısına kadar indiğini görmüştüm. Manzaranın diğer yüzünü görmeme engel olmak için beni tutarak arkamı döndürmeye çalışmıştı. Hatta beni yakalayarak eliyle gözlerimi kapamıştı fakat artık çok geçti. Vadide olduklarını görmüştüm. Solmuş çiçekler gibi her yana dağılmış olan insanları... Sayıları o kadar fazlaydı ki vadideki zambaklarla ilgili bir şarkının bir dizesini hatırlamıştım.

"Nasıl bu kadar fazla olabiliyorlar?" diye sormuştum Elias'a. O günlerde dünyada bu kadar fazla insanın yaşayabileceğini hiç bilmezdim.

Yüzü bembeyazdı; parmakları soğuktu ve titriyordu. “Geri dönmeliyiz, Annah. Geri gitmeliyiz. Hemen,” dedi kısık sesle.

Lanetlilerin sayısını gördüğüm anda hissettiklerimi, o şaşkınlığı hatırlayınca yutkundum. O ana kadar öyle bir ölü kalabalığı görmemiştim. Onları metal tellerin arkasında, telleri çekiştirirken ve kasabaya girmeye çalışırken görmüştüm. Hiç susmayan iniltileriyle ve her zaman ileri uzanan parmaklarıyla bizi patika boyunca takip etmişlerdi.

Ancak hiç o kadar fazla olmamışlardı. O vadide, gökyüzündeki yıldızlardan çok daha fazla Lanetli vardı.

Elias manzarayı görünce elimi tutmuştu fakat kendini mi yoksa beni mi rahatlatmaya çalışıyordu, bilmiyordum. “Şu an uykudalar. Bizim varlığımızı hissetmemeliler. Uyanırlarsa kaçıp kurtulabileceğimizden emin değilim.”

Kıpırdamak istemediğim için öylece oturuyordum. “Geri dönmeyiz, Elias,” diye sızlanmışım. Yorgun, aç, üzgün ve öfkeliydim. Hayal kırıklığına uğramışım. Çok yaklaştığımızı sanıyordum ama karşımıza sonsuza kadar Orman’da hapsolmamıza neden olacak başka bir engel çıkmıştı. Dudaklarım titriyordu. “Diğer patikaları zaten denedik. Hepsi kilitliydi ve bunun tek yol olduğunu sen söylemiştin.” Kendimi tutamayarak ağlamaya başlamışım.

Elias yanıma oturmuş, beni kendine doğru çekerek başımı göğsüne yaslamıştı. Kalp atışlarını ve nefesinin teklediğini duyunca onun da ağladığını anlamışım.

Akşamüstü olmuş, ufukta kara bulutlar görünmeye başlamıştı. Elias içini çekerek, “Yeterince yağmur yağarsa belki onlar varlığımızı sezip uyanmadan kaçmayı başarabiliriz,” demişti sonunda. “Yalnızca birkaç gün burada beklemek ve durumu görmek zorundayız.”

Böylece o dağın tepesinde, aşağıya, uyumakta olan sürüye bakmadan iki gün geçirmiştik. Üçüncü günün akşamı hafif başlayan

yağmur, sabaha öyle şiddetli bir fırtınaya dönüşmüştü ki kırılıp yıkılan ağaçların seslerini ve sürüklenen tel örgülerin gıcirtılarını duyabiliyorduk.

Dağın yamacından yola inerken toprak ayaklarımızın altında kayıyordu. Aşağıya indiğimizde tuğladan bir duvar boyunca koşmuş ve vadiden yukarıya doğru esen rüzgârla sallanan bir köprünün üzerine çıkmıştık. Şimşek ve gökgürültüsü etrafımızı sarıyordu, durmaksızın yağan yağmurdan güçlkle nefes alıyorduk. Sanki tüm dünya yıkılıyordu.

Karşıya geçtiğimiz anda köprüye düşen bir yıldırım köprünün yan dönmesine neden olmuştu; işte Lanetli sürüsünü en son o zaman görmüştüm. Arabalar kıvılcımlar saçarak patlamış, yere çakılırken hâlâ uykuda olan bedenleri aydınlatmıştı.

Tüm bu anıları zihnimden atmaya çalışarak ellerimi iki yanıma sarkıttım ve omuzlarımı dikleştirdim. Onlardan bir kez kaçmayı başarmıştım ve şimdi bunu yeniden yapmak zorundaydım. "Tünelde hapsoldük." Merdivenlerden aşağıya doğru yankılanan iniltileri şimdiden duyabiliyordum. "Yakında her yeri dolduracaklar."

"Gabry'nin yerini bildiğini söylemiştin. Onu burada bırakamayız. Onun iyi olduğundan emin olmalıyız," dedi Catcher. Benim pes etmek üzere olduğumu düşünüyor gibiydi.

Gabry'nin kardeşim olduğunu, onun artık Abigail olmadığını bir kez daha hatırlamam için biraz süre geçmesi gerekti. Ölüler sokakları doldurmuşken onun dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünmek nefesimi kesiyordu. Onu daha önce bir kez savunmasız halde bırakmıştım fakat bunu bir daha tekrarlamayacaktım.

Zihnim ne yapmam gerektiği konusunda çalışıp duruyordu. Platformun kenarında volta atarken arkamdaki ateşin alevleri titreşerek havaya kıvılcımlar saçıyordu. "Buradan çıkabilirsek bile, hâlâ Hiçlik'te olacağız ve köprüler artık tüm adayı birbirine bağlanıyor,"

diye sesli düşündüm. “O zaman Çit duvarını yürüyerek geçmemiz gerekir ki Teşkilat’ın geçmemize izin vereceğinden veya oranın da çoktan Lanetlilerle dolmamış olduğundan emin değilim.”

Ve sonunda Catcher beklenen soruyu sordu: “Tünellerden gidemez miyiz?”

Bir an durdum ve ona baktım. Tüneller tüm adayı yer altı nehirleri gibi birbirine bağlıyordu. Eskiden Himaye tünellerde her zaman nöbetçiler ve su baskınlarını önleyen pompaların çalıştığından emin olmak için tekerlekli geziciler bulundururdu. Tüneller her zaman tehlikeli ve yasak bölgeler olmuştu ve İsyan’dan bu yana durum daha da kötüleşmişti; göçüklerin yanı sıra bazı kısımlarının su altında kaldığını duymuştum. Burası bizi yutabilecek bir labirentti.

Yer altına son inişimi hatırladım ve yara izlerimin gerildiğini hissettim; her bir iz, bu tünellerin ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlatıyordu.

“Bu bir risk olur,” dedim sonunda. “Büyük bir risk. Hangi yoldan gitmemiz gerektiği konusunda tahmin yürütmekten fazlasını yapamam. Ayrıca kaçakçılar hâlâ bu tünelleri kullanmıyorlarsa uyuyan Lanetliler olabilir ve bunu ancak onlara rastladığımızda fark edebiliriz.”

Catcher yüzünü buruşturunca, Lanetlilerin onu hissedemediklerini hatırladım. Yalnızca beni hissedebilirlerdi. Özür dilemek için ağzımı açmışım ki elini sallayarak beni susturdu.

“Tünellerdekilerin sayısı yukarıdakilerden daha az olabilir mi?” diye sordu.

Önce karanlığın içine sonra da başımı çevirip arkamdaki basamaklara doğru baktım. İniltileri şimdiden daha yüksek geliyordu; sanki kapıyı aşmayı başarmışlardı. “Bunu bilmek imkânsız,” dedim dürüstçe.

“Bu riski almak istiyor musun?” Catcher’m bu soruya nasıl cevap vereceğimi kestiremediği belli oluyordu ve bu da birbirimize yabancı olduğumuzu bana hatırlattı. Acaba kardeşimi, dolayısıyla beni ne kadar tanıdığını düşünüyordu?

Acaba yüzümün pürüzsüz tarafına baktığında benim o olmadığımı unutuyor muydu?

“Kardeşimi kurtarmak için her şeyi yaparım,” dedim. Bunu yüksek sesle söylediğimde doğru olduğunu anladım. Sonunda kendimi affedebilmemin tek yolu buydu.

▼ X ▼

Catcher metro raylarının traverslerinden kalm bir parça tahta kopardı, battaniyemden kalan parçaları tahtaya sardı ve parçalanmış kumaşı ateşte yakarak uydurma bir meşale yaptı. Alevi tatlı bir kırmızı tonunda parlıyordu ve etrafı fazla aydınlatmıyordu fakat bastığımız yeri görmemize ve eski raylara saçılmış çer çöpten kaçınmamıza yetecek kadar ışık veriyordu.

Tünellerin yuttuğu rüzgâr ölümler gibi inlerken, Catcher'ın yukarıda bulunduğu palayı soğuktan kızarmış elimde sıkıca tutuyordum. Soğuktan korunmak için kıyafetlerime iyice sarındım. Lanetlilerin kapıyı kırdıklarından ve peşimize düştüklerinden, ayak seslerinin bizimkilerin yankısında kaybolduğundan neredeyse emindim.

Attığım her adımda, karanlıkta etrafa saçılmış olabilecek bedenleri düşünüyordum. Beni hissetmeyi ve uyanmayı bekleyen, unutulmuş ölümleri... Sırtım ve kollarım sürekli boylu boyunca ürperiyordu. Zihnimi uyuşturan korkudan kurtulmak için kendime burada olmanın yukarıda olmaktan daha iyi olduğunu hatırlatıp duruyordum.

Zihnimi dağıtmak için Catcher'a, "O nasıl biri?" diye sordum. Tünel daralarak bizi iyice sıkıştırıyor, geride bıraktığımızdan daha büyük bir tehlike olasılığına doğru ilerlememiz için zorluyordu. "Yani kardeşim..." diye ekledim.

Catcher meşaleyi havaya kaldırmış, biraz önümde yürüyordu. "Gabry..." Birkaç adım ilerledi. Kafasını toparlamaya çalışırken omuzlarının gerildiğini gördüm. "O güçlüdür. Kararlı ve sadıktır."

Sesinde hem hayranlık hem de belli belirsiz bir melankoli vardı.

"Yakın arkadaş mısınız?" Birbirine vuran dişlerim yüzünden sesim titriyordu.

Tökezledi ve hemen arkasından yürüdüğüm için ona çarpmayayım diye ellerimi sırtına koydum. Teninin sıcaklığı kıyafetlerinin üzerinden bile hissediliyordu; bu dondurucu karanlıkta çok çekici bir histi. Kendime hâkim olamayıp ellerimi ona daha sıkı bastırdım, parmak uçlarımı sıcak tenine doğru kıvrarak gülümsedim.

Yürümeye devam etmediğini görünce, "İyi misin?" diye sordum. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ama ben henüz çözemedim başımı çevirerek başka tarafa baktı.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi.

Ona daha da sokulduğumu fark ettim. Dondurucu bir günde ateşe sokulmuşum gibi sıcaklığı içime işliyor, kaslarımı gevşetiyor ve eklemlerimi rahatlatıyordu.

Onun yanında daha şimdiden ne kadar rahat hissettiğime, artık bana o kadar da yabancı gelmemesine şaşırıyordum. "Neyi bilmem gerekiyor?"

Benden uzaklaşarak sıcaklığını ve elindeki meşalenin ışığını da beraberinde götürdü. Cılız ışık eski rayların aralarındaki küçük su birikintilerinin üzerinde parlıyordu.

"Benim umutsuz vaka olduğumu bilmelisin," dedi.

Beklediğim sözler bunlar değildi. Ne demek istediğini anlamadığımı görmesi için kaşlarımı çattım.

“Ben yalnızca...” Doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. “Gabry’yi bulmana yardım edeceğim. İkinizin de iyi ve güvende olmanızı sağladıktan sonra işim bitecek ve yoluma gideceğim. Daha fazlası...” Elini saçlarının arasından geçirerek saçlarının dikleşmesine ve bir hale gibi görünmesine neden oldu. “Ne daha fazlasını yapabilirim ne de daha fazlası olabilirim.”

Sözleriyle kendimi çirkin ve soğuk hissettim. İstenmediğim hissine kapılıp öfkelen dim çünkü bir daha böyle bir duruma düşmeyeceğime dair kendime söz vermiş tim; başka birinin kararı yüzünden acı çekeceğim bir duruma...

Elias, Teşkilat’a katılmak için beni terk ettikten sonra aynı acıyı bir kez daha çekmeyeceğime yemin etmiş tim.

Catcher durumdan rahatsız görünene kadar, uzunca bir süre ona baktım. Bunun benim için önemli olacağı düşüncesine neden kapıldığını sormak istiyordum. Ona hepimizin, *benim* de umutsuz vaka olduğumu söylemek istiyordum. Ancak sadece umurumda değilmiş gibi omuz silkerek, “Tamam,” dedim.

Sözcük daha ağzımdan çıkarken bunun bir yalan olduğunu biliyordum ki bu da hem ona hem de kendime öfkemi perçinledi. Sert adımlarla ilerledim Catcher’ın yanından geçerken ona hafifçe omuz attım. Ayak sesleri arkamda yankılanıyordu ve taşıdığı meşalenin cılız ışığı önümdeki simsiyah karanlığı yalnızca yumuşatabiliyordu.

Karanlıktan her zaman hoşlanmış ım dır.

Yer altında kaldıkça duyularım daha da hassaslaşıyordu. Bir istasyondaki terk edilmiş bir platforma yaklaştığımızda, yüzüme vuran rüzgârın basıncı değişiyor, hafıflıyordu. Tünellerin derinliklerindeyse hava kesici bir soğuğa dönüşüyordu. Sonbaharın unutulmuş sıcaklığı duvarlara nüfuz etmişti ama yalnızca suyun donmadan yavaş yavaş akmasını sağlayacak kadar ısıtıyordu.

Öyle bile olsa, teninin sıcaklığı ve meşalesinin yaydığı cılız ışık nedeniyle Catcher'a cesaret edebildiğim kadar sokuluyordum. Meşalenin alevi sönecekmiş gibi titremeye başlayınca, eteğimden birkaç parça kumaş yırtıp ateşi besliyordum. Üst üste giydiğim kıyafetler soğuğa karşı iyi bir korunma sağlasa da ışık daha önemliydi.

Buradaki sesler de aldatıcıydı. Bazen yıpranmış beton zeminde sürünen ayak seslerini andırıyordu, bazen de karanlık tünellere yuva yapmış olan hayvanların panik içindeki cayırtıları duyuluyordu.

Duyduğum her sesle yerimden sıçırıyor, o yöne doğru bakıyordum. Kalbim tüm seslerden daha gürültülü atıyordu ve kendime sürekli iyi durumda olduğumuzu hatırlatmam gerekiyordu. Çok yakında yeniden yukarıya, gün ışığına çıkacağımızı... Bu şehirde üç yıl boyunca tek başıma hayatta kalmayı başardığımı ve bunu da atlatacağımı...

Ancak tüm bunlar paniğin beni ele geçirmesine engel olsa da tamamen yok edemiyor, o his zihnimin bir köşesinde varlığını sürdürüyordu.

“Sence yeterince uzaklaştık mı?” diye sordu Catcher, tavan yükselip bomboş bir istasyonun karanlığına doğru kıvrılırken.

Soğuk havadan korunmak için kollarımı bedenime sarmıştım ve dişlerim birbirine vuruyordu. Başımı iki yana salladım. Adayı düşündüm; Hiçlik'in, geniş ve çıplak Çit Duvarı'na kadar uzanan, binalarla dolu, kalabalık ve dolambaçlı sokaklarını. Henüz yeterince ilerlememişiz gibi geliyordu.

“Bir tane daha geçsek yeter sanırım. Garanti olması için.”

Catcher başını salladı ve yürümeye devam etti. Göz ucuyla platformun ilerisinde sanki bir şeylerin hareket ettiğini, yerden kalkarak bize doğru yöneldiğini gördüm ve elimdeki bıçağı daha sıkı kavradım. Koşmak yalnızca gücümüzün tükenmesine yol açardı; yürümeye devam ettiğimiz sürece buradaki tehlikelerden uzaklaşabilirdik.

Yalnızca yola devam etmeliydik.

İlerledikçe su miktarı artıyordu. Kalp atışlarını andıran damlama sesi daha ısrarcı bir hale gelmişti. Bulanık su birikintileri ayaklarımızın altında şırıldıyordu; su seviyesi önce ayakkabılarımızın üzerine, sonra da bileklerimize kadar ulaştı. Adım atarken sıçrattığımız suyun sesi diğer bütün sesleri bastırıyordu.

Tenim gerilip tüylerim ürperiyordu. Sırılsıklam olan pantolonum ağırlaşmış, kalçamdan düşüyordu. Yürürken suyun üzerindeki yumurta kabuğu gibi incecik buz tabakaları kırılarak kayboluyordu. Su yükselmeye devam ediyordu; baldırlarıma kadar gelmişti. Çok geçmeden belime çıkmasını engellemek için parmak uçlarımda yürümeye başlamıştım. Kaslarım soğuktan seğiriyordu.

“Bekle,” diye seslendim titreyerek. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Benden birkaç adım ileride durdu ve arkasına döndü. Elindeki meşalenin solgun ışığı elmacık kemiklerini turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu.

Suyu işaret ettim. Karanlık belimden aşağısını yutmuştu. “Ya suyun içinde Lanetliler varsa?”

Suyun dibini aydınlatmak istercesine elindeki meşaleyi suya yaklaştırdı. “Varsa da uyuyorlardır,” dedi. “Endişelenmen gerektiğini sanmıyorum.”

“Sanmıyor musun?” diye ciyakladım. Yakın zamanda bir saldırıdan kıl payı kurtulmuşken suyun altında süzülen bir veba faresi tarafından ısırılma riskini göze alamazdım.

“Suyun içindeyken yaşayanların kokusunu alamazlar,” dedi fakat ben başımı sallıyordum.

“Tabii suyun içinde birine çarpmazsam,” diye karşı çıktım. “Bu riski almayı gerçekten istemiyorum. Onlara değsen bile onlar seni...” Daha önce ölümlerin arasında onlardan biriymiş gibi durduğunu düşünerek elimi salladım.

Bir an alnını kırıştırarak bana baktı fakat sonra neden söz ettiğimi anlayınca kaşlarını çatı.

Donuyordum ve bedenim sürekli kasılıyordu. Kan dolaşımımı sağlamak için hareket edip sallandıkça etrafımı saran su dalgalanıyordu.

“Kolum yaralıyken seni taşımam zor olacak,” dedi. “Yüzebilirsin de fakat bu soğukta ve bu kadar uzun saçlarla...”

Ziyafet çekmek için parmaklarını saçlarıma dolayıp beni aşağıya çeken Lanetli ellerini düşününce irkildim.

Catcher su sıçratarak yanıma yaklaşırken hareketleri kalçama hafif hafif vuran dalgalar yarattı. Bana arkasını döndü, hafifçe eğildi ve sırtını işaret etti. “Tırmanabilir misin?”

Bir an ona öylece baktım; üzerine yapışmış olan ıslak gömleğine. Onun yardımına bu şekilde muhtaç olmaktan nefret ediyordum fakat teklifini reddedecek kadar da aptal değildim. Suyu aşmak için en iyi şansım ona güvenmekti.

Kısa ve ani bir nefes aldım ve buz gibi su belime gelene kadar dizlerimi kırıp zıpladım fakat çamurlu su hızımı kestiğinden Catcher’ın sırtından kaydım. Hızlıca omuzlarına tutunmaya çalışırken bacaklarımı beline doladım.

Benim ağırlığımla hafifçe sendeledi, sonra kalçamın altından iterek beni sırtına iyice yerleştirdi. Yanağımı kürek kemiklerinin arasındaki oyuya yerleştirdim ve ona iyice sokuldum. Bedeni öyle sıcaktı ki ısısı bacaklarıma, karnıma ve göğsüme yayılırken ürperdim.

İç çekip biraz daha sokulabilmek için kolumu omzunun üzerinden geçirdim. Hâlâ dışarısı gibi, Orman gibi kokuyordu. Karanlıkta güçlkle ilerlerken etrafa su sıçratıyorduk ve Catcher'ın bedeni sallanıyordu. Bacaklarımla belini biraz daha sıkı sardım ve ayaklarımı karnının tam altında birbirine kenetledim.

Kulaklarının dibinde, "Bir sakıncası var mı?" diye sorduğunda boynundaki tüylerin ürperdiğini ve neredeyse yanağıma değdiğini hissetmekten çok sezdim. Ağzında bir şeyler geveledi ve yürümeye devam etti. Suyu yaran bacaklarının sesi etrafımızda yankılanıyordu.

Kaslarının hareketini ve teninin hemen altında hızla atan nabzım hissediyordum. Kolunu dizimin üzerine dayadı. Okun açtığı yara sıkıca bağlanmış ve kan lekeleri yıkanıp gitmişti. Zihnimin yaşadığımız anın her ayrıntısını algılamasına engel olamıyordum. Pantolonumla çorabımın arasında açıkta kalan tenime dokunduğunun farkında mıydı acaba? Parmakları tenimde yere düşen su damlaları gibi hafifçe ritim tutuyordu.

Bir şey söylemek zorundaymışım gibi hissediyordum. Sessizlik fazlasıyla tanıdıktı. İnsanlara dokunmaya, bana dokunmalarına izin vermeye alışık değildim. Ancak söyleyebileceğim her şey ya çok sıradan ya da çok özel olacaktı. Bu nedenle yanağımı kürek kemiğinin çukuruna iyice dayayıp bedenimi onunkine bastırdım ve o da güçlkle ilerlemeye devam etti.

Gözlerimi kapayarak güneşi gözümde canlandırdım. Bir çiçek tarlası hayal ettim; rüzgârın kuş cıvıltıları ve böcek vızıltılarından başka bir ses taşımadığını, ölümün olmadığını, kaçmanın ve saklanmanın gerekmediğini, korkunun var olmadığını. Sonra yanımda

Catcher'ın olduğunu, parmaklarının bileklerimde ritim tutarak dizime doğru kaydığını hayal ettim.

Düşüncelerimin gidişatına şaşırarak ani bir nefes aldım. Boynum kızarmıştı ve sıcaklığı çeneme, yanaklarıma yayılıyordu. Neyse ki Catcher beni göremiyordu.

Beni tutan elini hafifçe sıktı. "Kıpırdanmayı bırak," dediğinde daha da utandım. "Su sığlaşıyor," diye ekledi. Tökezleyerek suyun içinden daha yüksekte ve kuru bir istasyona doğru çıkmaya başladı.

Su sığlaşıp dizleri görününce beni bıraktı. Sırtından kaydım ve yere atlardım. Platforma doğru sendelerken Catcher yüzümün kızardığını görmesin diye ona sırtımı döndüm.

Birden kendimi tuhaf hissettim. Sanki az önce olanlar için bir şey söylemem gerekiyordu. Ancak insanlarla konuşmaya fazla alışık olmadığımından sadece, "Teşekkürler," diyebildim.

Yaralı koluyla kendini yukarı çekerken yüzünü acıyla buruşturduğunu göz ucuyla gördüm. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz," dedi ayağa kalkarken.

Daha fazlasını söylemesini, son birkaç dakikada özel anlar yaşadığımızı dile getirmesini istemem aptalcaydı ve aslında haklıydı; biz sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk. Beni taşıması özel bir an değildi, yalnızca yapılması gereken bir şeydi.

Bu hayatta duyguların bir önemi olmadığını, sadece hayatta kalabilmenin önemli olduğunu herkesten iyi bilmem gerekirdi.

Kollarımı yeniden bedenime sardım ve onun sıcaklığını muhafaza etmek için parmaklarımı omuzlarıma iyice bastırdım. Pantolonum sırlıslık olmuş, ağırlaşmıştı ve ayaklarım neredeyse tamamen uyuşmuştu. "Şehir'in yeterince içine girmişsinizdir," dedim ve çenemle karanlığa doğru yükselen basamakları işaret ettim.

Hâlâ sıkıca tuttuğu meşaleyle basamaklara yöneldi.

Ben de palayı kemerimden çıkararak onu takip ettim. “Dışarıya çıktığımızda en yakın yangın merdivenini bulup köprülere tırmanmalıyız,” dedim. “Hiçlik’te gördüklerimizden sonra, Çit duvarını aşmaları uzun sürmeyecektir, tabii çoktan aşmadılarsa.”

Bir şey söylemedi ve yine başını salladı, sonra basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Cılız ışıktan uzak kalmamak için onun arkasından koşturmam gerekti. Suyla ağırlaşmış kıyafetlerimin içinde güçlüğüle ilerlemeye çalışırken bacaklarım yanıyordu. Bedenim bitkin düşmüştü ve açlıktan bayılmak üzereydim.

En azından, fiziksel güç harcamak, kafamda dönüp duran düşünceleri –Catcher’ın sırtındayken hissettiklerim, boynunun kokusu ve beni yere indirdiğinden beri iki çift laf etmemiş olması– bastırıyordu.

Sonunda sokağa açılan metal kapıya ulaştığımızda her şeyi geride bırakmaya ve dışarıda olanlarla yüzleşmeye hazırdım. Hazır olmak zorundaydım.

▼ XI ▼

Önce Catcher çıktı ve onun ardından bakınca sokakları saran paniği görebildim. O duraksayınca ben hızla yanından geçerek en yakın yangın çıkışına koştum, merdivene sıçradım ama ulaşamadım. Catcher beni kenara itti, merdiveni aşağıya çekti, sonra beni yukarıya kaldırdı.

Çevremizde tüm Şehir'in bir kargaşa içinde olduğunu duybiliyordum. İnsanlar bağıyor ve çanlar çalıyordu. Rüzgâr duman kokusu taşıyordu ve çatıya varıp da çevremizde olanları tüm çıplaklığıyla gördüğümde dehşete düşeceğimi hissediyordum.

Çıktığım her basamakta kötü kokulu su bacaklarımdan akıyordu ve beni hemen arkamdan takip eden Catcher'ın üzerine sıçradığından da emindim. Elimdeki palayı biraz daha sıkı kavrayabilmek için duraksadığımda Catcher beni kenara itip öne geçti.

Arkasından basamakları tırmanırken, "Kendimi koruyabilirim, biliyorsun, değil mi?" diye çıktım. Adımlarımızın sesi, paslanmış metal basamaklarda yankılanıyordu.

Çıkışım karşısında omuzlarının gerildiğini görebiliyordum fakat o ilerlemeye devam etti. En üst kata vardığında duraksadı ve binanın

bir zamanlar detaylı oymaları olan fakat şimdi kırık dökük görünen saçaklarına doğru baktı. “Temiz,” dedi. Bu kez kendisini yukarıya, çatıya iki eliyle birden çektiğinden fazla zorlanmadı.

Yanma atladığımda vıcık vıcık olmuş ayakkabımdaki su dışarı sızdı. Etrafımızı saran Karanlıklar Şehri’ne ve ilerisindeki Hiçlik’e, daha doğrusu kalıntılarına dikkatle baktım.

Geceleri uykum kaçtığımda bu şehrin Geri Dönüş’ten önce nasıl göründüğünü hayal ederdim. Yalnızca birkaç yapı sağlam kalmıştı. Himaye eski bir binayı bir müzeye dönüştürmüştü. Sanki hayatın eskiden nasıl olduğunu görünce benzer bir gelecek için daha şevkle çalışacakmışız gibi...

Bir doğum günümde, Elias bana müzeye giriş kartı hediye etmişti. Bir gece öncesinde kendime bakmış, saçlarımı yıkayarak örmüştüm. Böylece uyandığımda ve örgüyü açtığımda saçlarım, altından bir taç gibi başımın etrafını bukle bukle saracaktı. Müzeye giderken gerilmiştim; Elias iki bilet alamadığı için yalnızdım ve giriş sırasında beklerken saçlarımın uçlarını çekiştirip durmuştum.

O zamanlar Himaye’ye inancım sonsuzdu. Bizim ve yaşam biçimimiz için en iyinin ne olduğunu söylediklerinde onlara inanıyordum. Binanın kapısında bekleyen Teşkilat’ın simsiyah üniformaları, Şehir’in pisliği yanında çok temiz ve bakımlı görünürdü. Tabii tüm bunlar İsyan’dan önceydi ve o günlerde Teşkilat bizim saygıdeğer ve güvenilir koruyucumuzdu.

Bizi sergideki parçaların önünden hızla geçirmiş, durup biraz daha bakmak istediğimde beni hafifçe dürtmüşlerdi. Sonra kızın teki çığlık atarak sinir krizi geçirmiş, herkesin dikkatini dağıtarak sıranın ilerlemesine engel olmuştu. Böylece birden istediğim gibi odadan odaya gezip eski zamanda neler olduğunu inceleme fırsatı yakalamıştım.

Duvarlar fotoğraflarla kaplıydı: Metro adı verilen tünellerden hızla geçen, parlak, kurşuna benzeyen makineler; piknik yapan ailelerin ve ellerindeki balonları sıkıca tutan çocukların doldurduğu parklar... Uzun binalardan yansıyan ışık öyle parlaktı ki soluk fotoğrafa bakınca bile insanların o günlerde nasıl kör olmadıklarını merak etmiştim.

Müzenin her ayrıntısı beni hayrete düşürmüştü. O geziden sonra, bu şehrin eski halini anlamaya yönelik bir saplantı geliştirmiştim. Kendi müzem olmasını istemiştim; dairemizin çıplak, bunaltıcı duvarlarını süsleyecek eserler... En çok da Geri Dönüş sırasında buraya ne olduğunu öğrenmeyi istiyordum. Nasıl kokuyordu? Hangi sesler yükseliyordu? Birileri kurtulmayı nasıl başarmıştı?

İlk kez o zaman, eskiye ait, karanlıkta kaybolmuş ipuçları bulmayı umarak metroya inmiştim. Mümkün olamayacak kadar ileriye ve derinlere gitmiştim; zaten tehlikeli olan tünellerin daha da tehlikeli derinliklerine.

Dikenli teller, Geri Dönüş'ten kalan bir çeşit tuzaktı; jilet gibi keskin uçlarıyla Lanetlileri yakalayıp sakatlaması amaçlanmıştı, Geri Dönüş'ten çok sonra dünyaya gelen küçük bir kızı değil.

Tellerin tenime nasıl battığını, beni aramaya çıkıp da kanlar içinde ve yaralı halde bulan Elias'ın sesindeki paniği hatırlayınca ürperdim.

Şimdi çatıda durmuş, aşağıya bakarken, Geri Dönüş'ün neye benzediğini yalnızca tahmin edebiliyordum. Sıra sıra binaları yıkıp geçen ve eski parka kadar ilerleyen yangınları, insanların çığlıkları ve ölülerin iniltileriyle yükselen dehşet seslerini, bir daha hiç güvenli olmayacak sokak aralarında koşan insanları...

Hiç düşünmeden Catcher'ın elini tuttum. Yaşadığım anın korkunçluğu karşısında insani bir dayanağa ihtiyacım vardı. O da parmaklarını benimkilere geçirip sıkı.

Yükselen yoğun duman yüzünden adanın kuzey ucunu, Hiçlik'ten Çit'e kadar olan kısmı görmek neredeyse imkânsızdı. Rüzgâr yön değiştiriyor, alevleri gökyüzüne doğru çekiyor, ardında nehrin üzerinde asılı kalan kara bulutlar bırakıyordu. Anakaraya bağlanan köprüler, Lanetliler olduğunu tahmin ettiğim kalabalıklarla öyle dolup taşmıştı ki bedenler tırabzanlardan aşağıdaki nehre düşüyordu.

Ancak suya çarpmıyorlardı çünkü nehrin içi de kaynıyordu; ölümler bir batıp bir çıkıyor, üzerlerine yenileri ekleniyordu. Bedenler öyle sıkıştı ki arkadan gelenlerin üzerlerinden yürüyüp geçebilecekleri düz bir platform oluşturmuştu. Kıyıya vuruyorlardı ve köprünün iki tarafındaki duvarlar yıkıldığından saldırı biraz olsun yavaşlamıyordu. Anakaranın uzakta kalan kıyısı da Lanetlilerle kaynıyor; kol, bacak, el ve ayakların ağırlığıyla ağaçlar yerinden sökülüyor, yıkılıyordu.

Yaşayanlar binaların çatılarını birbirine bağlayan köprülerden geçerek güneye akın ediyorlardı. Çit duvarına, oradan da Karanlıklar Şehri'ne geçerek Catcher ve benim bulduğum yere ulaşabilmek için birbirlerini iterek ilerlemeye çalıştıklarını buradan bile görebiliyordum.

Fakat o köprüler bu kadar yükü ve paniği kaldıramazdı. Hepsi sallanıyordu, bazıları yıkılıyor ve üzerindeki herkes aşağıda dalgalanan ölü denizine düşüyordu.

Sokaklar tam olarak böyleydi; bir ölü denizi. Bedenler birbirlerinin üzerinden ve etrafından yuvarlanıyordu. Bazı yerlerde içerideki insanları hissettikleri için binaların önlerine yığılmışlardı. Diğerleri köprülerin altında toplanmıştı, kollarını kaldırıp insanların aşağıya düşmelerini bekliyorlardı.

En kötü tarafı da Çit duvarına doğru yavaş ve kaçınılmaz bir şekilde ilerleyen ölü gelgitiydi. Teşkilat askerleri kalın duvarın tepesine dizilmiş, geçmeye çalışan herkesi –ölü ya da diri–vuruyorlardı. Lanetliler çaresizce inleyerek duvara dayanıyorlardı.

Her yanı insanların çığlıkları kaplamıştı. Duvarın dibinde toplanmış, diğer tarafa geçebilmek için duvarda bir açıklık arayan herkese ardı ardına ok atan askerlere bağırarak merhamet dileniyorlardı. Dikkat kesilmiş yüz ifadeleriyle ok atan askerlere yenileri eklendi.

Catcher beni çatinın kenarından uzaklaştırmak için elimden çekti. Bu şehirde hiçbir yer artık güvenli değildi. Lanetliler duvara tırmanamıyorlardı fakat duvara dayananların sayısı çoğaldığı için birbirlerinin üzerinde sürünerek yükselebiliyorlardı. Çağlayarak akarken engele çarpan bir nehir gibi yakında tepeye ulaşacak ve Karanlık Şehri'ne akın edeceklerdi. Tabii ondan önce duvarı yıkmazlarsa.

Şimdilik tehlikeden uzak olsak da bu pek uzun sürmeyecekti.

Hiçlik'te süregiden kargaşadan gözlerimi ayıramıyordum. Alevler köprüleri yutuyor, binadan binaya uzanan eski halatlar boyunca ilerleyip, kutu gibi binalara sığıyor ve kalan sayılı pencereyi de patlatıyordu. Yangın kolay tutuşan eski eşyaları yuttukça kıvılcımlar saçarak büyüyordu.

Arkamıza uzanan Karanlık Şehri'ne baktım ve Hiçlik'in bir yansıması gibi görüldüğünü fark ettim: Köprülere yığılan insanlar çoktan dolmuş olan rıhtımlara doğru ilerliyorlardı. Nehirde benek gibi görünen teknelerin bir kısmı yarı boştu, diğerleri ise hâlâ üzerine çıkmaya çalışan insanlar yüzünden alabora olmak üzereydi. İnsanlar çaresizce yarı donmuş suya atlıyor ve suyun üzerinde durabilen ne görürlerse ona doğru yüzüyorlardı.

Durumun ne kadar korkunç olduğunu fark ederken kasılan midemden yükselen asit boğazımı yaktı. Anakaraya giden kuzeydeki köprüler çoktan Lanetlilerle dolmuştu ve korku içinde kaçışanlar saldırının altında eziliyordu. Altlarındaki su ölümlerle kaynıyordu. Sayıları öyle çoktu ki neredeyse suya hiç batmadan birbirlerinin üzerinde yürüyebileceklerdi.

“Kardeşimi bulmak zorundayız,” dedim sonunda. Onu düşünmek zihnimi harekete geçirmiş, beni etrafımda olup bitenlerin korkunçluğundan uzaklaştırarak bir amaca yönlendirmiş, etrafımdaki panik dalgasına kapılmamam için bana odaklanabileceğim bir şey vermişti.

“Nasıl?” diye sordu Catcher ayağa kalkıp karşımda durarak. Benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyordu.

“Bilmiyorum.” Ölü otlarla dolu, eski, çorak bahçelerin etrafından dolanarak çatıda hızla yürümeye başladım. Alçak bir duvarın üzerinden atlayarak diğer binaya geçtim ve binanın sonundaki köprüye ilerledim.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Catcher, peşimden dayanıksız köprüye çıkarak. Ayaklarımın altındaki tahtalar neredeyse tamamen çürümüştü.

“Eve,” diye seslendim güneye doğru hızla ilerlerken. Şehir’in bu köşesi Lanetliler sürüsü gelmeden önce bile terk edilmiş sayılırdı. Artık güvenli ve düzenli olmayan bir şehirde bu kadar yüksek kira ödemek anlamsızlaşınca burada güçlkle var olmaya çalışanlar da İsyan’dan sonra burayı terk etmişti.

Sırtlarında erzak dolu çantalarla çatıdan çatıya geçerek son kaçış umudu olan güneybatıdaki rıhtımlara gitmeye çalışan birkaç aileyle karşılaştık. Korkudan gözleri kocaman açılmıştı ve “Ne yapmalıyız?” diye soruyorlardı fakat onlara ne diyeceğimi bilemediğimden koşmaya devam ettim.

Durumun umutsuzluğunu görmek için tek yapmaları gereken etraflarına şöyle bir bakmaktı.

Dairem çok katlı, yüksek bir binadaydı. Bir zamanlar sokakta tam bir bloka yayılan binanın yarısı birkaç sene önce çökmüştü ve herkes taşındıktan sonra burada bir tek ben kalmıştım. Şimdiden ağaçlar moloz yığınlarının arasından çıkmaya başlamış, artık kötü

hava koşullarının etkisine açık olan odaları soğuk havanın kuruttuğu sarmaşıklar doldurmuştu.

Kırılğan tomurcukları ezip ezmeme önemliymiş gibi bahçemin kenarından dolaşarak çatıyı boylu boyunca geçtim. Yangın merdiveninden beşinci kata indim ve bir an bile duraksamadan pencereden içeriye girdim.

Her şeyin birkaç gün önce bıraktığım gibi olacağını düşünmek benim hatamdı. Evin boş olup olmadığını kontrol etmemek, silahımı hazırda bulundurmamak bir hataydı.

Lanetliler sürüsünün saldırdıktan sonra insanların başkalarının evine girmekten daha önemli işleri olacağını düşünmem hataydı.

Dar, uzun odanın diğer ucundaki yatağın başında birinin durduğunu görünce kalbim yerinden oynadı. Aniden duraksayınca dengemi kaybederek tökezledim.

Bedeni gölgelerin içine saklanmıştı. Pencereden giren cılız ışık yüz hatlarını aydınlatmaya yetmiyordu. Tüm ağırlığını tek bacağına vermişti ve bir zamanlar siyah olan gömleği şimdi eskiyip grileşmiş, manşetleri yıpranmıştı. Ellerini yumruk yapmıştı.

“Annah?” Dudaklarından dökülen ismim, buz gibi havada bembeyaz bulutlara dönüştü.

Gözlerimi kapadım. Kalbimin durmasını ve kanımın bedenimde dolaşmamasını diledim ki ismimi söyleyen sesini, dudakları o sesi ve heceleri oluştururken ağzından çıkan o yumuşak sesi dinleyebileyim.

Bu gerçek olamazdı. O olamazdı. Bunu hissediyordum ve evimdeki bu kişinin gerçek bir yabancı olduğunu anladığımda, bunun benim için en katlanılmaz acıya dönüşeceğini biliyordum.

Yalnızca şu an, buna inanmak istiyordum. Dışarıda koca bir şehir paramparça olurken umudun hâlâ var olduğunu düşünmek istiyordum.

“Elias,” diye fısıldadım.

▼ XII ▼

O nun gözleri koskocaman açılırken benimkiler yaşlarla doldu. Son üç sene boyunca nasıl da değiştiğini, her santiminin artık yalnızca belli belirsiz tanıdık geldiğini bir anda fark ettim. Eskiden kulaklarının arkasına atabildiği saçları şimdi kısaydı; sanki kafasını yeni tıraş etmişti. Yanağından aşağıya inen üç çizimin rengi solmuştu ve onu bu kadar yakından inceliyor olmasaydım izleri muhtemelen fark etmezdim.

Durumun gerçekliğini algıladıkça nabzım hızlanıyordu.

Elias... Bu benim Elias'ımdı. Burada, tam karşımda duruyordu. Ona, kemiklerinin üzerini kaplayan kaslarına baktım. Elmacık kemiklerinin hafifçe belirginleştiğini ve gözlerinin arasında belli belirsiz çizgiler oluştuğunu gördüm. O, aynı anda hem beni terk eden oğlandı hem de tamamen başka biriydi. Yeni ve neredeyse ürkütücü biri...

Birden, onun bende ne gibi değişiklikler gördüğünü merak ettim; acaba hâlâ onun hatırladığı kız mıydım yoksa onun gibi ben de değişmiş miydim? Bana nasıl baktığını görünce heyecandan içim kıpır kıpır oldu.

Onun eve geldiğini gördüğüm tüm rüyalarım da her şey aynen bu şekilde gerçekleşiyordu; o ve ben evimizde yalnız oluyorduk. Güvende ve birlikte.

Elias bana yaklaştırmaya başlamıştı ki Catcher odaya dalıp bana çarpmamak için elini sırtıma koydu. Evde birinin olduğunu hissederek ileriye, önüme geçti ve beni pencereye doğru, güvenli bir yere çekmek için koluma uzandı.

Elias şaşırarak duraksadı. "Catcher?" Tüm yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti ve Catcher gerildi.

Ben daha Elias'ın gerçekten sağ ve iyi olduğundan emin olmak için ona dokunup sarılamadan Catcher'ı yakaladı. "Gabry nerede?" diye sordu, onun da arkamızdan gelmesini bekliyormuş gibi bakışları arkamızdaki pencereden dışarıya odaklandı.

Catcher'ın arkasında sanki yok gibiydim. Saklandığım yerden çıkıp Elias'ın Catcher'ın omuzlarını kavradığını gördüm. Kolundaki bandajlı yara henüz taze olduğundan Catcher yüzünü buruşturarak Elias'ın elinden kurtuldu.

Elias bir kez daha, "O nerede?" diye sordu. Sesinden patlamanın eşiğinde olduğu hissediliyordu. Güçlkle kontrol edebildiği endişesini görünce çok şaşırdım.

Öne çıkarak koluna dokundum. "Onu bulmak zorundayım," dedi Catcher'a dönerek, sanki ben yokmuşum gibi. "Onu bulacağıma söz verdim."

Aralarındaki gerginlik patlamak üzereydi. Yüz yüzeyle ve kavga edecek gibi duruyorlardı. Kendimi olacıklara hazırladım.

"O Teşkilat'ın elinde," dedim Elias'a.

Bir an sözlerimi anlamamış gibi baktı, sonra bir elini saçlarının arasından geçirip diğerini de boynuna koydu. Bu hareket öyle

tanıdık ki göğsümün yandığını hissettim. Sonra yeniden odanın karanlık tarafına doğru yürüdü.

Arkasından gittim. “Dün oldu.” Söylediklerimi onaylaması için Catcher’a döndüm. Bayıldıktan ve karanlık tünellerde o kadar vakit geçirdikten sonra zaman algımı yitirmiştim.

“Dünden önceki gün,” diye düzeltti Catcher.

“Ben de köprüdeydim ve olanları gördüm. İkisi de Şehir’e gireceklerken köpekler Catcher’ın kokusunu aldı. Askerler Catcher’ı yakaladı fakat kardeşim onun kaçabilmesi için askerlerin dikkatini dağıttı. Sonra da Teşkilat kardeşimi götürdü.”

Elias yüzünü dairenin arkadaki duvarına dönmüş, alnını da duvara yaslamıştı. Tam onu rahatlatmak için omzuna dokunacaktım ki çıldırmış gibi yumruğunu duvara indirdi ve eli duvarı delip geçti.

Şaşkınlıkla ismini haykırarak eline uzandım. Çoktan kanamaya başlamıştı ve kanı kırılan sıvaya bulaşmıştı. Daha önce Elias’ın böylesine saldırganlaştığını görmemiştim. Beni korumak için Lanetlilerle savaştığı olmuştu fakat nedensiz yere şiddete başvurmazdı.

Bir insanın üç senede ne kadar değişebileceğini fark ettiğimde içimde bir şeylerin buz kestiğini hissettim.

“Elias...” İsmi, yaralı bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi söyledim. Başını kaldırıp bana baktığında, gözlerindeki derin acıyı görebiliyordum. “Onu bulacağız,” dedim çünkü durumu düzeltmek için başka ne diyebileceğimi bilemiyordum.

Bana doğru bir adım attı, sonra kendimi onun kollarında buldum. Sanki geçen zamanı ve aramıza giren mesafeleri silebilecekmişçesine bana sımsıkı sarılmıştı. “Seni özledim, Annah,” derken sesi saçlarımın arasında boğuldu.

Başımı boynunun çukuruna yasladım. Tanıdıkta fakat aynı zamanda bedenlerimizin ne kadar değiştiğini ve büyüdüğünü hissediyordum; eskisi gibi birbirimizi tamamlayamadığımızı...

“Seni çok özledim,” diye ekledi. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı çünkü karşılık verirsem sesim titreyecekti ve duygularımı güçlkle kontrol edebildiğimi anlayacaktı.

Catcher boğazını temizledi. Pencerenin önünde duruyordu ve bulunduğumuz binayla karşı binalar arasında kalan dar sokağa bakıyordu. “Ne yapacağımıza karar vermeliyiz, Çit duvarı Mudolara uzun süre dayanmaz.”

Elias’ın kollarının arasından çıktığımda birden kendimi boşlukta hissettim. Dar oda, içinde iki iri adamla küçük ve kalabalık geldi. Elias etrafına bakınıyor, bakışları belirli yerlerde duraksıyordu. Kafasından hangi anıların geçtiğini merak ettim.

“Yani Teşkilat Gabry’yi Hiçlik’e girerken alıp götürdü, öyle mi?” diye sordu. Başımla onayladım.

“İçlerinden biri onun Sığınak’a götürüleceğini söyledi,” diye ekledim.

Elias gittikçe artan öfkesiyle duvara tekme attı.

“Sen de Teşkilat askeri değil misin?” diye sordum. “Onu görmeyi talep edemez misin?”

Elias burun kemerini tutarak derin bir nefes aldı. “Bu benim için sürpriz oldu. Sığınak’a gidersek,” duraksayarak Catcher’a baktı, “orada kapana kısılırsınız.”

Kaşlarımı çattım. Kafam karışmıştı. Sığınak, nehirde yer alan ufak bir adaydı. Yeri ve boyutu nedeniyle daha güvenli ve koruması daha kolaydı. Eskiden Himaye’nin kontrolündeydi ve İsyân’a kadar tüm önemli insanlar orada yaşardı fakat İsyân’dan sonra Teşkilat oraya da sızarak ele geçirmişti.

Şimdiye kadar ve hatta şimdi bile adaya yalnızca toplumun seçkin üyelerinin girmesine izin veriliyordu. “*Kapana kısılmak* derken neyi kastediyorsun?” diye sordum. Güvenli bir yere gitme olasılığı kalbimin ümitle dolmasını sağlamıştı. “Sığınak, Karanlıklar Şehri’nden daha güvenli olmaz mı? Orada hayatta kalma şansımız artar.”

“O adaya girmenin tek yolu, karşılığında bir şey vermektir,” dedi Elias sakince.

Bir *Catcher*’a, bir Elias’a baktım. Ortada anlamadığım bir şeyler dönüyordu; sanki bir çeşit sessiz irade savaşıydı.

“Biraz madenî param olacak,” diye söze başladım “ve değerli birkaç parça eşyam da var, eğer biraz...”

Elias başını salladı. “İstedikleri bu değil.”

“Anlamıyorum,” dedim hayal kırıklığıyla. “Başka ne isteyebilirler ki?”

Elias, *Catcher*’a baktı ve *Catcher* sonunda, “Beni... Beni istiyorlar,” dedi. Yeniden pencereye döndü ve ellerini pervaza dayadı. Parmak uçları çürümüş ahşabın içine gömülüyordu.

Elias aniden yatağın üzerine çökerek bacağına ovmaya başladı. Sanki bacağına bir sıkıntı vardı. Sessizlikleri çok uzun sürmüştü.

“Biri burada neler olduğunu bana açıklasın artık,” dedim.

Catcher kıpırdamadı. Hiçbir şey söylemedi. “Ne kadarını biliyorsun?” diye sordu Elias.

“Hiçbir şey bilmiyorum!” diye çıktım.

İçini çekti ve kaslarını gevşetmek için boynunu esnetti. “*Catcher* çok değerli,” dedi. “Teşkilat onu çok istiyor çünkü o bir Bağışık, yani her yere gidebilir, her şeyi yapabilir ve gerekli olan her şeyi alabilir.”

Başımı salladım. “Bundan bahsetti.”

“Pekâlâ, Teşkilat *Catcher*’ı yakalamak için peşimize düştü; benim, *Catcher*’ın; Gabry’nin, annesi Mary’nin ve onun arkadaşı Harry’nin.

Fakat istedikleri sadece o değil çünkü onu kontrol edemezler. Değerli olmasının tek nedeni her yere girerek erzak toplayabilecek olması ama onun geri geleceğini de garantilemek istiyorlar. Onu kontrol edebilmelerinin tek yolu da sevdiği insanları hapsetmek. Bu onun her zaman geri dönmesini sağlayacaktır.”

Catcher'm arkasındaydım. Omuzları çökmüş, bedeni öne doğru kıvrılmıştı. Bu bağışıklığın ona nasıl da yük olduğunu bir kez daha anladım.

“Yani adaya ve Sığınak'a girmemize ancak Catcher karşılığında mı izin vereceklerini söylüyorsun?” diye sordum alçak sesle.

Elias hemen cevap vermedi fakat sonra, “Evet. Gabry'ye ulaşmamızın tek yolu Catcher,” dedi.

“Ama sen bir askersin,” diye karşı çıktım. Bu doğru olamazdı. “Senin Sığınak'a girmene izin vermek zorundalar.”

Elias başını salladı. “Değiller. Yani, eğer onlarla pazarlık edersem verebilirler fakat seni içeri almak zorunda değiller. Senin girmeni *tek bir şartla* kabul edeceklerdir...” Yutkundu, gözlerime bakamıyordu. “Senin adaya girmene yalnızca bir kadın olduğun için izin verirler ve senden faydalanmaya kalkarlar ki buna da ben izim vermem.”

“Ah...” Ne demek istediğini anlayarak başımı önüme eğdim. Pürüzlü, ahşap tahtaların üzerini bir toz tabakası kaplamıştı. Burayı temiz tutmayı hiç beceremediğimden odada terk edilmişlik havası vardı.

Açık pencereden Karanlıklar Şehri'nin karmaşası duyuluyor, beraberinde duman kokusunu da getiriyordu. Düşünecek fazla zamanımız kalmamıştı. Kardeşim Sığınak'ta tek başınaydı ve onu koruyacak kimsesi yoktu; yalnızca ölülerden değil, yaşayanlardan da koruyacak birileri...

“Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı,” diye mırıldandım.

Zihnim delicesine çalışıyor fakat bir çözüm bulamıyordum. Kendimi işe yaramaz hissediyordum.

Catcher derin bir nefes verdi. "Haydi, gidelim," dedi. Yangın merdivenine çıktığında paslı metale çarpan ayaklarının sesi sessiz odada yankılandı. "Şu pazarlığı yapalım bakalım."

Elias'ın karşı çıkmasını bekledim fakat o rahatlatarak ellerini yüzüne bastırdı. Catcher'ın çatıya tırmandığını duyuyordum. Kaşlarını çatarak Elias'a baktım. Bir yanım onu teselli etmek istiyordu fakat az önce kendisini Teşkilat'a bir yem olarak sunmayı kabul eden o değildi.

Arkamı dönerek Catcher'ın peşine takıldım. Hâlâ bir şeyleri düzeltmenin bir yolunu arıyor fakat bulamıyordum. Şehir parçalanmaya devam ediyordu. Hiçlik'in üzerinde koskocaman duman bulutları oluşmuştu ve ikaz çanları çalıyordu. Doğuya, rıhtımlara doğru ilerleyen kalabalık iyice artmıştı ve bağırışlarını buradan bile duyabiliyorduk.

Catcher öylece durmuş, manzarayı inceliyordu. Ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyordum fakat bu bir yalan olurdu. İkimiz de kardeşimin sağ salim kurtulmasını istiyorduk ve bunun tek yolu Catcher'ın teslim olmasıydı. Bu nedenle çok saçma bir soru olduğunu bildiğim halde, "İyi misin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Daha önce de söylediğim gibi; hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz." Sesi öylesine duygusuzdu ki sanki etrafımızdaki havayı soğuttu.

"Başka bir yol bulmaya çalışabiliriz," diye önerdim.

Sakin bir ifadeyle bana baktı. "Başka bir yolu yok, Annah. Gabry onların elinde ve Lanetliler sürüsüne karşı güvenli bir yerdeler. Hepimizin kurtulabilmesinin tek yolu onlara teslim olmam."

Ona doğru bir adım attım. “Belki bizim için endişeleneceğine biraz da kendini düşünmelisin.”

Bana bir süre baktı ve bakışları yara izlerimin üzerinde dolaştı. Başka yöne bakmayı reddederek çenemi hafifçe yukarı kaldırdım. “Belki de düşünüyorumdur,” dedi.

Sözleri ürpermeme neden oldu fakat ne demek istediğini sormadan arkamızdan büyük bir gürültü ve ardından gelen feryatları duyduk. Dönüp baktığımda birkaç blok ötedeki Çit duvarının büyük bir bölümünün yıkılmakta olduğunu gördüm. Çökmenin etkisiyle çıkan toz bulutu daireler çizerek gökyüzüne yükseldi ve yangın dumanına karıştı.

İşte geliyorlardı; Lanetliler toz ve pislik bulutunun içinden ayaklarını sürüyorlardı. Önce sadece birkaç taneydi fakat sonra çoğaldılar ve moloz yığınına güçlkle geçerek sokaklara taşılar. Bir yaradan sızan kan gibi yavaş fakat istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı.

Bazıları kısa, bazıları uzundu. Bazıları erkek, bazıları kadındı. Bazıları eski zamanlardan kalma kıyafetler giyiyordu, bazıları ise çıplaktı ve bedenleri yara bere içindeydi. Ancak hepsinin açık, kara ağızlarından inilti yükseliyordu. Hepsi de açlık içinde pençelerini havaya savuruyordu. Kimisi kırık bacaklarını sürüyerek ilerliyor, kimisinin parçalanmış kollarından sarkan gri tendonları her adımda sallanıyordu.

Sayabileceğimden çok daha fazlaydılar ve bunun daha başlangıç olduğunu biliyordum. Yakında tüm Şehir düşecekti. Öylece durup baktım ve böylesine kaçınılmaz bir yıkım karşısında nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğimize hayret ettim.

▼ XIII ▼

Elias yalpalayarak çatıya çıktı. “Gitmeliyiz,” dedi nefes nefese. “Hemen.”

Başımı sallarken birkaç bina ötedeki Lanetlilerin ne kadar çoğalmış olduğuna bakıyordum.

“Bu taraftan.” Elias elimi tuttu ve beni ara sokağın üzerinden yandaki binaya bağlanan köhne köprüye doğru çekti. Kirli pencerelerin ardında insanların çantalarını ve silahlarını hazırladıklarını görebiliyordum.

Tüm bu korkmuş yüzlerin isimlerini hatırlamaya çalıştım; elinde yırtık pırtık bir oyuncak bebeği sıkıca tutarken çığlıklar atan küçük kızın, ailesi toparlanmak için koştururken bıçakları bileyen ağabeyinin... Bu insanlar benim komşularımdı; neredeyse her gün gördüğüm fakat hiç konuşmadığım yüzlerdi. Onları öylece bırakıp gitmek fazla kolay, yanlış ve rahatsız edici geliyordu.

Ancak başkasını kurtarmak bir yana, henüz kendimi kurtarabileceğimden bile emin değildim.

Biz koşarken Karanlık Şehri çöküyor, Lanetlilerin nehirten yürüyerek geçtiğinin haberi her yere yayılıyordu. Çığlıklar, insanları

uyaran tiz sesli sirenlere karışıyordu. Her yere panik hâkimdi; kimse ne yapacağını veya nereye gideceğini bilmiyordu.

Köprülerin üzerinde büyük bir kargaşa vardı; ölülerden kaçmaya çalışan insanlar birbirlerini iterek ilerlemeye çalışıyorlardı. Lanetliler sokakları yavaş yavaş doldururken insanlar panikle çatılardan yuvarlanıyor ve yardım çığlıkları atıyorlardı. Lanetliler pencere ve tuğla duvarları pençeliyor, inliyor ve etraflarındaki her şeye uzanıyorlardı.

Elias tam önümde garip bir şekilde topallayarak koşuyor, biz yıkık binaların tepelerinde koştururken Catcher da arkamızdan geliyordu. Aileler yangın merdivenlerine tırmanarak bize katılıyordu ve hep birlikte adanın güneydoğusundaki rıhtımlara doğru akın ediyorduk. Elias ve Catcher'ın izini kaybetmeden bu karmaşanın içinde ayakta kalmak gittikçe zorlaşıyordu.

O kadar insanı bir anda kaldıramayacak kadar dar ve çürük olan köprülerde uzun kuyruklar oluşmuştu. Bu köprüler çok uzun zaman önce, el altındaki malzemelerle ve insanların tehlikeli olabilecek sokaklarda dolaşmak yerine binaların çatıları arasından geçişlerini sağlamak üzere inşa edilmişti. Böyle durumlar için yapılmamışlardı. Bazıları koparak yıkılıyor, insanlar onlarca kat yükseklikten düşüyor, aşağıda bekleyen Lanetliler onlara saldırıyor, onlar karşı koymaya çalışarak çığlıklar atarken ölüler kollarını, bacaklarını parçalıyorlardı. Kurtulan herhangi birinin ölüden farkı yoktu. Onları Lanetli'ye çevirmek için yalnızca bir ısırik yeterdi.

Onlarca kat altımızda olanları izlememek imkânsızdı. Elias'ın sırtına ve arkamdan gelen Catcher'ın sıcaklığına odaklanmaya çalıştım fakat sesler ve koku, ağzımda bıraktığı metalik tat ve insanların çığlıkları çok fazlaydı.

Biri arkamdan iterek beni yere düşürdü ve başka biri elime basarak ağırlığıyla kemiklerimi ezdi. Öfkeyle haykırdım ve ayağa

kalkmaya çalıştım. Bir başkası bana doğru uzandı; önce yardım etmeye çalıştığını düşündüm fakat o belimden bıçağını çıkarmaya çalışıyordu.

Adamın elinden kurtulmaya çalışırken, Catcher hiç duraksamadan çenesine bir yumruk indirdi. Adam geriye doğru savrulunca Catcher beni kaldırdı ve kalabalığın içinde ilerlemeye devam ettik.

Bazı yerlerde çocuklar hareketsizce durmuş, kaybettikleri an- nelerine seslenerek ağlıyorlardı. Bazı yerlerde ise erkekler çatıla- rın kenarında dikilip yaklaşan tehlikeye inanamıyormuş, bu kadar ölünün bir arada olmasını idrak edemiyormuşçasına Hiçlik'e doğru bakıyorlardı.

İnsanlar ne yapmaları ve nereye gitmeleri gerektiğini öğrene- bilmek için yalvarıyorlardı fakat onlara ne söyleyeceğimi bilmedi- ğimden susuyordum. Bir tufana kapılmış gibi, kalabalığı doğruya doğru takip ederken, bir kısmı yalnızca pash dış cephelerden oluşan binalar gittikçe daha da uzuyordu. Kırık ve sivri çelik kirişler, kule gibi yükseliyordu.

Adanın ortasına doğru köprüler yol üzerindeki engellerin et- rafından düzensizce kıvrılmaya başladı. Önce birkaç bina boyunca güneye döndükten sonra tekrar doğruya kıvrıldı. Neredeyse herkes güneydeki rıhtımlara gidiyordu fakat Sığınak, Karanlık Şehri'nin tam doğusundaki bir adadaydı ve o yönde ilerleyebilmek için kala- balığın aksi yönde, insanları itekleyerek ilerlememiz gerekiyordu. Bu imkânsızdı. İnsanlar bize bağınıyordu. Bir adam Elias'ı yum- ruklamaya kalkıştıktan sonra bu çabadan vazgeçerek bir yangın merdiveninden sokağa indik. Burada hareket etmek daha kolaydı çünkü herkes korkudan çatılara çıkmıştı.

Lanetilerin birkaç bina ileriden gelen ayak sürüme seslerini duydum. Sayıları o kadar fazlaydı ki yer sarsılıyor, iniltileri havada kulak tırmalayan bir titreşim yaratıyordu. Sesleri en kötü yağmur

fırtınalarından bile uğultuluydu. Açlık içinde gürleyen bir bedenler bütünü oluşturmuşlardı.

Elias koşmaya çalışıyordu fakat acı çektiği belli oluyordu ve koşmaktan çok yalpalyordu. Bana yaslanmasını önerdim fakat istemedi. Yüksek binaların gölgesinde hava soğuk olmasına rağmen yüzünden ter akıyordu ve üniformasının arkası terden ıslanmıştı.

Sokaklarda daha az insan vardı fakat yine de etrafımızdan sel gibi akıp geçiyorlardı. Bazıları bizimle aynı yöne, bazıları ise güneydeki rıhtımlara gidiyordu. Gördüğüm her yüz gergindi ve yukarılarda, eski püskü perdelerini sımsıkı tutmaktan elleri beyazlaşmış insanlar korkak gözlerle bizi izliyorlardı. Bunlar geride kalarak savaşmak isteyen, bizim gibi kaçmaktansa Şehir’de şanslarını denemek isteyenlerdi.

Sığınak’a yalnızca tek bir yol vardı; eski bir teleferik hattı. Biz yaklaştıkça sokaklar kalabalıklaşıyor, yardım çığlıkları artıyordu.

Teleferiğin hemen altında kalabalık yoğunlaşmıştı. İnsanlar bağırıyor, platforma ve teleferiğe erişimi engelleyen kapıları itekliyorlardı. Teşkilat askerleri kapıların iki tarafına dizilmiş, yaklaşanlara ayırım yapmaksızın ok atıyor veya korkunç görünüşlü bıçaklarla saldırıyorlardı.

Havadaki gerginlik, kan ve ölü bedenlerin kokusu artıyordu. İnsanlar yumruklarını sallıyor, Sığınak’a ulaşabilmek ya da Teşkilat’ın sokaklarda gezinen ölüleri durdurmaları için bağırıp duruyorlardı.

Elias kalabalığın arasındaki boşluklardan sıvışarak ilerlerken ben de insanların arasından geçerek onu takip ediyor, kısa bir süre sonra hepsinin ölmüş olacağını düşünmemeye çalışıyordum. Çoğu salgına yakalanacaktı. Boş birer kabuk olacaktı ve şimdi gösterdikleri bu şiddetli istekleri, şeytani bir arzuya dönüşecekti. Bir yanım bu kalabalıktaki yaşam ve ölüm arasındaki çizginin ne kadar

ince olduğunu sorguluyordu; kendi kurtuluşları uğruna birilerini ne kadar kolay öldürebileceklerini...

Catcher arkamdaydı. Beni kaybetmemek ve hâlâ burada olduğunu hissettirmek için parmaklarının ucuyla hafifçe sırtıma dokunuyordu. Dirsekler kaburgalarıma batıyor ve insanlar ben ilerlemeye çalışırken söyleniyorlardı fakat onları duymazlıktan geliyordum. Kalabalığın ön tarafına yaklaştığımızda, kapıları koruyan askerler geri çekilmemiz için bağırarak ellerindeki yayları salladılar.

Tellerle kalabalık arasında şimdiden bir düzine cansız beden yatıyordu ve bir avuç insan, yaralılarla ilgileniyordu. Olduğum yerde kalmıştım fakat bedenim titriyordu. Herkes o kadar çıldırmıştı ki paniğin patlak vermesi an meselesiydi.

Elias ellerini iki yana açarak bir adım öne çıktı. Kendisinin de bir Teşkilat askeri olduğunu ve silahsız olduğunu göstermeye çalışıyordu. Kalabalığın bağırtılarını bastırmak istedi fakat sesi diğerlerinin içinde boğulup gidiyordu. Sonunda kapının yanındaki asker, Elias'a yaklaşmasını işaret etti.

Onların konuşmalarını izlerken Catcher omuzlarımdan sıkıca tutmuştu. Asker başını iki yana sallayınca Elias'ın hareketleri daha sert ve öfkeli bir hal aldı. Yüzü öfkeden kızarmış şekilde geri dönüyordu ki platformda teleferiğin kapısı açıldı ve iri yarı bir adam kabinden dışarı çıktı.

Üzerinde Teşkilat üniforması vardı; diğerlerinininki gibi kirli ve yıpranmış değil, tertemizdi ve göğsünden kırmızı bir kuşak geçiyordu. Gözlerini Catcher'a dikmiş, tel örgülere yaklaşıyordu.

Bir emir savururken dudakları hareket etti. Nöbetçiye bize kapıyı açmasını söylediğini tahmin ediyordum fakat emin değildim. Kalabalık yeniden hareketlenerek ve bağırarak bizi itmeye başladı. Yanımda duran bir kız düştü fakat yardım etmeme fırsat kalmadan insanlar onu ezerek ilerlediler ve beni de uzağa sürüklediler.

Catcher beni kapıya doğru iterken bir bölük asker, panik içindeki insanları uzak tutmaya çabalıyordu. Tepedeki dikenli tellere aldırmandan tel örgülere tırmanmaya başlamışlardı. Tellere takılıp boğuşurken tenlerinden akan parlak kırmızı kana bakamıyordum.

Derime batan jilet gibi keskin tellerin acısını hatırlayınca bedenim hareketsiz kalmıştı. Cildimin nasıl yandığını, canımın nasıl acıdığını... Beni kapının önünden çekerek yerime geçmek isteyen bir adamı Catcher yumrukladı. Kapı aralandığında insanlar kulağıma doğru bağırmaya, ağlamaya ve beni yakalamaya çabaladılar.

Teşkilat askerleri uzanarak beni kapıdan içeriye çektiler, Catcher da hemen arkamdaydı. Ancak bu durum geride kalan kalabalığa çok dokunmuştu. Bu fırsatı kaçırmamak için yüklendiler, telleri yırtmaya ve kapıyı yumruklamaya başladılar.

Askerler kimi hedef aldıklarını umursamadan ateş açtı. Bir askerin, alkol şişelerine benzeyen bir şeyleri ateşe vererek el yapımı bombaları insanların üzerine attığını gördüm. Alevler değdikleri yeri yalıyor ve hemen yayılıyorlardı. İnsanlar ateşleri söndürmeye çalışsalar da bunun için yeterli alan yoktu. Yakınındakiler alev alarak sağa sola kaçıyorlardı.

Platform boyunca itilip kakılıyor, artık beni kimin ve neden tuttuğuna dikkat etmiyordum. Hareket etmekte olan teleferik kabininin içine sertçe itildim ve çelik tel bizi yukarıya çekerek uzaklaştırdı.

Sağ salim içeriye girdikten sonra aşağıdaki kargaşanın sesi yavaş yavaş azalırken yüzümü pencereye yasladım ve destek kuvvetlerin geri çekilişini izledim. Kalan birkaç asker, panik içindeki insan dalgasını geri püskürtemedi ve çok geçmeden insanların arasında kayboldular.

Bazıları teleferiğe ulaşmak için çabalasa da biz çoktan uzaklaşmıştık. Metal kabin bizi nehrin üzerinden geçirirken sağa sola

sallanıyordu. İçerisi askerlerle dolu olduğundan çelik halatın ağırlığıyla sarsıldığını hissedebiliyordum.

Çaresizce etrafıma bakınırken tam arkamda Catcher'ın sıcaklığını hissettim. Kulağıma eğilerek, "Başardık," dedi ve elimi tuttu. Nasıl da kıl payı kurtulduğumuzu ve geride kalan onca insanı düşününce ürperdim.

Kırmızı kuşaklı, iri yarı asker bize yaklaşırken etrafımızı saran askerler kenara çekildiler. Üçlümüzün önünde durduğunda yüzüne bakmak için döndüm. Elias'a, bana ve en son da Catcher'a baktı, sonra yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi.

"Seni yeniden görmek güzel," dedi.

"Conall." Elias'ın sesi gergindi. "Güvende olacağımıza söz verdin."

Etrafımızı saran yüzlere baktım. Herkes teleferik platformundaki zorlu mücadeleden sonra gergin görünüyordu ve askerlerin bazıları hâlâ silahlarını sıkı sıkı tutuyordu. Bu adamların Conall'a bağlı olduklarını ve o ne isterse yapacaklarını anlamak zor değildi.

Tamamen onların insafına kalmıştık.

"Doğru karar verdin," dedi Elias'a. "Onu getireceğine söz verdin ve getirdin." Sonra arkasını dönerek kabinin diğer ucuna gitti.

Elias'a bakakalmıştım; girdiğim şokla soluklarım sıklaşmış, başım dönmeye başlamıştı. "Bizi tuzağa mı düşürdün?"

Catcher hafifçe elimi sıktı ve "Şimdi sırası değil, Annah," diye uyardı.

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Fakat bu adam Elias'm..."

Catcher başını bir kez, sertçe iki yana salladı ve gözleriyle etrafımızdaki adamları taradı. Tüm Teşkilat bizi dinliyorlardı.

Elias'a öfkeyle baktım, sonra bir haine bakmaktansa şehrimin düşüşünü izlemeyi tercih ederek tekrar pencereye döndüm.

Nehrin ortasına yaklaşıyorduk ki Lanetliler sürüsü az önce ayrıldığıımız platforma ulaştı. İnsanlar platformdan atlayarak kaçmaya çalışsa da bunun bir faydası yoktu; su kısmen donmuştu ve gidebilecekleri hiçbir yer yoktu.

Nehrin üzerinde yer yer tekneler göze çarpıyordu. Bazıları güçlükle Sığınak'a ulaşmaya çalışıyordu ama adayı çevreleyen duvarın önünde, kıyıya yaklaşan herkesi vurmaya hazır halde nöbet tutan Teşkilat askerlerini görünce uzaklaşıyorlardı.

Olanları yavaş yavaş idrak ediyordum. Burası benim evimdi. Karanlıklar Şehri, Hiçlik –bu ada–Geri Dönüş'ten beri Lanetliler karşısında ayakta kalmayı başarmıştı. Nesiller boyunca uğraşmış, savaşmış, korumuş ve dayanmıştı.

Ve şimdi her şey yok olmuştu. Bir günden bile kısa sürede öylece parçalanıvermişti.

Alnımı soğuk pencereye dayadım. Nefesimle buğulanan cam geride bırakmakta olduğum karmaşayı örtüyordu.

Ya her şey bu kadarsa, ya kaçınılmaz olanı erteliyorsak, diye düşünmeden edemedim.

Catcher sanki düşüncelerimi okumuş gibi bana biraz daha yaklaştı. Ancak sıcaklığı, kalbimi saran, damarlarımı donduran soğuk dehşeti kırmaya yetmiyordu.

▼ XIV ▼

Sığınak'ı, Karanlıklar Şehri'nden gördüğüm kadarıyla biliyordum; geniş nehrin ortasında, etrafı kalın bir duvarla çevrili, küçük bir adaydı. Adanın iki ucunda da ince uzun gökdelenler gruplaşmıştı ve ortasında alçak ve geniş, soluk gri bir bina vardı.

Teleferiğimiz duvarın üzerindeki platforma indiğinde bizi o gri binaya götürdüler. Birkaç asker silahlarımıza el koyduktan sonra bizi koyun gibi sürdüler. Dondurucu rüzgâr Karanlıklar Şehri'ndeki çığlıkları, inlemeleri ve panik seslerini nehrin üzerinden bize taşıyordu.

Kaçacağımızdan endişelenmelerine gerek olmadığını söylemek istiyordum; sonuçta gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu. Ancak sadece soğuktan korunmak için ellerimi derin ceplerime sokup omuzlarımı kamburlaştırmakla yetindim.

Gri binanın içi de dışarıdan daha sıcak değildi; yalnızca gün ışığının içeriyi aydınlatabileceği kadar pencere olmadığından loştu. Yerler kirli, duvarlar pisti. Her şeyden belli belirsiz bir lağım ve çöp kokusu geliyordu. Yüksek rütbeli bir Teşkilat askeri olduğunu anladığım Conall bizi boş odaların dizili olduğu, dolambaçlı koridorlardan sessizce geçirirken sık nefesler almaya çalışıyordum. Odalardan

bazıları tamamen boştu; diğerlerinde ise kâğıtlar veya kırık dökük mobilyalar etrafa saçılmıştı. Her şeyde terk edilmişliğin ağırlığı vardı.

Ne beklediğimi bilmiyordum; eski Himaye'nin bolluğunu mu yoksa karaborsanın ganimetlerini mi? Bu manzara karşısında, Teşkilat'ın da Karanlıklar Şehri'nde yaşan bizler gibi kıt kanaat geçiniyor olabileceğini düşündüm.

Sonunda karanlık bir koridora girdik. Bir yanda kirli pencerelerden içeriye güçlkle sızan, diğer yanda ise kapalı kapıların altından süzülen ışıkla koridor belli belirsiz aydınlanıyordu. Conall kapılardan birini açtı ve Catcher'a içeri girmesini işaret etti. Catcher duraksayarak bana baktı.

"Halledilmesi gereken ayrıntılar var," dedi Conall. "Bir düzen oturtmadan ortalarda dolanmana izin veremeyiz."

Catcher'ın huzursuzlandığı belli oluyordu fakat söyleneni yaparak odaya girdi. Conall onun ardından Elias'ı da içeriye itti.

"Bir dakika," diye bağırdı Elias kapının önünden geri dönerek "Gabry ne olacak? Onu görebileceğimi söylemiştin!"

"Vakti gelince göreceksin," dedi Conall ve Elias veya Catcher'ın onu durdurmak için bir şey yapmasına fırsat vermeden kapıyı kapadı.

Kapının önünde Conall ve üç askerle yalnız kalmıştım. Elias ve Catcher kapıya vuruyorlardı fakat kapı sağlamdı. Elias'ın, Teşkilat'ın adaya girmeme neden izin verebilecekleri konusunda söylediklerini hatırlayarak yutkundum.

Ne kadar korktuğumu onlara göstermeyecektim. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum sakın bir sesle. Bundan sonra olacakların bilinmezliğiyle kalbim deli gibi atarken bedenimi ve başımı dikleştirdim.

"Senin için başka planlarımız var." Conall beni baştan aşağıya süzerken bakışları yara izlerime takıldı ve yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi. "Ona hiç benzemiyorsun," diye ekledi ve onu takip etmemi

işaret ederek koridorda yürümeye başladı. Yanaklarım hissettiğim utançla yanıyor ve korkumun yerini kendimi tuhaf bir şekilde rahat hissettiren, tanıdık o öfke alıyordu.

Peşinden giderek merdivenleri çıktım. Ayak seslerimiz dar, beton merdiven boşluğunda gürültülü bir şekilde yankılanıyordu. Arkadaşlarımdan uzaklaştıkça, ayaklarım geri geri gidiyordu. Ellerimin titremesini önlemek için içimden, kendime bakmaya alışkın olduğumu tekrarlıyordum.

Dışarıya, çatıya açılan bir kapının önüne gelmiştik ve Conall beni kapıdan dışarı ittiğinde tüylerim diken diken oldu. Tökezleyerek dizlerimin üzerine düştüm. Çakıl taşları avuçlarıma ve pantolonumun üzerinden dizlerime batarken şaşkınlıktan ağzımı bile açamadım. Omzumun üzerinden arkamdaki adama sert bir bakış attım.

“Ox seninle konuşmak istiyor,” dedi, çatının kenarında durmuş, Karanlıklar Şehri’ni izleyen birini işaret ederek. Bir kez daha yara izlerime ters ters baktıktan sonra başını iki yana salladı, dudaklarını büktü ve içeri girerek kapıyı arkasından gürültüyle kapadı.

Yavaşça ayağa kalktım ve ellerimi paltoma sildim. Önünde hiçbir engel bulunmayan rüzgâr, nehrin üzerinden hızla eserek bedenimi kamçılıyor, kıyafetlerim beni soğuğa karşı koruyamaz hale gelene dek içime işliyordu.

Alevler hâlâ Hiçlik’i yutmaya devam ederken bir yanımda o sıcaklığın buraya da ulaşmasını diliyordu. Üşümekten çok yorulmuştum. Genel olarak çok uzun süredir yorgundum. Ve açtım. Ve kirliydim. Ve öfkeliydim.

Çatının diğer ucuna gitmeyi reddederek orada öylece duruyordum. Yapabileceğim son başkaldırı ancak bu olabilirdi. Ox denen adam arkasına baktı, beni gördü ve yanıma geldi.

“Bahsettiği kardeşi sen olmalısın... Annah.”

İri yarı bir adamdı, ensesi kalın, kafası tıraşlı, kolları kaslı ve omuzları genişti. Benden çok daha uzundu; kendimi minicik ve narin hissediyordum ve bu kesinlikle güzel değildi. İsterse beni tek eliyle çatıdan aşağıya atabileceğini fark ettim.

Ancak gözlerinde kötücül bir ifade görmediğim için başımı evet anlamında salladım.

“İsmim Ox,” dedi. Başımı bir kez daha salladım. Kapıyı açıp hızla içeriye girmeyi düşündüm fakat kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Nereye kaçarsam kaçayım Ox beni yakalardı. Tamamen onun insafına kalmıştım.

Hepimiz öyleydik. İsyân’dan sonra Teşkilat’ın gücünü göstermek için Şehir’in etrafında kazıklara kafatasları çaktığıyla ilgili söylentileri hatırladım. Tek bir emirle benim başım da onların arasına katılabilirdi.

Yan yana durarak sessizce Karanlık-lar Şehri’ni izledik. Kar taşıyan alçak bulutlar Şehir’in üzerini kaplamıştı. İnsanlar hâlâ nehre atlayarak kaçmaya çalışıyorlardı. Sığınak’ın duvarı boyunca dizilmiş Teşkilat askerleri, yüzerek veya tekneyle karaya çıkmaya kalkan herkesi vuruyordu. Teleferik halatlarına tutunarak adaya doğru ilerleyen bir grup oğlanı nasıl hedef aldıklarını izledim. Önce hangisinin düşeceğine dair iddiaya tutuştuklarını, sonra hangisini vuracaklarına dair konuşmalarını buradan bile duyabiliyordum.

Okların yarısı boşa gitti ama oğlanları aşağıdaki dondurucu nehre düşürmeye yetecek kadar da isabetli atış yaptılar. Nehir oğlanların kanlarıyla kızarıırken suyu pençeleyerek yüzeyde kalmak için çabaladıklarını görebiliyordum.

Belki de Elias, Catcher, kardeşim ve ben burada *gerçekten* de güvendedik fakat buna değer miydi? Korunmak için bunca şey değer miydi? Ayrıca bu koruma ne kadar sürecek-ti ki?

“Çok güzel, değil mi?” diye sordu Ox. Bu beklenmedik sorusu midemi kaldırdı.

“Çok korkunç,” diye tersledim. “Tüm o insanlar... korkudan ölüyorlar. Gidecek hiçbir yerleri yok.”

Elini uzatarak çenemi yana çevirdi. Artık sokaklardaki çaresizliğe değil, sıra sıra dizilmiş binalara bakıyordum. Rüzgâra karşı uygun adım yürüyen askerler gibi güçlü ve sağlam duruyor, sanki bir sonraki fırtınayla çatışmayı bekliyorlardı.

Çenemi onun elinden kurtardım ve dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışırken tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Karanlıklar Şehri etkileyici olabilirdi fakat bu kadar ölümle doluyken ona güzel diyemezdim.

“Bazen Şehir’in geceleri ısıltı parıldadığı eski günleri merak ediyorum,” dedi. Bu duygusallığına şaşırarak ona göz ucuyla baktım. Ben de hep aynı şeyi düşünür, onca renk ve ışıkla çevrelenmişken hayatın nasıl aktığını merak ederdim.

Artık Karanlıklar Şehri’ne değil, bana baktığını fark edince gözlerimi kıstım. Bedeninin yarısı parçalanmış biri olarak hayatta kalabildiğimi, beni korkutmadığını bilmesini istiyordum.

“Şimdi ise fazla gri görünüyor,” dedi gözünü üzerimden ayırmadan. “Sence de öyle değil mi? Daha solgun. Bir şeyler eksik. Bu şehrin güzelliğini, en azından eski halini hayal edebilecek birilerine ihtiyacı var.”

Dirseklerimi bedenime iyice yaklaştırmak ufka baktım. Sıra sıra uzanan, bir alçalıp bir yükselen binalara bakarken aralarındaki derin boşlukların Lanetlilerle dolduğunu hayal ettim. Her birimizin nasıl yaşadığını, bir sonrakine güne hayatta kalabilmek için nasıl çırpındığımızı düşündüm.

Bazen her şeyin ne kadar anlamsız geldiğini...

“Ağabeyim Elias’a ne yapacaksınız?” diye sordum sonunda.
 “Bizden ne istiyorsunuz?”

Dudakları hafifçe seğirdi ve ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. “Sen aslında onun kardeşi değilsin, değil mi?”

Bir tepki göstermemi beklediğini biliyordum ama o tepkiyi vermeyecektim. Yine de yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. Elias ve benimle ilgili gerçeği bu kadar fazla yabancıнын biliyor olması çok rahatsız ediciydi çünkü ağabey-kardeş rolünü çok uzun zamandır oynuyorduk.

Bir komutan edasıyla ellerini arkasında birleştirdi. “Gerçek şu ki senin hakkında çok şey biliyorum, Annah. Elias hakkında da...”

“Benim hakkımda bir şey bilmeni gerektirecek bir durum yok,” dedim ondan hafifçe uzaklaşırken.

Kolumdan yakalayarak beni durdurdu. Ondan kurtulmaya çalıştıysam da buna izin vermiyordu. Ancak ben çabalamayı bıraktıktan sonra elini biraz gevşetti. “Adamlarımmın Orman’da Elias, Gabry ve o Bağışık’ı kovaladıklarını biliyorum. Kardeşin ve Bağışık’ın kurtulabilmesi için Elias’ın kendini feda ettiğini de biliyorum.”

Kolumu sonunda kurtardım ve “Onun adı Catcher,” dedim öfkeyle.

Ox başını arkaya atarak güldü. Kaşlarımı çattım. “Bu konu hakkında söyleyebileceğin tek şey bu mu?” Gülmekten yaşaran gözlerini sildi. “Elias’ın senin ağabeyin olmadığını nereden biliyorum, biliyor musun? Çünkü o zaman Gabry de onun kardeşi olurdu. Elias’ın ona âşık olduğu düşünülürse bu biraz sapıkça bir durum olurdu.”

Boğazım düğümlendi.

Elias’ın onunla ilgilendiğini tabii ki biliyordum. Teşkilat’ın onu götürdüğünü duyunca duvarı yumruklamasından belliydi. Ancak

bunun aşk olduğunu kendime itiraf etmek istememiştim. Aşkı ak-
lıma getirmeyi bile reddetmiştim.

Onu sevmesi sorun olmamalıydı. Beni üç yıl önce terk etmişti.
Yalnızca bu bile beni sevmediğini ve hiçbir zaman sevmeyeceğini
anlamama yetmeliydi.

Yine de umut etmiştim. Gözlerimi kapadım ve dimdik, sapa-
sağlam durabilmek için çabaladım. Bir gerçeği bilmek ile kalpten
kabul etmek aynı değildi. Elias'm bana ait olmadığını biliyordum
ve ben de hiçbir zaman onun olmayacaktım. Fakat kalbim farklı
bir şeye inanmak istemişti.

Abigail'in köprüdeki görüntüsünü düşündüm. Tertemiz saçlarını,
pürüzsüz cildini... Tabii ki onu sevecekti; kardeşimi, ikizimi. Her
konuda bana benzemesine rağmen benim sert olduğum yerlerde
o yumuşak, benim soğuk olduğum zamanlarda o sıcak ve ben çir-
kinken o güzeldi.

O mükemmeldi. Ve ben değildim.

Gözlerimi açtığımda Ox düşüncelerimi okuyormuşçasına bil-
giç bir ifadeyle bana bakıyordu. Midem kalktı. Bu yabancı'nın beni
anladığını düşünmesinden hoşlanmıyordum.

Başımı dikleştirdim. "Nerede o? Ağabe..." Dudaklarımdan çık-
mak üzere olan ismini yuttum. "Kardeşim nerede?"

Sanki bir tür oyun oynuyormuşuz da beni tam istediği noktaya
çekmiş gibi tek kaşını kaldırdı. "Burada," dedi elini sallayarak. "O
iyi. Anakaraya bağlanan köprüde olay çıkardı. Conall da Elias'ın
sonunda durumu anlayıp meselenin geri kalanını kendiliğinden
halledeceğini bildiği için onu buraya getirdi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve nehrin üzerinden Şehir'e
bakarak bulutların yüksek binaların üst katlarını yavaş yavaş yut-

masını izledim. Yakında kar yağacaktı ve her şeyi parlak, boş bir tuvale çevirecekti.

Peki, her yanın kana bulanması ne kadar sürecekti?

“Sen bir savaşçısın,” dedi. Sesindeki saygı tonu tenimi ısıttı fakat karşılık vermemeyi tercih ettim.

Öne eğildi ve çatıyı çevreleyen alçak duvara tutundu. “Bu şehirde savaşmadan hayatta kalmış olamazsın.” Yüzüme baktı. “Özellikle de yalnız bir kadın olarak.”

Onu duymazdan geldim fakat bir tepki vermemi sağlamak istercesine konuşmaya devam ediyordu.

“Senin gibi savaşçılarla ilgili bildiğim bir şey varsa o da pes etmediğinizdir. Şimdi bile bu durumdan kurtulmanın, kontrolü ele geçirmenin, belki de adadan kaçmanın yollarını aradığını biliyorum.”

Tamamen haklı olmasına rağmen hiçbir şey söylemedim.

Omuz silkti. “Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım.” Aniden doğruldu ve siyah Teşkilat üniformasını düzeltti.

“İşte, bunu anlamam gerekiyor,” dedi bana bir adım daha yaklaşarak. İri yarı bedeniyle gözümü korkutmaya çalışıyordu. “Zihninin nasıl işlediğini biliyorum çünkü ben de senin gibiyim; hayatta kalan bir savaşçı. Bu yüzden, bunun güvende olmak için son şansın olduğunu anlamalısın.”

Sözlerini vurgulamak istercesine kocaman elini omzuma koyduğunda aniden geri çekilerek elini ittim. “Sana yalnızca gerçekliği gösteriyorum ki doğru kararı verebilesin.”

“Senden korkmuyorum,” diye yalan söyledim.

Gülümsedi, hatta kıkırdadı ve bir an bana baktıktan sonra, “Görmeni istediğim bir şey var,” dedi.

Bir yandan temkinli bir şekilde Ox'un beni dolambaçlı, soğuk, gri koridorlarda gezdirerek bu labirenti andıran binanın merkezine doğru götürmesine izin verirken, diğer yandan da adaya vardığımızda Teşkilat'ın silahlarımıza el koymamış olmasını diliyordum. Ox durmaksızın köşeleri dönüp dik basamaklardan inerken, ben de onu takip ediyor ve yolu aklımda tutmaya çalışıyordum.

Diğerlerinden pek farkı olmayan, yalın bir kapının önünde durdu, kapıyı iterek açtı ve önden girmem için kenara çekildi.

Oda zifirî karanlıktı, ne bir pencere ne de görebildiğim herhangi bir ışık kaynağı vardı. Ben girişte duraksayınca Ox yanımdan geçerek içeriye girdi. Kapı yavaş yavaş kapanırken sırtıma çarpıp durduğunda yalnızca koridordan gelen incecik bir ışık hüzmesi karanlığı yumuşatıyordu.

Yutkundum ve düzenli nefes alıp vermeye çalıştım çünkü başımı tahmin ettiğimden daha büyük bir belaya sokmuş olabileceğimden korktuğumu fark etmesini istemiyordum.

Tam yanımda el yordamıyla bir şeyler aradığını duydum; önce bir çakmaktan çıkan kıvılcımlar sonra da küçücük, ılık bir parıltı gördüm. "Kapıyı kapa," dedi ateşi eliyle korumaya çalışarak. Nefes buharıma ve boş koridora bakarak duraksayıp kaçıp kaçamayacağımı düşündüm.

Ancak sonra odanın içinde şöyle bir etrafıma bakınca kalbimin tekledi. Kapıyı dikkatle ve yavaşça iterek kapadım.

Ox odanın iç kısımlarına doğru ilerlerken farklı büyüklükteki masaların üzerine konmuş diğer gaz lambalarını da yakıyordu. Alevler karanlıkla savaşıyor, oda gittikçe aydınlanıyor ve bu sırada duvar kaplaması açığa çıkıyordu; bütün duvarlar haritalarla doluydu...

Bunlar şehir ve ülkelerin, tüm dünyanın haritalarıydı. Dünyanın her yerinin haritası vardı ve sanki içinde gerçek yıldızlar varmış gibi lambaların giderek büyüyen ışığında parlıyorlardı. Işıldayan

haritalardan büyülenmiş bir şekilde en yakın duvara gittim ve haritaların duvarlara iğnelerle tutturulmuş olduğunu, parlayanın da iğnelerin başı olduğunu fark ettim.

Manzara hem inanılmaz, hem çok güzel hem de şaşırtıcıydı.

▼ XV ▼

Ox odanın diğerk ucunda, benden uzakta duruyordu ve bu mesafeyi bir izin olarak düşünerek odayı keşfetmeye koyuldum. Parmaklarımı iğnelerin üzerinde gezdirirken, gördüklerimden fazlasıyla etkilenmiştim. Kesişerek uzayan sınırlarıyla daha önce ismini hiç duymadığım ülkeler vardı.

“Bu oda da neyin nesi?” diye sordum, bir başka haritaya yaklaşarak. Bir okyanusu çevreleyen kıyı şeridini inceledim. İğneler sanki minik, metal ağaçları andırıyordu.

“Savaş odası,” dedi. “Burası Himaye’nin kontrolündeydi. Teşkilat, Sığınak’ı almadan önce böyle bir yerin varlığından haberimiz bile yoktu.” Bir masaya dayandı, elleriyle masayı iki yanından kavradı ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. Rahat görünüyordu fakat duruşundan ve omuzlarındaki gerginlikten yalnızca sakın görünmeye, benim odada olmamdan rahatsız olmuyormuş gibi davranmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

Her bir duvara tek tek bakarak odanın tamamını gezdim; sanki tüm dünyayı gözlerimle geziyordum. Bir haritadan büyütölmüş bir parçanın önünde durdum; Karanlıklar Şehri, etrafım saran nehirler

ve ardında uzanan toprakların büyütölmüş haritasıydı. Anakaranın batı ve güney kısımlarında kahr, siyah bir çizgiyle çevrelenmiş, kocaman bir boş alan vardı. Parmağımı üzerinde gezdirdim.

“Orası Orman’ın sınırı,” dedi sakın bir sesle, bunun benim için önemini bilmiyormuş gibi. Ona anlatma zahmetine girmedim.

Arkasındaki bir masaya doğru döndü ve ufak bir iğne kutusu aldı. Avcuna biraz iğne döktüğünde, iğne başlarının renkli olduğunu fark ettim; kırmızı, yeşil, sarı ve mavi.

“Himaye, nelerin ve nerelerin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek için dünyanın dört bir yanına sık sık adamlarını yolluyordu ve tüm bu bilgiler bu odada tutuluyordu. Burayı ele geçirdiğimizde kayıtlarını bulduk.” Odanın loş ışığında ifadesi pek okunmuyordu; üzgün müydü? Bıkkın mıydı? Yoksa öfkeli miydi?

“Haritanın bir anahtarı var.” İğneleri karıştırarak yeşil başlı bir tane buldu. “Yeşilleri, Himaye kontrol ediyor. Kırmızılar salgını, maviler de iletişimi kaybettikleri ve durumundan habersiz oldukları yerleri gösteriyor.”

Ox elini ters çevirerek avcundaki iğneleri yeniden kutuya dökerken bazıları yere düşerek su lekeli beton zemine dağıldı.

Himaye’nin Lanetli sürüleriyle savaşmak ve toprakları geri alabilmek için Teşkilat askerlerini gönderdiğini herkes gibi ben de biliyordum. Ancak tüm dünyayla ilgili bu kadar bilgi sahibi olduklarından haberim yoktu. Sanki açlıktan ölmek üzereyken biri önüme mükellef bir sofraya kurmuştu. Daha dikkatle incelemek için yeniden haritaya dönüyordum ki Ox beni kolumdan yakaladı.

Yüzünün ne kadar vahşi göründüğünü, göz altlarının ne kadar da mor olduğunu ilk defa o an fark ettim. “Bilmen gereken şey şu, Annah...” Omuzlarımdan sıkıca tutarak beni odanın içinde döndürdü. “Siyah iğne, orada hiçbir şey kalmadığını gösteriyor; ölümler

tarafından istila edildiğini, tamamen kaybedildiğini, bir daha oradan hiç haber alınmadığını.”

Duvardaki haritaya baktım. Gözlerim tüm iğneleri tanyordu. Neredeyse hepsi siyahtı. “Bu doğru olamaz,” dedim. Tüm ülke hatta tüm dünya siyah iğnelerle kaplanmıştı.

Ox omuzlarımı bırakarak benden uzaklaştı. Ne kadar yorgun olduğu her hareketinden belli oluyordu. O bunun ne demek olduğunu bir süredir biliyordu. Bu yüzden uyuyamıyor, yemek yiyemiyordu.

Dünyanın büyük bir bölümü kaybedilmişti.

Haritaya bir adım yaklaşırken dikkatimi topladım ve bir şekilde yanlışlığı gösteren, her şeyin yok olmadığını gösteren bir kanıt aradım. Tüm duvarlardaki iğneleri tek tek taradım ve siyahların olmadığı, renkli bir bölge bulmaya çalıştım. Ve birden bir şey gördüm: Karanlıklar Şehri’nin kıyısının aşağısında, Orman ve okyanusun arasında kalmış bir yarımadanın üzerinde küçük, yeşil bir iğne vardı. Parmağımı iğneye uzattım, sonra duraksayarak elimi çektim.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Bütün bunlar ne demek?” Sesim titiyor, tüm bedenim sarsılıyordu.

Ox ses çıkarmayınca ona döndüm. “Bunu bana neden gösterdin? Anlamıyorum.” Savaşmak, bu adamın haklı olmadığını ve bu haritanın yanlış olduğunu kanıtlamak istiyordum. Onun bana söylediği hiçbir şeye inanmak istemiyordum.

“Bu dünya, Annah... Artık içinde yaşadığımız dünya böyle bir yer.” Dayandığı masadan kalkarken harcadığı çabayla yüzünü buruşturduğunu fark ettim. Duvara doğru yavaşça yürüdü ve ülkenin tam ortasında duran bir iğneyi çekip çıkardı. “Burası bir şehirdi. Geri Dönüş sırasında burada beş yüz bin kişi yaşıyordu. Geri Dönüş’ten sonra ayakta kalmaya çalıştılar ama elli sene önce yenik düştüler.”

İğneyi elinden bıraktı ve aynı bölgeden üç tane daha çıkardı. “Bunlar ise o şehrin etrafındaki ufak kasabalardı. Dışarıya kapalı, küçük yerleşimlerdi fakat sonunda duvarları yıkıldı.”

Elini haritanın üzerinde gezdiriyor, sökülen iğneler hafif metalik tıngırtılarla yere saçılıyordu. “Tüm bu bölgeler, hepsi Geri Dönüş’ten sonra hayatta kaldı. Tüm o insanlar yaşamak için direndi fakat sonunda yenildiler.

“Burası...” Başka bir iğneyi çenemin altına doğru tuttu. “Burası bir sene önce düştü. Ve burası,” bir iğne daha çıkardı, “Geri Dönüş’ün sonuna kadar zor dayandı.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye fısıldadım.

Elini duvara vurdu. “Tüm bunları Himaye yaptı. Her şeyi bir arada tutmak onların göreviydi. Güvenli bölgeleri, nasıl hayatta kalınacağını bulmak. Onların kitapları ve notları elimizde. Haritaları ve mektupları da... Bu dünyayı yaşanılabilir bir hale getirmek için bildikleri her şeyi biz de biliyoruz.”

Ondan yavaşça uzaklaşarak bir masayı aramıza aldım. “Belki dışarıda haritada olmayan bir yer vardır.” Küçük bir umut kıvrıntısı arıyordum; yavaş yavaş yok olmadığımızı kanıtlayacak bir şeyler. “Belki hâlâ Himaye’nin sır olarak sakladığı, güvenli bir yer vardır. İsyan’dan sonra onlar da bir yere gitmek durumdaydılar.”

Kâğıtlarla dolu masaları gösterdim. “Belki de Lanetlileri geri püskürtmüş olan bir yer biliyorlardır; tek yapmamız gereken neresi olduğunu bulmak. Belki de hâlâ bu haritalardadır.” Ben herhangi bir şey bulabilmek için masaların arasında gezinirken, Ox başını iki yana sallıyordu.

Sayfaları karıştırıyor, işime yaramayanları yerlere savuruyordum. Bazıları öyle eskiydi ki parmaklarımın arasında parçalanıyordu. Sonunda Ox yanıma yaklaşarak elini koluma koydu. “Bu dünyada

böyle bir şey imkânsız.” Ses tonu yumuşak olmasına rağmen altlardaki öfke, hayal kırıklığı ve umutsuzluk hissediliyordu.

“Biz hayatta kalmayı başarıyoruz,” diye karşı çıktım. Söylediklerine inanmak istemiyordum. Yanılıyor olmalıydı.

Bana fazlasıyla üzgün bir ifadeyle baktı. “İşte bunu görmeni istemiştım,” dedi. Haritada bizim adamızın açıkça görüldüğü kısma doğru yürüdü. Adanın alt kısmında Karanlık Şehri’nin ve kuzeye doğru Hiçlik’in üzerinde birer yeşil iğne duruyordu. Tam aralarına uzun zaman önce inşa edilen Çit duvarı için kalın bir çizgi çekilmişti.

Masaya saçılı iğneleri karıştırarak iki tane siyah buldu ve birini Karanlık Şehri’nin, diğerini de Hiçlik’in üzerine taktı. Bu öyle nihai bir hareket ki nefesimin kesildiğini hissettim. Bildiğim her şeyi bir saniyede yok etmişti.

Sonra kutunun içinden gümüş renkli iğneler çıkardı. “Bir renk daha var,” dedi, elindeki iğneleri arka arkaya haritaya takarken. Hiçlik’in, nehrin ve anakaranın her yanı gümüş rengiyle kaplanmıştı.

Sormam gerekmiyordu; ne yaptığını biliyordum. “Gümüş, sürüyü temsil ediyor,” dedim sakince. “Orada Lanetliler sürüsünün olduğunu gösteriyor.”

Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “*Herhangi* bir sürü değil,” diye düzeltti. “*Esas* sürü.” Yeniden haritaya dönerek iğneleri takmaya devam etti. “Bu sürü başlangıçtan, Geri Dönüş’ün hemen sonrasından kalma. Büyük ölü sürülerini Orman’a sürerek orada hepsini hapsederlerse salgını durdurabileceklerini sanmışlar. Diğerleriyle yıllardır savaşıyor, onları yavaş yavaş etkisiz hale getiriyorduk fakat bu sürüyü önemsememiştik. Onlar Orman’daydı, uyku haline geçmişlerdi ve etrafta onları uyandırabilecek insanlar yoktu...”

Yanağımı soğuk duvara yasladım ve onun haritada Orman’daki vadiden Karanlık Şehri’ne doğru gelen sürünün güzergâhını anlatarak işaretlemesini umursamıyordum bile. Buna çocukken şahit

olduğumu söylemedim. Tenimi ateş bastı. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu ve zihnim artık ayak uyduramıyordu.

Birden Ox'un sustuğunu fark ettim. Yanıma geldi. Başımı kaldırdığımda bana anlayışlı bir ifadeyle baktığını gördüm. Sanki kafamın karışıklığım ve hayal kırıklığımı anlıyordu. Artık onu beni zorla alıkoyan biri olarak görmek zordu.

“Hepsi yok olamaz,” diye fısıldadım. Bunun dengemi bozmayı ve beni uysallaştırmayı amaçlayan bir düzmece olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

Başını iki yana salladığında bu haritaların gerçekleri yansıttığını anladım. Ox'un yüzünde bu gerçeğin yarattığı acıyı görebiliyordum.

“İşte bu nedenle bunu görmeni istedim, Annah. Sen de benim gibi bir savaşçısın ama kaçmayı başarsan bile gidebileceğin hiçbir yer olmadığını bilmen gerek. Hayatta kalmak istiyorsan, bizimle birlikte Sığınak için savaşmalısın.”

Son iğneleri de yere attı. İğneler gümüşü parıldarken nefes almaya ve biriken gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyordum.

“Catcher'a ihtiyacımız var,” diye devam etti. “Kurtuluşumuz Catcher'ın dünyaya açılarak bize erzak ve yiyecek getirmesine bağlı. Sen, Gabry ve Elias onun geri dönmesini sağlamak için buradasınız çünkü dönmezse siz de bir işimize yaramazsınız. Burada kaldığınız sürece yalnızca kaynaklarımızı tüketmiş olursunuz.”

Bana doğru eğildi. “Beladan pek hoşlanmam çünkü dikkat dağıtmaktan başka işe yaramaz.” Boynundaki sinirler gerilmişti. “Hatırlaman gereken bir şey daha var. Catcher'ın önemsedığı tek bir kişi de işimizi görür ve şu anda üç kişisiniz.”

Parmağını yavaşça uzatarak çenemdeki yara izine dokundu. Başımı geri çekmeye çalıştım fakat duvara yaslanmıştım. Elini ittim. Canımı sıkabildiği için sırttı.

“Seni umursamayı bıraktığı anda bir işimize, aslında benim işime yaramazsın. Tabii ki adamlarımdan bazıları işe yarayacağı başka konular bulabilir. Ayrıca kaçmaya kalkışarak ya da kötü tavırlar sergileyerek sorun çıkarırsan moraller düşer,” duraksayıp genişçe sınıttı, “ve seni başımızdan atmamız gerekir.

“Şunu unutma: Bizim için önemli olan Catcher. Sen yalnızca bir araçsın.”

Aramızdaki mesafeyi açmak amacıyla kollarımı kavuşturdum. Sözü bitirdiği için bir adım geriledi, sanki az önce beni ve kardeşimi tehdit etmemiş gibi omuzları gevşedi.

“Şu an hakkımda ne düşünürsen düşün ben kötü biri değilim,” dedi. Dalga geçercesine gülerek gözlerimi devirdiğimi görünce bir kakhaha attı. “Ben adil bir liderim; bu konuma de bu sayede yükseldim. Fakat sana bir uyarıda daha bulunacağım: Adamlarımdan yanında dikkatli ol. Bazıları iyi ve dürüsttür fakat bazıları da değildir. Ancak her zaman onların yanında olacağımı bilirler ve bunu sen de bilmelisin.”

Bunları söyledikten sonra omzumu sertçe tutup sıkarak bana ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha hatırlattı. “Sığınak’a hoş geldin,” diye gürlledi ve arkasını dönerek kapıya yürüdü.

“Bekle,” diye bağurdum arkasından koşarak. “Kardeşim ne olacak? Onu, Elias’ı ve Catcher’ı görmek istiyorum.”

Duraksadı ve koridorun karşı tarafına dizili pencerelerden birinden dışarıya baktıktan sonra koridorun sonundaki bir kapıyı işaret etti. “Giriş katına kadar merdivenleri takip et ve cam kapıdan çık. Yol seni avluya götürecektir, onları orada bulacaksın.”

Merdivenlerden yukarıya koşarken Ox’un arkamdan attığı kakhahayı duydum fakat ayak seslerim onun sesini bastırdı. Son birkaç basamağı da çıkıp tek tarafında dar bir cam olan kapıya

koştum. Cam sararmış ve eskimişti içinden metal teller geçiyordu. Dışarıdaki her şeyi eski bir fotoğraf gibi gösteriyordu.

Pencerenin ardında Elias'ın bir bankta oturduğunu, Catcher'ın ise avlunun diğer ucunda, sırtı bize dönük bir şekilde ayakta durduğunu görebiliyordum. Hissettiğim rahatlamayla kalbim ve soluklarım hızlandı. Kapının kulpunu çevirerek dışarıya çıkmak üzereydim ki Elias birden başını kaldırdı ve öylece kalakaldı.

Sağımdaki bir kapı açıldı ve bir kız, açık sarı saçlarını savurarak dışarıya koştu. Aramızdaki cam kızın sevinç çığlıklarını bastırsa da Elias'ın yüzündeki ifadeyi hiçbir şey saklayamazdı.

Saf bir sevinç ve hayranlık ifadesiydi.

Kız kollarını açtı, Elias onu belinden kavradı ve ayaklarını yerden keserek havada döndürdü. Kızın ağırlığıyla dengesini kaybederek tökezledi ve ikisi birden karla kaplı çimlerin üzerine düştüler. Kız onun üzerine düşmüştü ve bedeni onunkinin üzerindeydi.

İşte o sırada yüzünü görebildim; bu benim yüzümdü. Bu bendim. Kanım damarlarımda dondu, zihnim durdu ve ciğerlerim nefes almayı reddetti.

Kendimi Elias'a doğru eğilirken seyrettim. Tertemiz saçlarını omuzlarıma dökülüyor, onun çenesini örtüyordu. Elias elini uzatarak saçlarımı kulağımın arkasına attı. Parmaklarım onun yanağına dokunurken o gülümsüyor, gözleri benden başka bir şey görmüyordu.

Dünyada Elias ve benden başka hiçbir şey yok gibiydi.

Tek farkla: O kız, ben değildim. Ben burada, koridorda duruyordum. Elias elini onun sol yanağına uzatırken ben yalnızca burada duran bir seyirciydim. Başparmağıyla dudağının kenarını okşadığında...

Elias'ın üzerindeki, dokunduğu kişi ben olmadığımın yara izleri de yoktu; cildi pürüzsüzdü.

Çünkü bana dokunmuyordu. Kardeşime, Abigail'e dokunuyordu.

Oracıkta kalbim paramparça oldu ve jilet gibi keskin parçaları, bedenimdeki her bir ize saplanıp kalıyordu.

Abigail saf mutlulukla gülümsedi ve Elias da gülümserken gözleri sevgiyle parılıyordu. Abigail'in yüzünü kendisine doğru çekerek onu öptü.

Ellerini onun saçlarına soktuğunda ve Abigail de onu omuzlarından sıkıca kavradığında aralarındaki ihtiras, arzu ve hayranlık açıkça görülebiliyordu.

Hissettiğim acı içimi kavuruyordu. Elias onun kulağını hafifçe ısıncı Abigail kahkaha atarak Elias'a hafifçe vurdu ve Elias ellerinden tutarak onu bir kez daha kendine doğru çekti. Tamamen üzerine doğru... Üzerine, her yanına... Onun o kusursuz kulaklarına fısıldadığı kelimeleri duyamıyordum fakat tüm ağırlığını hissedererek eziliyordum. Sanki boş olan göğsüme doluyor, beni aşağıya çekiyorlardı.

Ellerini Abigail'in yanaklarına koydu. Sanki gözleriyle onun her santimine dokunuyordu. Sonra onu yeniden kendine doğru çekerek dudaklarını onun alnında gezdirdi... Kulağının üzerinde, çenesinin alt kısmında... Son olarak dudakları onunkilerin üzerine kapandı.

Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Bedenimdeki hiçbir noktayı hissedemiyordum çünkü parçalara ayrılan kalbim dışında her tarafım uyuşmuştu. Sanki paramparça olup küle dönüşmüştüm ve birinin beni üfleyerek her yana saçmasını bekliyordum.

Bacaklarıma hareket etmeleri için emir verdim fakat beni dinlemediler. Gözlerime kapanmalarını söyledim fakat reddettiler. Tüm bunların bir hata olması için yalvardım; Elias'm kafasının bir nedenle karışmış olması, aslında sarıldığı kişinin ben olduğumu düşünüyor olması için... Ancak sonra onun ismini söyleyen dudaklarını okudum: "Gabry."

Önce sesin benden geldiğini anlayamadım. Oldukça yüksek çıkan ağıtımsı bir hırıltıydı. Ancak Catcher aramızda Elias ve kardeşim olmasına rağmen avlunun diğer tarafından sesimi duymuştu. Camın ardından bana baktı.

O da benim gibi, sevgilileri izliyordu; bastırıldığı arzuların çaresizliği yüzünden okunuyordu. Bana doğru yürümeye başladı fakat tam o sırada Abigail aniden başını kaldırdı ve göz göze geldik.

Kardeşimin hayatta kaldığını umduğum tüm zamanlarda; onu bir kez daha görebilmek için, güvende, sıcak ve sevgi dolu bir yuvada olması için yıldızlara ve beni duyabilecek tüm tanrılara yalvardığım tüm o gecelerde olayların bu şekilde gelişeceği hiç aklıma gelmemişti.

▼ XVI ▼

Birden arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Koridorlarda koştururken ayaklarım beton zeminde kayıyordu. Arkamdan kovalayan ayak seslerine aldırmadan rastgele sağa sola sapıyordum.

Sonunda dışarı çıkmanın bir yolunu bulduğumda tenimi ısıran soğuk, bir duvar gibi yüzüme çarptı. Zihnimde görüntüler ve anılar birbirinin üzerine binerek dönüp duruyordu: yerde üst üste yatan Elias ve kardeşim; Elias'ın Teşkilat'a katılmadan önceki gece bana dokunuşları, yanağımdaki eli, bedenimin her noktasında gezinen parmakları...

Onunkilere dokunan dudakları. Kardeşimin, onun dudaklarına dokunacak kadar yakın olan dudakları...

Ve kardeşim. Ben. Hayatta ve burada; yumuşak teni, güzelliğiyle... Elias'ın yanındayken gözleri mutlulukla parıldayan kardeşim.

Artık ne istediğimden emin değildim. Bir zamanlar Elias'ın eve dönmesini istiyordum. Güvende olmayı istiyordum fakat bu Sığınak daha çok bir hapisane gibiydi. Bir zamanlar kardeşimin hayatta olduğunu bilmek istiyordum fakat onun benim yok olup giden yarım olacağını hiç düşünmemiştim.

Yoğun bulutlardan düşmeye başlayan kar gözlerimi acıtıyor, ayak seslerimi boğuyordu. Karşımda beliren alçak, basık binanın girişine çarptım ve içeri düşercesine karanlığına daldım. Karanlığın beni sarmasına itirazım yoktu.

Etrafımı görememe ve pürüzlü zeminde ayaklarımın takılıp durmasına aldırış etmeden ilerlemeye başladım. Yalnızca hareket etmeye ihtiyacım vardı. Dişlerimin birbirine vurmasına engel olamıyordum. Soğuk hava bedenimi sardığı halde ensemden ter boşalıyordu.

Arkamdaki kapı açıldı ve bir ışık hüzmesiyle yalnızlığım son buldu. Bana fazlasıyla benzeyen silüet, içeri girmeden önce duraksadı. Ona gitmesini, beni yalnız bırakmasını söylemek istiyordum fakat o benim kardeşimdi. O, çok uzun yıllardır kayıp olan benliğimdi.

O, mükemmeldi. O, aynaya bakıp da hiçbir zaman göremediğim yansımamdı.

Ayrıca bu şehirde olmamın nedeni de oydu. Elias'la kaybolmamızın, bu kadar zamandır yalnız olmamın sebebiydi. Elias'ın yasak kapılardan çıkıp Orman'daki patikaları keşfe çıkmamız için bizi ikna etmesine izin vermeseydi... Dizini yaralayıp devam etmekten vazgeçmeseydi... O yaralandığı için Elias başının belaya gireceğinden o kadar korkmasaydı...

Yıllardır hayatımın altüst olmasının nedeni hep oydu. Babamın sesini hatırlayamamamın nedeni de oydu.

O içeriye girdiğinde ben duvarları el yordamıyla itip bir sağa bir sola salınarak karanlığın içine doğru ilerliyordum. Yalnızca evde olmak istiyordum. Kendi eşyalarımın, Elias'ın uzun zaman önce uçup giden kokusuyla olmak istiyordum; her şey eskisi gibi olsun istiyordum.

Onunla yüz yüze gelmeden önce düşünmek ve neler olduğunu anlamak için zamana ihtiyacım vardı fakat adımı söylediğinde iste-

mesem de durdum. Küçük bir tıkırtı, ardından bir vızıltı duydum. Karanlığın içinde bir inilti yankılandı ve Abigail'in ayak sesleri kesildi. Bir çift elin beni tutarak kapının girişine doğru çektiğini hissedince kalbim neredeyse duruyordu. Kardeşim beni oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Metalik gıcırta ritmik bir şekilde artıyordu ve sonra birden bir ışık belirdi. Aniden parlayan ışık karşısında yüzümü buruşturdum, ellerimi gözlerime siper ederek içgüdüsel bir hareketle gölgenin içine doğru ilerledim. Solumdaki bir girintide, genç bir Lanetli bir tekerleğin demir parmaklıkları arasından bana uzandı. Bana doğru attığı her adımda tekerlek dönüyor, onu tek bir noktada tutuyordu.

Elinde olsa bana ulaşmak için sonsuza dek yürüyebilirdi ama tek yapabildiği, koridorun duvarlarını aydınlatan bir dizi ışığı yakan bir mili döndüren tekerleği çevirmektir. Işıklar, tavandaki buz sarkıtlarından yansıyor, garip bir buzdan kaleye hapsolmuşuz hissi veriyordu.

"Yalnızca bir tekerlekçi," dedim kardeşime, elinden kurtularak. Himaye onları asansörler ve ışık için güç kaynağı olarak kullanıyordu. Kurallara karşı gelenler, hapse atılmak veya boyunduruğa vurulmak yerine, Lanetlileri yürümeye teşvik etmek için bu tekerleklerin önünde bir sandalyeye bağlanırdı. "Oraya hapsolmuş, bize zarar veremez."

Lanetli'nin iniltisi etrafımızda yankılanırken ürperdim. Kardeşimin sık soluklarını duyabiliyor, Lanetli'nin oradan çıkmasından korktuğunu her nefesinde hissedebiliyordum.

Arkama dönerek onu rahatlatmak istiyordum ama yapmadım. Sınırlarımı aşan insanlara alışkın değildim. Genellikle öfkelenir ve onları uzaklaştırırdım. Fakat ona bunu yapamıyordum. Yara izlerimi yakından görmesine de hazır değildim. Beni daha değersiz ve berbat kılan kırgınlığımı görmesine hazır değildim.

Gölgesi duvara yansiyordu ve elini sırtıma doğru kaldırdığını gördüm. Parmaklarını omzuma doğru yaklaştırdı ama sonra geri çekti.

“Annah?” İsmim dudaklarından bir fısıltı gibi çıkmıştı. Sesinde herhangi bir yargılama veya artniyet olmaması kendimi daha bencil ve soğuk hissetmememe neden olmuştu.

Gözlerimi kapadım. O bir zamanlar benim diğer yanımdı fakat şimdi bana yalnızca kötü taraflarımı hatırlatıyor, kendimden utanmama neden oluyordu. Onu Orman’da tek başına bırakmıştım. Kendimi bencil olmakla suçlayacağım yerde onu zayıf olmakla suçlamıştım ki bu da durumu daha beter yapıyordu.

“Annah,” dedi daha güçlü bir sesle. “Ben-benim.” Bir nefes aldı. “Kardeşin.”

Sanki onu tanıyamamışım gibi...

“Lütfen Annah, bana bak.”

Lanetli adam inledi, ileriye uzandı, bileklerine vurulmuş zincirler, içinde hapsoldüğü tekerleğin çelik parmaklıklarına çarpıp tıngırdadı. Döndürme dişlilerine bağlı ışıklar sallanıp vızırdadı. Parlayıp söndüler, sonra Lanetli hareket ettikçe tekrar hayata döndüler.

Bu ölü adam keşke dursaydı. Keşke her şey son bulsaydı. Ölüler pes ederek evlerine dönüp bizi yalnız bıraksalardı. O zaman burada, karanlığın içinde kalıp kardeşimle yüzleşmekten kaçabilir, yüzümü gördüğünde vereceği tepkiyi asla görmezdim.

Onun ismini söylemek için ağzımı açtım ama bir an ne söyleyeceğimi bilemeyerek kalakaldım. Gabry demek bana tuhaf geliyordu; o benim için her zaman Abigail olmuştu. “Sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadım garip bir şekilde ve ellerime, yarattıkları gölgelere baktım. Göğsümden boğazıma bir sıcaklık yükseliyordu.

"Bana 'kardeşim' diyebilirsin," dedi. Gülümsediğini neredeye duyabiliyordum, arkamdaki koridoru aydınlattığım hissediyordum. "Abla' diyebilirsin."

Kendimi tutamayarak güldüm çünkü bu onunla ilgili içimde sakladığım anılardan bir an gibiydi. Benden yalnızca birkaç dakika önce doğmasına rağmen çocukluğumuzda hep böbürlenir, üstünlük taslardı.

O da bir kakhaha attı ve benim kakhaham gözyaşlarına dönerken yüzümü göğsüme indirerek ellerimle kapadım. İçimde biriken tüm suçluluk, utanç ve öfke kaldırılabileceğimden ağırdı ve omuzlarım hıçkırıqlarla sarsılıyordu.

Hiç tereddüt etmeden beni kendine doğru çekti, başımı omzuna yasladı ve bana sarıldı. Ben de ona sarıldım. Bir an her şey eskisi gibiydi.

Hâlâ birbirimize tam uyuyorduk; bir elmanın iki yarısıydık.

Hissettiğim buruk mutluluk ve acıyla gözlerimi kapadım, nefesimi kontrol etmeye ve hıçkırıqlarımı yutmaya çalıştım. Onun da sarsıldığını, tenime dökülen gözyaşlarını hissedebiliyordum.

Sonunda elimi sıkıca tutarak benden uzaklaştı. Ellerime baktı ve başparmağını yara izlerimin üzerinde gezdirdi. Sessizce, nefesimi tutmuş, bir şey söylemesini bekliyordum. Sonunda başını kaldırdı ve bakışları yüzümdeki izleri takip etti. "Elias bana hiç..." Cümlesini tamamlayamayınca ben yeniden ellerimize baktım. Teni ne kadar da pürüzsüz ve mükemmel görünüyordu, özellikle de benimki gibi bozuk bir tenin yanında...

Elias'ın adını onun dudaklarından duymak garipti. Benim hakkımda konuştuklarını düşünmek... Çok uzun zamandır onun yalnızca bana ait olduğunu sanıyordum. Benimle ilgili ne konuştuklarını, Elias'ın hakkımda neler söylediğini öğrenmek için yoğun bir arzu duydum.

Ona yara izlerimden neden söz etmediğini bilmek istiyordum. Onları artık kanıksamış mıydı yoksa yaralarımın utanıyor muydu? Birden yüzümdeki, boynumdan kollarıma, kalçama ve bacaklarıma uzanan, dizlerimi ve ayak bileklerimi saran tüm izlerin fazlasıyla bilincinde olduğumu hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu yumuşak bir sesle. Bu soruyu daha önce birçok defa duymuş ve hepsinde de geçiştirmiştim. Ancak kardeşimin sesinde diğerlerinde saklı dehşet tonunu algılamamıştım. Sesinde yalnızca ikiz kardeşine çok acı veren bir olay yaşaması karşısında duyduğu üzüntü vardı.

Birkaç kez yutkundum; bana Elias’tan başka kimsenin bu şekilde ilgi göstermesine alışkın değildim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Ona Elias ve benim hikâyemizi anlattım. Onu patıkada bıraktıktan sonra nerelere gittiğimizi, yolumuzu nasıl kaybettiğimizi, kasabanın yolunu bulamadığımızı ve sonunda bir şekilde Orman’dan çıkarak Karanlıklar Şehri’ne geldiğimizi anlattım. Geri Dönüş öncesine ait bir şeyler bulabilmek için tünelleri keşfe çıkmışken dikenli tellere takıldığımı ve Elias’ın bir daha o tünellere girmemi yasakladığını anlattım.

Ancak Elias’ın beni neden terk ettiğini anlatmadım. O gece bana kendimi nasıl hem güzel hem de çirkin hissettirdiğinden bahsetmedim. Bunları dile getirirsem, benden çok başkalarına ait olacaklarmış gibi hissediyordum. Ağzımdan çıktığı anda bir daha geri alma şansım olmayacakmış gibi.

Ben anlatırken kardeşimin gözleri doluyor, bazen gözyaşlarına engel olamıyordu. Sözlerimi bitirdiğimde bir süre sessiz kaldı, sonra, “Çok üzgünüm. Bu benim hatam. O gün patıkada o kadar korkmaysaydım...” dedi ve ağlamaya başladı. Onu kendime doğru çektim.

“Henüz çocuktuk,” dedim. “Beş yaşında bile değildik.” Aslında temize çıkarmaya çalıştığım o değil, kendimdi. Çünkü onu yalnız bırakarak neredeyse ölüme terk eden bendim.

Başını iki yana sallayarak bana biraz daha sokuldu. “Bu benim hatam, Annah,” dedi. “Olanların hepsini unuttum. O kadar fazla dolaştım ki neredeyse ölüyordum ve hepsini unuttum. Hiçbir şey hatırlamadan, bilmeden büyüdüm. Zihnimde canlanan en ufak bir anda annem –Mary– rüya gördüğümü söylerdi. Elias’la tanışmadan önce senin varlığından haberim bile yoktu. Bunca zaman hiçbir şey bilmiyordum.”

“Sorun değil,” derken ağzımdan çıkan sözcüklerin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştım. Geri çekildim ve ellerimi yanaklarına koyarak yüzüne baktım. Bu kadar yaralanmasaydım benim yüzüm de tıpkı böyle olacaktı. Elias’ın onu ilk gördüğünde neler hissettiğini düşünmeden edemedim.

Onda beni görmüş müydü? Bana geri dönmemesinin nedeni bu olabilir miydi? Benden daha iyisini bulduğu için geri gelmemiş olabilir miydi?

▼ XVII ▼

Lanetli inleyerek bize doğru uzanırken, küçük tekerlek kafesinde tökezleyip duruyordu. İnsan etinin kokusunu aldığı sürece hiç durmayacak olan bacaklarına baktım.

“İyi misin?” diye sordum kardeşime, vereceği cevaptan korkarak. “Köprüde seni alıp götürdüklerini gördüm. Sana zarar vereceklerinden korktum.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ben iyiyim. Sadece beni bir odaya attılar ve...” Catcher için bir yem olarak kullanıldığını eklemedi, ben de onu zorlamadım.

“Pekâlâ, demek Elias’la birliktesiniz...” Gerginliğimin sesime yansımamasına çabaladım.

Yüzüne yayılan gülümseme karanlığı aydınlatan ışıktan daha parlaktı. “Ona âşığım,annah,” dedi.

Gülümsedim ama aslında midem bulanmıştı. Onları birlikte hayal edince ve kendi bencilliğimi düşününce midem altüst oluyordu. Elias’ı sormam bir hataydı. Elimi bir arı kovanına sokmaya benziyordu; sonuçlarının ne olacağını biliyordum.

"Catcher'la da birlikte büyüdünüz, değil mi?" diye sordum. Catcher'ın Lanetlilerden biri gibi onların ortasında duruşunu hatırladım. Beni karanlık tünel boyunca sırtında taşıırken sıcaklığının göğsümü ve bacaklarımı nasıl yaktığını düşündüm.

Onun hakkında daha fazlasını öğrenmek, onu anlamak istiyordum.

Başını evet anlamında salladı. "O..." Bir an için bakışları daldı fakat sonra gözlerini hızlıca kırptırdı. "O benim en iyi arkadaşımın ağabeyiydi." Lanetli adama yaklaştı. Sanki bir şeyi çözmeye, adamın eskiden nasıl bir insan olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Catcher ısırıldıktan sonra çok değişti." Kendi söylediği şeye güldü. "Yani, tabii ki değişti; salgına yakalanmıştı ve öleceğini sanıyordu fakat ..."

Hiçlik'te Lanetli sürüsünden kaçarken ısırıldığımı sandığım o anı hatırladım. Yıllardır hayatta kalmak için verdiğim savaş ve çektiğim sıkıntılar birden anlamsızlaşmıştı.

"Nasıl?" Sesim çatlayınca devam etmeden önce yutkundum. "Nasıl değişti? Önceden nasıldı ki?" Karanlık soğuktu ve kendimi sıcak tutabilmek için kollarımı sıkıca kavuşturdum.

Kardeşim parmağını uzattı, Lanetli'nin metal tekerleğine bastırды ve rengi atmış çerçevesinin parmağının altında dönüşünü izledi. "Önceleri mutluydu." Catcher'ın mutluluğu geçmişte kalmış da bir daha hiç mutlu olamayacakmış gibi konuşmuştu.

Kaşlarımı çattım. Bunu duymak beni üzmüştü; üzmekten de öte, öfkelenlendirmişti. Birden onun mutluluğunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark ederek şaşırdım. "Sence bir daha mutlu olamaz mı?"

Elini tekerleğin çerçevesine biraz daha bastırды. Tekerlek yavaşlayarak durdu ve ışıklar hafifçe karardı. Onu kolundan yakala-

arak oradan uzaklaştırmak istiyordum fakat öyle odaklanmıştı ki yerimden kıpırdamadım.

“Bence kimse olamaz,” dedi sonunda. “Artık mümkün değil.”

Gergin bir kahkaha attım. “Az önce Elias ile seni gördüm. Bunun mutluluk olmadığını söyleyemezsin.”

Lanetli inledi ve kardeşime doğru uzandı. Onu tekerleğin içinde tutan zincirler şingirdadı. Kardeşimin avcunun içini yakan metalin kokusunu neredeyse alıyordum ve tam ona doğru uzanmak üzereydim ki birden geri çekildi. Tekerlek aniden hareket edince Lanetli tökezledi ve düştü.

Işıklar söndü ve bir an zifîrî karanlığın ortasında kaldık. “Sürüyü uyandıran bendim,” dedi yumuşak bir sesle. Derin, titrek bir nefes aldı. Ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Lanetli yeniden yürümeye başladığında tekerlek de yavaş yavaş dönmeye başladı. Işıklar vızıldayarak loş bir şekilde yanmadan önce bir vızıltı ve gıcırtı duyuldu. Kardeşim bir eliyle diğerini tutuyordu ve pürüzsüz avcu kızarmıştı. Loş ışığın altında bana döndüğünde gözlerinin boş baktığını gördüm. “Şehir’e gelmeleri benim suçum. Onlara buraya ben getirdim. Nehrin diğer tarafındaki tüm ada benim yüzümden yok oldu, herkes benim yüzümden öldü.”

Anlayamayarak kaşlarımı çattım ve nasıl bir tepki vereceğimi bilemeyerek başımı iki yana salladım. Kızaran avcundan gözlerimi alamıyordum.

Sanki günah çıkarmaya ihtiyaç duyuyordu. “Catcher ve ben kaçarken bir köprüünün üzerinden geçtik. Sürü aşağıdaki vadide toplanmıştı ve benim damlayan kanım...” Duraksadı ve yutkundu. Yeniden Lanetli adama dönerek, “Ben orada olmasaydım... kaçmasaydık bizi takip etmeyeceklerdi.”

Sözünü ettiği köprüyü zihnimde canlandırabiliyordum. Fırtına sırasında Elias'la birlikte o köprüden geçtiğimizi ve vadide toplanmış ölüleri hatırlıyordum. "Bunun bir önemi yok," dedim sonunda. Keşke duymak isteyebileceği daha iyi bir şey söyleyebilseydim. "Eya da geç geleceklerdi."

"Tüm o insanlar..." Yüzü bembeyaz olmuş, dudaklarının rengi solmuştu. "Hepsi benim yüzümden ölüyor." Çaresizce yüzüme baktı. "Bu kadar insanı öldürdükten sonra, sonunda Elias'la yeniden bir araya gelebildiğimize nasıl sevinebilirim ki?"

Sonsuza kadar yürüyecek olan ölü adama baktım. Etrafında yaşıyan birilerini hissettiği sürece onlara ulaşabilmek için çabalayacaktı. Lanetliler üzerimize gelmeye devam edecek ve sonunda bizi küçücük bir alana hapsedeceklerdi.

Kardeşim o kusursuz yanaklarından yaşlar süzülürken titriyordu. "Hepimiz ölüyoruz," diye fısıldadım. "Lanetliler bu dünyada olsa da olmasa da, yine de ölecektik."

Başını eğdiğinde duvarda titreşen ışıklar çenesinden damlayan gözyaşını parlattı.

Çekinerek elimi uzattım ve parmak uçlarını tuttum. Bu anı yaşayabilmek için neleri göğüslemek zorunda kaldığımı düşündüm. Elias'ın yokluğunda, Karanlıklar Şehri'nde yaşamayı öğrenirken karşılaştığım tüm zorlukları düşündüm. Beni korkutan şeyler karşısında geri çekilmek yerine savaşmaya karar vermiştim.

"Önemli olan, bize bahşedilen hayatı nasıl yaşadığımızdır," dedim. "Günlerimizi korkarak geçiremeyiz."

"Ya Mudolar Sığınak'a da gelirse?" Konuşurken sesi çatlamıştı.

"O zaman yaşayabildiğimiz günler için şükredeceğiz," duraksadım ve ağzımdan çıkanlara inandığımı sanması için gülümsedim, "sonra da kaçacağız," diye ekledim iyice sırtarak.

Bir kahkaha attı ve neşesi parlak bir kıvılcım gibi etrafımızı sardı. Kapı açılıp Catcher içeriye girdiğinde o hâlâ gülüyordu. Catcher çekingen adımlarla ilerlerken bir bana bir de kardeşime baktı.

“Koşarak gittiğini görünce endişelendim.” Hangimizle konuştuğundan emin olamıyordum. Bakımsız saçlarımı uçlarından çekştirerek bir perde gibi yüzüme örttüm.

İkimizi yan yana görünce şaşırmıştı. Kardeşim hızlı adımlarla onun yanına giderek koluna dokundu. Işık onların durduğu yeri pek aydınlatmadığı için Catcher’ın irkilerek kolunu geri çektiğini hayal meyal gördüm.

“İyi misin, Catch?” Samimiyetinden, uzun zamandır arkadaş olduklarını anlamak kolaydı.

Catcher onun omzunun üzerinden bana baktı ve ensesini tutarak geri çekildi.

Kardeşim, Catcher’ın dirseğine hafifçe vurdu. “Bunu yaptığında Elias’a benziyordun,” dedi muzipçe. Catcher’ın rengi soldu ve ensesindeki elini indirdi.

“Elias seni arıyor,” dedi Catcher.

Yüzünü görmüyordum ama kardeşimin bedeninin sallanışından ve başını yana eğişinden yüzünün ışıldadığını tahmin edebiliyordum. “O nerede?” diye sordu.

“Komutanın ana binadaki ofisinde,” dedi. “Nerede yaşayacağınızla ilgili ayrıntıları konuşuyorlar.”

Kardeşim kapıya doğru bir adım attı, sonra benim hâlâ orada olduğumu hatırlamış gibi bana döndü. Bir şey söylemek için ağzını açtığında, “Haydi, git,” dedim. Gülümsedikten sonra beni Catcher’la yalnız bırakarak karlı akşamüstü soğuşuna çıktı.

Catcher’ın yanında kendimi tuhaf hissediyordum. En son yalnız kaldığımızda bacaklarımı onun beline dolamış, yüzümü sırtına

bastırmıştım. O dakikaların sıcaklığını ve sular altındaki tünelde beni taşırken kaslarının ellerimin altında nasıl kaydığını hatırlayınca kızardığımı hissettim.

Zihnimde canlanan bu anı karşısında ürpermemeye çalışarak boğazımı temizledim.

“Şehir’den dönerken sana bir palto daha getirebilirim,” dedi Catcher. Işığın ulaşmadığı bir noktada, karanlığın kıyısında duruyordu. Lanetli adam hâlâ tekerleğinde yürüyor, lambalar hâlâ bitmek bilmeyen bir vızıltıyla yanıyordu.

“Tek paltom bu,” dedim, eskimiş kumaşından tutarak.

“Yenisini getirebilirim,” dedi. Bu cümlenin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Bunun için bir Deri Yüzücü gibi yağmacılık yapacak, paltoyu bir Lanetli’nin üzerinden çıkarıp alacaktı. Üzerimdeki palto da büyük olasılıkla aynı şekilde alınmıştı; yıllar önce o kadar ucuza alabilmenin nedeni bu olmalıydı.

“Seni nehrin diğer tarafına geri mi yolluyorlar?” diye sordum. Karanlıklar Şehri’ne gitmeye gönüllü olma fikri tüylerimi ürpertiyordu. Tüm o Lanetliler oradayken paniğin ve çaresizliğin ortasında olmak...

Catcher başıyla onayladı.

“İyi misin peki?”

Omuzlarını silkti. “Daha önce de söylediğim gibi, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapacağız.”

Sesindeki ruhsuzluk beni rahatsız ediyordu. Birbirimizi çok uzun zamandır tanımasak da içinde bulunduğumuz durumla ilgili birbirimize karşı dürüst olabileceğimiz bir noktaya geldiğimizi sanıyordum.

“Tabii ya,” dedim. “Tek mesele hayatta kalmak zaten.” Bana karşı çıkmasını istedim. Bir şey –herhangi bir şey– söylemesini

istedim fakat o sanki birbirimizi hiç tanımayıormuşuz gibi yeniden başını salladı.

Benimle iletişimini tamamen kestiği için hem üzülüyordum hem de ilk başta onu umursadığım için kendime kıızıyordum. Lanetli adam inleyerek hiç durmadan yürürken Catcher'a baktım. Başka bir şey söylemeyip başını çevirince hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

"İyi şanslar," dedim. Yanından geçtiğim sırada hafifçe hareket etti ve eli benimkine belli belirsiz değdi. Bir an duraksayıp bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım ama cevapsız kalınca karın yanan yüzümü serinletmesini umarak akşamüstünün dondurucu ayazına çıktım.

▼ XVIII ▼

Dışarı çıkınca yönümü belirlemek için duraksadım. Nerede olmam gerektiği, nerelere girmeme izin verildiği hakkında hiçbir fikrim olmadığından bildiğim tek yer olan harita odasına döndüm.

Oda boştu ve Ox'un geride bıraktığı lambalar hâlâ yanıyordu. Duvarlarda art arda dizilmiş siyah iğnelerin yarattığı umutsuz tabloya, eskiden var olan yerlere baktım. Başım ağrımaya başladığında, midemin boş olduğunu fark ettim. Yorgunluktan ölüyordum.

Sırtımı duvara dayadım ve aşağıya kayarak yere oturdum. Çevrem bir zamanlar var olan dünyayla sarılıydı. Ox'un, bizden başka sağ kalan olmadığı hakkındaki uyarısını hatırladım fakat henüz buna inanmaya hazır olduğumdan emin değildim.

Hiçbir zaman hazır olabileceğimi de sanmıyordum. Gözlerimi kapadım ve büyüdüğüm kasabayla ilgili hatırlayabildiğim anılarımı düşündüm. Hepsi çok eskide kalmıştı ve hatıralarım belli belirsiz renkler, kokular ve seslerden ibaretti.

Ben doğmadan uzun zaman önce yakılan Kilise'nin kalıntıları'nın kokusu, kardeşimin geceleri birlikte yattığımızda kıkırdaması,

koluma dokunan sıcak ve terli eli, ağaçların tepelerini görebilmek için tırmandığımız yemyeşil tepe...

Zihnim geçmişin görüntüleriyle dolarken yumruklarımı gözlerime bastırdım. Ardına geçmeye cesaret ettiğimiz o aptal çitler, kardeşimin takılıp düştüğü o aptal taş, Elias'ın peşinde daha fazla maceraya atılmak için kardeşimi orada bırakmayı seçen fakat sonunda kaybolan aptal ben...

Duvarın köşesine sinerek haritalardan, ışıktan ve geçmişe ait görüntülerden kurtulmak için başımı ellerimin arasına aldım. Ancak tek bir anı zihnimde sürekli dönüyordu. Gözlerimin önünde yavaş yavaş belirirken dişlerimi sıktım ve defalarca yeniden deneyimlerken yine kendimden nefret ettim.

Orman'dan kaçıp Karanlıklar Şehri'ne sığındıktan sonra, Elias beni kardeşi olarak tanıtmaya başlamıştı. İnsanların bizim ailemizi Lanetlilere kaptırmış iki kardeş olduğumuza inanmaları daha kolay oluyordu, böylece daha az soru soruyorlardı. Uzun bir süre bu bana o kadar doğal gelmişti ki ben de bu yalana inanır olmuştum.

Ancak Elias Teşkilat'a katılmadan birkaç ay önce, içimde bir şeyler değişmeye başlamıştı: O odadayken üzerimi değiştirmem gerektiğinde utanıyordum. Uyumak zorlaşmıştı çünkü yanımda soluk alıp verişlerini ve eski yorganın altında kıpırdanışını fazlasıyla hissediyordum. Yüzümdeki ve bedenimdeki yara izlerini daha fazla kafama takar olmuştum ve izleri kapatabilmek için karaborsada elime geçirebildiğim her türlü uydurma çareyi deniyordum.

Bir gece Elias dairemizdeki koku yüzünden bana sataşmış, ben de bunun yara izlerimi azaltmak için Hiçlik'ten aldığım kremin kokusu olduğunu itiraf etmiştim. Ay ışığı sokağımıza ikimizi de aydınlatacak kadar sokulduğu o gece loş ışığın altında bana dönmüştü.

"Ah, Annah," demişti. Fısıltıyı andıran sesinde tanımlayamadığım fakat içimi yakan bir duygu gizliydi.

Elini uzatıp parmağını yara izlerimin üzerinde gezdirmişti. O ana kadar aramızda geçen her şeyden daha farklı hissetmiştim. Yüzümden başlayıp tüm çizgileri parmağıyla tek tek takip ederek boynuma kadar inmişti. Geceliğimin yakasını kenara iterek parmağını omzumda, kolumda ve belimde gezdirmişti.

Nefesimi tutmaya çalıştıysam da becerememişim; soluk alıp verirken bedenim titriyordu. Duygular içimde öyle bir birikiyordu, tenim dokunuşuyla o kadar hassaslaşmıştı ki neredeyse çıldıracaktım. Kıyafetlerimin engeline her takılışında duracağını sanıyor, bunun bir rüya olduğunu düşünüyordum fakat o devam ediyordu. Eli kalçalarımın bacaklarıma doğru inmiş; parmakları baldırımın üzerine kapanmış ve oradan da küçük ayak parmağının ucuna kadar uzanmıştı. Dokunuşuyla ayağım gerilmişti.

Artık güçlkle nefes alıyordum ve Elias da titriyordu. Geri çekilerek bana bakmıştı. Aramızda öyle bir elektrik vardı ki o an dünyadaki herkesin bu sıcaklığı hissettiğini düşünmüştüm.

"Çok güzelsin," diye fısıldamıştı. Gözlerim dolmuştu çünkü söylediğine inanmışım. Çünkü ayın ışığı ve onun bakışları altındaki o dakikada bunu hissetmişim. Sanki yalnızca dokunarak tenimdeki tüm izleri silip yok etmişti.

O anda her şeyin canlandığını hissetmişim. Dünya yenilenmiş, her yer umutla dolmuştu. Beni yatağa yatırıp bedenini benimkine bastırduğında, hayatımda ilk kez rahatlıkla uykuya dalabilmişim. Yüzümde öyle büyük bir tebessüm vardı ki yanaklarımin yırtılacağını sanmışım.

Uyandığımda Elias gitmişti. Akşamüstü güneşi bedenimi kavururken ve ben endişeden çılgına dönmüşken geri gelmişti. Elinde bir Teşkilat üniforması vardı. O sabah Teşkilat'a kaydolmuştu ve aynı akşam eğitime gidecekti.

O anın acısı canımı her gün tekrar tekrar yakmıştı. Küçük düştüm, öfkeliydim, perişandım ve reddedilmiştim. İçimde çok fazla duygu çalkalanıyor, her an aynı acıyı bir kez daha yaşamama neden oluyordu. Hayatımda hiç bu kadar çirkin olduğumu ve istenmediğimi hissetmemiştim.

O gün içimde köklenen şey her neyse, o zamandan beri gelişmiş ve çiçek açmıştı.

O kadar derin bir uykuya dalmıştım ki odadaki hava değişikliği ve ayak seslerine uyanamadım. Ancak kollarımı kavrayan elleri hissettikten sonra uyanmaya çabalayabildim ve beni tutan kişiyi görene kadar saldırmaya hazır bir şekilde gerildim.

Gelen Elias'tı. Önümde diz çökmüş, beni hafifçe sarsıyordu. "Annah," dedi yumuşak bir sesle. Sesi tenime ateş basmasına ve midemin heyecan içinde burulmasına neden oldu.

Gözlerimi açtığımda yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve kendini bırakarak yanıma oturdu. Bağdaş kurup da dizi bacağıma değince zihnimde onunla anılarım canlandı; elleri bedenimde gezirken hissettiklerimi hatırlayarak derin bir nefes aldım.

"Sana bir şey oldu diye çok korktum," dedi.

"Özür dilerim," dedim. "Uyuyakalmışım. Başka nereye gidebileceğimi bilmiyordum." Lambaların biri dışında hepsi sönmüştü. Oda loş bir ışığa gömülmüştü, sanki su altındaymışız gibi görünüyordu.

Elias Teşkilat'a katıldıktan sonra hep eve döneceği, sonunda onu tekrar göreceğim anı hayal etmiştim. Zihnimde, onunla bu konuşmayı farklı mekânlarda ve çok değişik şekillerde yapmışım. Sesini, yüz ifadesini hayal etmiş, ellerini bedenimde hissetmişim.

Yine de şu an kaybolmuş gibiydim. Aramızda bir şeyler eksikti; o gitmeden hemen önce filizlenen o derin sessizlik yoktu.

Onunla konuşmak, geçen son üç yılda neler kaçırdığını anlatmak istiyordum. Ancak ağzımı açtığımda kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Ne kaçırmıştı ki? Monoton, bitmek bilmeyen, kasvetli günleri mi? Pazartesileri yemek toplamakla, salıları haftanın geri kalan günleri için yemek pişirmekle, çarşambaları işe yarar şeyler bulmak için çöpleri karıştırmakla geçmiş ve aradaki zamanda da hiçbir şey olmamıştı. Beklemekten, savaşmaktan ve hayatta kalmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım.

O gittiğinden beri bende ne değişmişti? Ne kadar yalnız olduğumu ve korktuğumu ona nasıl anlatabilirdim? İlk başlarda tüm zamanımı onu merak ederek geçirdiğimi ve bir süre sonra sadece sonsuz saatler boyunca kendimden başka biri için endişelenir olduğumu; açlıktan değil, hayatta kalmak ve Elias geri döndüğünde onu bekliyor olabilmek için mecburiyetten yemek yediğimi ona nasıl açıklayabilirdim?

Günün her dakikasında onu düşünmeyi bırakmamın ne kadar zaman aldığını, yokluğunu atatabilmek için onu zihnimden uzaklaştırmakta ne kadar zorlandığımı ve aynı şeyleri bir daha yaşamayacağıma dair nasıl yemin ettiğimi açıklamam imkânsızdı.

"Seni düşündüm," dedi sonunda ve içimde bir şeyler paramparça oldu. İçimde kopan fırtınayı görmemesi için gözlerimi kaçırdım ve ses çıkarmamak için dudaklarımı ısırdım.

"Hep seni düşündüm, Annah." Kıpırdanırken eli hafifçe kalçama dokunduğunda gözlerimi kapadım.

En saklı rüyalarımnda, bana hep bunu söylerdi fakat rüyalarımnda eski, terk edilmiş bir binanın boş bir odasında değil; güneşin altında, beyaz elma ağacı çiçeklerinin ılık rüzgârla dans ettiği, yemyeşil bir tepede oluyorduk.

Bacaklarımı hareket ettirmem gerekiyordu. Ayağa kalktım ve odanın içinde dağılmış masaların arasında volta atmaya başladım. O tanıdık kokudan ve cereyan yaratan yakınlığından uzaklaşmam gerekiyordu. Rüyalarımda tam bu anda beni kollarına alır, parmaklarını yüzümde gezdirir, geçmişte çektiğimiz acıları büyülmüş bir şekilde yok ederdi.

Bu anda beni sevdiğini, bir daha terk etmeyeceğini, üzgün olduğunu, beni hiç bırakmamış olmayı dilediğini ve onun her şeyi olduğunu söylerdi.

Bir zamanlar bunu istediğimi sanırdım. Ona bu kadar yakın olmak baştan çıkarıcıydı ve her ne kadar artık bunun saçma kaçacağımı bilsem de yeniden ona bağlanmak çok kolaydı. Halbuki artık birbirimize yabancıydık.

Bana bir kez daha aynı şeyi yapmasma izin veremezdim. Hiçbir zaman benim olamayacak bir adamı arzulamaya devam edemezdim. Beni tıpkı benim onu istediğim gibi isteyecek birini hak ediyordum.

Elias elleri kucığında, öylece oturmuş, benim odada dolanmamı izliyordu. Ne düşündüğünü veya ne hissettiğini anlayamıyordum ve bu bilinmezlik beni boğuyordu.

“Neredeydin?” diye sorum sonunda, çaresizlik ve acı dolu bir sesle.

“Teşkilat’laydım,” dedi. Bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı fakat yapamadı.

“Tamam ama...” Bu cümleyi çok farklı şekillerde bitirebilirdim... *Neden bu kadar uzun sürdü? Neden eve daha erken dönmedin?*

Neden beni terk ettin?

O soruyu sormak zorunda olduğumu fark ettim çünkü eğer sormazsam bu şüphe içimi kemirip duracaktı. “Neden gittin?” diye fısıldadım.

▼ XIX ▼

Teşkilat'a katıldığını, gideceğini söylediği an kendimi ne kadar çirkin ve işe yaramaz hissettiğimi, o acıyı bir kez daha hatırladım.

İçini çekti, ona baktığımda birden ayağa kalktı ve elini ensesine koyarak kapının yanında öylece durdu. Bu artık ona özgü bir hareket değildi; bu Catcher'ın hareketiydi. Zihnim Catcher'la dolmaya başlarken bir sel gibi akan duygularımı engelleyebilmek için dişlerimi sıktım.

Bu iki erkeğin beni bu kadar huzursuz etmelerine izin vermezdim. Ben bundan daha güçlüydüm. Kararlı ve bağımsız olmak *zorunda kalmıştım* ve artık ben böyle biriydim.

Kollarımı kavuşturarak Elias'ın cevap vermesini bekledim. Sonunda elini ensesinden çekti ve sanki gevşetmek istercesine omuzlarını çevirdi. "Korkmuştum," dedi, omuz silkti ve duvarları kaplayan haritalara baktı.

Sesimi çıkarmadan devam etmesini bekledim.

"Gitmemin nedeni önceleri buydu," diye devam etti. "Sana nasıl bakacağımı, nasıl ilgileneceğimi bilmiyordum. Seni..." Yutkundu,

ben de ona doğru bir adım attım. "Seni daha önce de hayal kırıklığına uğratmıştım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Hemen yanı başında duruyor ve bana bakıyordu. Bakışları yara izlerimin üzerinde o kadar hızla gezindi ki onu yakaladığımı fark ettiğini bile sanmıyordum.

Tabii ki yakalamıştım. Hayatım boyunca insanlar bana bu şekilde bakmışlardı. Genellikle onlara sert bakışlarla karşılık verirdim fakat bu Elias'ta işe yaramazdı çünkü beni çok iyi tanıyordu. İçim buz kesti.

"Patikalarda gezinmemiz benim hatamdı," dedi. "Kasabayı terk etmemiz ve Gabry'nin yanında kalıp onunla ilgilenmememiz benim hatamdı." Her cümleyle sesi biraz daha yükseliyordu. "Benim yüzümden Orman'da kaybolup zar zor bir çıkış yolu bulabildik. Tüm bunlar -hepsi!- benim hatam." Kontrolde çıkmış gibiydi ve derin bir nefes alarak, "Senin şey olman da..." dedi. Yüzümü işaret ederken doğru sözcüğü arıyordu.

"Çirkin," dedim.

"Sen çirkin değilsin!" diye çıkıştı. "Buna hiçbir zaman inanmadın ve buna senin yerine inanmak zorunda kalmanın baskısına dayanamadım."

Bu ani patlaması karşısında şaşkına dönerek irkildim fakat o, sözlerinin beni paramparça ettiğinden habersizce devam ediyordu. "Benim bir kahraman olmamı istedin ve ben de olmaya çalıştım. Gitmemin nedeni buydu."

Eliyle alınını ovaladı ve bir anlığına gözlerini sımsıkı kapadı. "Hayatta kalmak için yaptıklarımızın yeterli olmayacağını biliyordum; hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Hayatı ikimiz için de daha iyi bir hale getirmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Ağır ağır ilerlemeye artık dayanamıyordum ve daha iyi bir şeyler olmasını istedim. Bencilce davrandım."

Karşılık vermeden öylece duruyordum. Onun bencil olduğunu hiç düşünmemiştim. Hatta onun ne istediğini ve gerçekte kim olduğunu hiç düşünmemiştim.

Uzun uzun nefes verdikten sonra, "Korkuyordum, Annah, anlamıyor musun? Kendi başarısızlığım yüzünden gittim, seninki yüzünden değil," dedi.

Söyledikleri karşısında şoke olmuşum. Böyle hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Asla senin istediğin kişi olamayacaktım." Yenilmiş ve vazgeçmiş gibi konuşuyordu. "Eve gelip sana her şeyi hallettiğimi söylemek istedim. Güvende olduğumuzu, bir evimiz olduğunu; artık yağmalamak, aç kalmak, sokağa atılmak veya Karanlıklar Şehri'nden kovulmak konusunda endişelenmemize gerek kalmadığını söylemek istedim."

Beni omuzlarımdan yakaladığında sıcaklığını hissetmeyi bekledim fakat dokunuşuyla beni yakanın Elias değil, Catcher olduğunu hatırladım.

"Bunu senin için yaptım, Annah," dedi. Sözcükleri belleğime kazıyabilecekmiş gibi beni hafifçe sarstı.

Ona baktım. Gözlerinde biriken yaşlar parlıyor, dudakları titriyordu. Ona benim için yeterli olduğunu hiç söylememiştim. Aslında ben onu hayal kırıklığına uğratmışım. Hiçbir şey hissedemiyordum; içimi saran sayısız duygu, geriye hiçbir şey kalmayana kadar birbirleriyle çatışıyordu.

"Neden eve dönmedin?" diye sordum. "Teşkilat'ta işin bittiğinde neden eve dönmedin? Yalnızca iki yıl çalışacaktın. Seni bekledim ama dönmedin."

Beni bırakarak yüzünü duvara döndü. Haritalardan birine öyle uzun süre baktı ki sorumu duymadığımı sandım. "Elias?" dedim ona

bir adım yaklaşarak. Yerdeki iğneler ayaklarımın altında çıtırdıyor, etrafa sekiyordu.

Başını sallayınca olduğum yerde durdum. “Eve dönmedim çünkü Teşkilat için çalışmayı hiç bırakmadım.” Elini uzattı ve siyah iğnelerin bir kısmını duvardan çıkararak yere attı. “Hâlâ da bırakmış değilim.”

Kahkahayı andıran bir sesle nefes verdim. “Conall denen adam doğruyu söylüyordu, değil mi? Teleferikteyken Catcher’ı adaya getirmenle ilgili söyledikleri doğruydı.”

“Annah, düşündüğün gibi değil...” dedi elini kaldırarak fakat ben başımı salladım.

“Ona ihanet ettin. Bize de,” dedim öfkeyle. “Bunun tek yol olduğunu söyledin... Hayatta kalabilmek için buraya gelmek zorunda olduğumuza bizi inandırdın...”

“Hayatta kalabilmemizin tek yolu bu!” diye bağırdı. Alnının ortasındaki damar kabarmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Hepinizin güvenliğini sağlayacak bir çözüm bulmam gerekiyordu ve bunu yaptım!”

Bu ani öfkesi karşısında şaşırıp karşımdaki kişinin gerçekte kim olduğunu merak ederek yüzümü buruşturdum. Birlikte büyüdüğüm ve hatta âşık olduğumu sandığım o çocuktan geriye bir şey kalmış mıydı?

“Lütfen, Annah,” dedi, “anlamak zorundasın. Teşkilat’la birlikte sürülerden biriyle savaştım ve çabalarımız hiçbir işe yaramadı.” Sesi gergin ve çaresizdi. “Geri Dönüş başladığında dünyada sekiz milyar insan olduğunu söylüyorlar. *Sekiz milyar!* Kaç tanesi öldü sence? Yarı mı? Yoksa daha fazlası mı? Ve şimdi onların çoğu dışarıda, bize salgın bulaştırmak için dolanıyor ya da uyku halinde bekliyorlar. Onları öldürmeye çalışmak nafil.”

“İyi ama nesillerdir savaşıyoruz...”

“Sen orada değildin, Annah,” dedi. “Karanlıklar Şehri’ne vuran bu sürü, diğerlerinin yanında ufak bile kalıyor.”

Kollarımı kavuşturdum ve dirseklerimi kavradım. Anlattığı manzarayı hayal etmek, doğru olduğunu düşünmek istemiyordum.

Elias masanın çevresinden dolanarak yanıma geldi. “Ox bana bir teklifte bulundu,” dedi. “Bana savaştan çekilme şansı verdi. Ruhanilerin Lanetlilere taptıklarını biliyorduk ve ellerinde, tanrı muamelesi yaptıkları Bağışıklar olduğuna dair dedikodular vardı. Ox, Ruhanilerin arasına sızıp Bağışıkların yerini bulursam seninle Sığınak’ta yaşayabileceğimi söyledi.

“Savaşığımız sürülerin doğruya ilerleyeceğini biliyordum,” diye devam etti. “Bunun bir an meselesi olduğunu biliyordum. Bizim için doğru olanı yapmaya çalışıyordum; her zaman olduğu gibi hayatta kalabilmemiz için gereken şeyi yapıyordum.”

“Bunca zaman tek derdin Catcher mıydı yani?” diye sordum.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bu tamamen bir tesadüftü.”

“O zaman henüz şansın varken neden Catcher’ı onlara teslim etmedin? Catcher senin Teşkilat’tan kaçtığını söyledi. Neden herkese o zaman ihanet edip bu işten kurtulmadın?”

Omuzları düştü, yüzüme bakamıyordu. “Çünkü o zaman onu kontrol etmek için Gabry’yi kullanırlardı ve buna izin veremezdim.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. “Ona şimdi ne yaptıklarını sanıyorsun ki?” diye bağırdım. “Bunu hepimize yapacaklar. Onu kontrol etmek için bizi kullanıyorlar.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı utanmış gibi. “Başka bir yol bulmaya çalıştım. Bunun için gerçekten uğraştım ama sürü yüzünden...” Cümlesini bitiremedi. “Catcher ve Gabry kaçtıktan sonra Teşkilat beni Vista’ya geri götürdü ama kasabalılar onlara karşı ayaklanıp

bizi kasabadan kovdular. Biz de buraya döndük. Catcher ve Gabry, Şehir'e girmeden önce sana ulaşmak istedim. Seni uyarabilmek, bir çıkış yolu bulmak istedim ama Gabry'yi yakaladıklarında başka seçeneğim de kalmadı."

Ona inanmama ihtiyacı varmışçasına elini bana uzattı. "Sürüyü öğrendiğimde başka bir yol bulmaya çalıştım fakat seni ve Gabry'yi Sığınak'a almaları için Catcher'dan başka kozum yoktu."

"Yani hayatta kalabilmek için ne gerekiyorsa onu yaptın, öyle mi?" dedim öfkeyle, Catcher'ın lafını ona karşı kullanarak.

Yalnızca başını salladı. "Her zaman yaptığım şeyi yaptım, Annah. Her zaman *yaptığımız* şeyi yaptım."

Olanları anlamlandırabilmek için gözlerimi kapadım ve yumruğumu dudaklarıma bastırdım. Elias haklıydı; Karanlıklar Şehri'nde kalsaydık ya ölecek ya da mahsur kalacaktık. Yine de bu bize yalan söylemesini, bize ihanet etmesini haklı çıkarmazdı.

"Ne zaman döndün?" diye sordum. Gözlerimi açmasam da hareket ettiğini anlayabiliyordum. Birkaç iğnenin yerde yuvarlanırken çıkardığı metalik sesi duymuştum. Nefesini tuttu. Ben de kendiminkini tutarak cevabını bekledim.

Odayı sadece beş adımda geçip beni omuzlarımdan tuttu ve ona bakmamı bekledi. Renksiz gözleri canımı acıtacak kadar tanıdık geliyordu. "Bu şekilde hayatta kalabileceğiz, Annah. Her zaman bunu yapmaya çalışmıyor muyduk? Sana ikimizin de kurtulacağına dair söz vermemiş miydim? Teşkilat bizi kurtarabilir, Catcher da."

Soruma cevap vermediğine göre Karanlıklar Şehri'ne uzun zaman önce dönmüştü. Beni bulabilirdi fakat bunu yapmamıştı. Demek ki beni uyarmak istediği de bir yalandı.

Kendi sözlerine nasıl da kalpten inandığını düşünerek yüzüne baktım. "Bir başkasının hayatı pahasına hayatta kalmak istediğinden

emin değilim,” dedim ve birden, Elias gittiğinden beri öğrendiğim tek gerçeği fark ettim: “Ben kendi kendime bakabilirim.” Sesimin titremesini umursamadım. Arkamı döndüm; onu, haritaları ve iğneleri ardımda bırakarak odadan çıktım.

▼ XX ▼

Köhne, gri koridorlarda amaçsızca dolaşüyor, içlerinde küflü hava ve tozdan başka bir şey olmayan boş odaların önünden geçerek yemek kokusunu takip ediyordum. Midem açlıktan yanıyordu. Akşam olmuş olmalıydı çünkü pencerelerden sızan ışık, kar yüklü bulutlara karşı koymaya çalışıyor ve zemini kaplayan ince kar tabakasından yansıyor.

Tüm koridorlar birbirine benzediği için birkaç kez geri dönmek zorunda kalsam da sonunda kokunun kaynağını buldum. Eski masalarla dolu, ince, uzun bir odaydı. Masaların çoğu boştu ve başımı eğip saçlarımla yüzümü kapayarak içeri girdim.

Duvarın dibinden ilerlemeye çalışsam da, odanın çeşitli yerlerine dağılmış sandalyelerde oturan birkaç asker beni fark etti. Ortama rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Bazıları çatallarını ağızlarına götürürken durmuş, birisi elinde kirli tabağıyla kalkarken kalakalmıştı ve hepsi bana bakıyordu.

Ancak içimden orayı terk etmem konusunda beni uyaran sesi dinleyemeyecek kadar acıkmıştım. Mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak arka duvar boyunca uzanan, renkleri solmuş ye-

meklerin bulunduğu tezgâha doğru yöneldim. Tezgâhın üzerinde bir çeşit çorba, et ve birkaç parça ekmek vardı. Aceleyle bir kap doldurdum fakat her hareketimi izleyen askerlerin gözlerini üzerinde hissediyordum.

Tabağı doldurup arkamı döndüğümde nereye gideceğimi bilemedim. Odanın uzak köşesindeki küçük bir masaya doğru yürümeye başlamıştım ki askerlerden biri kolunu yılan gibi belime dolayarak beni kendine çekti. Kalçam adamın masasına sertçe çarpı ve yüzümü buruşturarak adamın elinden kurtulmaya çalıştım.

“Burada yer var,” diye homurdandı. Yüzü kirliydi; etin sosu dudak kenarlarına bulaşmıştı.

“Ben başımın çaresine bakarım,” dedim sertçe. Ox’un sorun çıkarmamamla ilgili uyarısını hatırladım ve diğer adamların olanlarla ilgilenip ilgilenmediğine baktım. Hepsi bizi izliyordu fakat hiçbiri müdahale etmek için bir hamlede bulunmuyordu.

“Bana eşlik edebilirsin,” diye üsteledi adam. Parmakları belime batıyordu.

“Hayır, gerek yok, gerçekten,” dedim sertçe, artan korkumu hissetmemesi için. “Ben böyle iyiyim.” Adamdan hiç hoşlanmamıştım. Ağız kokusu, dışarıda uzun süre beklemiş yemeklerin kokusuyla karışıyordu.

“Senin gibi tatlı bir kız...” Ayağa kalktı ve elini yüzüme doğru uzattı. Göğsü elimdeki çorba tabağına çarpınca çorba adamın gömleğine döküldü.

Midemi saran garip hisle geriledim. Adamın içinde biriken öfkeyi, yüzünün kızardığını görebiliyordum. “Seni kaltak!” Yumruğunu kaldırarak yüzüme doğrulttu. İrkilerek geri çekildim. Bana vurmasını beklerken bir yandan da etkisini azaltmak için kenara kaçmaya hazırlanıyordum. Ben de elimi yumruk yaptım fakat ona

vurarak kendimden daha güçlü bir adamı kızdırmamam gerektiğinin farkındaydım.

Çevremizdeki adamlar ayağa kalkarken sandalyelerin ayakları beton zemine sürtüldü. Hiçbiri bir şey söylemiyor, araya girmek için bir hamlede bulunmuyordu.

“Neler oluyor?” diye bağırdı bir ses. Göz ucuyla uzun boylu bir adamın odaya hızla giren bacaklarını gördüm, sonra Ox olduğunu fark ettim ve biraz olsun rahatladım. Derin bir nefes verdim ve gergin kaslarımı yumuşatmaya çalıştım.

Ox bir bana, bir de yumruğunu kaldırmış askere baktı. “Bu kıza vurmak istemenin bir nedeni var mı?” diye sordu.

Adam elini indirmemişti. “Üzerime çorba döktü,” dedi ve Ox’un lekeyi görmesi için hafifçe döndü. Ox gözlerini kıstı. “Sıcak mıydı?.. Yandın mı?” diye sordu.

Adam başını iki yana salladı.

Ox omuz silkti. “Ona vuracaksan şimdi vur. Yapacak işlerimiz var.” Sonra da dönerek odadan çıktı.

Kalbim durmuş, ağzım şaşkınlıkla açık kalmıştı. Bana yardım etmesi gerekiyordu! Adam sırtarak bana döndüğünde şaşkınlığım boğazımda düğümlendi. Yavaşça geri çekilirken bir yandan da kekeleyerek özür dilemeye çalışıyordum fakat adamın yüzündeki sırıtış gittikçe büyüyordu.

Sırtım başka bir masaya çarpınca masayı itmeye başladım. Masanın ayakları yere sürtünerek gıcırdıyordu ve adam hâlâ üzerine geliyordu; sanki benim korkumdan zevk alıyordu. Onu engellemek için kollarımı kaldırdım fakat adam kollarımı zorla indirdi. En sonunda diz çöküp adamın bedenimin hassas bölgelerine vurması riskini azaltmak için iki büklüm kıvrıldım.

“Bir daha, bir adam kendisine eşlik etmeni istediğinde, kabul etmeni öneririm,” dedi ve elini öfkeyle, hızla ve sertçe sağ yanağına indirdi. Yüzümde patlayan tokadın acısı kafatasımı deldi. İkinci bir darbeden korunmak için ellerimle başımı örterken inlememek için dudaklarımı ısırđım. Ayağı kalkmak, tırnaklarımı gözlerine batırmak istiyordum fakat kendimi yerde kalmaya zorladım.

Asker bir kahkaha attı, boş çorba kâseme bir tekme savurdu, ardından arkadaşlarına seslendi ve hepsi birden beni köşede iki büklüm vaziyette bırakarak salına salına dışarıya çıktılar.

Hıçkırık ve hırıltılara dönüşmüş nefesimi düzeltebilmek için uzunca bir süre orada öylece oturdum. Az önceki sahneyi zihnimde defalarca oynatarak o kadar kısa sürede kontrolü nasıl kaybettiğimi anlamaya çalıştım. Durumu daha iyi sonuçlanacak şekilde yönlendirebilecek kadar güçlü ya da zeki olmadığım için kendime kızdım.

Ox araya girerek her şeyi sonlandırabilirdi fakat bunu yapmamıştı ve söylediğı gibi, her zaman adamlarının tarafını tutacağını ve beladan uzak durmanın benim sorumluluğumda olduğunu anladım. Elias’a kendi kendime bakabileceğimi söylerken buna inanıyordum. Yıllardır tek başımaydım ve kendime bakabiliyordum çünkü Teşkilat’tan ve onların soğukkanlı zalimliğinden uzak durmam gerektiğini biliyordum. Ancak burada, Sığınak’ta, bunu nasıl yapacağımı bildiğimden artık emin değildim.

Midem bulanıyordu. Yere dökülen çorbayı temizlemek için bir paçavra buldum ve bir şeyler yemem gerektiğini bildiğimden ekmekten birkaç lokma ısırđım fakat boğazımdan aşağıya zorlanarak indirdiğim her lokma bana acı veriyordu.

Sonunda sessizce odadan dışarıya süzıldüm ve koridora çıkmadan önce görebildiğim her köşeyi gözlerimle taradım. Sanki korunmama yetecekmiş gibi, duvarın dibine ilişerek ilerlemeye başladım.

Hayatımda hiç bu kadar üşümemiş; bu kadar yalnız ve yorgun hissetmemiştim. Çaresizlik içimi kemiriyor, tüm enerjimi emiyordu. Gözlerim ümitsizlikle doluyor fakat genellikle bu duyguya eşlik eden öfkem parlamıyordu. Öfkelenmeye alışkındım; bir gün, bir hafta veya bir ay daha dayanabilmek için öfkeme dayanırdım fakat şimdi içimde ondan eser yoktu.

Mutsuz ve yorgun bir halde koridorlarda gezinerek Elias'ı, Catcher'ı veya kardeşimi bulmaya çalışırken karşıma çıkan merdivenleri takip ediyor, kendimi yer çekimine bırakıyordum. Zonklayan yanağımı pencerelere bastırarak gecenin soğuğuyla uyuşturuyordum.

Ne yapacağımı bilemez halde, sessizce dururken alkışı andıran sesleri duydum. Bu ses o kadar yersizdi ki kendimi dünyamız paramparça olurken kimin, neyi alkışlıyor olabileceğini düşünerek sesi takip ederken buldum.

Bir köşeyi döndüm ve ileride parıldayan bir ışık görünce Elias veya kardeşimin orada olabileceğini umarak o tarafa yöneldim. Koridorda ilerlerken duvarlardaki pencerelerin çoğu kırık veya tamamen camsızdı. Az önce yaşananlardan sonra içgüdülerim bana saklanmamı söylediğinden yere çömeldim ve bir pencere pervazının kenarından başımı uzattım.

Teşkilat askerleri, aşağıdaki beton zeminde son bulan, kat kat dizilmiş banklarda sıkış tepiş oturuyorlardı. Bazıları ayaktaydı ve ellerini havaya kaldırıyor, alkışlıyor, bağırıyordu. Hava, yıkanmamış bedenlerinin ve yağlı saçlarının kokusuyla ağırlaşmıştı.

Herkesin dikkati salonun ortasındaki büyük, metal bir kafeste toplanmıştı. Köşede birkaç Lanetli, gecenin karanlığa gömdüğü tavan pencerelerinin altına dizilmiş ışıklara güç veren tekerlekleri döndürüyordu. İnliyor ve yaşayanlara uzanmaya çalışıyorlardı. Çoğunun parmaklarının eksik olduğunu ya da ellerinin tamamen olmadığını görebiliyordum.

Geri çekilmeye hazırlanıyordum ki Conall kafesin tepesindeki platforma çıktı. Askerler bağırırmaya ve tezahürat etmeye başlamışlardı fakat Conall'ın ışığıyla sonunda sessizleştiler.

"Bu gece güzel geçecek," diye seslendi kalabalığa. "Bahislerinizi oynayın."

Yandaki bir kapı açıldı ve tüm salon sessizliğe büründü. Herkes beklenti içindeydi fakat ne beklediklerini bilmiyordum. Sonunda birinin acıyla feryat ettiğini duydum ve genç bir adam tökezleyerek salona girdi. Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu ve panik içinde açtığı gözleriyle salonu tarıyordu.

Sanki aşağıdaki kalabalık güçlkle aldığım solukları duyabilmiş gibi ellerimle ağzımı kapadım. İçimde büyüyen korkuyla göğsüm sıkıştıyordu.

Daha önce bana vuran asker, adamın ellerini arkasında birleştirdi, ortadaki büyük kafesin kapısını açtı ve adamı içeriye attı. Banklardaki askerler tezahürat ediyorlardı. Adam kafesin kapısına doğru dönerek kapıyı açmaya çalıştı. Bağırarak bir şeyler söylüyordu fakat kalabalığın sesinden duyamıyordum.

Parmaklıklara doğru atılıp yukarıya tırmanmaya çalıştı fakat kafesin üzeri tellerle kapatılmıştı. Buradan bakınca bile kaçamayacağı belli oluyordu. Parmaklıkların arasından parmaklarını uzattı ve ağzı kıpırdadı. Korkudan yanakları terlemişti fakat etrafındaki askerler yalnızca gülüp alay ediyorlardı.

O sırada karşı duvardaki kapı açıldı ve askerler metal çubuklara bağlı zincirlere vurulmuş birini daha kafese doğru sürüklerken kalabalık tezahüratlarını arttırdı. Bu seferki uzun boylu, kafası tıraşlı bir kadındı ve bedeni, üzerindeki beyaz tuniğin kalıntılarıyla örtülüydü. İlk başta şaşkınlıkla etrafa bakındığını sandım ancak bir an sonra bir Lanetli olduğunu anladım. Onca insanın kokusu onu baştan çıkarırken sersemlemiş bir halde duruyordu.

Lanetli kadın kendisini zapteden zincirleri çekiştirerek kafese doğru ilerledi ve parmaklıkları pençelemeye başladı. Ağzı açıktı, düzgün ve beyaz dişleriyle havayı ısırıyordu. Genç adam çığlık atarak kadından uzaklaştı, güçlükle tellere uzandı elini boşluklardan geçirerek kilide ulaşmaya veya yardım dilenmeye çalıştı.

Olanları dehşet içinde seyrediyordum. Kafesin kapısını açan, kadının zincirlerini çözüp içerideki çaresiz adamın yanına atan bu askerlerin soğukkanlılığına ve zalimliğine anlam veremiyordum.

Genç adam parmaklıklara tırmanmaya çalıştı fakat Lanetli kadın adamın ayağına uzanarak onu aşağıya çekti. Askerler bağırıyor, alay ediyorlardı hatta biri bıçağıyla adamın parmaklarını kesip geriye düşmesini sağladı. Kafesin bir köşesine doğru güçlükle kaçan adam bileğinden damlayan kana baktı. Kadının aniden başını havaya kaldırdı ve adama doğru atıldı.

Yavaşça adama doğru yürüyordu. Kafesi yarılarken adımları biraz dengesiz göründü. Adam geri çekilerek uzaklaşırken kanı beton zeminde ince, parlak, kırmızı bir çizgi bırakıyordu. Ve kadın tabii ki kanı takip ediyordu.

Adam çığlıklar atarak parmaklıklara vuruyordu. Derisi sıyrıldığında ve hatta küçük parmağı koptuğunda bile umursamadan devam etti. Kafesin içinde dönüp duruyor, kadından uzak durmaya çalışıyor, bir taraftan da yardım veya merhamet etmeleri için yalvarıyordu.

Kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Kapana kısılmıştı. Kadının küçük kafesin içinde yavaş yavaş adamı takip edişini izlerken deli gibi çarpan kalbimden başka bir şey duymuyordum. Kadın ölüydü ve hareketleri dengesizdi, bu nedenle adam onu kolaylıkla atlatabiliyor, elinden son anda kurtulabiliyor, etrafından dolanıyordu; yani hep ondan bir adım ilerideydi.

İlk başta kadından uzak durması kolay gibi görünüyordu çünkü Lanetli'den çok daha hızlı ve çevikti fakat zaman geçtikçe yorulmaya

başlamıştı. Kırık tavan penceresinden içeriye süzülen kış soğuşuna rağmen adamın gömleği terden sırtına yapışmıştı.

Yanaklarının çökmüş olduğunu fark edince en son ne zaman bir şeyler yediğini veya içtiğini, bedeni iflas etmeden ne kadar dayanabileceğini merak ettim.

Ve tabii ki Lanetli onu kovalamaya devam ediyordu. Adam yalnızca birkaç gün kaçabilirdi fakat kadın hiç durmayacaktı. Sonunda yorgunluktan, açlıktan veya susuzluktan çökecekti ama Lanetli kadın bunları hiçbir zaman yaşamayacaktı.

Kadının ne kadar süredir ölü olduğunu anlamak imkânsızdı; günler, haftalar ya da aylar önce mi ölmüştü? Giydiği tunikten onun bir Ruhani olduğu anlaşılıyordu; salgına yakalanıp dönüşmeyi nihai diriliş olarak gördüğü için onlara tapanlardan biriydi. Elias eve dönmek yerine bu tarikata katılmayı tercih etmişti. Teşkilat'ın Ruhaneleri topladığından söz ettiğini ve geçen gün askerlerin sokaktaki Amalia adındaki kızı ve yanındaki oğlanı götürmeye çalıştıklarını hatırladım.

Elias'ın bu salonda gerçekleşen vahşetin bir parçası olduğunu, bu Ruhani kadının aşağıda olmasından ve ölümünden bir şekilde sorumlu olabileceğini düşününce midem kalkıyordu.

Kısa süre sonra kalabalık sabırsızlanmaya ve yuhalamaya başladı. Dikkatleri dağılmıştı ve birbirleriyle konuşurlarken benim olduğum tarafa bakımlarından korkarak pencerenin altında gizlendim. Emekleyerek koridordan geri dönmek, gecenin içine karışmak, teleferiğe binmek, bu berbat adadan ve korkunç insanlardan uzaklaşmak istiyordum.

Ancak kaçmak gibi bir seçeneğim yoktu ve olsaydı bile buradan bir yere kıpırdayamazdım. Sıkışıp kalmıştım ve vahşetle sona erecek son dakikalarında bu adamı bırakıp gidemiyordum. Elimden sadece

bir köşeye sinmek ve yalvaran adamın inlemelerini ve çığlıklarını dinlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Adamın her yakarışında ürperiyordum, midem ağzıma geldikçe boğazım yanıyordu. Bu acımasızlığa inanamıyordum. Birilerinin bunu eğlence olarak görmesini aklım almıyordum.

Aşağıdaki kalabalığın sesleri değişmiş, şarkılara ve alkışlara dönüşmüştü. Başımı yeniden uzattığımda, Conall'ın karşı duvardaki kapıdan çıkan bir askere eliyle işaret ettiğini gördüm. Kapı kapanırken ardında ne olduğunu görünce tüm bedenim uyuştı. Duvara bağlanmış, ağızları kumaş parçalarıyla kapatılmış düzinelerce Lanetli, zincirlerini çekiştirerek kurtulmaya çabalıyordu.

Asker, bir aradaki ölülerin önünden birliğini kontrol eden bir komutan edasıyla geçti, sonra durarak birine işaret etti. Beyaz yüzlü iki asker, bir Lanetli'yi çekiştirerek zincirlerinden çıkardı ve güçlükle salona soktu.

Bu iğrenç, korkunç ve fazla tehlikeliydi ama salondaki diğer adamlar yeni Lanetli'yi görünce alkışladılar. Conall'ın yüzünde kötücül bir gülümseme belirirken ve adamların sesleri duvarlardan yankılanırken veba faresi kafesin içine atıldı. Şimdi iki ölü, bir yaşayana karşıydı.

Artık adamın kaçması zorlaşmıştı. Çıldırılmışçasına hareket ediyordu. Adam Lanetlilerin yalpalayarak yaptıkları saldırılardan kaçmaya çalışırken parmaklarımı bacaklarıma batırarak onu izliyordum.

Yavaşça ve kaçınılmaz olarak iki Lanetli, adamı telin dibinde sıkıştırdılar. Adamın çaresiz feryatları kulaklarımda çınliyordu fakat ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmemesi, beni bu korkunç gösterinin suç ortağı yapıyordu.

Onlara karşı koyuyordu. Sert ve ani tepkilerle kendini koruyordu. Birkaç kez kafesin çevresi boyunca dolaştıktan sonra ayağı

takıldı ve ilk Lanetli Ruhani onun üzerine düştü. Kadının ısıngı fazla derin değildi ve adam ayağa kalkarak kadını iteklediğinde herkes gözlerini adamın koluna dikti.

Herkes gibi ben de nefesimi tuttum ve adamın gerçekten ısırlıp ısırılmadığını görmeyi bekledim. Adamın yüzünü bir anlığına aydınlatan umut ışığı benim de içime işledi. Ancak sonra teninde küçücük bir kırmızılık belirdi ve sonra bir tane daha görüldü; ısırk tenini delmişti. Adam başını yukarıya kaldırarak haykırınca ayaklarını yere vuran ve el çırpın askerlerin gürültüsü adamın feryatlarını, iniltilerini hatta kalbimin sesini bile bastırdı.

Sürünerek ayağa kalktım ve olanları geride bırakmak için kordorda koşmaya başladım. Hızla köşeleri dönüp duvarlara çarparak binadan çıkmanın yolunu ararken adamların tezahüratları etrafımda yankılanıyordu. Engebeli zeminde ayağım takıldı ve dışarı çıkış kapısı tam görüş alanımda belirmişken kapıya çullanarak kendimi buz gibi gecenin içinde buldum.

Keskin, dondurucu soğuk yüzüme bir tokat gibi çarpıp kıyafetlerimin içine işledi. Dişlerim anında takırdamaya başladı. Var olan küçücük ışık, etrafı kaplayan bembeyaz kardan yansıyarak yayılıp büyümüştü ve ince, beyaz kar tabakasının üzerinde, ana binayla teleferik platformu arasındaki ayak izlerini görebiliyordum.

Zihnimde az önce gördüğüm manzara dönüp dururken ayak izlerini takip ettim. Spor olsun diye, yalnızca eğlenmek için adam öldürüyorlardı. İsyan'dan sonra Teşkilat'ın ahlaksızlaştığını biliyordum fakat bir canavara dönüştüğünden habersizdim. Bu kadar zalim olabileceklerini hiç düşünmemiştim.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Midem ağrıyor, yediğim iki lokma da dışarı çıkmaya çalışıyordu. Derin derin nefes alırken adamın yaşadığı dehşet, onu izleyen Teşkilat'ın alkışları ve tüm olanların anlamsız gaddarlığı kulaklarımda çınlıyordu.

Elias'ın olanlardan haberi olup olmadığını ve varsa tam olarak ne kadarını bildiğini merak ediyordum. Acaba hepimizi nasıl bir belaya bulaştırdığının farkında mıydı? Hem bir Teşkilat askeri olup hem de diğer Teşkilat askerlerinin bildiği bu zulümden habersiz olması mümkün müydü? O kafeste yapılanları kabul edebileceğine veya hiç karışmadan izleyebileceğine inanmak istemiyordum.

Karla kaplı buz gibi zemin pantolonumun içine işliyordu. Bir avuç karla ağzımı temizledim. Hâlâ az önce gördüklerimin etkisiyle sersem gibi olduğumdan biri omzumu kavrayana kadar arkamdan gelen ayak seslerini duymamıştım.

Çığlık attım, kollarımı sağa sola savurdum ve yumruklarımın birine vurduğunu hissettim. Arkamdaki kişiyi karla kaplı bir çalılığın üzerine doğru ittim fakat o düşerken beni yakaladı ve üzerine düştüm. Sıcaklığımı hissedene kadar gelenin Catcher olduğunu anlamamıştım.

Ben Teşkilat'la, kafesle, Lanetli Ruhanelerle ve ölümlerle ilgili anlamsız sözcükler sayıklarken Catcher bana sımsıkı sarıldı ve kuşağıma güvende olduğumu, yanımda olduğunu fısıldadı.

"Anlamıyorsun," dedim birden ayağa kalkarak. "Teşkilat, insanları kurban ediyor. Onları Lanetlilerle aynı kafeslere koyuyorlar. Burada kalamayız. Burada güvende değiliz... olamayız. Gitmeliyiz. Elias'ı ve kardeşimi de alarak bu adadan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Karın içinde öylece oturmuş, bana bakıyordu. Yumruğumun denk geldiği çenesi kızarmıştı. Neden kıpırdamadığını bilmiyordum. Bu meselenin ciddiyetini neden anlamıyordu? O kadar öfkelenmişim ki ona daha fazla bakmaya dayanamayarak arkamı döndüm.

Yavaşça ayağa kalktığını duydum ve elleri hafifçe koluma dokundu. "Gidemeyiz, Annah," dedi. Elinden kurtulup kenara çekildim.

"Olanları görmedin, Catcher. Ne kadar eğlendiklerini, yaptıklarından sapıkça zevk aldıklarını görmedin. Zavallı adam çabucak

ölmeyince nasıl sıkılıp sabırsızlandıklarını görmedin. Onlar yaşamayı hak etmeyen korkunç insanlar.” Zihnimdeki anılar ve dondurucu soğğun etkisiyle kontrolsüzce titriyordum.

Kolumu kuvvetli bir şekilde tuttuğunda parmakları tenime battı. “Geri dönemeyiz çünkü artık çok geç,” dedi. “Şehir’de neredeyse hiçbir şey kalmadı. Yalnızca ufak tefek, savaşıran gruplar var fakat burası kadar güvenli bir yer yok.”

Bir hayaleti andırıyordu. “Gidebileceğimiz hiçbir yer yok ve olsaydı bile gidemezdik çünkü burada kapana kısıldık. Adadan çıkmak artık imkânsız.”

İleride, Sığınak’ı çevreleyen duvarın üzerinde yanan fenerleri görebiliyordum. Nöbet tutan, içeriye girmeye teşebbüs edenleri vurmak için hazır bekleyen askerlerin gölgelerini izledim. Catcher’ın söylediklerine inanmak istemiyordum. Şehir her zaman ayakta kalabilirdi; tüm hayatımda o kadar sağlam bir dayanaktı ki böylesine yok olup gidebileceğini hiç düşünmemiştim.

“Burada kalamayız,” diye fısıldadım.

Omzumdan çekerek beni kendisine doğru döndürdü. Donan saçlarım yanaklarımı çevreliyordu. Saç tutamlarımdan birini parmağına dolayarak kulağımın arkasına doğru atarken sıcak teni adamın vurduğu yanağıma değince irkildim.

“Annah, bu da ne?..” Parmakları zonklayan yanağımın üzerinde bir süre kalakaldı. “Ne oldu?”

Yüzümdeki izi görmemesi için başımı çevirdim. Verdiğim nefesler ağzımdan kristal bulutları olarak çıkıyordu. Çaresizliğim, yaş olup gözlerimden akmaya başladı.

“Bunu sana kim yaptı?” diye fısıldadı. Birinin beni incitmiş olmasının onu ne kadar öfkeliendirdiğini sesinden anlayabiliyordum.

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Sığınak'ın tek kurtuluşumuz olduğu ve Şehir'i kaybettiğimiz konusunda haklıydı. Haritayı ve tüm o siyah iğneleri düşündüm. "Teşkilat'tan biri," dedim sonunda. "Burası güvenli değil," diye ekledim. "Onlar canavardan farksızlar."

Catcher parmağını yanağımda gezdirerek gözyaşımın açtığı yolu sıcaklığıyla yaktı. İçinde çatışan duygular yüzüne yansıyor. "Seni koruyacağım, Annah," dedi. "Söz veriyorum."

Kendimi bıraktım ve beni kendine doğru çekerek kollarını bedenime sardı. Az önce gördüklerimden sonra beni koruyabileceğinden emin olmadığımı söyleyecektim fakat boğazımda düğümlenen sözcükleri gerisin geri yuttum.

▼ XXI ▼

Catcher beni Sığınak'ın kuzey ucuna doğru götürdü. Teşkilat askerlerinin çoğu, harita odası ve kafese hapsedilmiş Lanetlilerin salonunu da kapsayan şekilsiz merkez binanın etrafına düzensizce dağılmış, kutuyu andıran alçak yapılarda yaşıyordu.

İsyan'dan sonra adadaki bütün yapılar terk edildiğinden Ox, Elias'ın hepimizin yaşayabileceği bir yer seçmesine izin vermişti. Elias onlarca merdiveni tırmanmanın çoğu askeri bizi rahatsız etmekten alıkoyacağını düşünerek en yüksek binanın orta katlarından birini seçmişti.

Küçük ve kirli odalar uzun koridorlarla birbirine bağlanıyordu. Catcher binanın köşesine denk gelen ve kardeşimin benim için seçtiği odanın kapısında durdu. Odanın, alevler içindeki Karanlıklar Şehri'ne ve kara nehrin kavisine bakan kocaman pencereleri vardı.

Yalnızca bir yatak, masa ve sandalyesi olan, az eşyalı, samimi bir odaydı. Muhtemelen İsyan çıkınca kaçmış yüksek rütbeli bir Himaye memurunun ailesine aitti. Elimi bu dünyadaki nadir lükslerden biri olan pencereye bastırdım.

Yansımam bana bakıyordu; bir yanağımda yara izleri, diğer yanağımda kabarmış bir kızarıklık vardı. Catcher'a dönmeden önce saçlarımla yüzümü kapadım. "Bu adadan kaçmanın bir yolunu bulacağım," dedim, başkaldırırcasına çenemi yukarıya kaldırarak.

Düşüncelerini okumak mümkün değildi. Derin bir nefes aldı. "Lütfen başını belaya sokacak bir şey yapma, Annah. Özellikle de böylesine dengesiz bir dönemde. Burada güvendeyiz... Her şeyin yoluna girmesi için zaman tanı."

"Dikkatli olacağım." Bakışları morarmaya başlayan yanağıma takıldı, sonra başka tarafa kaydı.

Bir süre öylece durduk. Yine kendimi tuhaf hissettim. Sanki Lanetlilerden veya Teşkilat'tan kaçtığımız kriz anları dışında nasıl iletişim kuracağımızı, yalnızca birbirimizin yanında *olmayı* ve sıradan konulardan konuşmayı bilmiyorduk.

Olağanlık halinin yarattığı boşluk aramızda uzayıp giderken ikimiz de huzursuzlandık.

"Beni Karanlıklar Şehri'ne geri gönderiyorlar," dedi sonunda. "Bu gece. Şimdi."

Başımı salladım. "Dikkatli ol," dedim, gülümsedi. Yüzüne yayılan sırıtişla ve alnına düşen perçemiyle kapının eşiğinde öylece duruyordu. İçimde sanki bir şeyler uyandı, kanım ısındı. Boynumun yanmaya başladığını, sıcaklığın kulak uçlarıma kadar yayıldığını hissettim ve Catcher'ın bunu görüp görmediğini merak ettim.

O da benim hissettiklerimi hissediyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu ve beni içindeki arzunun yayılmasını önlemeye çalışırcasına ellerimi karnıma bastırırken bırakarak kapıdan çıktı.

Ertesi sabah, kardeşimin aralık kapımdan içeri süzülen sesiyle uyan-
dım. Yatağın içinde yan döndüm ve kardeşimle Elias'ın koridordan
odama gelen konuşmalarını dinlerken hafifçe yanağıma dokundum.

Kardeşimin, "Ben hep güzel bir şeyler yapmak istedim, Elias,"
dediğini duydum. "Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu. Kendimizi
soyutlamamalıydık." Sesindeki yenilgi ve acı karşısında irkildim.
Kardeşimin benim bir zamanlar sahip olduğum gibi hayalleri olabi-
leceği aklıma gelmemiştir ve onu ne kadar az tanıdığımı fark ettim.

Bunca zaman kendimi onunla kıyaslamış fakat onun nasıl bir
insan olduğunu hiç düşünmemiştim.

Bir hareketlenme duydum ve Elias'ın ona doğru yürüyerek onu
kollarına aldığını hayal ettim. "Biliyorum, Gabry," dedi yumuşak,
anlayışlı ve sevgi dolu bir ses tonuyla.

Gabry devam etmeden önce bir duraksama oldu. "Belki de en
başında bu kadar hayatta kalmamamız gerekiyordu. Belki de Geri
Dönüş'ten bu yana başardıklarımızla tatmin olmalıyız," dedi. Aslında
yalnızca sesli düşünüyor, söylediklerine kendi de inanmıyordu. Bu
ses tonunu iyi bildiğim için hafifçe gülümsedim.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Elias'm sesi biraz boğuk
geliyordu. Kardeşime daha sıkı sarıldığını ve dudaklarını onun saçla-
rına bastırıldığını hayal ettim. Dün gece ana binadan kaçtıktan sonra
Catcher'ın bana sarıldığını, onun kolları arasına gömüldüğümü, onun
gücünün ve sözlerinin güvende olmamı sağlayacağına inanmanın
ne kadar güzel bir duygu olduğunu hatırladım.

Bu anların verdiği kırılganlık hissinden hoşlanmayarak başımı
iki yana salladım.

"Bilemiyorum," diye fısıldadı kardeşim. "Yalnızca... Eğer sonu-
muz böyle olacaksa; burada, kısıldığımız bu kapanda sürünün bir
şekilde nehri geçmesini bekleyeceksek, bunca zamandır verdiğimiz
savaşların ne anlamı kalıyor? Ya her şeyin sonu buysa?"

Bir kıpırdama daha oldu ve Elias sanki geri çekilmiş de kardeşimin yüzüne bakıyormuş gibi sesi berraklaştı. Parmağını kardeşimin o pürüzsüz yanağında gezdirdiğini hayal ettim. “Bazen hayat bir sondan ibaret değildir,” dedi sonunda. “Her zaman yarından ve ondan sonraki günle; yıllar boyunca elde ettiklerimizden ve bu dünyayı nasıl terk edeceğimizle ilgili değildir. Bazen hayat bugünden ibarettir.”

Kardeşimin onun sözünü kesmeye çalıştığını duydum fakat o konuşmaya devam etti. “Sürü olsa da olmasa da yarın herhangi birimiz ölebiliriz. Hasta olabiliriz, yaralanabiliriz ya da başka bir şey olabilir. Her sabah uyanarak ve dışarıya adım atarak bu riski alıyoruz zaten.”

Bir duraksama daha oldu. Hafif bir kıpırdamadan sonra Elias’ın sesi yine alçaldı. Kısık ve tatlı sesini anımsayarak gözlerimi kapadım. “Hayat sen, ben ve şu andan ibaret olabilir. Birlikte bir şey yaratmamızı istiyorsan bunu hâlâ yapabiliriz. Ve zamanı geldiğinde yarın için endişelenebiliriz.”

Kardeşimin vereceği karşılığı bekledim fakat sessiz kaldı. Bir öpüşmenin arasında alman soluk sesini duyunca birden sıçrayıp sessizce yataktan çıktım. Koridor boyunca uzanan gölgelerin içinden parmak uçlarımda geçtim, ana odaya varmadan önce durdum ve köşeden başımı uzattım.

Bir süre öylece durarak belli belirsiz görünen, birbirine geçmiş silüetlerine baktım. İçimde öyle hiddetli bir arzu uyandı ki neredeyse beni yok edecekti. Nedeni onun Elias’ın kollarında olması değil, bu kadar huzurlu olabilmesiydi. Sanki bir sabah uyandığında onun gitmiş olabileceğinden hiç endişe duymuyordu.

Elias eve dönseydi, aramızdaki ilişkinin her zaman öyle olacağını fark ettim. O gün kardeşimi Orman’da bıraktığımız gibi, her zaman beni bir kez daha terk etmesini bekleyecektim.

Sabah güneşinin soluk yansımada, Elias'ın, kardeşimin omzuna bastıracağı göğsünün hafifçe inip kalkmasını, ışığın onun o pürüzsüz yüzünde dolanmasını izledim.

Acaba hiç dışlanmış mıydı? Başkalarının sözlerine inanmak için ne gerekiyordu?

Boğazımı temizleyerek ana odaya girdim. Birden ayrıldılar ve kardeşim sevimli bir şekilde kızarıırken Elias da kekeleyerek selam verdi.

"Seni merak ettik," dedi. Hemen sonra kardeşim şaşkınlıkla elini ağzına götürerek, "Yanağın!" diye bağırdı. "Ne oldu?"

Yüzümü saçlarımla saklayarak başımı çevirdim. "Bir şey olmadı," diye mırıldandım. Yüksek bir masada duran dilimlenmiş bir somun ekmekten bir parçayı ağzıma attım ve beni konuşmaktan kurtardığı için minnettar oldum.

Elias yanıma geldi ve beni tutarak kendine doğru çevirdi. Çenemi tutup kaldırdı ve pencereden gelen ışık yanağımdaki morluğu aydınlattı. "Sana kim vurdu?" Sıktağı dişlerinin arasından güçlkle konuşmuştu.

Bilmemesine şaşırarak öylece bakakaldım. "Bir Teşkilat askeri." Bunu tahmin etmesi gerekirdi fakat buna inanmak istemediği belliydi. Olabilecekleri öngöremediği için çok öfkeliydim; vahşi Teşkilat askerleriyle dolu bir adada iki kadındık ve bunun sorun yaratacağı çok açıktı.

Bana sırtım döndü ve bir sandalyenin arkasını öyle bir kavradı ki kadem yerleri bembeyaz oldu. Odanın köşesinde yanan şöminedeki odun, çıtırdarak hareket edince şöminenin daracık ızgarasından kıvılcımlar yükseldi.

"Ox ilkinizin de güvende olacağınıza söz vermişti," dedi Elias. "Sana vuran askerin ismini biliyor musun? Bu durumu ona bildirmem gerekiyor."

Güldüm ve ekmek kırıntıları boğazıma kaçınca öksürmeye başladım. “Ox da oradaydı,” dedim hırıltılı bir sesle. “Buna engel olabilirdi fakat yapmadı.” Elias, Catcher’a ihanetinin ne kadar kötü sonuçlar doğurduğunu fark ettiğinde rengi attı ve bir yanını ona böyle görmekten zalimce bir zevk aldı.

“Onunla konuşacağım,” dedi.

Omuz silktim. “Başlamışken ölüm kafesini de sor.”

Kardeşim bir bardağa sıcak su dolduruyordu fakat söylediğimi duyunca donup kaldı. “Ölüm kafesi mi?”

Olabildiğince ciddi bir ifade takınmaya çalışarak başımı salladım. “Burada güvende değiliz. Zevk için insan öldürüyorlar. Dün gece kendi gözlerimle gördüm.”

“Burası Karanlıklar Şehri’nden daha güvenli,” diye karşı çıktı Elias odanın içinde volta atarak. Kardeşim doldurduğu bardağı titreyen elleriyle bana doğru itti.

Elias’ın önüne çıkarak onu durdurdum. “Bundan haberin var mıydı?” diye sordum. Yüzü birden ifadesizleşti. Şaşkına döndüm.

“Biliyordun,” diye fısıldadım. Parmaklarımı şakaklarına bastırdım. Buna inanmak istemiyordum. İnkâr etmesini istiyordum. Ancak o dişlerini sıkıyor ve sessiz kalmayı tercih ediyordu.

“Bir süredir tüm Ruhanileri topluyorlardı. Bunun içinmiş. Ama bu çok yanlış, çok zalimce.”

Kardeşime baktım fakat o yalnızca yere bakıyor, bir şey söylemiyordu. “Ve sen de bunu kabul ediyorsun, öyle mi?”

Elias, “Hayır,” diye homurdanınca kardeşim sesi karşısında yüzünü buruşturdu. “Bundan utanıyorum. Ama bazılarının iyi insanlar olduğunu anlamalısın. Çoğuyla omuz omuza savaştım ve hepsi gördüklerin kadar hastalıklı değil.”

“İnsanları kafese kapatıyorlar ve koşamayacak kadar yorulduklarında bağırarak alkış tutuyorlar! Onların ölmelerini izlerken tezahürat ediyorlar!” Bağırıyordum ama sonra durup nefes almaya ve içimde köpüren öfkeyi dindirmeye çalıştım. Sesimi kontrol edebilecek hale gelince, “Burada kalamayız,” dedim.

“Nereye gitmemizi istersin?” diye bağırdı Elias bıkkınlıkla ve ensesini tuttu. “Haritaları gördün. Gidecek hiçbir yer yok.”

“Abigail’in okyanusun kenarındaki kasabasına ne dersin?” diye sordum.

Elias kafası karışmış gibi baktı. Kardeşim, “Gabry,” diyerek beni düzeltti. “Benim adım Gabry.”

Yanaklarımı sıcak bastı. “Ö-özür dilerim,” diye kekeledim. Pencereden dışarı bakarken omuz silktilti.

“Peki, oraya nasıl gideceğiz?” diye sordu Elias. “Acaba benim bilmediğim bir uçağın falan mı var? Fark ettiysen şu an etrafı duvarlarla ve silahlı adamlarla çevrili bir adadayız. Duvarların ardında ise ölümlerle kaynayan bir nehir var. Yani fazla bir seçeneğimiz yok.”

Sesinde benim de hissettiğim hayal kırıklığı vardı. Ellerimi havaya kaldırdım. “Bilmiyorum, tamam mı? Buradan nasıl kurtulacağımızı bilmiyorum. Yalnızca kurtulmamız gerektiğini söylüyorum. Burada, sandığımız kadar güvende değiliz.”

Sonunda kardeşim aramıza girdi. “Annah haklı,” dedi alçak bir sesle. Ona, benimkiyle tıpatıp aynı olduğunu bildiğim sert hatlı çenesine baktım. Şu an ona sarılabılırdim ama sadece hafifçe gülmüsedim ve o da aynı şekilde karşılık verdi.

Elias burnundan garip bir ses çıkararak bizden uzaklaştı. “Ox’la sana vuran adam ve ölüm kafesi konusunda konuşacağım. Catcher’ın Sığınak’a erzak taşımaya devam etmesini istiyorsa, bizi, *hepimizi* korumak zorunda. Bu arada, ikinizin de ana binaya tek başınıza

girmenizi istemiyorum, hatta bensiz gitmezseniz daha iyi olur. Şimdi saçma sapan riskler almanın sırası değil.”

Sanki son üç yıldır kendi kendime bakmıyormuşum gibi bu verdiği emirler karşısında tüylerim diken diken oldu. Onunla tartışmak için ağzımı açmıştım ki kardeşim bana bakarak başını hafifçe iki yana salladı.

“Dikkatli oluruz,” dedi Elias’a ve elini onunkinin üzerine koydu. Kardeşimin dokunuşuyla Elias hemen gevşedi ve yüz ifadesi yumuşadı.

“Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum,” dedi kardeşime. Sözleri öylesine arzu ve hayranlık doluydu ki durumun duygusallığı karşısında kollarımı kavuşturarak kendimi sardım.

Elias sonra bana baktı ve “İkinize de,” diye ekledi. Bu kadar baştan savma sevmekten duyduğum rahatsızlıkla yanağımın içini ısırdım.

▼ XXII ▼

Elias, Ox'u bulmak için gider gitmez kardeşim bana dönerek, "Ee, buradan çıkmanın bir yolunu aramaya ne zaman başlıyoruz?" diye sordu.

Çay neredeyse boğazıma kaçıyordu; çok şaşırmıştım. Gitmemiz gerektiği fikrini desteklediğini söylemişti fakat Elias'ın talebine karşı geleceğini hiç düşünmemiştim.

Yüzünde öyle yaramaz bir gülümseme vardı ki aynı şekilde karşılık vermeden edemedim. "Hiçbir fikrim yok," dedim. "Adadan ayrılmanın tek yolu teleferik gibi görünüyor fakat o da çok sıkı korunuyor ve karşı tarafta Lanetlilerle dolu bir platforma iniyor."

Düşünürken alını kırıştı. "Ne bir tekne ne de uçabilen bir aracımız var, yani..." Kalan ekmeği bir parça kumaşa sardı ve masadaki kırntıları avcuna toplayıp ağzına attı.

"Geriye yalnızca tüneller kalıyor."

Gözleri kocaman açıldı ve öksürmeye başlayınca ağzını kapadı. "Nehrin altından bir tünel mi kazacağız?"

Bir kakhaha attım. "Karanlıklar Şehri'nin ve Hiçlik'in altında bir tünel ağı var. Eski bir metro şebekesinden kalma. Belki Geri

Dönüş'ten önce o tünelleri bu adaya kadar uzatmışlardır. Tek sorun, girişi bulmak çünkü her yerde olabilir. Büyük olasılıkla binalardan birindedir."

Masanın kenarına dayandı ve parmaklarını hafifçe dudaklarına vurarak düşünmeye başladı. "Yani aslında var olmayabilecek bir şey için adayı didik didik aramamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Başımı salladım. Böyle ifade edince imkânsız bir iş gibi görünüyordu.

İçini çekti. "Gidip paltomu alayım."

Söz verdiğimiz gibi, ana binadan uzak durmamız kolay olmuştu çünkü adanın tam ortasındaydı. Dolaşmaya çıkmışız gibi yan yana yürüyorduk. Kardeşim, Vista'da yaşadığını, bir annesi olduğunu anlattı, ben de ona Elias'la ilgili hikâyeler anlattım. O birkaç dakika boyunca hayat normale dönmüş gibiydi.

Ancak duvarların üzerindeki Teşkilat askerlerinin gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. Karanlıklar Şehri'nden kaçmak için teknelerle nehre açılmış, yardım dilenen insanlara bağnıyor, yaklaşmamaları için uyarıyorlardı. Kıyıya vuran Lanetliler ise inliyor, kalm duvarı pençeliyorlardı. Bir asker, okunun ucuyla parmağını kanatıp aşağıya sarkıtarak bir Lanetli'ye işkence yaptıktan sonra veba faresinin acısına son verdi.

Kalçamda palanın güven verici ağırlığını özleyerek ellerimi cebimde yumruk yaptım. Palam yerine Elias'ın binamızda bulunduğu sustalı çakıyla idare etmek zorundaydım ama hiç silahım olmasından iyiydi.

Adanın bu tarafındaki binaların çoğu terk edilmişti. Teşkilat, ana binanın etrafına konuşlanmış barakalara yerleşmişti. Karşımıza çıkan ilk yüksek binaya fark edilmeden girmeyi başardık ve giriş katında dolanarak karanlık bodrum katına inen merdivenleri bulduk.

Önce birbirimize baktık, sonra ben önden inmeye gönüllü oldum. Basamakları ağır ağır ve dikkatlice inerken bir yandan da parmaklarımla soğuk duvara tutunuyordum. Işık gittikçe azalınca en ufak bir aydınlıktan faydalanmak için gözlerimi kısmam gerekti.

Kardeşim, "Gidip bir lamba bulsam iyi olur. Yukarıdaki dairelerde mutlaka bir tane vardır," dedi ve beni yalnız bırakarak zemin kata çıktı.

Basamaklardan birine oturdum, alnımı dizlerime dayadım ve soğuk sessizliğin tadını çıkardım. Arkamdaki açık kapıdan içeriye hafif bir rüzgâr esiyor, saçlarımla uçlarını havalandırıyordu. Ayak kabımın içinde ayak parmaklarımla kalbimin ritmine göre tempo tutuyordum.

Ne kadar vakit geçtiğini söylemek zordu. Parmaklarımla tuttuğum temponun yanında, ağır ağır aldığım nefesleri sayıyor, bedenimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Birden altımda, ışığın ulaşmadığı bir noktada bir şey kıpırdadı. Hafif bir hışırtı, sonra yerde bir şey sürükleniyormuşçasına bir kayma sesi geldi. Ayağa sıçradım ama omzumu tırabzana çarpınca dengemi yitirdim.

Tutunacak bir yer bulmak için kollarımı havada salladım ve düşerken tırabzanı yakalayabildim fakat zemin ayaklarımla altından kaybolurken tırabzan da ellerimden kaydı.

Aşağıya yuvarlanırken metal çerçeveli beton basamaklara çarptım. Kalçamın ve bacaklarımla acısı içime işledi fakat sonra tırabzanı tekrar yakalayabildim ve durmayı başardım. Nefes nefese

bir halde karanlıkta yeniden ayağa kalkmaya çabalıyordum ki bir şeyin ayak bileğime dokunduğunu hissettim.

Çığlık atarak ayağımı savururken bunun bir tür hayvan olmasını umuyordum fakat bu riski almaya değmeyeceğini de biliyordum. Tek elimle tırabzanı tutarak kendimi merdivenlerden yukarıya çekerken, diğer elimle de cebimdeki çakıyı çıkardım. Tüm bunlar olurken de kardeşimin beni duyacak kadar yakında olmasını umarak, "Abigail!" diye bağıryordum.

Bir şey pantolonuma asılarak beni karanlığa doğru çekti. Tekrar bir tekme savurdum ve çakıyı boşluğa salladım fakat nereye doğru hedef alacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tam o sırada merdivenin başında parlak bir ışık belirdi ve kardeşim bana doğru koşmaya başladı. Basamakları ikiye ikiye iniyordu ve elindeki fenerin ışığı yaklaştıkça neyle savaşmakta olduğumu görebildim; Lanetli bir adamın gövdesiydi fakat adamın belinden aşağısı yoktu ve boynunda sanki biri kafasını kesmeye çalışmış fakat omuriliğinden ayırmayı başaramamış gibi derin bir kesik vardı.

Uzun, ince parmaklarıyla ayağımı kavrayarak beni aşağıya, kendisini de yukarıya çekmeye çalışıyordu. Beni çeğiştirirken kendisi de sarsılıyordu ve ayağımı öyle sıkı tutmuştu ki çekip kurtarmam neredeyse imkânsızdı.

Merdivenlere yaslanarak diğer yüzüne ayağımla arka arkaya vurmaya başladım. Burnunun kırıldığını hissediyor, gözyuvarının içe göçtüğünü ve fazla olgunlaşmış bir üzüm gibi ezildiğini görebiliyordum.

Fakat hâlâ savaşıyordu. Ağzını açıp kapadıkça kırık, sivri dişleri parlıyordu.

Kardeşim yanıma ulaştığında elindeki lambayı havaya kaldırdı ve büyük bir hızla adamın koluna indirdi. Lamba kırılıp paramparça

oldu ve hâlâ yanmakta olan yağı dökülüp adamın bedenine, benim de pantolonuma sıçradı. Kıyafetimi delerek cildimi yakmaması için üzerime sıçrayan korları aceleyle silkeledim.

Ancak Lanetli adam o kadar şanslı değildi. Alevler saçlarını yutmuş, eski kıyafetlerini ve tenini eritiyordu. Merdivenlerden yukarıya süzülen siyah dumanın kokusunu aldığım da öğürmeye başladım ve kardeşimi elinden yakalayarak merdivenlerden yukarıya, günışığına doğru çektişirdim.

Neyse ki tüm merdivenler betondandı ve ateş yalnızca veba faresinin bedenini tutuşturmuştu. Adam titriyor, bedenini yutmakta olan alevlere karşı koymaya çalışıyordu. Zemin kata çıktığımızda kardeşimi kırk bir pencereye doğru ittim ve biraz temiz hava alabildik.

Oracıkta oturarak soluklanmaya çalıştık. Pantolonumu yukarı çektim ve düşmenin etkisiyle bacaklarımda oluşmaya başlayan morlukları inceledim. Ellerim titriyor, saçlarımmın yanık et gibi kokması gözlerimi yaşartıyordu.

Adamın ne kadar zamandır aşağıda uyuduğunu ve yaşayan birinin kokusunu almayı beklediğini merak ettim. Büyük olasılıkla ışıklara veya asansörlere güç vermek için kullanılan tekerlekçilerden kalmaydı fakat ne olursa olsun, eğer beni ısırsaydı ve yaram kanasaydı, bu bodrum katta muhtemelen başka Lanetli olmadığından bir Ezici olarak geri dönerdim.

Sonunda kardeşimin nefesi düzene girince, “İyi misin?” diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. “Bir dahaki sefere yanımıza bir fener almadan çıkmayalım,” diye önerdi, ben de gülümsedim.

“Ayrıca daha büyük bir bıçak da almalıyız,” diye ekledim. Güldü. Hâlâ olayın etkisinden kurtulmaya çalışırken bir anlığına sessiz kaldık. Ben kırk bir sandalyeye çöktüm ve kardeşim de kendini bırakarak ayaklarımmın dibine, yere yığılıp sırtını duvara dayadı. Çakımı aldı ve temizlemek için dalgın bir şekilde pantolonuna sürmeye başladı.

Düşünürken yüzünü buruşturmuştu ve sonunda çakıyı kenara bırakarak içini çekti.

“Ne oldu?” diye sordum.

Suçlu bir ifadeyle bana baktı, sonra başını yeniden kucığında oynadığı parmaklarına çevirdi. “Sen Elias’ı seviyorsun.” Bunu bir soru gibi değil, bir gerçeği dile getirir gibi söylemişti.

Şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtım, ona dikkatlice baktım ve böyle bir şey söylemesini gerektirecek ne bilebileceğini düşündüm. Sesinde ne tür bir duygu gizlediğini de anlayamıyordum. Öfkeli miydi, incinmiş miydi, üzgün müydü, şaşkın mıydı yoksa eğleniyor muydu? Halbuki birbirimizi kendimizden daha iyi tanıyor olmamız gerekiyordu.

“O benim için bir ağabey gibiydi,” diye fısıldadım masumca. “Tabii ki onu seviyorum.”

“Kastettiğim bu değil, Annah,” dedi. Yine aynı ses tonu... Bana çocukluğumuzu hatırlatıyordu. O her zaman bazı şeyleri benden daha ciddiye alırdı. Acaba bu durum hâlâ geçerli miydi?

“Sen onu benim şu an sevdiğim gibi seviyorsun,” dedi. Bunu söylerken kendini tuhaf hissettiği açıktı ama yine de çenesini havaya kaldırmış, mahcup olmaksızın karşılığını bekliyordu.

Karşılık vermedim. Tepkisel olarak ona bağırarak ve onu hiçbir zaman benim gibi sevmeyeceğini, benim Elias’ı ondan çok daha uzun süredir tanıdığımı söylemek istiyordum. Ben onunla büyümüştüm. Orman’dan onunla kurtulmuştum. Küçüklüğümüzden beri onunla yaşamış, başkalarından yardım almadan yaşam savaşı vermiştim. Onunla çatıda geceler boyunca oturup yıldızları saymıştım.

Ben Elias’ı, onun kendini tanıdığından daha iyi tanıyordum ve Abigail hiçbir zaman onun gözünde benim gibi olamazdı. Kardeşime, bir zamanlar bana baktığı gibi bakamazdı.

Fakat susmayı tercih ettim çünkü bunların *eski* hislerim olduğunun farkına vardım. Sadece onca yıl iyi olduğunu umarak eve dönmesini beklerken edindiğim bir alışkanlıktı.

Artık aşkın ne demek olduğunu anladığımdan da emin değildim. Elias'ı kardeşimle birlikte gördüğümde bunun benim beklentilerimin çok üzerinde, çok daha derin bir şey olduğunu düşünmüştüm.

"Onu sevdiğini biliyor muydu?" diye sordu.

Evi terk etmesinden önceki geceyi düşündüm. Parmaklarını bedenimde gezdirirken bunu anlamış olmalıydı.

Omuz silktim.

Başını duvara yasladı ve yüksek tavana baktı. "Senden... coşkuyla bahsediyordu hep. Seni bulmayı çok istiyordu," dedi.

Burnumdan çıkan sese engel olamadım; özellikle de şu an gerçeği biliyorken. Elias bana ve evine dönmek yerine Teşkilat'ın yanında kalmayı tercih etmişti.

"Bu konuda yalan söylediğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Hiçbir zaman beni aramaya gelmedi. Günlerini Teşkilat'la geçirdi."

Yüzü ciddileşti ve omzunu silkti. "Yapması gerekeni yaptı." Acaba söylediklerine kendi de inanıyor muydu? Yoksa insan birine âşık olunca onun iyi kararlarıyla birlikte kötülerini de mi kabul ediyordu?

"Senin güzel, güçlü ve tatlı olduğunu söylemişti," diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla.

Kalbim göğsümde çırpınırken sesimin sakın çıkmasına özen göstererek, "Belli ki yalan söylemiş," dedim.

Başını duvardan ayırmadan bana hüznü ve ciddi bir ifadeyle baktı. "Benden nefret ediyor musun?"

Hemen hayır demek için ağzımı açtım fakat dilimin ucundaki sözcüğü yuttum. Ondan nefret ediyor muydum?

Evet. Rahat bir hayat yaşadığı, o gün patikada düştüğü, beni onu orada bırakmaya mecbur bıraktığı, bir anneyle büyüdüğü, dikenli tellere takılmadığı ve bedeninde korkunç yara izleri olmadığı için ondan nefret ediyordum.

Soğuk, karanlık ve ruhsuz bir insana dönüşmeseydim nasıl biri olacağımı bana gösterdiği için ondan nefret ediyordum.

Ancak bunların hiçbiri onun suçu değildi. O gün patikada düşmesi onun hatası değildi. Beni Elias'la olmayı seçmeye ve onu terk edip gitmeye o zorlamamıştı.

"Senden Elias'ı sevdiğin için nefret etmiyorum," dedim dürüst bir şekilde. Sonuçta biz ikizdik; aynı adamı sevmemiz şaşırtıcı değildi.

Tabii ben Elias'ı gerçekten sevdiysen.

Hafifçe kıpırdayarak önümde diz çöktü fakat hâlâ yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Duygularını saklamayı çok iyi biliyordu. Acaba ben de mi böyleydim? Hep içimde kopan fırtınaların gözlerimden anlaşıldığını düşünürdüm.

"Şimdi nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyorum, Annah," dedi. "Eski günlerimiz hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum fakat biz hâlâ kardeşiz. İkiziz. Bu benim için önemli. Senin için de önemli olmasını, dost olmamızı istiyorum." Vereceğim tepkiden korkuyormuş gibi başını hafifçe önüne eğdi.

O kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktım ki gözlerimin önünde yıldızlar belirdi. Aramıza biraz mesafe koyma isteğiyle odanın içinde biraz ilerledim. Göğsüm sıkışmıştı ve güçlükle nefes alabiliyordum. Acı çekiyordum. Canım çok yanıyordu.

Dudaklarıma bastırduğım parmaklarım titriyordu.

Ayağa kalktığımı ve ardından ayak seslerini duydum. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Hiçbir şey söylememeliydim. Yapmamalıydım..."

Başımı iki yana sallayarak sözünü kestim. Ona sevmeye alışık olmadığımı ve hatta sevmekten çok korktuğumu söylemek istiyordum. Fakat o benim ikizimdi; onu kendimden uzak tutamazdım. Savunma hattımı geçmesi çok kolay olurdu çünkü bana çok benziyordu.

“Bunu ben de isterim,” dedim sonunda güçlkle. Dönüp bakınca yüzündeki rahatlamayı gördüm. “Seni özledim,” diye ekledim. “Seni terk ettiğim için özür dilerim.” Bunu yüksek sesle söyleyip sonunda özür dileyince hafıflediğimi hissettim.

Özür, suçluluk ve pişmanlıkla ilgili bir şey duymak istemiyormuş gibi elini sallayarak sözlerimi savuşturdu. Parmaklarını izlerken, en ufak ayrıntıma kadar birbirimize benzediğimizi fark ettim. Tırnaklarımızın şekline, mimiklerimize ve yüz ifadelerimize kadar aynıydık. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra bunları görmek çok garipti fakat aynı zamanda yeniden onun yanında olmak, dünyada beni anlayan ve seven birinin olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

“Biz kardeşiz,” dedi, sanki bu sözleri geçmişteki hatalarımızın hepsini teker teker silecekmiş gibi. Sanki ne olursa olsun hayatta her zaman birbirimize sahip olacaktık.

“Evet,” dedim, “biz kardeşiz.”

▼ XXIII ▼

Sonraki birkaç gün kardeşimle birlikte girebildiğimiz tüm binaları aradık ama hiçbir şey bulamadık. Ne bir tünel işaretine ne de adadan çıkmamızı sağlayacak başka bir yola rastladık.

Bu arada Catcher'la hiç karşılaşmadım. Arada sırada teleferikten erzak indirdiğini, sonra yeniden Karanlıklar Şehri'ne doğru yola çıktığını görüyordum. Her seferinde biraz daha yorgun ve bitkin görünüyordu.

Onu özlüyordum.

Terk edilmiş binaları araştırırken ufak tefek eşyalar bulduk. Kardeşim bir yığın battaniye ve kıyafet topladı; onları kesip birleştirerek yorgan yapmaya başladı. Bir öğleden sonra boyunca onu seyrettikten sonra, ayrıntılara dikkat etme konusunda çok becerikli olmasam da ona yardım etmeye karar verdim.

Elias evde bizimle çok daha fazla zaman geçirmeye başladığı için hareket özgürlüğümüz kısıtlanmıştı. Dışarıya çıkmamız ve Teşkilat'ı öfkeliendirmemiz fikrinden rahatsız oluyordu. Kardeşim her gün oturup dikiş dikmekten hoşlanıyor gibi görünse de ben içeriye tıklmaya alışkın değildim. Kumaşları birbirine dikmek de

bir yere kadardı. Sonunda dayanamayıp hava almak için çatya çıkacağımı söyledim.

Sığınak'taki en yüksek binada olduğumuz için etrafı tüm çıplaklığıyla görebiliyordum. Akşam olmak üzereydi, bulutlar hâlâ kar püskürüyordu fakat ufuktaki bir açıklıkta gök turuncuya boyanmıştı. Hava o kadar soğuktu ki beni sarıyor, bedenimde kalan son sıcaklık kalıntılarına nüfuz ediyordu.

Nehrin ardındaki Şehir'e baktım. Hiçlik'te çıkan yangınların çoğu sönmüştü fakat birkaç enkaz hâlâ için için yanıyordu. Karanlıklar Şehri'nde birkaç binada hayat var gibi görünüyordu: İnsanlar Lanetliler sürüsüne karşı birlik olmuşlardı. Daha ne kadar dayanabileceklerini merak ettim... Şehir, Geri Dönüş'ten sonra da mı bu hale gelmişti? Etrafa saçılmış birkaç hayat kıvılcımı, bir şans verilse yeniden yanmaya başlayabilecek korlar gibi parıldamış mıydı?

Bu kıvılcımlar yeniden tutuşabilecek miydi yoksa üzerlerinden kış mevsimi ve Lanetliler sürüsü geçtikten sonra sönüp gidecekler miydi, merak ediyordum.

Buradan bile Lanetlilerin seslerini duyabiliyordum. Hepsinin iniltileri birleşip dondurucu rüzgârla nehrin bu tarafına kadar taşınyordu. Genellikle soğuk hava onları yavaşlatırdı fakat Şehir havadaki ısyı dar sokaklara hapsedtiği için diğer yerlerden daha sıcak olurdu. Ayrıca veba fareleri yavaş olmalarına rağmen hâlâ bir insanı alt edebilirlerdi çünkü sayıları çok fazlaydı.

Nehirden esen buz gibi havayı az da olsa kesmesi için merdiven boşluğunu çevreleyen duvara dayandım. Buradan sadece Şehir'deki eski gökdelenlerin tepelerini görebiliyordum ve bir zamanlar nasıl olduklarını hayal etmek için gözlerimi iyice kısıtım. Böyle çıplak ve soğuk değil, ıslıl ıslıl parlayan, hayatla dolu binalar olmalıydılar.

Şehir o zamanlar umut ve vaatlerle dolu olmalıydı.

Merdiven boşluğunun kapısı açılıp içeriden birinin çıktığını görünce birden daldığım hayallerden uyandım. Duvarın kenarında kalarak gölgelere gizlendim. Gelen kişi biraz ilerleyince Catcher olduğunu fark ettim. Onu görünce midem heyecanla kasılmış, bedenimi bir sıcaklık kaplamıştı.

Etrafına bakındı fakat çatının kenarındaki alçak duvara yürürken beni fark etmedi. Bir an tıpkı benim gibi nehrin karşı yakasındaki Şehir'e baktı. Sonra kollarını iki yana açtı ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Etrafında kar taneleri uçuşurken, sıcak boynuna dokunmaya cesaret eden her buz taneciği yanıyordu.

Çok güzel görünüyordu. Düşüncelerimi okumuşçasına arkasına döndü, başını indirdi ve gizlendiğim yere doğru baktı. Kar taneleri dudaklarına düşerek eriyordu. Saçlarına ve kirpiklerine takılıp kalıyorlardı. Çarpık ve tasasız gülümsemesine bakınca bu manzaranın bana özel olduğunu hissettim.

Her yanımdan ateşler çıkıyordu. Sanki o an ikimizden ve bembeyaz, taze kardan başka hiçbir şey yoktu. Tüm bu güzellikler bana çok fazlaydı; yüzümü paltomun yakasının arkasına sakladım. Ancak sonra koluma yumuşak bir şey çarparak bir toz bulutu şeklinde dağıldı.

Ben duraksamışken koluma bir kar topu daha çarparak parçalandı. Catcher sanki bununla bir ilgisi yokmuş gibi ellerini havaya kaldırdı fakat parmaklarının kızardığını, teninin buruştuğunu ve dizlerinin dibinde kar topu yapmak üzere biriktirdiği küçük kar tümseklerini görebiliyordum.

Sessizliği delip geçen bir kahkaha attı. Neşesi bulaşıcıydı ve çok geçmeden ben de kahkahalara boğulmuş, yerdeki karları toplayarak sıkıştırmaya başlamıştım. Catcher saklanacak bir yer bulmaya çalıştı fakat çatıda gidecek hiçbir yer olmadığından kar topu yağmurundan kurtulamayarak yapmacık bir şekilde somurttu.

Beni kovalama sırası ondaydı. İlk atışından kaçmayı başardım ve karşılık vermek için gerinirken ikinci atışı kalçama isabet etti. Daireler çizerek birbirimizi kovalarken yerden karları alıp top yapmaya uğraşmadan öylece birbirimize savuruyorduk.

Gülmekten, koşmaktan ve kaçırmaktan nefesim kesilmişti. Çevremizde kar kristalleri parıldarken donuk tatları dudaklarımı kaplıyordu. Kar topu yapmaya çabalamıyor, karları öylece kucaklayıp Catcher'a doğru atıyordum. Sonunda beni belimden yakalayarak ellerimi iki yanıma sabitledi. Beni havada döndürürken ikimiz de kahkahalara boğulmuştuk. Günbatımının son ışıkları kar tanelerini parlak, ıslıl ıslıl bir renge boyuyordu.

Catcher'ın yanakları pembeleşmiş, gözleri parlıyordu ve nemli kıyafetlerinin altından yayılan sıcaklığını hissedebiliyordum. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı ve ben ona biraz daha sokulmak, sıcaklığıyla içimi ısıtmak istiyordum. Artık birbirimizden kopacak kadar hızlı dönüyorduk fakat o beni daha sıkı tuttu. Kar taneleri etrafımızda dönüyordu. Başımı arkaya attım ve çok uzun zamandır ilk kez içimden fışkıran mutluluğun tadını çıkardım.

Sonunda durduk ve buz gibi havada hıçkırarak, nefes almaya çalışarak öylece birbirimize baktık. Dalgın bir tavırla elini uzattı ve ıslak bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarken parmak uçları belli belirsiz çeneme dokundu. Bir anlığına endişelenmeyi, saçımın yara izlerimi kapamaya ve beni saklamaya yaradığını unuttum. Bir anlığına kendimi normal hissettim.

Düşünerek aklımın karışmasına izin vermedim ve o anın gamsız özgürlüğüne kendimi kaptırarak parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Henüz onu yeni hissetmeye başlamış, sıcaklığının tadını yeni almıştım ki beni itti. Tökezledim ve düşmemek için arkamdaki du-

vara tutundum. O kadar şaşırmıştım ki konuşamıyordum. O ise dehşet içinde bana bakıyordu.

"Bunu bir daha asla yapma," diye hırladı. "Bir daha sakın beni öpmeye kalkma." Dudaklarım zehirliymiş gibi elleriyle kendi dudaklarını sildi.

Ona bakamıyordum. Beni böyle aniden geri çevirdiği için incinmişim ve başımı çevirdim.

Bütün güvensizliklerimin geri gelerek yüzümde tokat gibi patlaması bu kadar kolay olmuştu. Karanlıkta merdivenlerden inmeye çalışmak gibiydi; insan yalnızca tek basamak kaldığını düşündüğü sırada aşında öyle olmadığını fark edip dengesini kaybederek sert zemine çakılırdı.

Bir an bu olay hiç olmamış gibi davranabileceğimizi umdum; ben onu öpmemişim ve o da beni itmemiş gibi... Bunun gerçekleşebilmesini her şeyden çok istiyordum fakat olmayacağını biliyordum.

Sırtımdaki tüm kaslar gerildi ve merdiven boşluğunun kapısına doğru yürümeye başladım fakat Catcher sözleriyle beni durdurdu.

"Ben salgın taşıyorum," dedi sertçe. "*Sana* bulaştırabilirdim! Bunu anlamıyor musun? Böyle bir riske nasıl girebiliyorsun? Kendine hiç mi değer vermiyorsun?" Ben kapının kolunu sıkarken o da huzursuz ve öfkeli bir şekilde yürümeye başladı. Kendimi bir hiç gibi hissediyordum, âdeta yoktum ve bu duygu canımı yakıyordu.

Beni neden öpmediği önemli değildi, önemli olan beni o kadar sert bir şekilde reddetmesiydi. Derin bir nefes alarak, acıtan soğuğu ciğerlerime çektim. Keşke içimi dondurabilseydi. Neden hâlâ burada olduğumu, neden ondan ve bu andan kaçmak için merdivenlerden aşağıya koşmadığımı bilmiyorum.

"Veriyorum," diye fısıldadım gözümün ucuyla onu görebileceğim kadar dönerek.

Durdu, bana baktı, elini uzattı ama sonra indirdi. Karmaşık duygular içinde olduğu yüzünden belliydi. “Üzgünüm, Annah,” dedi yumuşak bir sesle. Çatıda neşe içinde birbirimizi kovalarken gün ışığının son kalıntıları da yok olmuştu ve Catcher şimdi karanlıkta duruyordu.

“Benim tehlikeli olduğumu anlamalısın. Senin veya benim ne istediğimizin bir önemi yok. Bunu göremiyor musun?” Yalvarır gibi konuşuyordu.

Ne yapacağımı bilmediğim için sadece başımı salladım.

“Bunu yapamam,” dedi fakat bahanelerini kesmesi için elimi kaldırdım. Bu akşamın kontrolden çıkmasına izin vermiştim. Halbuki son birkaç senemi, bu kontrolü mükemmelleştirmeye çalışarak geçirmiştim. Uzun süredir içimde tuttuğum öfkenin kabardığını hissediyordum.

Sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıktım, kapıyı hızla açtım ve karanlık merdivenlerden inmeye başladım.

“Annah, bekle,” diye seslendi Catcher fakat onu dinlemiyordum. Öfkem kaynıyor, uğuldayarak boğazımdan yukarıya yükseliyordu. Kendime ve ona söyleyebileceğim nefret dolu sözcükler zihnimde dönüp duruyordu. İşte ben buydum; paramparça ve kin doluydum. Fazla gevşemiş ve savunmamı indirmiştim.

“Anlamıyorsun.” Peşimden geldi, tam ben kapıyı kapatacakken kapıyı yakaladı ve bana engel oldu.

Gözlerimden alevler saçarak ona döndüm. “Çok iyi anlıyorum. Ben yeterince iyi değilim. Herkes Abigail’i istiyor. Güzel, mükemmel Abigail’i. Beni değil.”

Bana doğru uzandı fakat ben kolumu hışımınla geri çektim. Kafa karışıklığıyla gözlerini kısmıştı.

"Onun adı Gabry," dediğinde tenim sanki ateşe verilmiş gibi yanmaya başladı.

"O Abigail! O her zaman Abigail'di! O benim kardeşim. O tatl, kusursuz Abigail ve ben de çirkin, izlerle dolu Annah'yım!" diye bağırdım.

Hiçbir şey söylemeden duruyordu. Kar etrafımızdaki tüm sesleri boğuyordu. Buz gibi havayı içime çektim.

"Bunu kendine neden yapıyorsun?" diye sordu sonunda. Yüzünde acıma ve endişeyle karışık bir ifade vardı. Tüm bedeninden sıcaklık yayılıyor, aramızdaki havayı ısıtıyordu. Kollarımı kavuşturdum ve bir sonraki basamağa indim.

"Ne yapıyorum ki?"

Ellerini omuzlarımdan tutacakmışçasına uzattı fakat sonra ensesine götürdü. "Neden insanların seni çirkin olarak görmesini istiyorsun?"

Sözleri tüm öfkemi söküp almış, geriye yalnızca acımı bırakmıştı. Dünyadaki tüm havayı çekip alsalar ve bedenimin içi dışına çıksa, şu anki sözleri kadar canımı yakmazdı. "Ne?" Ses tonumun öfkeli bir şekilde çıkmasına çalışsam da yalnızca fısıldayabilmişim.

Birkaç basamak indim fakat ben karanlığın içinde ilerlerken o da yaklaşıyordu. "Kimsenin gerçek karakterimi tanımasına izin vermiyorsun ve birileri sana yaklaştığında veya yaklaşmayı düşündüğünde sanki yara izlerini kimlik kartınmış gibi gözlerine sokuyorsun. Onları insanları kendinden uzak tutmak için kullanıyorsun. İnsanların senin yalnızca kötü taraflarını görmesini istiyorsun. Çirkin olduğunu düşünüp onların da bunu düşünmesine çabalıyorsun."

"Çirkinim!" diye kükredim. "Tam olarak neyi göremiyorsun?" Saçlarımı yanaklarımdan çektim. "Bu, güzellik değil!" diye bağırdım, boynumu kapıdan içeriye belli belirsiz süzülen ışığa doğru eğerek.

Bu sefer o basamakların üzerinde geriledi çünkü ben gerisin geri girdiğimiz kapıya doğru ilerleyerek yeniden dışarıya çıktım.

“Bana bak!” Paltomu ve gömleğimi yırtarcasına çıkarıp üzerinde yalnızca kısa, askılı atletimle kaldım. Tenim öfkeyle kavruluyordu.

Yara izlerim, tenimi yırtan beyaz çizgiler gibi omuzların üzerinden kaburgalarımın iniyor, karnımdan kalçalarımın doğru kıvrılıyor ve aşağıya doğru devam ediyordu.

“Annah,” dedi, sanki çıplakmışım gibi ellerini kaldırıp başını çevirerek.

“Hayır, kaçamazsın!” diye bağırdım. “Neden insanları çirkin olduğumu görmeye zorladığımı bilmek istedin. Öyleyim de ondan. Ben bundan ibaretim.”

Elini yakaladım ve göğüs kafesime bastırdım. Dokunuşu tenimi yakıyordu. Gözlerini kapadı.

“Annah...” dedi bir kez daha. Sesi hem yalvarır hem de uyarır gibiydi.

“Yüzüme bak, Catcher,” diye hırladım.

Parıldayan gözleriyle bana baktı. Yaptığım şeyin farkına varınca öfke ve utançla nefes nefese kaldım.

Catcher'ın parmakları tenimin üzerinde hafifçe kıvrıldı, başparmağı sol göğsümün üzerindeki izleri belli belirsiz okşadı.

Boğazımdan yukarıya tırmanan hiddetimi yuttum, ondan uzaklaşarak yerden gömleğimi ve paltomu aldım. Eli havada asılı kaldı.

Öfkeyle arkamı döndüm, kolumu gömleğimin nemli, buz gibi olmuş kolundan geçirdim ve yürümeye başladım. Ona, görünüşümle alay edilen günleri anlatmak istedim. Şehir’de yürürken beni gören adamların yara izlerimi fark ettiklerinde, benden nasıl kaçtıklarını anlatmak istedim. Yara izlerimin sanki beni bir şekilde değersiz kıldığını anlatmak...

Fakat bunu nasıl anlayabilirdi ki? Çıkkak elmacık kemikleri ve gözlerine düşen sarı perçemleriyle güzel bir adamdı. Buz gibi bir kalbi bile ısıtabilecek çarpık bir gülümsemesi vardı. Omuzları geniş, parmakları uzun ve teni insanı tüketecek kadar sıcaktı.

Yüzünde tek bir kusur bile yoktu. Cildi pürüzsüz, sıcak ve yumuşaktı.

Her yönden mükemmel olan kardeşimi görmenin, Elias'ın beni değil onu tercih etmesinin bana neler hissettirdiğini anlayamazdı. Hiçbir zaman yeteri kadar iyi olamayacaktım.

Şimdi o da aynı şeyi yapıyordu.

"Bence sen güzelsin, Annah," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bu sözleri daha önce de duydum," dedim, düğmelerimi eğri büğrü iliklerken. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. Ona, Elias'ın bu sözleri beni terk etmeden, benden kaçıp sevecek başka birini bulmadan hemen önce söylediğini anlatmadım.

Merdiven boşluğunun kapısını bir kez daha hızla açtım. Buz gibi kar, kıyafetlerimin içine sızarak tenimi yakıyordu. "Bu kocaman bir yalan," dedim. Merdivenlerden inmeden önce bir hata yaparak yüzüne baktım. Çatının tam ortasında elini uzatmış halde duruyor, sanki hâlâ tenime dokunuyordu.

▼ XXIV ▼

Yatağında yatmış, içimde köpüren duygular yüzünden titrerken üzerimdeki sayısız yorganın altında ısınmaya çalışıyordum. Catcher'a söylediklerimi, karın ortasında nasıl dönüp durduğumuzu ve her şeyi nasıl berbat ettiğimi hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

Aşkın kendisi ve nasıl işlediği hakkında bu kadar az şey bildiğime şaşıyordum. İstedğim tek şey aşkken bu konuda nasıl bu kadar kötü olabiliyordum?

Sadece terk etmeyi ve terk edilmeyi biliyordum.

Çaresizlikle yumruğumu yastıklardan birine vururken kapı çalındı ve kardeşim içeriye girdi. Ona bakar bakmaz bir sorun olduğunu fark ettiğini anladım.

Bir şey söylemeden bana teneke bir kupada sıcak çay uzattı ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Odadaki tek ışık koridordan geliyordu fakat bu ışıktaki bile açık sarı saçlarının örülmüş, başının etrafından ince birkaç saç telinin çıkmış olduğunu görebiliyordum. Kendi kirli saçlarıma dokunma dürtüsüne karşı koyarak çayın dilimi ve midemi yakmasına izin verdim. Kardeşim döndüğünden beri

aramızdaki ince bağ güçlenmişti. Onun yakınımnda olduğunu ve neler hissettiğini daha iyi anlayabiliyordum.

“Ağlamışsın,” dedi.

Onu orada otururken görünce aklıma Orman geldi. Yine onu ve patikayı, onu orada bırakarak uzaklaştığını hatırladım. Bacağından akan parlak kırmızı kam ve beni çağıran sesini...

Onu düşerken görüyor fakat onu tutabilmek için zamanında yetişemiyordum. Onun yanında dursaydım, onunla birlikte olsaydım, onu yakalayabilirdim. Onu koruyabilirdim. Birlikte kasabaya dönebilir, güvende ve mutlu bir hayat yaşayabilirdik.

“Bir annenin olması nasıl bir duygu?” diye sordum. Annemiz bizi doğururken ölmüştü, yani geri dönebilseydik bile onu hiç tanıyamayacaktık. Her zaman ikimiz ve babamız Jacob olacaktık.

Bana bakarken gözlerinin kenarı hafifçe kırıştı ve dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Kendi yüzüme, kardeşimin yüzündeki bütün ifadeleri anlayabilecek kadar çok bakmıştım. Bana acıyordu.

Omuz silkti ve soruma cevap verirse beni daha çok üzeceğinden korkarcasına başka tarafa baktı.

“Lütfen,” diye fısıldadım çünkü sesimi yükseltmeye çabalasaydım çatlayacağını biliyordum.

Parmaklarını dudaklarına sürttü. Ben de gerildiğimde çenemdeki yara izlerine dokunurdum.

“Onu özlüyorum,” dedi sonunda. “Elias, onun beni aramak için Elias’la Karanlıklar Şehri’ne gelmek istediğini fakat ona Vista’da ihtiyaçları olduğunu söyledi. Teşkilat’ı kasabadan atmak için çıkan isyanı o yönetmiş. Her şeyin başında o varmış, Vista’daki herkesin güvenliğinden o sorumlumuş.”

Aşağıya baktı ve ayağıyla yerde görünmez desenler çizmeye başladı. “Adı Mary. Beni Orman’dan o kurtardı. Fakat bunu bana

hiç söylememiştii. Onun özçocuğu olduğumu düşünerek büyüdüm. Ondan öncesine ait hiçbir şey hatırlamıyorum. Öğrendiğimde..." Omuz silkti. "Üzgünüm." Elindeki kupanın içine doğru konuğuğu için sesi boğuk çıkmıştı.

Anlayamayarak gözlerimi kıstım ve "Neden üzgünsün ki?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı, eklem yerleri bembeyaz oluncaya dek elindeki kupayı sıktı, sonra bana baktı. "Benim annem varken senin olmadığı için üzgünüm. Sen zor şartlarda büyürken ben rahat bir hayat sürdüğüm için üzgünüm." Sözüünü kesmek üzere ağzımı açmıştım ki başını sallayarak derin bir nefes daha aldı.

"Seni unuttuğum için üzgünüm. Seni aramam gerektiğini bile bilmediğim için üzgünüm. Her şeyden habersizken seni kurtarmaya da çalışmadım." Duraksadı, omuzları hafifçe çöktü. "Elias sana değıl bana âşık olduğu için üzgünüm."

Bunu duyunca yüzümü buruşturdum fakat daha bitirmemiştii. Gelip yanıma oturdu, kupamı elimden aldı ve ellerimi tuttu. Çayın sıcaklığını parmaklarından hissedebiliyordum.

"Bana nasıl baktığını görüyorum, Annah. Gözlerindeki kırgınlığı görüyorum."

"Abigail..." diye karşı çıktım.

"Gabry," dedi biraz sertçe. "Ayrıca senin beni okuyabildiğin gibi ben de senin yüzündeki her ifadeyi okuyabiliyorum."

Ellerimi çekerek yatağın kenarına kaydım ve örtüyü üzerime çektim. Ellerini iki yanında yumruk yaparak bana baktı. "Ben kulsursuz değılim, Annah. Hiçbir zaman olmadım. Çok korkunç şeyler yaptığım oldu ve..."

Kendimi tutamayarak kakhaha attım. "Sen mi?"

“Bu komik değil!” diye bağırdı ve odanın diğer ucuna yürüdü. Bu şekilde patlamasına şaşıarak donakaldım. “Her şeyi unutmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Her şeyi. Bildiğini sandığın hayatın aslında bir yalan olduğunu öğrenmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun.”

Dudaklarının titremesinden ağlamak üzere olduğunu anladım. Bunun onu bu kadar etkilediğini fark etmemiştim. “Gerçekten hatırlamıyor musun?” diye sordum. “Hiçbir şey mi? Beni? Babamızı? Elias’ı ya da başka herhangi birini?”

Başını çevirdi fakat gözlerinin dolduğunu görmüştüm. Duvara yaslandım. Acaba geçmişini bu şekilde kaybetmek nasıl bir duyguydu? Kendimi ait hissedebileceğim bir yere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmediğim için minnettar mı olmalıydım?

Şu anki hayatımı karşılaştırabileceğim bir şey olmasaydı, mutlu olur muydum?

“Ben melek değilim,” derken sesi boğuklaştı. “Hiç övünmeyeceğim şeyler yaptım.”

“Hepimiz yaptık,” diye cevap verdim hiç düşünmeden. “Yaşadığımız dünya bunu gerektiriyor.”

Fakat o başını salladı. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, sonra yeniden kapadı ve Şehir’e doğru uzun uzun baktı. Nefeslerimizin ritmini ve nehrin üzerinden eserek binayı döven rüzgârı dinledim.

“Catcher çatıdayken aranızda olanları anlattı,” dedi sonunda.

“Ne?” diye inleyerek yüzümü yanımdaki yorgan yığınınına gömdüm. Tüm bedenim utançla yanıyordu. “Neden?”

Kardeşim yanıma oturduğunda yatak hafifçe sallandı. Saçlarını okşadı. “Senin için endişeleniyor. Sana göz kulak olmamı istedi.”

Bütün bunlardan uzaklaşmayı umarak gözlerimi sımsıkı kapadım. “Ben iyiyim.” Sesim boğuktu. Keşke yatak beni yutuverseydi.

Kardeşim derin bir nefes aldı. “Bilmen gereken bir şey var.” O kadar ciddiymi ki tüylerim diken diken olmuştu. Yavaşça başımı kaldırarak doğruldum. Yüzü bembeyaz olmuş, alnı kıvrılmıştı.

Ayağa kalktı, pencerenin önüne doğru yürüdü, sonra geri döndü. “Eskiden Catcher ve ben birlikteydik.”

Anlayamayarak gözlerimi kısıtım ve ona baktım. Catcher’ı çağdayken bununla suçlamıştım fakat gerçek olduğunu düşünmemiştim. Yalnızca öfkeliydim ve onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek istemiştim.

“E-Elias’tan önceydi,” diye kekeledi. “Yani, önce sayılır,” diye ekledi hızla. Enerjisi fazla gelmiş gibi odanın içinde küçük daireler çiziyordu.

“Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz; o en iyi arkadaşımın ağabeyiydi. Ondan çok hoşlanıyordum, sonra bir gece öpüştük ve sonra...” Boynunun gerildiğini ve yutkunduğu gördüm.

Bu itirafın ağırlığıyla göğsümün sıkıştığını hissettim. Onu ve Catcher’ı öpüşürken düşününce midem kıskançlıkla yandı. Kardeşimin o kusursuz yüzünde gezen parmaklarının, benimkine dokunduğunda nasıl hissetmiş olabileceğini düşündüm.

Dolaşmayı bırakarak odanın diğer ucundan bana baktı. “Sonra o ısırıldı ve ben onun yanında olabilmek için her şeyi yaptım. Aneme karşı geldim, kasabanın kurallarını çiğnedim, hayatımı... her şeyi tehlikeye attım.”

Kalbim yavaşladı. Sanki kanım hareket edemeyecek kadar koyulaşmıştı. Midem bulanınca elimin tersiyle ağzımı kapadım. “Ee, ne oldu peki?” Cevabından korkuyordum.

Pencerenin önünde durmuş, geceye bakarken o pürüzsüz teninin yansıması çarpık ve kırık görünüyordu.

“Beni kendinden uzaklaştırdı,” dedi omzunu hafifçe silkerek. “Elias’la tanıştım. O Catcher’ın bağışık olduğunu keşfetti. Ben..” Bakışları derinleşmiş, uzaklara dalmıştı. “Başım belaya girince oradan ayrılmak zorunda kaldım ve Orman’a geri döndük, o kadar.”

Yutkundu. “Elias’a âşık oldum ve fark ettim ki...” Bana baktı ve omzunu silkerken yanakları pembeleşti.

“Neyi fark ettin?” diye sordum.

Yüzü biraz daha kızardı ve huzursuzca kıpırdandı. Nefesini bir süre tuttuktan sonra, “Catcher’a o kadar da güçlü duygular beslemediğimi fark ettim,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Çünkü beni kendinden uzaklaştırmasına karşı çıkmadım. Ondan vazgeçmeye hazırdım ve şimdi biliyorum ki bunu Elias için asla yapamam.” Biraz duraksadıktan sonra daha kararlı bir sesle ekledi: “Catcher için asla yapmayacağım kadar Elias uğruna savaşmaya hazırım.”

Bunun üzerine bir şeyi fark ettim: Ben de Elias için savaşmaya istekli değildim. Hiç olmamıştım. Teşkilat’a katılıp gitmesine göz yummuş ve onu durdurmak için hiçbir şey söylememiştim.

Düşüncelere dalışımı seyreden kardeşimin bedeni kaskatı, yüzü ise gergindi. Aslında benden korktuğunu anladım. Elias’ı bana kaptırmaktan çok korkuyordu. Elias’la onun hiçbir zaman paylaşamayacağı bir şeyi paylaştığımı biliyordu.

Haklıydı da. Elias ve ben mücadele ve kayıplardan oluşan bir geçmiş, kardeşimi Orman’da bıraktığımız için aynı suçluluk duygusunu, aynı anıları ve acıyı paylaşıyorduk.

Ve ikimiz de kardeşimi seviyorduk. Ben istedim diye Elias onu benim için terk eder miydi? Bunu ondan isteyebilir miydim? Ya kardeşimden?

Yıllar önce Elias'ın kendimi güzel hissettirdiği o geceyi düşündüm. Tenime dokunan parmaklarını, kulağıma fısıldadığı sözleri... Bir sözümle onun kalmasını sağlayabilir miydim?

Geçen yıllar boyunca hep yanlış bir şey yapıp yapmadığımı düşünmüştüm. O geceyi kafamda defalarca yaşamış, hep farklı şekilde bitmiş olmasını dilemiştim.

Aramıza giren yılların bizi geri dönülemez bir şekilde değiştireceğini hiç düşünmemiştim. O gidince sadece farklı bir insana dönüşmekle kalmamış, aynı zamanda artık onu tanıyamaz hale gelmiştim.

Onun benim için çok şey ifade ettiğini düşündüğüm yıllarda bile onun için savaşmaya istekli değilken, şimdi kardeşimle birbirlerine âşk bu yabancı için neden savaşacaktım ki?

"Elias'la o şekilde ilgilenmiyorum," dedim. "O seni seviyor ve bu konuda söz hakkım olsaydı bile, onunla hiçbir zaman senin gibi ilgilenebileceğimi sanmıyorum."

Tüm bedeni gevşedi, gözleri doldu. Alt dudağı belli belirsiz titriyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bunu yalnızca dile getirmek bile hafiflememi sağlamıştı; sanki üzerimden karanlık bir yük kalkmıştı.

"Ya Catcher?" diye sordu. Tekrar yanıma gelip oturduğunda yatak ikimizin ağırlığı altında gıcırdadı.

"Ne olmuş ona?"

"Onun için savaşacak mısın?" Bir sır paylaşır gibi başını yana eğdi ve gözleri cin gibi parıldadı.

Güzel olduğumu söylerken Catcher'ın yüzünde beliren ifadeyi düşündüm. Korku, arzu ve istek dolu o ifadeyi... O acıyı... Sonra tanıştığımızda bana kendiyle ilgili söylediklerini hatırladım. "Bana

umutsuz vaka olduğunu söylemişti. Beni ya da başka birini istediğinden pek emin değilim.”

Kardeşim elimi tuttu. “Umutsuz vakalar, kendileri için savaşacak birine daha çok ihtiyaç duyarlar,” dedi parmağını benimkilerin üzerindeki yara izlerinde gezdirerek.

▼ XXV ▼

“Bilemiyorum,” dedim, Catcher beni reddettiğinde kendimi nasıl hissettiğimi hatırlayarak. O acıyı yeniden yaşamak istemiyordum.

Kardeşim omuz silkerek yataktan kalktı. “Hayatımızı korku içinde yaşayamayacağımızı söyleyen sendin,” dedi. Kapıya doğru gitti ve koridora çıkınca duraksadı. “Bu arada,” diye ekledi, “haberin olsun; Catcher bize bu gece Şehir’e döneceğini söyledi. Geri gelmesi biraz vakit alacakmış. Şimdi büyük olasılıkla teleferik platformundadır.”

Hareket etmem birkaç saniyemi aldı fakat sonunda yataktan atlayarak hızla pencereye doğru gittim ve nehre baktım. Teşkilat askerleri, kıyı şeridini korumak için tuttukları nöbetlerini devrederken duvar boyunca yakılmış ufak kamp ateşlerinin etrafında toplanıyorlardı.

Catcher’ın teleferiğe doğru yürüdüğünü görünce nabzım hızlanmıştı. Keşke beni bir kez daha reddetmeyeceğinden emin olabilseydim. Ancak bu riske girmem gerektiğini biliyordum. Gitmeden önce onu görmeliydim. Çatıda o kadar öfkeli olduğum için ondan özür dilemem gerekiyordu.

Onun için savaşmak zorundaydım.

Nemli paltomu hızla giydim, merdivenlere koştum ve aşağıya inerek dışarıya çıktım. Catcher'ın kendisini götürecek olan kabine doğru hızla yürümesini izleyerek platforma koştum.

"Catcher!" diye bağırdım, dikkat çekip çekmeyeceğimi umursamayarak. Onu görmekten, ona dokunmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Fakat o teleferiğe binmişti ve kapısını kapamak üzereydi. Eğilerek yerden bir avuç dolusu kar aldım ve tüm gücümle ona doğru fırlattım. Kar topu, kabinin yan tarafına isabet etti.

Bir tane daha aldım. "Catcher, bekle!" Ancak küçük tekerleğinin içindeki Lanetli çoktan hareket etmeye, Catcher'ı benden uzaklaştıracak olan dişlileri çevirmeye başlamıştı. Kabin nehrin ortasına yaklaşırken platforma tırmandım.

Catcher ayağa kalkmış, kırık olan arka pencereden dışarı bakıyordu. Elleri cebindeydi ve yüzünde üzgün bir gülümseme vardı. Nefesim kesildi. Bir şekilde parmağımı kesmiş olmalıydım çünkü parmağımdan sızan kan elimde kalan kar topağına bulaşmıştı. Ke-nara doğru bir iki adım attım ve kar topunu fırlattım.

Kar topu havada uçarak ilerlerken Catcher kaçmaya çalışmadı, aksine tam göğsüne, kalbinin üzerine çarpmasına izin verdi. Kıpırdamıyor, hiçbir şey yapmıyor, yalnızca bana bakıyordu. Karanlıkta, teninin altındaki elmacık kemikleri daha çıkık görünüyordu ve gözlerinin altında koyu renk gölgeler oluşmuştu.

Çok bitkin ve yalnız görünüyordu. Keşke aramızdaki mesafeyi bir sıçrayışta kapatabilseydim. Ona sarılmayı ve sıcaklığının içinde kaybolabilmeyi diledim.

Kollarımı kocaman açtım. "Üzgünüm," diye bağırdım fakat beni duyup duymadığını bilmiyordum. Teleferik onu sallanan kablolarla Karanlıklar Şehri'ne götürmeye devam ediyordu. Kabinin karşı plat-

forma vardığını, Catcher'ın Lanetlilerle dolu karaya ayak bastığını görebiliyordum.

"Catcher." Sesim boğuk çıktı. Ona beklemesini, geri dönmesini söylemek istiyordum. Ona dokunmama, bakmama ve iyi olduğuna emin olmama izin vermesini istiyordum. Onunla, benimle ve bu dünyayla ilgili her şeyin yolunda olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Yalnızca onun sıcaklığını hissetmek istiyordum.

Tüm bunları ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Korktuğumu ve nasıl normal olunacağını bilmediğimi, tıpkı onun gibi umutsuz vaka olduğumu ve nasıl düzeleceğimi bilmediğimi ona nasıl söyleyecektim?

"Catcher." Bu sefer sesim yalnızca bir fısıltıdan ibaretti. "Lütfen," diye ekledim.

Bana doğru bakarken yüzü cılız, çok mutsuz ve yalnız görünüyordu. Yeterli besleniyor muydu, uykusunu alıyor muydu, kendine bakıyor muydu, öğrenmek istiyordum. Elimi ona doğru uzattım fakat çok uzaktaydı. Etrafında dalgalanan Lanetliler nehrinde bir kaya misali öylece duruyordu. Sanki onlar için Catcher yok gibiydi.

Sonra bir elini ağzına götürerek parmaklarıyla dudaklarına dokundu. O, ölülerin arasında kaybolurken, ben de elimi dudaklarıma götürdüm.

Orada öylece durmuş geri dönmesini umarak titriyordum fakat hiçbir şey olmuyordu. Yalnızca yarı donmuş nehrin üzerinde yürümeye kalkan Lanetlilerin ağırlığıyla çatlayarak onları yuttuğunu ve geriye geceye doğru uzanan cansız parmakların kaldığını görebiliyordum.

"Seninle fazla ilgilenmiyor sanırım," dedi bir ses. Arkamı döndüğümde platformun merdivenlerini çıkmakta olan askeri gördüm. Bana doğru geliyordu. "Kendi kaybeder." Bunu alay edercesine söy-

lemişti. Biraz uzağımda durdu, yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi ve sonra ekledi: “Ben kazanırım.”

Donakalmıştım. En iyi kaçış noktasını bulmak için her tarafa bakındım. Platform uzun ve dardı; bir ucunda adaya giden basamaklar vardı, diğer ucu ise duvarı geçiyor, nehrin üzerinden ileriye uzanıyordu ve köhne bir korkuluktan kıyıya sarkan bir halat merdiven vardı. Fakat oradan inmeyi başarsam bile duvarın yanlış tarafında kalır ve bir daha içeri giremezdim.

Tam altımda, dar kıyı şeridine ulaşabilmiş birkaç Lanetli bana doğru uzanıyorlardı. Biri ana binadaki kafeste gördüğüm kadın gibi keldi ve üzerinde beyaz bir tunik vardı. İniltileri rüzgârın uğultusuna rağmen ayırt edilebiliyordu.

Ellerimi cebine soktum ve küçük çakımın varlığını hissettim. Fazla işlevsel değildi ve büyük olasılıkla ölümcül yaralar açamazdı fakat yalnızca soğuk metaline dokunmak bile beni sakinleştiriyordu.

Saçlarımı savurarak yüzümden uzaklaştırdım çünkü platformun sonundaki ateşin yanağımdaki ve boynumdaki izleri aydınlatacağını biliyordum. Vahşi bir savaşçı gibi görüneceğimi umuyordum.

Askerin gülümsemesi biraz daha belirginleşti. “Artık bu adada fazla kadın yok,” dedi. “En azından şöyle güzelce eğlenilebilecek tipler yok, bilmem anlatabildim mi?” Ölüm kafesindeki Lanetli kadını ve sıraya dizilmiş diğerlerini düşününce midem kalktı. Tek çıkış yolumu kapattığını bildiğinden bana fazla yaklaşma gereği görmüyordu. “Ox’a sürekli sizi ortalıkta daha sık dolaştırmasını söylüyorum fakat bu fikre direniyor. Şimdilik.”

Cebimdeki çakının sapını öyle sıkı kavramıştım ki üzerindeki oyma işlemleri hissedebiliyordum. “Ben sadece evime gidiyordum,” dedim.

Bir kahkaha attı. “Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?”

"Catcher birazdan geri dönecek." Başımı dikleştirdim. "Fazla uzun kalmayacağını söyledi."

"Aşağıdaki veba paketinin kolunu çekmezsem dönemez," dedi ve Lanetli'nin boş yere çevirdiği, dişlileri artık birbirine temas etmeyen tekerlek mekanizmasını işaret etti. "Ben aksini söyleyene kadar teleferik nehrin diğer tarafında kalacak."

Dikkatlice etrafıma bakarak durumu değerlendirmeye çalıştım. Duvar boyunca yakılan ateşlerin başında toplanmış diğer birkaç askerden başka yalnızca ikimiz vardık. Burada neler olduğuyla hiçbirinin ilgilenmediğinden emindim. Bağırsam veya yardım istesem bile kimsenin fark edeceğini sanmıyordum. Yani bu durumdan kendim kurtulmam gerekecekti.

"İyi geceler," dedim sertçe ve ellerimi ceplerimden çıkarmadan platformda yürümeye başladım. Adamın etrafından dolanarak merdivenlere doğru gidiyordum ki beni saçlarımdan yakaladı.

"Geri çekil," diye hırladım fakat saçlarımı bırakmadı.

"Burada insan kendini her geçen gün daha yalnız hissediyor," dedi, saçlarımin uçlarını çenesine sürerek. "Yalnızca temiz ve yumuşak bir şeyleri koklamak istiyorum."

Ağzım kurudu. "Bırak," dedim, başımı ileri atarak kurtulmaya çalıştım fakat o saçlarıma asılarak beni arkaya doğru çekti. Platformda ilerledi; beni kimsenin bizi göremeyeceği karanlığın içine götürüyordu. Çarpık, buzlu ahşapta sendelerken ona doğru atıldım fakat yeterince güçlü saldıramamıştım.

"Bırak!" diye bağurdım bir kez daha. Sıkıttığım yumruklarımı ona savuruyor, tırnaklarımla gözlerine geçirmeye çalışıyordum fakat o beni çekmeye devam ediyordu. Belim kopacak gibi olmuştu ve güçlükle nefes alıyordum.

“Sizi bu adada güvende tutuyoruz. Sence bunun için bir ödülü hak etmiyor muyuz?” Saçlarımı parmaklarına dolayarak daha güçlü çekti.

Konuşmaya çabaladım fakat boynumu arkaya öyle yatırmıştı ki sadece boğuluyormuşum gibi hırıldayabildiğimde asker kahkaha attı. Ona bir yumruk savurdum fakat kolayca kurtulmayı başardı. “Seni incitmeyeceğim,” dedi. “Tabii sen istemediğin sürece.” Beni platformun kenarına çekti ve boynundaki atkıyı çıkarmaya başladı. Bu arada saçlarımı tutmaya devam ediyor, yapacağım herhangi bir hareketin işe yaramayacağı şekilde sıkıyordu.

Sonra kolumu çekiştirerek elimi cebimden çıkardı ve atkısını bileğime doladı. Atkının diğer ucunu parmaklıklara bağladığında tehlikenin büyüdüğünü anladım. Hemen bir şeyler yapmazsam onu durduramayabilirdim.

Diğer koluma uzandığında dirseğimi aniden kaldırarak çenesine vurdum. Dengesini kaybedince bağırarak geriye doğru sendeledi. Adımlarını şaşırıp tökezleyince beni de beraberinde çekti. Bu sırada parmaklıklar çöktü ve adam platformun ucundan düştü. Tüm ağırlığıyla saçıma tutunduğundan çürük ahşabın üzerinde yan tarafıma düştüm. Kafa derimin ve boynumun acısıyla gözlerim doldu. Onun arkasından kaymamak için panikle bacaklarımı sağlam kalan parmaklıklardan birine doladım.

Saçlarıma asılı ağırlığının acısı yüzünden güçlükle nefes alabiliyordum ve acıyı durdurabilmenin bir yolunu bulmak için sağa sola döndüm. Boştaki eliyle platformun kenarından tutunmaya çalışıyordu fakat eski ahşap, kardan ıslandığı için dokunuşuyla parçalanıyordu. “Yardım et!” diye bağırdı. Aşağıdaki Lanetlilerin şimdiden ona doğru hareketlendiğini görebiliyordum. Nehrin kenarındaki donmuş çamurun içinde vıcık vıcık buzu ezerek ilerleyen ayak seslerini duyabiliyordum.

"Beni yukarı çek," diye bağırdı bana doğru uzanarak. Acı gözlerimi kör etmişti. Adamın elinden kurtulmaya çalıştım fakat parmakları saçlarıma dolanmıştı. Saç tellerim kafa derimden kopmaya başlamıştı. Tek tek tenimden ayrılırlarken başıma onlarca iğne batıyormuş gibi canım yanıyordu.

"Bırak!" diye bağırdım fakat bırakmadı. Gözlerimi kapadım, dişlerimi sıktım, cebimdeki çakıyı bularak çıkardım ve dişlerimle açtım. Adam kendini yukarı çekmeye çalışırken beni de aşağıya çekistirmeye başlamıştı. Saç diplerimden havaya yayılan kan kokusu yüzünden etrafımızdaki inilti artmıştı.

Çakıyı saçlarımin arasına soktum ve elimden geldiği kadar hızlı ve sert bir şekilde saçlarımin kesmeye başladım. Sonunda o kadar küçük bir tutam kalmıştı ki saçlarımin kesmeye gerek kalmadan kökünden koparken hissettiğim ani acıyla öğürdüm.

Adam düştü ve yere çakıldığını duydum. Platformun kenarından aşağıya bakarken, kulağımın arkasından sıcak ve yapışkan kanım süzülüyordu. Göreceğim manzaranın dehşetiyle dondurucu soğukta titriyordum.

▼ XXVI ▼

A dada yanan ateşler ve gökyüzündeki yıldızlar adamı yeterince aydınlatıyordu. Bir grup Lanetli yavaş yavaş üzerine çullanırken o çocuk gibi ağlıyordu. Birkaç damla kan parmak uçlarımdan aşağıdaki topluluğun üzerine damlayınca hepsi aynı anda başlarını kaldırarak yukarıya baktı. Ağızları ıslak ve kırmızıydı.

Duvara doğru tökezlediler ve parmaklarını taşa sürtmeye başladılar. Duvara tırmanmaya çalışırlarken tırnakları kırılıyor ve ciltleri dökülüyordu. Bu duvarın onları sonsuza kadar orada tutamayacağını içten içe biliyordum.

Karanlığın içinde birkaç tane daha belirdi. Birbirlerine çarparak tökezliyor, birbirlerinin üzerine çıkmaya çalışıyorlardı. Hepsi de mavi-beyaz gözleriyle bana bakıyorlardı. Ağızları açıktı. Sanki onları kurtarabilecek tek kişi benmişim gibi parmaklarıyla bana doğru uzanıyorlardı.

Güçlkle bu manzaradan uzaklaşıp ellerimle kulaklarımı kapadım ve başımı sallamaya başladım fakat onları hâlâ duyabiliyordum. Sesleri her yerdeydi.

Çekinerek elimi başıma götürdüm ve bir zamanlar uzun olan saçlarımın kırpık kırpık kalmış uçlarına dokundum. Gecenin soğuşunu kulaklarımda ve ensemde hissetmek tuhaf bir duyguydu ve yüzümü örten perçemler olmadan kendimi fazla korunmasız hissediyordum. Yerden avuç avuç kar alarak başımdaki acıyı uyuşturmaya çalıştım. Teşkilat askerinin atkısını parmaklıktan çıkararak dikkatlice başıma bağladım.

Elimden yalnızca bu kadar geliyordu. Ayağa kalktım, soğuktan korunabilmek için büzüldüm ve platformdan inmeye hazırlandım. Tam o sırada kıyıda yürüyen bir gölge gördüm. Karanlık olduğu için net göremiyordum fakat bir Lanetli olamazdı çünkü adımları fazla kararlıydı. Bu bir insan olmalıydı fakat insanın duvarın yanlış tarafında, korunmasız şekilde yürümesi için delirmiş olması gerekirdi.

Yabancı, platforma yaklaşırken ben de gölgelerin içine gizlendim. Yaklaşan tek bir kişi olmadığını, küçük bir topluluk olduğunu fark ettim. Hepsinin paltolarının altında rengi atmış, gri tunikleri vardı. Bunlar Ruhanilerdi. Bitkin ve perişan oldukları yüzlerinden anlaşıyordu.

Burada; bu adada, üstelik de duvarın ters tarafında olmalarına anlam veremedim. Hepsinin ellerinde bileylenmiş gibi görünen kürekler vardı ve platformun dibindeki ölümlere odaklanmışlardı. Lanetlilere yaklaşıp birden üzerlerine saldırdılar, ölümleri yere yatırıp başlarını kesmeye başladılar.

İnlemeleri hızla ve vahşice teker teker susturdular. Sıra askere geldiğinde, adam diğerlerinden daha fazla direndi, yardım istemeye çalıştı fakat çok kan kaybetmişti ve fazla karşı koyamayacak kadar bitkindi.

Henüz ölmemiş ve dönüşmemişti. İki Ruhani, sanki dondurucu nehir adamın ölümünü hızlandıracakmış gibi askeri nehre doğru ittiler ve omuzlarını silkerek sahilde ilerlediler. Üçüncü Ruhani yere

çömeldi ve askerin ağzından kanlar akarak suyun içinde debelenmesini ve batıp çıkmasını izledi.

Ben de izliyordum. Adam bana çok zalimce davranmıştı. Beni de kendisiyle birlikte aşağıya çekebilirdi veya daha kötüsü olabilirdi. Yine de onu böyle görmek merhametsizceydi.

Durup izlemek beni de Ruhaniler kadar kötü yapıyordu.

“Durun,” diye seslendim.

Ruhani çömeldiği yerden arkasına dönüp başını kaldırarak bana baktı. Bu yüzün nereden tanıdık geldiğini bulmaya çalışırken kalbim hızla atıyordu. Ve sonra hatırladım: Bu, Amalia’nın yanında, onu Teşkilat’tan korumaya çalışan oğlandı.

“Ne yapıyorsun orada? Neler oluyor?” diye sordum. Diğer askerlerin bizi duymaması için platformun kenarına doğru sürünmüştüm.

Gözleri boş bakıyordu, omuzları çökmüştü. Buz gibi suyun içinde debelenip durmaktan mosmor olmuş askere döndü. “Ölüp dönüşmesini bekliyorum ki işini bitirebileyim,” dedi ruhsuz bir sesle.

Ona bunu neden şimdi yapmadığını, neden beklediğini sormak istedim fakat yaşayanlarla ölüler arasında ve merhamet için öldürmekle cinayet arasında hâlâ bir fark vardı. Birinin bu sınırı geçmek istemeyişini anlayabiliyordum.

“Ne kadar zamandır buradasın?” Kendi dünyama nasıl da dalıp gitmiş, sahilde dolanan bu küçük topluluğu nasıl daha önce fark edememiştim.

Başını kaldırıp yıldızlara baktı. Duvarın ilerisindeki ateşin zayıf ışığı karanlıkta yanaklarının çökük görünmesine neden oluyordu. “Bu sabahtan beri?” Soru sorar gibi konuşmuştu. “Teşkilat gündüz bizi kapalı tuttu. Şehir’deki diğer insanların yanlış düşüncelere kapılarak buraya hücum etmelerini engellemek için dışarıya çıkmamıza yalnızca gece izin vereceklerini söylediler.”

“Fakat buraya nasıl geldin? Nereden geldin?”

“Hiçlik’te bir çatıda mahsur kalmıştık ve bir adam onunla gidersek güvende olacağımızı söyledi. Bizi bir tekneye bindirip karşıya geçirdi.”

Midemde acı bir kramp hissettim. “Adı neydi?”

Düşünürken kaşlarını çattı. “Trapper mıydı? Caesar mı... Onun gibi bir şeydi.”

“Catcher mı?”

Hafifçe gülümsedi. “Evet, o.”

Catcher’ın bu insanları nehirden geçirdiğini, boş umutlarla onları buraya çektiğini, sonra da duvarın dışında bırakıp gittiğini düşününce tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Kıyıdaki Lanetlileri temizlerken Teşkilat askerlerini tehlikeye atmamak için onları kullanıyorlardı.

“İçeri gelmelisin,” dedim. Halat merdivene doğru kayıp elimi oğlana uzattım. “Dışarısı buz gibi. Bir şeyler yemeli ve uyumalısın.”

Elime baktı, gözleri bir umut ve yaşam kıvılcımıyla parıladı fakat sonra başını iki yana salladı. “Beni bulurlar ve duvarın tepesinden atarlar,” dedi. “Sığınak’ta kalıcı bir yer kazanmak için hizmet etmeliyiz. Ölülerin birikmemesi için kıyıyı temizlemeliyiz.”

“Bu çok saçma,” dedim. “Bunu size yapamazlar. Haydi gel, seni bizim eve götürüyüm.” Parmaklarımla gelmesini işaret ettim.

Onu yukarıya çekmem, buradan götürmem, battaniyelerle dolu bir yatağa yatırmam ve karnını doyurmamdan başka hiçbir şey istemediğini biliyordum. Bu yüzden beni geri çevirmesinin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. “Yapamam,” diye fısıldadı. “Diğerlerini terk edemem. Bu haksızlık olur.”

“Teşkilat’a güvenemezsin,” diye üsteledim fakat o kararlı görünüyordu.

Cevabı öğrenmekten korksam da sormak zorundaydım: “Amalia seninle birlikte mi?”

Yüzünde bir anlık bir acı ifadesi belirdi. “O çoktan gitti,” dedi. Daha fazla soru sormama fırsat vermeden askerin kırık buz parçalarının ortasında hareketsizce yattığı sığ sulara doğru yürüdü. Adamın öldüğünü fark etmemiştim bile. Son dakikalarını tamamen yalnız geçirmişti ama daha iyisini hak ettiği de söylenemezdi.

Ölümler dönüşürken bazen korkunç, ürkütücü bir çılgılık atarlardı ki adam da tam olarak bunu yapıyordu. Ruhani çocuğun küreği askerin acı dolu feryadını yarıda kesti ve boynunu bedeninden ayırdı. Bedeni sakın dalgalarla suyun içinde süzülürken, başı kıyıya doğru yuvarlanmıştı.

Askerin çılgılığı hâlâ etrafta yankılanırken uzaktan birinin bağırdığını duydum. Çocuğu son defa benimle gelmeye ikna etmeye çalıştım fakat o kıyıda ilerleyerek diğerlerinin peşine takılınca ben de platformdan inerek eve doğru koşmaya başladım.

Eve vardığımda bütün gece olanlar yüzüme bir tokat gibi çarptı. Uyumam imkânsızdı. Odada bir hücreyi andıran küflü bir hava vardı. Atkıyı kafamdan çıkarmadan çatıya sığındım.

Fırtına dinmişti ama bulutlar yıldızlara tutunmuşçasına hâlâ gökyüzünde asılıydı. Yükselen ay neredeyse dolunaydı ve parlak ışığı etrafımdaki her şeyi ürkütücü bir sessizlikle aydınlatıyordu.

Çenemdeki kaslar, çılgılığımı bastırırcasına gerilmişti. Çatıda gördüğüm ısırılmış kadını düşündüm. Sanki üzerinden yıllar geçmişti. Kadının geride bıraktığı makyaj malzemelerine parmaklarımı batırıldığını ve sessiz çılgılıklarımı somutlaştıran resimleri çizirken nasıl rahatladığımı hatırladım.

Kalem olarak kullanmak üzere sönmüş bir ateşin kalıntılarından uzun parçalar koparırken kömürleşmiş odun dokunuşumla parçalanıyordu. Kendimi bedenimin hareketlerinin verdiği zevk ve

arzudan başka her şeye kapamıştım. Çok ufak bir parçam, yaklaşılabilecek birilerinin sesine kulak kabartmışken geriye kalan her yanımla yaratmanın verdiği rahatlamaya kapılmıştı.

Önce çiziyor, sonra gölgelendirerek boyuyordum. Kol ve omuz kaslarım ağrıyordu fakat ben onları daha da zorluyordum. Parmaklarımın altında şekiller, duvar boyunca uzanan yüzler ve bedenler belirmeye başlamıştı. Boynumdan sırtıma doğru ter akarken zamanı ve nerede olduğumu unutmuştum. Kafa derimdeki acıyı, soğuk havanın açığındaki kulaklarımın arkasına vuruşunu hissetmiyordum.

Sanki o an yalnızca ben, elimdeki odun ve duvar vardı. Zihnimde aniden beliren görüntüler ben ne olduğunu göremeden veya anlamlandıramadan parmaklarım tarafından duvara aktarılıyordu. Sanki ben yoktum da yalnızca elimle bilinçaltım arasındaki iletişim vardı. Çizgiler çizdim ve bileğimi sürterek dağıttım: Bir kadının rüzgârda birbirine karışmış saçlarıydı bunlar. Bir çatlağın etrafına bir çocuğun dudaklarını çizdim; bu da ebedî bir çığlıktı.

Ne çizdiğimi ancak biraz geri çekilince fark edebildim. Duvarın bir ucundan diğerine uzanan bir insan ordusuydu. Parmaklarını yalvarır gibi uzatmış, bana ulaşmaya çalışıyorlardı.

Ay ışığında neredeyse gerçek gibi görünüyorlardı. Çok eskiden yaşamış olan insanların ruhları, dünyamızdan kalanlara duydukları arzuyla parçalanmış tuğlaların arasından çıkıyordu.

Kendimi de çizmiştim. Sol yanağımda yara izlerimin gölgeleri vardı ve saçlarım diken dikendi. Kusursuz ve özgür ruhlu kardeşim, diğer tarafındaki Elias'ın elini tutmuş, yanımda duruyordu. Teşkilat askerleri, tunikli Ruhanilerin arasına karışmıştı. Tanıdığım herkes, hepimiz ölüp gitmiştik.

Yalnızca bir kabuk gibi boş bedenlerimiz kalmıştı.

Bir kişi dışında... Catcher, kalabalığın tam ortasında duruyordu. Eleri iki yanında serbestçe duran tek kişi oydu. Ağzı kapalı halde tam ortada dikiliyordu.

Catcher'ı nasıl çizdiğime bir baktım. Kaşlarının kıvrımlarını, gözlerindeki hafif eğimi, içindeki yalnızlığı ve ümitsizliği yansıtmayı başarmıştım.

Yavaş yavaş duvara doğru yürüdüm. Sivri, siyah uçlu, ince bir odun parçası aldım. Lanetlileri uzak tutma ihtiyacıyla tam üzerlerine titizlikle bir tel örgü karalamaya başladım.

Parmaklarıyla teli tutuyorlardı ve yüzlerini de tele dayamışlardı. Fakat sıra Catcher'a geldiğinde onun üzerine tel örgü çekmeye kıyamadım. Kalemimin ucunu dudaklarıma dayayarak bir süre düşündüm.

Parmak uçlarımla resme yeni ayrıntılar eklemeye başladım. Tebeşire benzeyen siyah kömür pütür pütürdü. Catcher'ın sol tarafında tel örgü uzanıyordu, sağ tarafına ise yeni ayrıntılar ekledim. Lanetliler tellere tutunmak yerine ellerinde çiçekler tutuyorlardı ve balonlar onları gökyüzüne yükseltiyordu. Başlarında parlak renkli şapkalar, yüzlerinde komik makyajları vardı. Bu taraftakileri inlerken değil de gülümserken çizmiştim.

Resimden hafifçe uzaklaştım. Sarfettiğim çaba yüzünden hızla soluk alıp veriyordum. Terim buhar olup yanaklarımdan bulut bulut yükseliyordu ve nefes nefese kalmıştım. Telin arkasında kıvranan Lanetlilerin vahşi arzularına baktım. Diğer tarafta gülünç bir şekilde mutlu olan insanlarla tam bir zıtlık oluşturuyordu. Catcher tam ortada, sanki hem iki tarafa hem de hiçbirine ait değilmiş gibi duruyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve her geçen saniye ona biraz daha tutulduğumu hissederek Catcher'ın resmine baktım. Bunun çok saçma olduğunu biliyordum. Hatta bunun için kendimden nefret

ediyor, göğsümde yanan arzuya mantıklı bir açıklama bulmaya çabalıyordum.

O gitmişti.

Onu kendimden uzaklaştırmıştım.

O kadar fazla uzaklaştırmıştım ki gitmişti.

Tüneldeyken bacaklarımı bedenine doladığımı, Şehir'den kaçarken beni nasıl kucakladığını ve karın ortasında sanki güzelişim gibi beni kollarında çevirdiğini hatırladım.

Hayalimde canlanan her anı acı veriyor, nasıl bir şeyden vazgeçtiğimi bana hatırlatıyordu. Zihnim onu hatırlamamamı söylüyor, çektiğim acıya son vermeme istiyordu fakat bedenim hâlâ Catcher'ı istiyor, onu düşününce yanmaya başlıyordu.

Ertesi sabah gün doğarken kapıya vurmaya başladılar ve birinin açmasını beklemeden kapıyı kırdılar.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Elias.

Elias'm onları durdurmaya çalıştığını duydum fakat başaramadı. Tüm odalara teker teker girdikten sonra benim odamın kapısını açtılar. Ben çoktan giyinmişim ve paltomu üzerime geçiriyordum.

Kardeşim onları itekleyerek odaya girdi ve beni görür görmez şaşkınlıkla, “Annah! Ne oldu? Neler oluyor?” diye bağırdı.

Penceredeki yansımamı çoktan görmüştüm; kulağımın arkasına doğru kabuk bağlamış ince bir çizgi uzanıyordu ve saçlarımın koptuğu kısım kel kalmıştı. Saçlarımın geri kalanı yüzümdeki yaraları örtmeye yetmiyordu ve saçımın kalıntıları yanaklarımda hissetmek istemediğime karar vererek hepsini dün gece kesmiştim.

Askerlerin en önünde Conall duruyordu. Göz göze geldik, bana soğuk bir ifadeyle sırtıttı. “Bunu ödeyeceksin.” Bana vurmak üzere elini kaldırdı ama Elias hemen araya girerek onun kolunu tuttu.

“Neler oluyor?” diye bağırdı, yeniden düzeni sağlamaya çalışarak. Fakat başka askerler de odaya daldılar ve beni yakalayarak koridora doğru sürüklediler. “Bu da ne demek oluyor?”

Onlara karşı koymadığım halde beni sürüklüyor, canım yandığında inleyince sırtıyorlardı. Conall’ın Elias’a ve kardeşime dün öldürdüğüm adamdan bahsettiğini duydum. Elias bağırarak Ox’la konuşacağını ve her şeyi düzelteceğini söyledi.

Conall, “Bunu zaten Ox emretti,” derken bu durumdan haince bir zevk aldığı belli oluyordu.

▼ XXVII ▼

Conall beni dışarıya çıkararak teleferik platformuna doğru sürüklerken inilti ler etrafı sarmıştı. Elime dün geceki Ruhanilerin kullandıklarını andıran, ucu bilenmiş bir kürek tutuşturdu. İçime doğan kötü hisle midem kasıldı fakat yüzümdeki sakin ifadeyi bozmadım.

Ox, Sığınak'ı çevreleyen duvarın diğer tarafındaki korunmasız kıyıya inen halat merdivenin başında duruyordu. Aşağıdaki Lanetliler buz gibi havada dolanıyor, bize doğru uzanıyorlardı. Eklemeleri -hâlâ yerinde olanlar- kırmızı ve yaralı görünüyordu, yüzleri buzdan sıyrılmıştı.

Nehir bir buzlu su karışımına dönüşmüştü; kıyıya yakın kısımlarda buz çatlamıştı ve suyun üzerinde süzülüyordu. Sığ tarafında askerin bedenini görebiliyordum. Derisi çoktan buruşmuş ve şişmişti.

Karanlıklar Şehri'nden kaçmak isteyenlerle tıka basa dolmuş olan birkaç tekne Teşkilat'ın ok menzili dışında seyir halindeydi. Artık yardım dilenmiyor veya karaya çıkmak için yalvarmıyor, yalnızca çaresiz gözlerle bizi izliyorlardı. Lanetlilerin Karanlıklar

Şehri'nden taşarak nehri doldurmasının ve sonunda Sığınak'ı da istila etmesinin ne kadar süreceğini kestirmek imkânsızdı.

Elias platforma doğru koşarken ayak sesleri eski ahşabın üzerinde yankılanıyordu. “Neler oluyor?” diye bağırdı. Yüzü öfkeden mosmor kesilmişti. “Bunu yapamazsınız!”

Ox boş boş bakarak ona doğru döndü ve suyun dibinde yatan, başı kesilmiş askeri işaret etti. “Adamlarımdan birini öldürdü ve bunun sonuçlarına katlanmak zorunda.”

Elias durdu; soluk soluğa kaldığı için nefesi sabah soğukunda yüzünün etrafında buhardan bir bulut oluşturunuyordu. Dudakları morarmıştı. “Ne? Annah kimseyi öldüremez!”

Herkes bana bakıyordu. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu; gerçeği bildikleri gayet açıktı. Gururlu bir şekilde başımı dikleştirdim. “Bana saldırdı,” dedim Ox’a sertçe. “Yalnızca kendimi savunuyordum.”

İtirafım Ox için yeterli olmuştu. Beni merdivene doğru itti fakat ben aniden ona dönerek bağırmaya başladım. “Adamlarını kontrol edemiyorsan bu benim hatam değil. Resmen saçlarımı yoldu... Bunu hak etmişti.”

Ox duraksayınca Elias hemen ileri atıldı ve beni geri çekmeye çalıştı. İki adam arasındaki mücadelenin tam ortasında kalmıştım.

“Ona zarar veremezsin,” dedi Elias. “Catcher ne olacak?”

Altımızdaki Lanetliler uzanıyor, inliyor ve duvarı itiyorlardı. Davul gibi şişmiş birkaç beden daha kıyıya vurdu. Hareketsizce ve sessizce yatıyorlardı. Bir noktada ayağa kalkacak ve yaşayanların peşine düşeceklerdi.

Elias ve Ox tartışırken kaşlarımı çattım. Sonucun ne olacağını biliyordum; Ox merhametli olmadığını daha önce birkaç kez kanıtlamıştı.

"Onu öldürmeyeceğiz," dedi Elias'ı rahatlatmaya çalışırcasına. İçim rahatlamıştı ama burnumdan dalga geçer gibi bir ses çıkardım. "Yalnızca çalıştıracacağız." Elini sallayarak kıyıyı gösterdi. "Zaten gündüzleri kıyıyı temizleyecek birine ihtiyacımız vardı."

İçim korkuyla dolarken tekrar tekrar yutkundum. Fakat kimse-
nin korktuğumu görmesine izin veremezdim.

Elias karşı çıkmaya hazırlanıyordu fakat Ox öne çıkarak iri bedenini Elias'ın cılız bedenine yasladı. "Onun adamıma yaptığının yanında bu hiçbir şey değil," diye hırladı. "Yapabilsem onu kendi ellerimle öldürürdüm. Onun cezalandırılmaması için tartışmak mı istiyorsun? Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Elias'ın itirazları arasında Conall beni halat merdivene doğru sürükledi. Bacaklarına tekme attım fakat beni platformun kenarına doğru itince, aşağıya düşmemek için merdivene tutunmaktan başka çarem kalmadı. Bana uzattığı küreği almak için uzandığımda küreği aşağıdaki veba farelerinin arasına doğru bıraktı.

Lanetlilerin parmaklarını bileğimde hissediyordum. Onlara yaklaştığımdan gözleri dönmüştü. Kendimi savunabileceğim hiçbir silahım yoktu. Halat merdiveni sıkıca kavrarken çılgık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Elias ileri atıldı, Conall'ı kenara iterek platformda diz çöktü ve aşağıya eğilerek elini bana uzattı. Onu uyarmama vakit kalmadan Conall ayağa kalktı ve Elias'ın kaburgalarına bir tekme savurdu. O an yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Elias acı içinde homurdanarak yüzünü buruşturdu ve karnını tutarak yana devrildi. Ayağa kalkabilmek için elini yere sürttü fakat Conall ağırlığını topuğuna vererek onun parmaklarına bastı.

"Emirlere karşı mı geliyorsun?" diye sordu Conall, yüzünü Elias'inkine yaklaştıracak şekilde eğilerek.

“Catcher buna izin vermeyecektir,” dedi Elias.

Ox kakhaha attı, Conall’ı iterek önünü açtı ve Elias’ı sürükleyerek ayağa kaldırdı. Elias tekme yediği karnının acısıyla iki büklüm oldu ve yaralı elini de göğsüne bastırdı.

Ox konuşmaya başladığında sesi son derece sakın ve ciddiye. “Sığınak’ı Catcher değil, ben kontrol ediyorum. Onun geri dönmesini sağlamak için yalnızca birinize ihtiyacımız var; bir daha kuralları çiğnemek istediğinizde bunu hatırlasanız iyi olur.”

Rüzgâr esiyor, kar tanelerini gözlerime dolduruyor ve merdiveni sıkıca tutmaktan uyuşan parmaklarımı kesiyordu. Beni aşağıya çekmeye çalışan Lanetlilerin ölü parmakları bacağımın alt kısmına dokunuyordu. Panikleyerek ayaklarımı savurdum fakat geriye doğru tökezleseler de toparlanıp tekrar bana doğru geliyorlardı.

Elias nefes nefeseydi. Kolunu yan tarafına bastırmıştı ve yüzü acıdan bembeyaz olmuştu. “Bunu yapma Ox,” diye yalvardı.

Elias’ın yüzündeki acıyı görünce nefesim kesildi. Altımda toplanmış Lanetlilere baktım. Sahilden yavaşça bize doğru ilerleyen yalnızca bir avuç kadar Lanetli vardı.

Atlarsam onlardan uzağa düşebilirdim fakat bu aptalca ve tehlikeli bir hareket olurdu. Bileğim burkulur veya bacağım kırılırsa yeterince hızlı kaçamazdım. Ne yapacağıma karar vermek için başımı kollarıma yasladım.

Tepemdeki platformun üzerinde bir hareketlenme hissedince yukarıya baktım ve kardeşimin bir askerin midesine dirsek atarak elindeki yayı aldığını gördüm. Kimsenin tepki vermesini beklemeden dolu bir sadak kaptı ve dizlerinin üzerinde platformun kenarına doğru kayarak tam tepemde durdu.

Bir gözünü kapadı ve ayağıma uzanan en yakın Lanetli’yi nişan aldı. “İyi bir nişancı değilimdir, kıpırdamasan iyi olur,” dedi ve

aldığı nefesi verirken korkudan büzüldüm. Yayın ani tıkırtısı ve bir veba faresinin kafatasına isabet eden okun sesi duyuldu. Lanetli'nin bedeni hareketsiz kalarak yere yığıldı.

Bir kez daha nişan aldığı sırada Ox arkasından kükreyerek yaklaştı. "Demek kardeşine katılmak istiyorsun! Pekâlâ..." diye bağırdı ve kardeşim tam oku fırlatacakken Ox onun sırtına bir tekme savurdu. Ok ileri fırladı ve nehrin donmuş sığ sularına isabet etti.

Kardeşim platformun kenarında tökezledi ve tam düşerken onu yakaladım, tek kolumla kendime doğru çektim ve diğer kolumla da merdiveni sıkıca kavradım. Ayakları aşağıdaki boşluğu tekmelerken altımızdaki Lanetliler çıldırmış gibiydi.

"Hayır!" diye bağırdı Elias bize doğru koşarak. Conall ve başka bir asker onu kollarından yakaladılar. Conall aniden Elias'ın dizinin arkasına bir tekme savurarak onu yere indirdi ve Elias'la yüz yüze geldik.

Gözleri korku ve dehşet içindeydi. "Her şey düzelecek," dedim, sesimin kararlı çıkmasına çabalayarak. "Birbirimize bakarız. Hayatta kalmayı biliyorum."

Kardeşim yanımda bir kolunu halat merdivene dolamış, elindeki yayı en yakındaki veba faresinin kafasına doğrultmuştu. Hiçbir duygu veya tereddüt sergilemeksizin, duraksamadan oku fırlattı ve Lanetli yere çökerek gözlerini yavaş yavaş kapadı.

"Götürün onu buradan," diye homurdandı Ox.

Elias bağılıyor ve karşı koyuyordu. Bu halde onu uzaklaştırmak için dört kişi gerekmişti. Tüm bunlar olurken Ox tepemizde dikkilmiş, teleferik platformunu görmemizi engelliyordu. Kardeşim ona bakmıyordu bile. Onun yerine bir veba faresine daha ok atarak aşağıda bizim için yer açıyordu.

Ox'un bize ceza vermesini bekledim, o ise sadece ellerini kalın paltosunun ceplerine sokmuş, beni hizaya getirmek için ne yapması gerektiğini düşünüyormuşçasına gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Soğuk, ters bir ifadeyle ve hiçbir şey düşünmeyerek ona gülümsedim; *Ne yaparsan yap, hiçbir zaman sana yenilmeyeceğim* dercesine..

Ox gözlerini kısarak başını *sen görürsün* dercesine salladı, sonra teleferiğin başında nöbet tutan birkaç askere döndü. "Güneş batarken yukarıya gelmelerine izin verebilirsiniz," dedi. "Daha önce değil."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat iyiye işaret olmadığı belliydi çünkü askerlerden biri gözlerini kocaman açtı ve endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Kar fırtınası yaklaşıyor. Öğleden sonra buraya ulaşır. Bu gece diğer Süpürücüleri bile sahile çıkarmayacaktık."

Ox omuz silkti. "Belki hava veba farelerini yavaşlatacak kadar soğur." Sonra da kardeşimle beni merdivene asılı halde bırakıp gitti.

Şakaklarına ak düşmüş, yaşlıca bir asker, düşünceli bir ifadeyle bize, çıplak ellerime baktı. Eldivenlerimi bulacak vaktim olmamıştı. Hızlıca arkasına döndü, kimsenin bakmadığını görünce boynundaki kalın atkıyı çıkararak bize doğru atarken, "İyi şanslar," dedi ve dönüp gitti.

Kardeşim askerin bu hareketine sahilde bize doğru uzanan son Lanetli'nin alnına bir ok fırlatarak karşılık verdi. Kendimizi yere bıraktık ve ince buz tabakası ayaklarımızın altında çıtırdadı.

Atkıyı kardeşimin boynuna doladım. "Bunu yapmamalıydın," dedim, küreği elime alıp ağırlığını tartarken.

Boynundaki atkıyı iyice sıktı ve yere saplanmış bir oku çıkarıp aldı. "Genellikle onları öldürmekten hoşlanmam fakat merdivenden inebilmemiz için onları temizlemek zorundaydım."

Kendimi gülümsemeye zorladım çünkü bunu istediğini biliyordum. "Yani, bana yardım etmeye kalkışmamalıydın. Güvenli olan yerde, platformda kalmalıydın."

Omuz silkti fakat dudakları ve oku yaya yerleştirmeye çalışan elleri titriyordu. "Ben senin kardeşinim," dedi. Sesi de titriyor, alçalıp yükseliyordu. "Senden büyüğüm. Ve sana göz kulak olmak benim görevim."

Ona göz kulak olunmaya ihtiyacım olmadığını, kendi kendime yetebildiğimi söylemek istedim. Fakat bu bariz bir yalan olurdu. Araya girmeseydi büyük olasılıkla ya ölecek ya da ısırılacaktım.

Benim için yaptığı fedakârlık inanılmazdı. Bunu fark edince yüzümü görmemesi için başımı çevirdim.

Onu Orman'da tek başına bırakmıştım. Onun da beni terk etmeye hakkı vardı ve o bunu yapmamayı tercih etmişti. Bu belki de ona güvenebileceğimi gösteriyordu. Ona ihtiyacım olduğunda belki de gerçekten benim için orada olacaktı.

Bu düşünce beni dehşete düşürüyordu çünkü birine güvenmeye alışkın değildim.

Ashında bu doğru değildi; eskiden Elias'a güvenirdim fakat beni terk ettiğinde, bir daha kimseye güvenmeyeceğime yemin etmiştim.

Kardeşim elini omzuma koydu ve bana güven vermek istercesine parmak uçlarını köprücük kemiğime hafifçe bastırdı. Sahilin ilerisinde, Lanetliler bize doğru yavaş fakat kararlı adımlarla ilerliyorlardı.

İç geçirip elini çekti ve yerde yatan veba farelerinin üzerlerine çıktı. Başlarına saplanan okları çekebilmek için bir ayağı birinin başında, diğeri de diğerrinin başındaydı. Oklara iyice asılıp çekerken Lanetlilerin kafalarından iğrenç şapırtılar çıktı.

İkimiz de yüzümüzü buruşturduk. Birbirine dolaşmış saçları yüzüne düşünce kardeşim farkında olmadan saçlarını geriye itti.

Kendi yüzüme düşen saçları itmemeyi ve yüzümü kapamak için bir perde olarak kullanmayı öğrenmemin ne kadar uzun zaman aldığını düşündüm.

Elimi boynuma uzatınca saçlarımın yokluğunu hissettim. Rüzgâr nehrin üzerinden eserken ürperdim ve dün gece aldığım atkıyı başıma daha sıkı sardım.

“Sence bu durumdan kurtulabilecek miyiz?” diye sordum. Platformdaki kargaşanın etkisini üzerimden henüz atamamıştım.

Başını bile kaldırmadı ve homurdanarak bir oku daha çıkardıktan sonra yalnızca, “Evet,” dedi. Sesindeki kararlılığı, sarsılmaz yaşama azmini duyabiliyordum. Keşke ondaki bu mutlak inanç bende de olsaydı. Keşke bunu başarmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsa olsaydım. Her gün mücadele edip ertesi sabah daha büyük sorunlara uyanmanın ne demek olduğunu hiç öğrenmeseydim. İçimden uyumak, tüm bunların beni tüketip yok etmesini beklemek, kendimi Lanetlilerin ellerine bırakmak geliyordu.

Bu zaten eninde sonunda olacaktı...

“Ben birini öldürdüm.” Kardeşimin bu itirafı bir tokat misali beni düşüncelerimden koparmıştı.

Ani bir hareketle ona döndüm. Sağdan soldan topladığı okları elinde sıkı sıkı tutarak, buzun kıyıyla buluştuğu noktada duruyordu.

“Ne?” dedim boğulurcasına. Her şeyi söylemesini beklerdim fakat bu beklediğim en son şeydi.

Çömeldi ve okların sivri uçlarını ince buz tabakasına batırarak buzı kırdı. Yüzünü göremediğim için o tarafa giderek yanında diz çöktüm. Buzlu zeminin soğuğu kıyafetlerimin içine işliyor, dizlerimi uyuşturuyordu.

“Vista'dayken... Birini öldürdüm. İsmi Daniel'dı ve ...” Yutkundu. Dudakları titriyordu. “Bana şantaj yapacaktı... Beni kendisiyle bir-

likte olmaya ve onunla evlenmeye zorlayacak ya da başımı belaya sokacaktı ve ben de çok korkmuştum. Beni Duvar'a dayadı, nefes alamıyordum ve ne yapacağımı bilemiyordum ve..." Kelimeler dudaklarından çabucak dökülüyor, hızlı hızlı nefes alıyordu.

İleride Lanetliler inliyor, duvar boyunca yerdeki buzları çığırda-
tarak yürüyor, bize doğru geliyorlardı. Kolumu kardeşimin omzuna
koyarak onu kendime doğru çektim. Yüzünü omzuma yaslayarak
çenemi başına dayadım. Beni öyle sıkıyordu ki güçlkle nefes alı-
yordum. "Hepsi geçti," dedim fakat o başını iki yana salladı. Göz-
yaşlarını tenimde hissedebiliyordum.

"Hayır, geçmedi." Sesi boğuktu ve söyledikleri güçlkle anlaşı-
lıyordu. "Geçmedi. Üstüm başım onun kanına bulanmıştı ve ölüirken
bana bakıyordu. Onu orada öylece bıraktım. Birilerine söyleseydim...
İlk başta beni görmesine izin vermeseydim... Onun ölmek zorunda
kalmaması için yapabileceğim çok fazla şey vardı."

Titreyerek derin bir nefes aldı. "Ben kötü bir insan değilim,
Annah, gerçekten değilim. Bunu yapmak istememiştım. Başka ne
yapabileceğimi bilmiyordum."

Ona sıkıca sarıldım. "Senin kötü bir insan olmadığını biliyorum.
Bunu asla düşünmem."

Burnunu çekerek başını omzumdan kaldırdı. Yanaklarında
yaşlar vardı ve gözleri şişmişti. "Sana mükemmel olmadığını söy-
lemiştim," dedi, ben yüzündeki saçları çekerken.

"Sorun değil," dedim, "hiçbirimiz değiliz." Hafifçe gülümsedi.
Onun kararlılığı bana da bulaşmıştı. Gözyaşlarının yüzünde bıraktığı
izlere, çenesinden ve boynundan nasıl aktıklarına baktım. Yüzü çat-
lamış da parçaları sonradan bir araya getirilmiş gibi görünüyordu.
Benim yara izlerimin de aslında böyle olabileceğini düşündüm:
Kendimi yeniden bir araya getirdiğimin bir kanıtı olabilirler miydi?

▼ XXVIII ▼

Buz gibi bir gündü. Kar fırtınası öğleden sonra başlamıştı. Kör edici rüzgârda soğuktan titrerken nehrin ötesini göremiyorduk. Kardeşim ve ben duvardaki bir girintinin içine sığınarak birbirimize sarıldık, kanımızın donmaması için ellerimizi kıyafetlerimizin içine soktuk.

“Senin burada olmaman gerekirdi,” dedim, neredeyse yüzüncü kez. “Catcher, Elias için geri dönmez. Bunu Conall’a söylemelisin. Eğer ikimiz de burada ölürsek Catcher’ı kaybederler.”

Kardeşim başını iki yana salladı. Askerin atkısı boynuna ve başına sıkıca sarılıydı. “Seni burada bırakmayacağım.” Sert rüzgârdan onu duymak iyice güçleşmişti.

“Burada kalamazsın,” dedim. “İkimiz birden burada donamayız.”

Çenesini oynattı. “*Hiçbirimizin* burada donmayacağını düşünmeyi tercih ederim.” Tek kaşını kaldırdı. Damarlarımızda akan kanın ne kadar inatçı olduğunu iyi biliyordum.

Onu omuzlarından tutup platforma doğru yönlendirdiğimde buz gibi hava çıplak parmak uçlarımı acıttı. “Birazdan buraya di-

ğer Süpürücüler de gelecektir. Bir tanesiyle dün karşılaştım. Onları bulacağım ve iyi olacağım. Söz veriyorum.”

Başını iki yana sallarken ayaklarını da yere sağlam bastı. “İyi olmayacaksın,” diye karşı çıktı.

“Haklısın, iyi olmayacağım. Fakat hayatta kalmayı başaracağım. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum.”

Kolumun altına girerek büzüldü ve yüzüme baktı. “Seni bir kez daha kaybetmek istemiyorum,” dedi titreyen sesiyle.

Onu kendime doğru çektim. Donuk kıyıya vuran Lanetliler inliyordu. Derin bir nefes aldım. “Bazen bırakıp gitmen gerekir. Bazen yapabileceğin en mantıklı şey budur.” Çıplak parmaklarını onun yanağına bastırdım, yanağını elime sürttü.

“Belki öyledir,” dedi. “Yine de bir kar fırtınasının ortasında, Mudolar kıyıya vururken seni yalnız bırakmaya beni ikna edemedin.”

Ona baktım. “Çok inatçısın... Bunu daha önce söyleyen olmuş muydu?”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

Orada yan yana durarak karanlığın siyah, vıcık vıcık nehri örtmesini, bembeyaz karın her tarafı sarmasını izledik. Buz, yarı donmuş suyun içinden çıkmaya çabalarken düşen Lanetlilerin ölü tenlerini kesiyordu. Sığ tarafa geldiklerinde yanlarına gidiyor, küreği boyunlarına saplıyor, tüm gücümle iterek kemiklerini kırıyor ve başlarını bedenlerinden ayırıyordum. Başları hafifçe yuvarlanırken gözlerini fark etmemek zordu.

Acaba onları huzura kavuşturuyor muydum?

Kardeşim yerdeki ölü bedenlerden birine baktı. “Yalnızca birkaç günün kaldığını bilseydin ne yapardın?” diye sordu. Su, yerde yatan Lanetli'nin kollarına ve bacaklarına çarpıyordu.

Birden esen rüzgâr kabanımın içine dolunca önümü sıkıca kapadım. Çatıdaki kadın da aynı soruyu sormuştu. Onun gibi ölmekten ne kadar korkmuştum; tek başıma ve arkamdan yas tutan kimse olmaksızın öleceğimden. Bu durumun ne kadar çabuk değiştiğini düşündüm. “Hayatta kalmanın bir yolunu bulurdum,” dedim dişlerim birbirine çarparken.

Başını yana eğdi. “Tek istediğin bu mu yani? Hayatta kalmak mı?”

Bedenimdeki kan dolaşımını sağlamak için hafifçe zıplarken omuz silktim. “Şu an için iyi bir fikir gibi görünüyor,” dedim çenemle etrafı işaret ederek.

Isınabilmek için ayaklarının üzerinde zıplarken sessiz kaldı.

“Sen? Sen ne yapardın?” Ellerimi paltomun kollarının içine doğru çektim.

Tek kaşını kaldırarak, “Söylemem. Sen kendi hayallerini bana anlatana kadar sana bir şey anlatmayacağım,” dedi ve gülümsedi. “Bu pislikten ikimizin de kurtulması için sana motivasyon olur belki.”

Gülerek ona yaslandım. “Kurtulacağız,” dedim. “Söz veriyorum.”

Fırtına iyice sertleşmiş, ayakta durmayı, Lanetlilerin iniltilerini duymayı ve kıyıya vurup vurmadıklarını görmeyi imkânsız hale getirmişti. Kardeşimle rüzgârın etkisinden korunmak için birbiri-mize sarılarak duvarın içindeki girintide beklemeyi sürdürüyorduk.

Soğuktan nefes nefese kalmıştım. Aldığım her nefes sanki buz gibi içime doluyor, ciğerlerimi acıtıyordu. “Geri dönmeliyiz,” diye bağırdım kardeşime. “Bizi burada böyle bırakamazlar.”

Yüzünü kalın paltosunun içine gömmüş halde başını salladı. Bizi duvara doğru savuran rüzgâra kendimizi bırakarak duvar boyunca ilerlemeye çalıştık. Bu havada hâlâ hareket halinde olabilecek ölülere karşı küreği önümde tutuyordum fakat çok yorgun olan kaslarım titreyerek bedenimde kalan sıcaklık kırıntılarını tutmaya çalışıyordu. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Her şey çok soğuk ve çok zordu.

Sanki içim bomboştu. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyordum. En son uyuduğumdaysa kâbuslara dalmış, saçlarımın bedenimden söküldüğünü tekrar tekrar görmüştüm.

Nehir tarafından bir gölge tökezleyerek bana yaklaşıyordu. Nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini hatırlamam biraz zaman aldı. Küreği savurdum fakat zemin kaygan ve engebeli olduğu için dengemi kaybettim. İki adım attım. Sonra bir tane daha... Tek dizimin üzerine düştüm ve ayağa kalkmak için küreği kullandım.

Gölge yavaşça sallanarak sendeledi. İniltisini güçlükle duyabiliyordum. Karmakarışık olan saçları rüzgârda savrularak yüzünü kapatıyordu ve karanlıkta ağzından başka bir yerini göremiyordum.

Zar zor yürüyor ve hareket edebiliyordu, yine de beni neredeyse yakalayacaktı. Kendimi korumak için ona bir tekme savurdum fakat dengemi kaybedip düştüm. Kürek de elimden kayıp gitmişti.

Lanetli kadın yeniden üzerime gelmeye başladı. Sanki zamanda kısılmış ya da bedeni buzlu suyla doluymuş gibi yavaş hareket ediyordu. Paniklemem gerektiğini biliyordum; zihnim bunun için çabalıyordu fakat bedenim emirlerime karşı geliyordu. Donuk kıyda küreğimi ararken ellerimi karın için daldırıp çıkarıyordum fakat sonunda artık bir şey hissetmediğimi fark ettim.

Kardeşim güçlükle yanıma geldi. Titreyen kollarıyla tutmaya çalıştığı yay sallanıyordu. İlk ok uzaklara giderken ikincisi kadının yalnızca omzuna isabet edebilmişti. Hâlâ ağır fakat kararlı adımlarla bana yaklaşıyordu.

Ellerim birer yumru gibi hareketsizdi. Kendimi hiçbir şekilde savunamazdım. Koşmak dışında... Lanetli kadın bana doğru atılırken bedeni sarsıldı. Geri çekildim.

Sonra birden başı arkaya doğru savruldu ve sol tarafının içine göçtüğünü fark ettim. Kardeşim, elinde benim küreğimle karşımda duruyor, ikinci bir vuruş yapmaya hazırlanıyordu.

Ayağa kalkmak için tüm gücümü kullandım. Bir an sendeledim ve dengemi sağlamak için kolumu duvara yasladım. Dünyam sallanıyor, dönüyor, gözümün önünden kıvılcımlar geçiyor, gözlerim kararıyordu.

“Sen git,” diye bağırdım elinden küreği çekerek. Başını sallamaya başlamıştı ki onu ittim. “Git, yardım getir!” diye bağırdım. Arkasını döndü; platforma doğru güçlkle ilerlerken karanlığın içinde siyah bir gölge gibi görünüyordu.

Arkamdaki Lanetli inledi ve birden bu sesin iyiye işaret olmadığını hatırladım. Bu ses çok kötü bir şeyin habercisiydi. Kıyıda tökezleyerek kadından uzaklaşmaya çalıştım. Defalarca dengemi kaybettim. Nereye gittiğimi, neden gittiğimi unutmuştum.

Hiçbir şey oracıkta kıvrılıp yatmaktan, artık acısını hissetmediğim, donan ellerimi sarıp sarmalayan fırtınadan uzaklaşmaktan daha cazip görünmüyordu.

Sonra iniltiyi bir kez daha duydum ve yeniden hatırladım. İnilti. Ölüm. Bu kötüye işaretti. Önümde ışık görüyordum. Ateş. Kardeşim. Bu da iyiye işaretti.

Beni hayata bağlayacak bir şeyler olmalıydı. Verdiğim bir söz. Hissettiğim bir duygu. Fakat bu düşünce aklıma her geldiğinde donmuş parmaklarımla onu tutamadan uçup gidiyordu.

Ateş görüldüğünden uzaktaydı. Fazla uzaktaydı. Artık enerjim kalmamıştı.

Karın içinde yürümeye çabalarken bedenime bir şey dolanıyordu. Karşı koymaya çalıştım fakat kollarımı hareket ettiremiyordum. Bir halat olabilirdi belki fakat burada, ortalık yerde sallanan bir halatın olması çok mantıksızdı.

Ne olduğunu görebilmek için gözlerimi kısarak baktım fakat düşünmek çok zorlaşmıştı. Tüm ağırlığımı verdim ama düşmedim çünkü ip beni taşıyordu. İşte bu harikaydı. Bacaklarım artık acımıyordu. Burada, ipe dolanmış bir şekilde yatabilirdim. Yalnızca bir dakikalığına. Ne yaptığımı hatırlayana ve yapacak enerjiyi kendimde bulana kadar yalnızca bir dakikalığına uzanabilirdim. Uyumak işe yarayacaktı. Tek ihtiyacım buydu.

Beni rahatsız eden bir ses vardı ve aşağıya baktığımda ayaklarımın sarılmış birini gördüm. Omuzları titriyordu ve sanırım benim bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bir silahım olması gerekirdi. Sanırım bu kadarını hatırlayabiliyordum.

Yerdeki bedenin yakınımında olmasından hoşlanmadığım için ayağımla itekledim. İtekleyince yuvarlandı fakat biraz kafam karışmıştı çünkü yerdeki bendim. Fakat ben yerde değildim, ipler beni ayakta tutuyordu... Hemen sonra kardeşimi hatırladım.

Bir an içimi bir korku kapladı. Kardeşim. Dizlerimin üzerine çökerek onu paltosundan yakaladım. “Abigail!” diye bağırdım. Göz kapakları kıpırdadı. Boğazım ağrıyana kadar bağırdım ve sonunda bana baktı.

“Gabry,” diye mırıldandı ve onu bir kez daha sarstım. Yüzüne doğru yaklaşarak, “Dayan!” diye bağırdım.

“Hayır.” Hiç kıpırdamayınca ona bir tokat attım. Parmaklarım öylesine uyuşmuştu ki attığım tokadı hissetmedim bile. Gözlerini açtı ve kaşlarını çatı.

“Git buradan.” Elimden kurtulmaya çalışıyordu fakat onu çekiştirerek ayağa kaldırdım.

Rüzgâr nehrin üzerinden yüzümüze tokat gibi çarpıyor, her yeri beyaza boyuyordu. Kardeşimi merdivenden yukarıya iterken, vazgeçmek istediği zamanlarda ellerini zorla halatın üzerine yerleştiriyordum.

Platforma çıktığımızda boştu. Uyku; keyifli, saf, sıcacık uyku beni çağırıyordu ve onu takip etmekten başka hiçbir şey istemiyordum.

"Haydi!" Kardeşimi platformdan aşağıya sürüklerken arkamızdan esen rüzgârla birbirimize çarpıyorduk. Bizi durdurmaya çalışan kimse yoktu; her şey sanki uğuldayan rüzgârdan ve buzdan ibaretti.

Ayaklarını sürümeye başladığında dikkatimi toplamak için başımı salladım. Hava buz gibiydi ve canım yanıyordu.

Önümüzdeki yüksek bir binaya doğru yürümeye başladık. *Bir adım daha*, diye bağırdım kendi kendime. Yalnızca bir adım daha atabilirdim.

Kardeşim artık kollarımda hareketsizdi. İkimizi de sıcak tutabilmek için onu sarsıyordum. Sonunda bir kapı görebilmiştim. Hatta tanıdık gelen bir kapıydı ve kulpuna asılarak güçlükle açtım. Kardeşim içerideki karanlığa doğru yuvarlanırken kapıyı kapadım ve yere çöktüm.

Burası daha sıcaktı. Rüzgâr yoktu. Sonunda uyuyabilecektim.

▼ XXIX ▼

Rüyamda birileri çılgılık atıyordu. Çok korkunçtu ve ondan kaçmaya çalışıyordum fakat yankısı peşimi bırakmıyordu. Sonra bir sıcaklık hissettim. Tüm bedenimi harika, nefis bir sıcaklık kaplamıştı ve öylesine parlaktı ki neredeyse canımı acıtıyordu. Gözlerimi açmadım; açmama gerek yoktu. Bu benim rüyamdı ve bana onlarla kalmam, uyumamam için yalvaran kişinin kim olduğunu biliyordum. Fakat neden uyumayacaktım ki?

Burası sıcak ve güvenliydi ve ben dışarıda çok üşümüştüm. Bir daha üşümek istemiyordum.

Catcher dudaklarını göz kapaklarıma, kulağıma ve çeneme bastırdı. Alnını benimkine dayadı ama neden ağladığını anlamıyordum.

Bu benim rüyamdı. Onun da benim gibi mutlu olması gerekirdi. Mutlu, güvende ve sıcak...

Uyan, diye yalvardı. Lütfen uyan.

Birden sıçrayarak uyandım. Bedenimin her tarafı yanıyordu.

“Tamam geçti,” dedi biri. Sesi kulaklarımda yankılandı ve birinin bedenine iyice sokulmuş olduğumu fark ettim. Hissettiğim sıcaklığa bakılırsa, bu Catcher’dı. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyorduk ve benim odamda, benim yatağımda olduğumuzu anlamam biraz zaman aldı.

Catcher dudaklarını hafifçe alnıma bastırdı.

Ona neler olduğunu sormak üzereydim. Geri çekilmek üzereydim ki birden nehrin kıyısını ve kar fırtınasını hatırlayınca dehşete düştüm; bir daha nefes alamayacakmışım gibi hissettim.

“Abigail!” diye haykırdım, dudaklarının nasıl morardığını ve ne kadar fazla titrediğini hatırlayarak.

“Tamam, geçti,” diye fısıldadı Catcher bir kez daha. “O da kendi yatağında, iyileşiyor. Güvende. Artık ikiniz de güvendesiniz.”

Başımı başka tarafa çevirerek yeniden yatağa yattım. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım fakat tek hatırladığım soğuk ve rüzgârdı. “Ne oldu?”

Catcher derin bir nefes aldı. “Elias sizi kurtaramasın diye onu tüm gün bir odada kapalı tutmuşlar. Onu bıraktıklarında hemen kıyıya koşmuş fakat siz orada değilmişsiniz. Öldüğünüzü düşünmüş. Koşarak buraya gelmiş ve ikinizi de aşağıda, kapının girişinde bulmuş.”

Bir şeyler daha söyleyecekti ki kararsız kalarak ağzını kapadı. Bedenimi saran kollarını biraz daha sıkıldığını hissettim. “Şu an en önemlisi senin iyi olman,” dedi fakat ona pek inanamıyordum. Sanki bir daha hiç ısınamayacağımı hissediyordum; o anlar aklıma geldikçe titriyordum. “Ox’la konuştum,” diye ekledi. “Böyle bir şey bir daha olmayacak. Asla. Eğer işbirliği yapmamı istiyorsa, olmayacak.”

Beni platformdan aşağıya iterken ve askerin bana vurmasına izin verirken Ox'un yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. "Bunu umursamayacaktır," dedim içimi çekerek. "Düzeni korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır." İstemeyerek de olsa Catcher'dan hafifçe uzaklaştım. Parmaklarımı açıp kapamayı denedim fakat hareket etmek canımı acıtıyordu. "Buradan gitmenin bir yolunu bulmalıyız," dedim.

Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü. Gökyüzü öyle maviydi ki neredeyse gözlerimi acıtıyordu. Başını salladı. "Biliyorum. Bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Tünelleri araştırıyor, gidebileceğimiz güvenli bir yer arıyorum. Fakat henüz hiçbir şey bulamadım. Ben..." Pencerenin üzerinde parmağını gezdirdi. "Ben, burada olmana sebep olduğum için üzgünüm."

Üzerime dolanmış örtülerden kurtularak yataktan kalktım. Şişen ayaklarımı yere bastığımda acıyla irkildim. Pencereye doğru yürüdüm ve aramızda azıcık bir mesafe kalana kadar Catcher'a yaklaştım. "Bu senin hatan değil." Omuz silkti.

"Bağışık olan benim. Siz de yemsiniz." Sesi acı doluydu. Kendinden ne kadar nefret ettiğini sesinden anlayabiliyordum ve bu hiç adil değildi.

Elimi ensesine bastırdım ve sanki dokunulmaya alışık değilmiş gibi irkildi. "Geri döndüğün için teşekkürler. Dönmeseydin neler olurdu, bilemiyorum."

Dişlerini sıkarken çenesinin bir kasılıp bir gevşediğini gördüm. "Endişelenmiştim. Seni orada öylece bırakıp gitmemeliydim." Biraz duraksadıktan sonra hafifçe ekledi: "Özür dilerim."

O zamanki karşılaşmamızı hatırlayınca yüzüm kızardı. Elini tutarak göğsüme koymuştum ve onu öpmek istediğimde beni itmişti. Yatağa doğru yürüdüm ve aynı kırlınganlığı yeniden hissederek kollarımı bedenime sardım.

Ancak bu Catcher'ı vazgeçirmemişti. Bana doğru bir atım attı ve sonra bir adım daha... Bana dokunmak konusunda fikrini değiştirmiş olabileceğini umut etmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

“O günden sonra...” dedi. Ona dokunamayacağım bir mesafede durdu. O da bana dokunamazdı. “O günden sonra senin için endişelendim. Sana söylediklerimden ve senin bana söylediklerinden sonra.” Başını çevirdi sonra yeniden bana döndü.

Bana güzel olduğumu söylemişti. “Söylediklerini geri mi alıyorsun?” diye sordum, nefesimin kesildiğini hissederek.

Cevap vermesini beklerken kalbim milyonlarca kez çarpmıştı.

“Asla.” Gergin bir tavırla dudaklarını yaladığında bakışlarımın dudaklarına kaymasına engel olamadım. Onlara dokunmanın nasıl bir duygu olabileceğini düşünmeden edemedim.

Duvarın dibinde birbirimize sarılmış dururken kardeşimin söylediklerini hatırladım. Ona ne cevap vereceğimi bilememiştim. “Ölmeden önce yalnızca birkaç günün kaldığını bilsen ne yapardın?” diye sordum Catcher’a.

Elini ensesine götürürken, yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. “Bunun için endişelenmene gerek yok, Annah,” dedi. “Ben sana bakacağım. Sana ve diğerlerine. Güvendesin.”

Bir adım atarak koluna dokundum ve kaslarının elimin altında gerildiğini hissettim. Bedenimi onunkine yaklaştırdım, elini ensesinden indirdim ve parmaklarımı onunkilere kenetledim. Böylece birbirimize biraz daha yaklaşmıştık. Göğsü benimkine hafifçe dokunuyordu. Artık nefesini tenimde hissediyordum. Kalbinin atışını duyabiliyordum.

“Ne yapardın?” diye sordum bir kez daha, yumuşak bir sesle.

Gözlerindeki ifade bir anda ciddileşti ve içinde kaynayan duyguları neredeyse görebiliyordum. “Ben daha önce bu duyguyu yaşadım, biliyorsun.” Gömleğini çekiştirdi, düğmelerini çözdü ve omzunu açtı. Bu arada benden hafifçe uzaklaştığı için aramıza soğuk hava girmişti. Parmaklarımı tuttu ve koluna doğru çekerek yarım ay şeklindeki iki kırmızı izin üzerine götürdü.

Bunlar ısırık izleriydi.

Bana –ikimize de– aslında salgın taşıdığını, bana bulaştırıp bulaştırmayacağını bilmediğini ve bu riski asla almayacağını hatırlatmaya çalışıyordu.

“O günlerde ne yaptın?” diye sordum, onu anlamaya çalışarak.

“Bekledim,” dedi mesafeli bir tavırla. Gözlerinde çözemediğim bir ifade belirip hemen kayboldu.

“Neyi bekledin?”

“Ölmeyi.” Gözlerindeki o ifade yeniden parlıdayıp söndü. “Tek başıma,” diye fısıldadı.

Soracaklarım bitmediği için yeniden ağzımı açtım fakat sözümü kesti. “Ben o anları zaten yaşadım,” dedi. “Esas soru; sen ne yapardın, Annah?”

Bu çünkü sorunun aynısıydı fakat şu an cevabı biliyordum. Yalnızca hayatta kalma çabasından bıkip usanmıştım. Her sabah bir sonraki sabaha çıkmak uğruna savaşmak için uyanmaktan bıkmıştım.

Bu artık benim için yeterli değildi. Çok uzun zamandır tek yaptığım buydu ve dönüp geriye baktığımda o günlerin hepsinin boş olduğunu görüyordum. Daha fazlasını istiyordum. Kendimi dışarıya kapamaktan, birinin bana ilgi duymasından ya da birine ilgi duymaktan korkmaktan daha fazlasını istiyordum.

Catcher’ı istiyordum.

Bana salgını bulaştırma korkusundan da bıkmıştım. Bulaştırırsa ne olacaktı ki? Zaten ölüyordum; her gün ölüme biraz daha yaklaşıyordum. Tıpkı daha önce kardeşime söylediğim gibi: Önemli olan hayatta olduğun sürece yaptıklarıdır.

“Ben yaşardım,” dedim. Sonra bir adım ilerledim, elimi omzundan ensesine doğru kaydırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

O kadar şaşırmıştı ki önce hiç tepki veremedi ve bu kararsızlığını kullanarak öpücüğü biraz daha ileriye götürdüm. Bir an, sadece kısacık bir an o da öpüşmenin büyüüne kapıldı. Hafifçe ürperdi; dudaklarını benimkilere doğru iterken başını hafifçe yana eğdi ve o an bedenimi bir ateş kaplayarak tüm damarlarımı sardı.

Konuşmaya çalışıyordu, ben ise diliyle oluşturmaya çabaladığı sözcükleri engellemeye çalışıyordum. Sonra geriye çekilip benden uzaklaştı. Ona yaklaşarak başını kendime doğru çekmeye çalıştım fakat ellerini omuzlarıma koyarak beni kendinden uzaklaştırdı.

Gözleri kocaman olmuş, dudakları aralanmış ve yüzü kızarmıştı. Hızla soluk alıp veriyordu ve ensesine götürdüğü eli titriyordu. “Tanrım, Annah, aklından neler geçiyor?” Her sözcükle sesi biraz daha sertleşmişti.

“Sana söylemiştim...” Küçük bir daire çizerek dolanmaya başladı. “Tanrım, Annah, sana salgın bulaştırabilirdim. Hatta bulaştırmış olabilirim! Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Başını iki yana salladı, yumruğunu çenesine koydu ve gözlerini kapadı. Ona dikkatlice yaklaştım ve elimi koluna koydum. “Her şey yolunda,” dedim yumuşak bir sesle.

Birden patladı. “Yolunda falan değil! *Bu*,” önce kendini sonra da beni işaret etti, “yanlış!”

Elleriyle yüzümü kavrayarak beni kendisine doğru çekti ve dudaklarımız dokunmak üzereyken durdu. Soluk alıp verişini benimki

gibi hızlı ve öfkeliydi. Hem öfkeli, hem korkmuş hem de paniklemiş bir hali vardı.

“Ölebilirdin,” dedi. “O öpücük seni öldürebilirdi.”

Gülümsedim. “Anlamıyor musun Catcher? Sürü Karanlıklar Şehri’ni yok ederken, Teşkilat ölüm kafesleriyle eğleniyorken, zaten sonunda öleceğim. Bu Sığınak güvenli değil... Hiçbir yer güvenli değil. Sürü olmasa bile bir gün öleceğim. Tıpkı bir gün senin öleceğin gibi...”

“İşte aramızdaki fark da bu, Annah! Ben. Hiçbir. Zaman. Ölmeyeceğim.” Ellerini yüzümden çekti ve benden uzaklaştı. Catcher’ın dokunduğu her noktada sabahın serinliğini hissettim. “Bir gün bana bir şey olacak. Kalbim duracak, yanlış bir kişi tarafından bıçaklanacağım, boğulacağım veya bir köprüden düşeceğim ya da üzerime bir bina çökecek. Ve sonra da dönüşeceğim.”

Döndü ve yüzüme baktı. “Bugün, şimdi odanda ölebilir ve geri dönebilirim.”

“Fakat bunun bir önemi...”

“Bana bunun önemli olmadığını söyleme!” diye bağırdı. Kendi öfkesi karşısında şaşırdı ve kollarını kavuşturarak benden hızla uzaklaştı. Yavaşça ona yaklaştım.

“Bunun önemli olmadığını söyleme,” diye tekrarladı daha sakinçe. “Çünkü bu gerçek değil. Geri döndüğümde eğer yakınımnda bir yerdeysen sana saldıracağımı biliyorsun.” Sesi titriyordu. “Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu farkında değil misin? İçimde zaten bir canavar olduğunu ve zincirlerini kırmak için kalbimin yalnızca bir kere teklemesini beklediğini anlamıyor musun?”

Birden döndü ve beni kollarımdan yakaladı. “Sana bunu yapamam, Annah. Yapamam.”

Geri çekilirken onu durdurdum. “Birkaç günüm olduğunu bilsem ne yapacağımı sordun, ben de gösterdim,” dedim. “İşte böyle yapardım. Endişelenmeyi, korkmayı ve geçmişte yaşamayı bırakırdım. Duygularımı korumaya çalışmayı bırakırdım. Sürünün Şehir’e ne yaptığını ve sonunda nehri geçip buraya geleceklerini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onlar gelmese bile, Ox ve adamları bizi bir şekilde zaten öldürecekler. Zamanımın kısıtlı olduğunu biliyorsun.”

Gözlerini kapadı. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı. “Seni koruyacağım.”

“Sonra ne olacak?” diye sordum. “Yeniden yalnız yaşamak için hayatta mı kalacağım? Senin sürekli kaçıp gitmen için mi? İstediğim bu değil. Ben seni istiyorum. Artık umutsuz vaka olmadığını bilmelisin.”

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını ağzı bir çizgi halini alana kadar birbirine bastırdı. Aramızdaki sessizliği bozmadım. “Benimle ilgili anlamam gereken bir şey var,” dedi. Sesi fazla sakın, duygudan yoksundu.

“Ne?” diye sordum. Kalbim hızlanıyordu.

Elini uzattı ve nazıkçe yanağıma koydu. “Kendini güzel hissedebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Elias’ın parmaklarını yara izlerimde gezdirerek kendimi güzel hissetmemi sağladığı o geceyi düşündüm.

Başka birinin beni güzel bulmasını ne kadar uzun zamandır beklediğimi hatırladım. Çirkinliğimi görmemeleri için insanları nasıl hemen kendimden uzaklaştırdığımı düşündüm. Aşkı kaybettiğimde hissedeceğim acıdan çok korkuyordum.

Catcher’ın çatıda söylediklerinde haklı olduğunu biliyordum. Güzelliğimi dışarıdaki insanların onaylamasını bekliyor, sözlerinin tenimi yırtıp kalbime kadar uzanan izleri iyileştireceğini umuyordum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevapladım ama bir gün öyle hissedebileceğimi umduğumu söylemedim.

"O halde kendimi umutsuz vaka gibi hissetmememi benden nasıl isteyebiliyorsun?" Cevap vermek için ağzımı açtım fakat hiçbir şey söyleyemedim. Çünkü ne diyebileceğimi bilmiyordum. O haklıydı. Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmeden ondan kendini iyileştirmesini nasıl isteyebilirdim ki?

▼ XXX ▼

Elias ve kardeşim dairemizden dışarı çıkmamı istemiyorlardı. **E**Korkularını anlıyordum; Teşkilat'ın başıma dert açmak için yeterince sebebi vardı. Normal şartlarda onları dinleyebilirdim fakat burada oturup bir başkasının adadan kaçış yolunu bulmasını bekleyemezdim.

Gidebileceğimiz başka bir yer olmalıydı çünkü bizi sürekli koruyamayacakken Sığınak'ta kalmamızın bir önemi olmadığını düşünüyordum. Üstelik ben burada kendimi kesinlikle güvende hissetmiyordum.

Kardeşim ve ben bugünlük Elias'ın sözünü dinleyerek yataktan çıkmadık. Bir gece önce donmuş olduğumu hatırlayınca kaslarım geriliyordu. Ellerim ve ayaklarım da acı verecek kadar şişmişlerdi. Başım zonkladığı için yemek yemekte güçlük çekiyordum fakat Elias kardeşimi ve beni iyileştirmeyi kafasına koymuştu.

Hava karardıktan uzun bir süre sonra, uyuduklarından emin olunca, şöminenin önünde kurumuş olan kıyafetlerimi aldım ve kapının yakınlarında Elias'ın palasını buldum ve kemerime taktım.

Bedenim yeniden hareket etmeye alışana ve kaslarımdaki ağrı azalana kadar yüzümü buruşturarak merdivenlerden aşağıya süzıldüm.

Dışarıda gökyüzü açıktı ve yukarıda milyonlarca minik ışık parlıyordu; gökyüzünde bu dünyada var olmuş insan nüfusundan çok daha fazla yıldız vardı.

Küçüklüğümüzde Elias'ın uzayla ne kadar ilgili olduğunu hatırladım. Bir kış gündönümünde ona yıldızların haritasını içeren eski bir kitap verebilmek için bir yıl elimde avcumda ne varsa biriktirip, aylar boyunca tek tek sayfaları satın aldığımı hatırladım. Elias yılın o en uzun gecesini çatıda, gökyüzündeki yıldızları kucağındaki küçük kitapta gördükleriyle karşılaştırarak geçirmişti.

Dışarısı buz gibiydi ve ben evdeki tüm battaniyeleri çatıya çıkarmıştım. Ben uyuklarken o da bana yıldızların hikâyelerini ve hangi takımyıldızından geldiklerini okumuştı. Yıllar boyunca anlattıklarının çoğunu unutmuştum ama her zaman hatırladığım tek bir ayrıntı vardı: Yıldızların ışıklarının dünyaya ne kadar sürede ulaştığı. Gördüğümüz ışıkların aslında artık orada olmadıklarını, bizim yalnızca bir zamanlar orada olan yıldızların hayaletlerini gördüğümüzü anlatmıştı.

Nehrin karşısındaki Karanlıklar Şehri'ne baktım. Birkaç binada hâlâ ışıklar yanıyor, hayatta kalabilmiş bir avuç insan kırk pencerelerin ardındaki ince perdelerin arkasında saklanıyorlardı. Hepsi de kendi takımyıldızlarının içinde ufacık birer yıldızlardı ve salgına yenilerek birer hayalet olmayı bekliyorlardı.

Her şey çok anlamsız görünüyordu. Hayatlar boşa gidiyordu. Geri Dönüş'ten bu yana Karanlıklar Şehri'ni korumak ve elimizde tutabilmek için yüzlerce yılımızı harcamıştık... Tırnaklarımızla kazıyarak yakında yok olacak bir hayat yaratmıştık.

Peki ya dünyanın çoktan teslim olan geri kalanı? Işıkları titreşerek yavaş yavaş yok olan yıldızlar? Gökyüzünde bir yerlerde bir

yıldız sönüyordu ve biz, o yıldızı hiç bilemeyecektik. Bir yerlerde yeni bir yıldız doğuyordu fakat ışığını hiçbir zaman göremeyecektik.

Dünya dönmeye devam ederken, yıldızlar birbirlerinin etrafında yeni yerler bulacaktı ve dünya ölümlerle kaynayacak, bir gün kokusunu alabilecekleri veya ısırmak için peşinden gidecekleri bir tane bile insan kalmadığında hiçliğe dönüşeceklerdi. Her şey –hepimiz– yok olup gidecektik.

Yalnızca hepimiz ölünce sonunda huzura kavuşacaklardı.

Ana binaya girdiğimde, ayak seslerim boş koridorlarda yankılanıyordu ve ilk önce, çıkan her sesle birinin köşeyi döneceğinden, beni göreceğinden ve yine sorun çıkaracağından korktum. Ancak burası dolambaçlı, geniş koridorları olan kocaman bir binaydı ve benim bulunduğum koridorlar az kullanılmış ve tozluordu.

Harita odasına girince birkaç lamba yaktım ve kapıyı arkamdan ayağumla iterek kapadım. Oda tıpkı hatırladığım gibiydi: Duvarlar ilk gördüğümdeki gibi dünyanın soluk renkli haritalarıyla kaplıydı. İğneler yere saçılmış, masaların üzeri kullanılmayan kâğıt ve defter yığınlarıyla dolmuştu.

Bir defterin birkaç sayfasını karıştırdım. Farklı keşif gezilerinden dönen askerlerin tuttuğu notlar, içinde yaşam olduğu belirlenen yerleşim yerlerinin isimleri vardı. Erkek, kadın ve çocuk sayılarının; kaynakların ve savunma silahlarının; Himaye'nin kontrolüne girebilmek için karşılanması gereken kotaların sıralandığı, düzgünce tutulmuş listeler...

Tüm bu bilgiler bir araya getirilmiş, sınıflandırılmış ve bir harita üzerinde renkli bir iğneyle işaretlenmişti. Çoğu şimdiye kadar

yok olmuştu. Acaba bu sayfalarda ismi geçen kaç kişi artık hayatta değildi? Acaba bu mektupları yazanlar, tüm o yerleri gezenler şimdi hayatta mıydı?

Gerçek şuydu ki, herkes bir gün ölecekti. Yatağında huzurlu bir şekilde uyurken; Salgınlı bir arkadaşı, akrabası veya sevgilisi tarafından bir sokakta sıkıştırılıp; bir Teşkilat askeri tarafından vurularak ya da bir kar fırtınasının ortasında bir teknede terk edilip bedeni tüm kaynaklarını tüketene kadar kendi kendini yiyerek... Herkes bir şekilde ölecekti.

Bir gün benim de başıma gelecekti. Bu kaçınılmaz sonla neden bu kadar savaştığımı düşündüm. Bir gün fazla yaşasam ne olacaktı? Ya da iki gün? Parmaklarımı duvarda gezdirerek odanın içinde yavaş yavaş dolaştım.

Başparmağım yeşil bir iğnenin üzerinde durdu. Haritadaki “Vista” yazısını yüksek sesle okudum. Kardeşimin, deniz kenarındaki kasabasıydı. Catcher’ın büyüdüğü ve ısırıldığı, hayatta kalmayı başardığı fakat yitlik bir insana dönüştüğü yerd. Vista’nın hemen batısından yukarıya, sahile doğru çıkan kalın, siyah bir çizgi vardı ve çizginin diğer tarafında hiçbir şey yoktu fakat bu bölgenin Orman’ı gösterdiğini biliyordum.

Doğduğum ve birkaç yıl yaşadığım kasaba da o boşluğun içinde bir yerlerdeydi. Elimi o bölgeye bastırduğumda Orman’ın kapladığı alanın elimden geniş olduğunu gördüm.

“Artık orada değil,” dedi boğuk bir ses arkamdan. “Kasabandan söz ediyorum.”

Sesin Ox’a ait olduğunu anlamak için arkamı dönmem gerekmiyordu. Yüzümü buruşturdum ve kalçama astığım palaya uzandım. Beni durdurmak için bir şey yapmadı, hatta uzun palayı çıkararak ona doğrulttuğumda gözünü bile kırpmadı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum soğuk bir sesle. “Benim nereden geldiğimi sen nereden biliyorsun ki?”

Ox kollarını kavuşturarak kapının yanındaki duvara dayandı. İri bedeni dışında pek de tehditkâr görünmüyordu. Fakat görünüşüne aldanmamam gerektiğini tecrübelerimden biliyordum.

Sanki bir kasabadan, insanlardan, babamdan ve komşularımdan söz etmiyormuş gibi rahatça omuz silkti. “Yok oldu.”

Gözlerimi kocaman açtım. Aramızda tuttuğum pala titriyordu. Sanırım artık bunun bir önemi olmamalıydı. Elias’la birlikte daha önce kasabayı bulmaya çalışmış fakat bulamamıştık. Bundan ümidimizi keseli uzun zaman olmuştu. Fakat içimde her zaman belki bir gün geri dönebileceğimize, geride bıraktığımız herkesin kollarını açarak bizi karşılayacağına dair ufacık da olsa bir ümit saklamıştım.

Ox yüzümdeki çaresizliği, ne kadar rahatsız olduğumu görmüş olmalıydı fakat yerinden kıpırdamıyor, ifadesiz bir suratla yavaş yavaş soluk alıp veriyordu.

“Belki kasabandan geriye bir şeyler kalmıştı; tel örgüler hâlâ sağlamdı ve birkaç binaya düzenli bakım yapılıyor gibiydi. Fakat arkadaşların hepsini mahvetti; Conall ve adamlarını durdurmak için tüm tel örgüleri yerle bir ettiler.” Bir kez daha omuz silkti. O an onu tokatlamak istedim. “Tabii işe yaramadı,” diye ekledi. “Yeniden Vista’ya dönmek zorunda kaldıklarında da bu yaptıklarına pişman oldular.”

Yere çömeldi ve eliyle zemini yoklayarak siyah bir iğne buldu. Ayağa kalkarken dizleri hafifçe çatırdadı. Yanımdan geçerek haritanın önünde durdu ve elindeki iğneyi haritaya taktı.

Gözlerimi tam önümde titreyen palanın ucuna dikmiştim. Onu savurarak Ox’un boynunu kesmek nasıl bir duygu olurdu acaba? Şimdiye kadar, silahımı ne kadar güçlü savurmam gerektiğini,

yok olmuştı. Acaba bu sayfalarda ismi geçen kaç kişi artık hayatta değildi? Acaba bu mektupları yazarlar, tüm o yerleri gezenler şimdi hayatta mıydı?

Gerçek şuydu ki, herkes bir gün ölecekti. Yatağında huzurlu bir şekilde uyurken; Salgınla bir arkadaşı, akrabası veya sevgilisi tarafından bir sokakta sıkıştırılıp; bir Teşkilat askeri tarafından vurularak ya da bir kar fırtınasının ortasında bir teknede terk edilip bedeni tüm kaynaklarını tüketene kadar kendi kendini yiyerek.. Herkes bir şekilde ölecekti.

Bir gün benim de başıma gelecekti. Bu kaçınılmaz sonla neden bu kadar savaştığımı düşündüm. Bir gün fazla yaşasam ne olacaktı? Ya da iki gün? Parmaklarımı duvarda gezdirerek odanın içinde yavaş yavaş dolaştım.

Başparmağım yeşil bir iğnenin üzerinde durdu. Haritadaki “Vista” yazısını yüksek sesle okudum. Kardeşimin, deniz kenarındaki kasabasıydı. Catcher’ın büyüdüğü ve ısırıldığı, hayatta kalmayı başardığı fakat yitlik bir insana dönüştüğü yerd. Vista’nın hemen batısından yukarıya, sahile doğru çıkan kalın, siyah bir çizgi vardı ve çizginin diğer tarafında hiçbir şey yoktu fakat bu bölgenin Orman’ı gösterdiğini biliyordum.

Doğduğum ve birkaç yıl yaşadığım kasaba da o boşluğun içinde bir yerlerdeydi. Elimi o bölgeye bastırduğumda Orman’ın kapladığı alanın elimden geniş olduğunu gördüm.

“Artık orada değil,” dedi boğuk bir ses arkamdan. “Kasabandan söz ediyorum.”

Sesin Ox’a ait olduğunu anlamak için arkamı dönmem gerekiyordu. Yüzümü buruşturdum ve kalçama astığım palaya uzandım. Beni durdurmak için bir şey yapmadı, hatta uzun palayı çıkararak ona doğrulttuğumda gözünü bile kırpmadı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum soğuk bir sesle. “Benim nereden geldiğimi sen nereden biliyorsun ki?”

Ox kollarını kavuşturarak kapının yanındaki duvara dayandı. İri bedeni dışında pek de tehditkâr görünmüyordu. Fakat görünüşüne aldanmamam gerektiğini tecrübelerimden biliyordum.

Sanki bir kasabadan, insanlardan, babamdan ve komşularımdan söz etmiyormuş gibi rahatça omuz silkti. “Yok oldu.”

Gözlerimi kocaman açtım. Aramızda tuttuğum pala titriyordu. Sanırım artık bunun bir önemi olmamalıydı. Elias’la birlikte daha önce kasabayı bulmaya çalışmış fakat bulamamıştık. Bundan ümidimizi keseli uzun zaman olmuştu. Fakat içimde her zaman belki bir gün geri dönebileceğimize, geride bıraktığımız herkesin kollarını açarak bizi karşılayacağına dair ufacık da olsa bir ümit saklamıştım.

Ox yüzümdeki çaresizliği, ne kadar rahatsız olduğumu görmüş olmalıydı fakat yerinden kıpırdamıyor, ifadesiz bir suratla yavaş yavaş soluk alıp veriyordu.

“Belki kasabandan geriye bir şeyler kalmıştı; tel örgüler hâlâ sağlamdı ve birkaç binaya düzenli bakım yapılıyor gibiydi. Fakat arkadaşların hepsini mahvetti; Conall ve adamlarını durdurmak için tüm tel örgüleri yerle bir ettiler.” Bir kez daha omuz silkti. O an onu tokatlamak istedim. “Tabii işe yaramadı,” diye ekledi. “Yeniden Vista’ya dönmek zorunda kaldıklarında da bu yaptıklarına pişman oldular.”

Yere çömeldi ve eliyle zemini yoklayarak siyah bir iğne buldu. Ayağa kalkarken dizleri hafifçe çatırdadı. Yanımdan geçerek haritanın önünde durdu ve elindeki iğneyi haritaya taktı.

Gözlerimi tam önümde titreyen palanın ucuna dikmişim. Onu savurarak Ox’un boynunu kesmek nasıl bir duygu olurdu acaba? Şimdiye kadar, silahımı ne kadar güçlü savurmam gerektiğini,

kasları, kıkırdağı ve kemiği nasıl keseceğimi öğrenecek kadar çok Lanetli öldürmüştüm.

Bir yanımda içinde herhangi bir duygu barındırıp barındırmadığını görmek için bu adama seve seve acı çektirebilir ve çığlıklar attırabilirdi. Ancak bu kesinlikle bir cinayet olurdu ve o ince çizgiyi geçmek, onun gibi bir canavara dönüşmek istediğimden pek emin değildim.

Düşüncelerimi okumuşçasına sırtıttı fakat palamın menzilinden dışarı çıkmadı. Orada öylece dururken parmakları hâlâ kasabamın yerini gösteren siyah iğnenin üzerindeydi.

“Biliyor musun,” yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi, “Catcher tek Bağışık değil. Evet, nadir bulunuyorlar fakat Catcher tek değil. Dışarıda onları arayan adamlarımız var; Ruhanilerin aralarına sızan Elias gibi adamlarımız var. Ruhaniler, Bağışıklar hakkında bizden fazlasını biliyorlar; onlara tanrı gibi tapıyor, koruyor ve topluyorlar. Ruhanileri buraya getiriyoruz ve sonunda mutlaka içlerinden onları bırakmamız için yalvaran bir Bağışık çıkıyor. Tüm Ruhanilerin hayatlarını bağışlamamız, onları serbest bırakmamız karşılığında Bağışık burada kalarak bize erzak getiriyor. Bu daha önce de olmuştu.”

Palayı biraz daha sıkı tuttum fakat gözlerini üzerimden ayırmadı.

“Yeni bir Bağışık bulduğumuz an siz de artık o kadar değerli olmayacaksınız. Catcher’ın değeri düşecek ve sizin hayatınız bizim insafımıza kalacak.” Başını yana doğru eğdi. Küçük odada terinin kokusunu alabiliyordum. “Ve ne kadar merhametli olabileceğimi sen zaten biliyor...”

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden boğazını nişan alarak bıçağı savurdum ve tam bıçak tenini kesecekken durarak bıçağı boynuna dayadım. “Benim merhametime ne dersin?” diye sordum, sıkıttığım dişlerimin arasından.

Bir tepki vermesini ya da yüzünde bir korku ifadesi belirmesini istemiştim fakat o sadece güldü. “Sen ve ben bu açıdan birbirimize çok benziyoruz,” dedi. “İçinde yanan bu ateşe hayranım. Eğer Catcher’a bir ders vermemiz gerekirse, ilk zarar görenin sen olacağını bilmek beni üzerdi.”

İki parmağıyla palayı bıçağından tutarak itti. Ben karşı koyunca bıçak elini kesti ve parmaklarındaki ince kesikler kanamaya başladı. O acıyı çok iyi biliyordum. Boş midemin kalkmasına neden oldu fakat Ox gözünü bile kırpmadı. Hatta gülümsedi ve onu anladığımdan emin olmak için bir süre bekledikten sonra elini çekti.

“Birkaç sene önce başka bir Bağışığımız vardı,” dedi. “Onu annesi sayesinde kontrol ediyorduk... Annesine çok düşküncü ve her zaman istediğimiz erzakları alıp geri gelirdi.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ellerim terlediği için palayı tutmakta zorlanıyordum. Duraksadı ve beni sormaya zorladı: “Sonra ne oldu?”

Tahmin ettiğim gibi, bu soruyu sormam onu gülümsetti. “Kadına her ne kadar olabildiğince iyi davrandığımıza gönülden inansam da çocuk Bağışık olduğu için annesine tutsak hayatı yaşattığını düşünerek kendini kötü hissetti.

“Sonra bir gün yedi katlı bir binadan aşağıya atladı.” Yavaşça elini kaldırdı, başparmağıyla elindeki ince kesikleri ovalayarak kanı tüm eline sıvadı. Devam etmeden önce bir an duraksadı.

“Sanırım Bağışık olmasına rağmen hâlâ salgın taşıdığı gerçeğini unutmuştu. Bu nedenle de dönüştü. Çok iyi yürüyemiyordu fakat hâlâ insanlara salgın bulaştırabiliyordu.”

Ox kanlı elini haritaya silerek Orman’ı kırmızıya boyarken sessizdi. Elimi indirdim ve palanın sırt kısmını dizime dayadım.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, sanki odada yeterince oksijen yoktu. “Ona ne yaptınız?” Sesim çatlamıştı.

Ox gözlerini hafifçe kısararak bana baktı. “Onu bir kafese koyduk ve yanına da biricik yaşlı annesini koyduk.”

Söyledikleri midemi kaldırmıştı fakat sadece dişlerimi sıktım; beklediği tepkiyi vererek onu tatmin etmek istemiyordum. O yine de gülümsedi ve beni kanlı haritalara bakarak ne yapacağıma karar vermek üzere tek başıma bırakıp gitti.

▼ XXXI ▼

E rtesi gün uyandığımda pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde, eski püskü bir kumaşa sarılmış bir paket duruyordu. İçeri kimin girmiş olabileceğini düşünerek odaya şöyle bir göz gezdirdim. Hava buz gibiydi, yorganı omuzlarıma alarak yataktan çıktım, paketi aldım ve kucağıma koyarak açmaya başladım.

İçinde daha önce hiç giyilmemiş gibi duran, kalın, yün bir palto vardı. Kenarlarına karmaşık bir desen işlenmişti. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Paketin içinde bir şey daha vardı; parlak renkli, yün bir atkı ve onunla aynı renkteki bereyi çıkardım. İkisi de öyle kalın ve yumuşaktı ki kendimi tutamayarak onları yüzüme sürdüm ve yumuşak yünün yanaklarımı okşadığını hissettim.

Bu harika bir armağandı. Başımı kaldırdığımda kardeşimin kapıyı açtığını gördüm. Beni elimde yeni kıyafetlerimi tutarken yakalamıştı.

“Bunları sen mi getirdin?” diye sordum, bunları ne ara yapmış olabileceğini düşünerek. Örgü ördüğünü hiç görmemiştim ve bu harika malzemeleri nereden bulmuş olabileceğini bilmiyordum.

Parlayan gözleriyle gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Onlar Catcher bıraktı. Gece uğradı. Karanlıklar Şehri’nde yiyecek götürüp hayatını kurtardığı bir kadının, bu iyiliğinin karşılığını ödemek için Catcher’a yalvarmış. O da senin bir... şey isteyebileceğini düşünmüş.” Elini kırpık kırpık saçlarıma doğru salladı.

Bereyi taktım, kulaklarıma kadar indirdim ve yumuşak sıcaklığının tadını çıkardım.

“Bana da bir şey getirmiş.” Elindeki kalın kitabı gösterdi. Kitabı elinden aldım ve parmaklarımı bir zamanlar kapağı koruyan çatlak plastiğin üzerinde gezdirdim. Çok da anlamlı olmayan, bina ve çeşitli yapıların grafikleriyle dolu sayfaları hızla karıştırdım.

“Mimari,” dedi heyecanını saklayamayarak. “Bir şeyler inşa etmekle ilgili.” Kitabı benden aldı ve yatağın üzerine oturarak ayaklarını altına kıvrırdı. “Her zaman bir şeyler inşa etmek istemişimdir, bunu unutmamış.”

Atkayı kollarıma sardım ve sanki Catcher’ın kokusunu alabileceğim gibi ucunu burnuma götürdüm. “İşte o böyle düşüncelidir.” Bunları nasıl bulmuş olabilirdi? Kimbilir ne kadar çok aramıştı. Acaba neden beni uyandırmamıştı? Neden bana bir şey söylememişti? Ben gece her şeyden habersiz uyurken onu gizlice odama girerken düşündüm.

Tam buradaydı; yatağımın ayakucunda durmuş olabilirdi ve hiçbir şey söylememişti. Benden çekindiği açıktı. Paltoyu giydim ve beni düşüncelerimden çekip alabilecekmiş gibi yumuşaklığının içine gömüldüm.

Kardeşim, omzuma dokunarak, “Pekâlâ, ne bekliyorsun?” dedi. “Giyindikten sonra benimle çatıda buluş! Üzerindekilerin ne kadar sıcak tuttuğunu görmüş oluruz.”

Bazı bodrum katlarında gözümüzden kaçan bir şey, tünellere girmek için bir yol olabileceği umuduyla adanın bu tarafındaki binaları bir kez daha aramayı planlıyordum.

Yataktan kalkarak pencereye doğru yürüdüm. Kardeşim, huzursuzluğumu hissederek yanıma geldi. Nehrin karşı tarafında Hiçlik hâlâ için için yanıyor, Karanlıklar Şehri gri ve hareketsiz görünüyordu. Ölümler hâlâ sokakları dolduruyor, limanlardan suya düşüyor ve sonunda Sığınak'ın kıyısına vuruyorlardı.

"Sence Ruhanileri nerede tutuyorlardır?" diye sordum, duvara doğru bakarken. Dün gece kaç Süpürücü'nün duvarın diğer tarafında, hiçbir karşılık almaksızın bizi koruduğunu merak ettim.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı kardeşim. "Ana binanın bodrum katında çok fazla oda vardı," dedi. "Beni de orada tutmuşlardı." Biz buraya gelmeden önce burada tutsak olduğu zamandan hiç söz etmemişti. Şimdi bile o anları anımsayınca ifadesi değişmişti.

"Orada başkaları da vardı. Olduğunu biliyordum fakat..."

"Fakat ne?" diye üsteledim.

"Bazen onları aldıkları ve hiç geri getirmedikleri oluyordu," diye cümlesini tamamladı. Zihninde beliren anılarla ürperirken kollarını kavuşturdu. "O insanlara ne yaptıklarını hiç sormadım. Bilmek istemedim."

Buradaki ilk gecemde gördüğüm ölüm kafesini, Lanetlilerin önüne attıkları korkmuş adamı düşündüm. "Onları buraya Catcher getiriyor," diye itiraf ettim.

Yüzünü buruşturdu. "Tahmin etmiştim."

Fazla üzerinde durmamıştı ve bu da canımı sıktı. "Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Büyük olasılıkla öleceklerini bile bile o insanları nasıl buraya getirebiliyor?" Pencerenin önünden çekildim, yatağa gittim ve yastığımın üzerinde katlı duran atkıya baktım.

Catcher nasıl aynı anda hem değer verdiğim düşünceli adam hem de insanlara boş umutlar dağıtan biri olabiliyordu?

“Yapmak zorunda olduğu şeyi yapıyor.” Neredeyse bu durumu kabullenmiş gibiydi.

“Evet, ama *onların* hayatları ne olacak? Duvarın bu tarafına biz geçebiliyoruz da onlar neden geçemiyor?”

Omuz silkti. “Sanırım biz şanslıyız.”

Hayatım boyunca hiçbir konuda şanslı olmamıştım fakat işte buradaydım; içerideydim ve karnım toktu. Ruhaniler ise dışarda, soğukta beni korumak için çalışıyorlardı. “Bu adil değil,” dedim elimden bir şeyler gelmesini dileyerek.

Kardeşim yanıma geldi, beni omuzlarımdan tutarak kendine doğru çevirdi. “Evet, hem de hiç adil değil. Bu adadan çıkmanın bir yolunu bulacağız ve giderken onları da yanımıza alacağız.” Başını eğerek gözlerime baktı ve ben de başımı salladım.

“Şimdi,” dedi daha yumuşak bir sesle. “Catcher, Geri Dönüş’ten önce Karanlıklar Şehri’ni anlatan bir kitap bıraktı. Kitaptaki ve Şehir’deki belirli noktaları eşleştirip oralarda kaçabileceğimiz bir yol veya daha güvenli bir yer bulabilecek miyiz, bir bakmak istiyorum.”

“İyi fikir,” dedim. “Seninle yukarıda buluşuruz.”

Gülümsedi ve odadan çıktı.

Çatıya çıkmam biraz zaman aldı ve kardeşimin çatıyı çevreleyen alçak duvarın yanında, tam kenarda durduğunu gördüm. İleriye doğru uzattığı elinde bir fotoğraf vardı ve bir fotoğrafa, bir de nehrin ilerisinde uzanan Karanlıklar Şehri’ne bakıyordu. Ayaklarının dibinde yere serili bir çarşafın üzerine yaydığı kitapların sayfaları sabah esintisiyle uçuşuyordu.

“O nedir?” diye sordum, yeni paltomun önünü iyice kapatıp boynumdaki yumuşak atkıyı yeniden bağlayarak. Güneşin, buzun ve karın üzerinden yansıyarak gözleri aldığı türden, aydınlık bir sabahı.

Bana doğru döndüğünde yanakları kızarmıştı. Elindeki ufak fotoğrafı bana uzatırken hafif bir esinti saçlarını yüzüne savurdu.

Elinde, Şehir’in sarı renkle çerçevelenmiş bir fotoğrafı vardı. İnanılmayacak kadar devasa, çelik binalar parıldayarak gökyüzüne uzanıyordu. Üst kısmında, kalın, sarı harflerle New York yazıyordu.

Bu fotoğraf içimde bazı anıları uyandırmıştı. Sanki bu anı daha önce yaşamıştım. Sanki aynı anda iki ayrı yerde ve zamandaydım. “Bu...” Ben sözcükleri bulmaya çalışırken kardeşim cümlemi benim yerime tamamladı.

“Bu babamıza aitti,” dedi. “Kasabadaki evimizde... Hatırlamıyor musun?” Çok ümitli görünüyordu fakat o evi gözümde canlandırmaya çalıştığımda aklıma sadece yıkık dökük kasabamız geliyordu ve insanların seslerini sadece boğuk bir gürültü olarak hatırlayabiliyordum. Başımı iki yana salladım.

“Ben de hatırlamıyordum,” dedi. “Geri dönene kadar. Hâlâ duvardaydı. Annem –beni büyüten Mary– bana onun kendisine ait olduğunu söyledi. Çok uzun zaman önce okyanusu aramaya çıktığında bulmuş. Bu fotoğraf, dışarıda başka bir dünya olduğunun ilk gerçek kanıtıymış ve Mary onu umudunu kaybetmemesi, yoluna devam etmesi için babamıza vermiş.”

Hatırlamayı çok istediğim için gözlerimi kapadım. Ancak sadece küçükken o derme çatma müzede gördüğüm, şimdi kararmış olan parlak bir dünyanın benzer fotoğraflarını hatırlayabiliyordum.

“Her neyse,” dedi kardeşim, sesinde zoraki bir canlılıkla. “Önemli yerleri eşleştirmeye çalışıyorum.” Beni de yanma çekti. “Şunu görüyor musun?” Fotoğraftaki en yüksek binalardan birini işaret etti. “Bence bu bina, şu karşıdaki bina.” Karanlıklar Şehri’nin ortasında,

biz doğmadan yıllar önce yıkılmış olan bir binayı işaret etti. Beton yığınının içinden uçları kıvrılmış metal çubuklar yükseliyordu ve pas her şeyi kuru kan rengine boyamıştı.

“Ve bu da,” dedi, fotoğraftaki başka bir alçak bina topluluğunu işaret ederek, “işte oradaki.” Elini ada boyunca havada gezdirdi. “Ortada, şu yeşil çatılı binanın, şu eski cam binalı sıraya uyduğunu görebilirsin.”

Çömelerek yerdeki kitaplardan birini aldı. “O binaları bu kitapta bulabilir ve eskiden nasıl yerler olduklarına bakabilirsin. Bazılarının çok çılgın hikâyeleri var; gizli barlar, yine gizli yer altı tünel girişleri falan. Mesela şu yeşil...”

Fotoğrafı ondan alarak Şehir’in eski halini anlayabilmek için sağa sola çevirirken kaşlarını çatıldığını görünce sustu. “Bundan emin değilim,” dedim. “Bence bunlar aynı değil.” Fotoğrafı inceledim. “Ya buna ne dersin?” diye sordum, bıçak gibi sivri uçlu, ince binayı işaret ederek. “Hiç böyle bir bina görmedim.”

Başını kaldırıp baktı ve omuz silkti. “Belki bu fotoğraf Geri Dönüş’ten de eskidir,” dedi. “Fakat nehrin şu taraftaki kıyısı resimle aynı. Her şey tam oturuyor. Sen de bu fotoğrafa bakarken Şehir’e bakıyormuş gibi hissetmiyor musun?”

Kendimi tutamayarak kahkaha attım. “Buna mı?” diye sordum, fotoğrafı geri vermeden önce burnunun ucunda sallayarak. “Bence aralarında aynı olan hiçbir şey yok. Biri yeni, parlak ve ışık saçıyor. Diğeri ise eski, ölü ve unutulmuş.”

Kaşlarını çatı. “Unutulmamış,” dedi.

Sesinin ne kadar ciddi olduğunu duyunca nefesim kesildi. “Hayır, unutulmamış,” dedim, kendi sözlerime inanmasam da. Biz çok hızlı unutuyorduk. Bu bir bakıma bir lütuftu; böylece acılan da unutuyorduk.

Gözleri parıldayarak başını iki yana salladı. “Aslında bu kadar uzun süre dayanmaması gerekiyordu...”

“Bizden mi bahsediyorsun?” diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

“Hayır, bu şehirden. Catcher’ın bana getirdiği kitaplardan birinde, tüm sistemler çökerse neler olacağından bahsediyor. Kitapta şehrin birkaç ay içinde yok olup gideceğini düşünmüşler. Belki birkaç belki de on veya en fazla yirmi yıl dayanabileceğini sanmışlar. Kimse bu kadar uzun süre ayakta kalacağını tahmin etmemiş.” Şehir’in kalıntılarına bakıyordu. Çelik, cam ve beton hâlâ dayanmaya çalışıyordu.

“Onlarca yıl geçti,” diye fısıldadı. “Bir yüzyıldan fazla zaman geçti. Ve şehir hâlâ ayakta.” Kalktı ve bana döndü. “Görmüyor musun? Anlamıyor musun? Eğer kimsenin umut bağlamadığı bu şehir bunu başardıysa, biz de başarabiliriz. Şuna bak,” dedi, elimi tutup fotoğrafa bastırarak.

“Uzun zamandır bu fotoğrafta olmayan şeylere bakıyoruz. Yıkık dökük kalıntılara. Fakat ya hâlâ burada olan şeylere ne demeli? Bu kadar zaman boyunca ayakta ve hayatta kalmış olanlardan söz ediyorum.”

Binaların insanlar kadar kırılgan olmadığını söylemek istiyordum. Onlar salgına yakalanmaz, yemeğe, nefes almaya, uyumaya ve sevmeye ihtiyaç duymazlardı.

“Biz gittikten sonra bu şehir hâlâ burada olacak ve belki...” Derin bir nefes aldı. “Bilirsin işte, bizim yapamadığımız bir şey inşa edebilirler.” Öyle hevesli görünüyordu ki nefesim kesildi. Bu zamana kadar kardeşimi benim tam zıttım olarak düşünmüştüm. Fakat onu böyle görünce onun da bir savaşçı olduğunu anladım.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Uzunca bir süre bana, sonra arkamdaki merdivenlere baktı. Bakışları derinleştirdi ve odaklandı, dudakları hafifçe aralandı. Dikkatini neyin çektiğini merak ederek arkama dönerken elim de kalçama takılı palaya doğru gitti.

“Ne oldu?” diye sordum, kaslarım saldırmak veya savunma yapmak için gerilirken. Bir adım atarak yanımdan geçerken onu omzundan yakaladım ve ne olduğunu anlamadığım için onu durdurdum.

“Bu inanılmaz,” dedi, yürürken yerdeki karı ayağıyla savurarak merdivene doğru gitti. Parmaklarını kömürle boyalı tuğlaların üzerine dikkatlice bastırdı.

Resmin bir kısmı rüzgârdan silinmişti fakat kötü havadan korunmuş büyük kısmı duruyordu.

“Kim yaptı bunu?” diye sordu fısıltıyı andıran bir sesle.

İltifat almaya alışkın olmadığım için yanaklarımın yandığını hissederek ayaklarıma baktım. Fakat o cevabı biliyordu; benim ezilip büzüldüğümü görünce hemen anlamıştı.

“Hiç bilmiyordum,” dedi, büyülenmiş bir şekilde çizgileri takip ederken.

Omuz silktim. “Önemli bir şey değil. Gerçekten.”

Bana döndü. “Hayır, bu çok güzel, Annah, hem de çok. Ben böyle bir şeyi kesinlikle yapamazdım.”

Biraz daha kızardım. “Ben...” Yeniden omuz silktim. Salgın kadının çatıdan atladığı, onun pudralarını ve makyaj malzemelerini bulduğum, içimde bir çığ gibi büyüyen duyguları renkler ve çizimle sakinleştirdiğim geceyi anlatmanın bir yolunu aradım.

“Sanırım ben de böyle bir şey yapabileceğimi hiç tahmin etmezdim,” dedim sessizliği doldurmak için. “Daha önce denemeye zamanım olmamıştı.”

Elini duvara dayadı. "Bu çok güzel," dedi bana bakarak.

Yere bakmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Onun yerine gülümsedim ve iltifatı için teşekkür ettim.

▼ XXXII ▼

O gece örtüleri başımın üzerine çekerek karanlığı uzaklaştırmaya çalıştım. Altımdaki şiltenin kıpırdadığını ve birinin battaniyelerin altında süzüldüğünü hayal meyal fark ettiğimde kâbuslarla boğuşuyordum.

Aniden gözümün önüne platformdaki asker geldi ve tam saldırmaya geçecektim ki sırtımda Catcher'ın sıcaklığını hissettim. Kollarını belime sardı ve yüzünü boynuma bastırdı.

Bir şey söylememe, adını bile söylememe fırsat vermeden dudakları tenimin üzerinde hareket etmeye başladı. "Yapamıyorum, Annah... Yapamıyorum," diye fısıldadı. Nefesi ensemdaki tüyleri okşuyordu.

İçimi saran korkunun sesime yansımaması için uğraşarak, "Catcher, neler oluyor?" diye sordum ve yüzünü görmek için arkamı dönmek istedim fakat kollarını bedenime sararak bana engel oldu. Bedeni çok sıcaktı ve bunun doğal sıcaklığı mı yoksa başka bir şeyden kaynaklı bir ateş mi olduğunu bilemiyordum.

Parmaklarını benimkilere doladı ve elimi öyle bir sıktı ki sanki bırakırsa kaybolacaktı. "Onları kurtaramıyorum," dedi sonunda.

“Catcher...” diyecek oldum fakat bedeni titremeye başlamıştı.

“Denedim... Bildiğim her yolu denedim. Fakat sürekli ölüyorlar. Karanlıklar Şehri’ndeki insanlar ölüyor ve bu benim hatam. Bazılarını buraya getirebilir ve onlara bir şans verebilirim fakat bu bile...” Sesi çatlıyordu.

“Şişş, tamam, sakın ol,” dedim ve elini dudaklarıma götürerek ateş gibi yanan parmaklarını öptüm. Bileği fazla inceydi ve fazla kırılgan görünüyordu.

“Sakin olamam. Onları kurtarabilecek tek kişi benim. Onlara erzak; yiyecek, battaniye ve odun taşıyabilecek tek kişi benim fakat yapamıyorum. Baş edemiyorum. Denedim... Denedim ve...”

Derin bir nefes aldı. “Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Şehir ölüp gidecek ve hepsi benim suçum.”

“Ah, Catcher.” Elini biraz daha sıktım. Kalbim onun için acıyordu. “Herkesi kurtaramazsın. Sen yalnızca bir kişisin.”

“Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlayamazsın,” dedi. “Bende yiyecek olduğunu gördüklerinde, tüm o yiyecekleri buraya getirmek için teleferiğe taşıdığımda gözlerindeki çaresizlikle bana nasıl seslendiklerini bilemezsin. Onların ölmelerini seyretmenin ve belki biraz daha çabalasaydım, biraz daha iyi olsaydım her şeyin farklı gelişeceğini bilmenin...”

Her ne söyleyecekse vazgeçti. Kendini iyi hissetmesi için ne söylemem gerektiğini, bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. “Düzgün beslenmiyorsun,” dedim fakat cevap vermedi. Yalnızca yüzünü enseme biraz daha bastırdı ve sıcak gözyaşlarını tenimde hissettim.

“Bir kız vardı,” dedi sonunda. “Bu sabah yangın çıkışında bir kız vardı ve bana seslendi. Durmam için bana yalvarırken bacakla-

rına yapışmış cılız, küçük erkek çocuğunu gördüm.” O anı zihninde yeniden yaşıyormuş gibi duraksadı.

Derin bir nefes aldı ve devam etti: “Yiyecekleri kalmadığını söyledi. Benimle ilgili bazı şeyler duymuş. Sürüyü geçtiğimi ve erzak getirebildiğimi biliyormuş. Bana yalvardı...” Sesi giderek kısıldı ve sonra da kesildi. “Bana yalvardı,” dedi bir kez daha.

Bedeni sarsılırken nefes almakta güçlük çekiyordu. Avcunu, bileğini, onu rahatlatılabilmek için açtıktaki her yerini öptüm. “Fakat hiçbir şeyim yoktu. Ona yiyecek arayabilirdim fakat seni adadan çıkarmanın bir yolunu bulmak istiyordum.

“Gerekenden daha uzun süre dışarıda kaldım ve sonunda geri döndüğümde...” Benden ayrılarak doğruldu ve yatağın kenarına oturdu. Dönüp baktığımda başını ellerinin arasına almış, saçlarını kavramıştı. “Geri döndüğümde ölmüştü. Ve çocuk...”

Doğrularak yanına oturdum, omuzlarını ovalayarak onu rahatlatmaya çalıştım.

“Çocuk orada öylece oturmuş, annesini çekiştiriyor ve uyanması için ağlıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Binada yalnızca onlar vardı. Çatıdaki köprüleri çoktan yıkmışlardı ve başka da hiçbir şey yoktu. Etrafta onlara yardım edecek veya çocuğu alacak kimse yoktu.”

Dışarıdan yansıyan ay ışığı gözlerinin altına ve çenesine gölgeler düşürüyordu. Yataktan kalktı, önümde diz çöktü ve battaniyeleri eliyle şiddetle sıktı. “Ne yapacağımı bilemedim, Annah. Bilemedim. Ona yiyecek verdim fakat susmuyordu ve onunla ne yapacağımı bilemedim. Onu orada tek başına, annesi olmaksızın bırakamazdım.”

Ellerimi tuttu. Çaresizliği her halinden belli oluyordu. “Onu kurtarmaya çalıştım. Onu uzak bir yere götürmeye çalıştım. Ona bakacakları bir yere... Fakat Mudolar...”

Birden ne diyeceğini anlayınca kalbim duracak gibi oldu.

“Hava o kadar soğuktu ki yavaşlamış olacaklarını düşünmüştüm. Başarabileceğimi sandım. Onunla koşabileceğimi ve buraya yetişebileceğimi sandım.” Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Mudolarla baş etmek zorunda kalmayalı çok uzun zaman oldu. Beni anlamak zorundasın. Beni hissetmemelerine o kadar alıştım ki...” Başını iki yana salladı. “Kısa sürede üzerime çullandılar ve kurtulamayacağım kadar fazlaydılar. Çocuğu onlardan uzak tutmaya çalıştım.”

Kontrolsüzce titriyordu. “Ah, Tanrım, çılglık atıyor, ağlıyordu. Onu korumaya çalışıyordum. Tek niyetim hayatını kurtarmaktı ama onlar çocuğu yakaladılar. Onu elimden aldılar.”

Başını kucağıma dayayarak hıçkırıklara boğuldu. “Onu kurtaramadım, Annah.” Sesi acı içinde ve boğuktu. “Tek bir çocuğu kurtaramadıysam, seni, Elias’ı ve Gabry’yi nasıl koruyabilirim ki?”

Ona doğru eğildim ve alnından öptüm. “Sakin ol Catcher, biz güvendeyiz,” diye yalan söyledim.

Başını kaldırarak yavaşça salladı. “O an sadece, ya o çocuk yerine sen olsaydın, diye düşündüm. Ya öldürdüğüm kişi sen olsaydın?”

Ellerini yatağın üzerine, iki yanıma koydu ve hafifçe yukarı kalktı ama benden uzaklaşmadı. Göğsünü dizlerime bastırdı ve bana sokuldu.

Geriye çekilmeye çalıştım fakat beni boynumdan tuttu. Parmak uçları nabzımın attığı noktadaydı.

“Seni kaybedemem, Annah.” Yüzü tam karşımdaydı. “Seni kaybetmeyeceğim.”

Ve dudakları benimkilerin üzerine kapandı.

Önce sıcaklığını hissettim; beni içine alacakmış gibi dudaklarını araladığında yalnızca sıcaklığı vardı. Aramızda sanki birine bir şey ifade etme ihtiyacından doğan bir açlık vardı.

Diğer elini sırtıma bastırıp beni kendine çekerken tenimi yaktı. Artık aramızda bizi ayıracak ufacık bir mesafe ya da bir nefes kalmamıştı.

Onu hem şimdi hem de bir zamanlar olduğu kişi olarak tadar-ken birlikte yatağa uzandık. Ellerimi saçlarının arasına sokarak onu kendime doğru çektim. Birbirimizi soluyorduk. O anda tek vücut olmuştuk; arzularımız dışında bizi ayıran hiçbir şey yoktu.

Geri çekildi ve ikimiz de nefes almaya çabalarken bedenini bedenimden ayırmadan yanıma yattı. Başparmağıyla yanağımı ve çenemi okşadı.

Yara izlerimi değil, beni okşamıştı.

Titrediğini fark ettim. Elini tuttum ve "Sorun nedir?" diye sordum.

Bana *gerçekten* baktı. "Korkuyorum," diye fısıldadı. "Bizden, seni incitmekten korkuyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Ben de incinmekten korkuyorum," diye itiraf ettim. Onu durdurumama fırsat vermeden yataktan kalktı ve pencereye giderek endişeli olduğu ve korktuğu zamanlarda yaptığı gibi elini ensesine götürdü. Yatağın kenarına kayarak ona, camdaki geceden yansıyan yüzüne baktım.

"Kardeşim Cira ısırılmıştı."

Şaşkına döndüm. Derin bir nefes aldım. "Bilmiyordum," diye fısıldadım.

"Çok güzeldi ve güçlü olduğunu sanıyordum fakat umudunu kaybetti ve olan oldu." Sesindeki acıyı duyabiliyordum. "Isırılmak, onun kendini öldürme şekliydi."

"Çok üzgünüm." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ve sen..." Bana döndü. "Sen hayattasın. Isırılmadın. Sana da aynı şeyin olmasına seyirci kalamam. Yeniden aynı acıyı yaşayamam."

"Catcher..." Yataktan inerek hızla yanına gittim fakat sırtının gerildiğini görünce ona dokunmaktan vazgeçtim.

“Anlamıyorsun,” dedi. “Ben, aradayım. Senin ve Cira’nın arasında. Yaşam ile ölümün arasında. Artık kim olduğumu, ne olduğumu bile bilmiyorum.” Bana döndü ve sırtını pencereye yasladı.

“Sen arada değilsin,” dedim. Başını iki yana sallamaya başlamıştı ki konuşmasına fırsat vermedim. “Bana değer veriyor musun?” diye sordum. Gözleri kocaman açıldı. “Bana, Elias’a ve kardeşime; bize değer veriyor musun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Verdiğimi biliyorsun fakat...”

“Ya bu adaya getirdiğin Ruhanilere? Ve o küçük çocuğa... Karanlıklar Şehri’nde yemek götürdüğün o insanlara?” Artık tam önünde duruyordum.

Kapana kısılmış gibi görünüyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Elimden geleni yapıyorum. Ben...”

“Görmüyor musun?” diye sözünü kestim heyecanla. “Değer vermek, yaşayanlara özgü bir özelliktir, ölümlere değil.”

Yüzündeki ifade birden değişti. “O kadar basit değil, Annah.”

Öne doğru eğildim ve ellerimi iki yanına, pencereye dayadım. “Evet, o kadar basit. Sen hayattasın. *Aradaysan* da orada olmayı seçtiğin içindir. Çünkü gerçekten yaşamaktan korkuyorsun.”

“O kadar basit değil,” diye karşı çıktı.

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. “Hayat hiçbir zaman o kadar basit değil. Ve o kadar basit olmadığını düşünüyorsan, hâlâ hayattasın demektir.”

Bedenini benimkine bastırınca ben de karşılık verdim ve beni öptü. “Sensiz olamam,” diye fısıldadı kulağıma. “Yarın bizim için güvenli bir yer bulacağım. Hepimiz için. Buradan bir çıkış yolu bulmadan geri dönmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Onu yeniden öptüm. Onun kollarında kendimi zaten güvende hissettiğimi ona nasıl söyleyebilirdim ki?

▼ XXXIII ▼

E rtesi sabah Catcher'ı özleyecek vaktim olmadı çünkü kardeşim hastalanmıştı. Yediği her şeyi çıkarmıştı ve ona rağmen öğürmeye devam ediyordu. Yatakta hareketsiz bir şekilde yarı baygın, inleyerek yatarken boncuk boncuk terliyor, ateşler içinde yanıyordu.

Elias paniğe kapılmak üzereydi. Gidip Teşkilat'la konuşmuş, ilaç ve şifalı bitkiler istemişti fakat sonunda eli boş ve oldukça öfkeli bir şekilde geri dönmüştü.

“Onun hasta olması umurlarında değil,” dedi öfkeden köpürerek odanın içinde dolanırken. Durdu ve bitkin bir ifadeyle bana baktı. “Catcher'ın geri dönmesini sağlamak için yalnızca birimize ihtiyaç duyduklarını söyledi.”

Birden kanım çekildi ve farkında olmadan saçımı kulağımın arkasına atmak için elimi kaldırdım. Artık yüzüme düşen saçlarım olmadığını hatırlayıp elimi indirdim ve yatakta, battaniyelerin altında solgun bir yüzle yatan kardeşime baktım. “Belki Catcher bize bir şeyler getirebilir,” dedim sesimin titrememesine özen göstererek. Ama ne yazık ki dün gece güvenli bir yer bulana kadar geri dönmeyeceğine söz vermişti.

Ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Elias'la nöbetleşerek kardeşimin yüzüne buzlu bezler koyuyor, ağzına kar alarak eritmesi için onu ikna etmeye çalışıyorduk. Gece boyunca pencerenin önünde dolanmış, teleferiğin nehrin bu tarafına doğru harekete geçmesini beklemiştim fakat hiç kıpırdamamıştı.

Ertesi sabah Elias yanıma çıktığında, çatıda durmuş Karanlıklar Şehri'ne bakıyordum. Kardeşimin teriyle ıslanmış bir battaniyeyi sıktı, ateşini düşürmek için bir kovaya temiz kar doldurdu, sonra kıpkırmızı olmuş elleri iki yanına düştü ve öylece durdu.

“Dün, gündoğumundan beri hiçbir şey yiyip içmedi.” Bir şey düşünüyormuş gibi başını yavaşça salladı. “Savaşmaktan vazgeçmesinden korkuyorum.”

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Hastalanması benim hatam olabilir miydi? Sonuçta kar fırtınası sırasında beni korumak için yanımda kalmıştı. Onu iyileştirmek için bir şey yapamamaktan, kendimi bu kadar işe yaramaz hissetmekten nefret ediyordum.

Ayağımı duvara vurdum fakat soğuktan uyuşmuş olan parmaklarımın acısını hissetmedim. Elias bana baktı ve gözleri henüz iyileşmekte olan yara izlerimi saklamak için olabildiğince aşağıya çektiğim parlak renkli bereme takıldı.

Gözlerini kıstı ve alnında çizgiler belirdi. Bu bakışı biliyordum. Dikenli tellerin açtığı yaralarım iyileşirken de bana aynı ifadeyle bakmıştı. Beni korumayı beceremediği hissine kapılıyordu. Olanlardan kendini suçluyordu. Sanki aynı durumu tekrar yaşıyorduk ve kurbanlar bu sefer kardeşimle bendik.

Kardeşimin aşağıda yattığını ve onu hayatta tutabilmek için nasıl çabaladığımı düşününce, Elias'ın beni terk etmeden önce neler hissettiğini, değer verdiği birine sürekli bakmak zorunda olmanın verdiği ağırlığı anlıyordum. Bu çok yorucuydu. Her zaman kaybeden konumundayken savaşıma daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum. Duvarın üzerine oturdum ve ayaklarım boşlukta sallanana kadar kayarak ilerledim. "Mutlu sona ulaşanların aslında ölümler olduğunu düşündün mü hiç?"

Duraksadı, düşünürken başını yana eğdi, sonra yanıma oturarak elindeki mendili dürüp bükmeye başladı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Hayatta kalmak gibi bir dertleri yok."

"İyi de onlar ölü," dedi.

"Evet... Yani hiçbir şey hatırlamak zorunda değiller."

Elias başını iki yana salladı. "Bu, hiçbir şekilde sevmeyecekleri anlamına geliyor."

Burnumdan solur gibi nefes verdim. "Yani kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu da bilmeyecekler."

Bu fikri değerlendirirken Karanlık Şehri'ne doğru baktı. "Sence ölümler ne kaybettiklerini bilmiyorlar mı? Neden insan etinin peşine düştüklerini hiç düşündün mü? Belki bu da onların yeniden inanmalarının yoludur. Kanın ağızlarındaki hareketini hissettikleri o kısacık anda belki yaşamının ne demek olduğunu yeniden hatırlıyorlardır."

Ürperdim. "Bence neler kaçırdıklarını bilmiyorlar," dedim. "Sevdikleri insanlara bugün ya da yarın ne olacağını düşünerek endişelenmeleri gerekmiyor."

Elias şaşkın görünüyordu. "Fakat bizi hayatta tutan da bu değil mi? Hatalar yapıyoruz. Seviyoruz ve kaybediyoruz. Hayat böyle."

Asker saçlarını çektiğinde, beni neredeyse duvarın diğer tarafına düşürdüğünde neler hissettiğimi bir kez daha hatırladım. Catcher'ın hiç geri dönmeme veya dönse bile bu adada sonsuza kadar hapsolmamız ihtimali karşısında hissettiğim korkuyu düşündüm. "Sence bunların hiçbirisi olmasa hayatımız kolaylaşmaz mıydı?"

Elias hemen cevap vermedi. Duvarın üzerinden indi ve Catcher'lı çizimin önüne giderek resme baktı. Elini boynuna doğru götürdüğünde bu hareket artık bana Catcher'ı hatırlatıyordu. Artık bu hareket Elias'a değil de Catcher'a aitti. "Teşkilat'a katılmamdan önceki geceyi hiç düşündün mü?"

Arkası dönük olduğundan ifadesini göremiyordum ve birden aramızdaki bu konuşma beni biraz huzursuz etti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Duraksadı. "Seninle..." *Öpüştüğümüz* diyemeyerek sustu.

Rahatsız olarak yutkundum. "Evet." Sanki çok hızlı cevap vermiştim. "Belki."

Dönerek bana baktığında gözlerindeki ifade içime işlemişti. Gözlerinin sanki neredeyse yokmuşçasına mavi olduğunu unutmuşum. "Bunu feda eder miydin?"

Yanaklarıma ateş basmış, soluklarım düzensizleşmişti. "Ne?" Bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlayamadım. Duvardan atladım ve kapıya yöneldim fakat Elias önümü kesti.

"Canın yandı mı?" diye sordu bir adım yaklaşarak. "Ertesi gün gittiğimde?"

Zihnimi boşaltmak, düşüncelerimi toparlamak ve başımın dönmelerini durdurmak için biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Arkamda hiç yer kalmayınca kadar geri gittim. "Hayır. Evet. Belki. Sonradan yanmış olabilir."

Biraz daha yaklaştı. Artık aramızda pek mesafe kalmamıştı. Bana bu kadar yakın olsa da *Catcher*'ın hissettirdiği sıcaklıktan eser olmadığını ve içimde ona yaklaşmak için hiçbir istek kalmadığını fark ettim. "Bundan vazgeçer miydin?" diye fısıldadı.

Vazgeçer miydim? Kendimi güzel hissettiğim ilk an o değil miydi? "Bilmiyorum." Verebileceğim en dürüst cevap buydu.

Küçük bir zafer kazanmış gibi ifadesi hafifçe değişti. "O andan ve diğer her şeyden; kardeşini o patikada bırakmış olmaktan, Karanlık Şehri'nde hayatta kalabilmek için verdiği savaştan ve hatta yara izlerinden... seni *sen* yapan ne varsa hepsinden vazgeçmeye hazırsan, o zaman o sürünün içine dalıp kendini ölümlere teslim edebilirsin."

"Bu o kadar basit değil," diye fısıldadım.

Biraz geri çekilerek aramızdaki mesafeyi açtı. "Neden?"

"Çünkü aynı şey değil. Saydıklarının her biri farklı şeyler; benim ve geçmişimin farklı yönleri."

Omuz silkti. "Kesinlikle. İşte onlar seni *sen* yapan şeyler. Bir Lanetli'ye dönüştüğünde, bunların *hepsini* kaybedeceğini hiç düşünmüyor musun?"

Başımı iki yana sallamaya başlamıştım ki çenemi tuttu. "Lanetliler ölü oldukları için bir şey kazanmıyorlar," dedi. "Yaşamayı başardığımız için kazanan *biziz*. Çünkü biz hayatta kalabildik. Bu hayatın tüm acılarına rağmen, *hissedebiliyoruz*."

Yolumdan çekilerek çatının kenarına yürüdü. Aşağıda, bembeyaz bir örtüyle kaplanmış olan Sığınak boylu boyunca uzanıyordu. "Sizi buraya getirdiğim için beni hâlâ suçladığınızı biliyorum. Fakat yalnızca hayatta kalmak için bir şansımız olmasını istediğimi neden anlamıyorsun? Sana veya *Catcher*'a ihanet etmedim. Ben sadece..."

Çenesini sıkı. Yanına gittim, Sığınak'a ve nehrin ilerisindeki Karanlıklar Şehri'ne baktım.

Derin bir nefes aldı. "Çok zorluk çektik... ikimiz de. Tüm çabalarımızın boşa gitmesine izin veremezdim. Bizim için savaşmak zorundaydım; bu buraya gelmemizi gerektirse bile. Aklıma gelen tek çözüm buydu."

Elimi onunkinin üzerine koydum. Teni sıcak ve nemliydi. Başımı kaldırıp baktığımda yanaklarının kızarmış olduğunu gördüm.

"Belki üzgün olmam gerek," dedi ve bir omzunu kaldırdı. "Ama değilim..." Başını hafifçe salladı, diğer elini kaldırarak gözüne bastırdı, boğazını temizledi ve konuşmasına devam etti. "Gabry'yle ve seninle daha fazla zaman geçirmek istediğim için özür dilemeyeceğim."

Parmakları benimkileri sıkı. "Güvende olmanın bir yolunu bulacağız," dedi. Kendinden o kadar emindi ki durumumuzun gerçekliğini gözüne sokmak istemedim. Bir umuda tutunmasına izin vermek daha kolaydı.

Bir esinti atkımın uçlarını havalandırdı, omuzlarımın üzerinden sırtıma doğru savurdu. Atkımın sırtıma vurduğunu hissedince, "Keşke uçabilseydik," diye fısıldadım.

"Ben bir kere uçtum," dedi Elias. Bakışlarını odaklayamıyor, sık nefesler alıp verirken omuzları bir alçalıp bir yükseliyordu. "Orman'da... Bir uçak bulmuştum. Kışın ortalarıydı ve tüm Lanetliler uykudaydı. Uçağın içinde saatlerce oturdum. Altımda bulutlar, üzerimde masmavi gökyüzü vardı."

Elimi bıraktı ve hafifçe sendeleyince dengesini sağlayabilmek için duvara tutundu. Bana yaslanmasına izin verdiğimde ateşi olduğunu fark ettim. Bu dondurucu havada bile ensesinden ter akıyordu.

“Elias, dinlenmen gerek. Nöbeti bir süreliğine ben devralayım. Kendini bu kadar zorlamaya devam edemezsin.” Oturmasına yardım etmeye çalıştım fakat yalpalayarak benden uzaklaştı.

“Hayır,” diye mırıldandı ve burada ne yaptığını hatırlamıyormuş gibi etrafına bakındı. “Hayır, Gabry’yle ilgilenmek zorundayım.” Sonunda bana baktığında yüzü bembeyazdı. “O benim her şeyim.” Ve yere yığıldı.

▼ XXXIV ▼

Elias'ı yakalamaya çalıştım fakat yalnızca karla kaplı bir buz yığınının üzerine düşerken tampon görevi görebilmiştım. Onu sarsarak seslendim ve gözleri önce kayıp sonra bana odaklandı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Ne için üzgünsün?” diye sordum onu oturtmaya çalışarak. Elimle yüzünü silerken ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum.

“Seni sevmeyi istedim,” diye fısıldadı. “Gerçekten istedim...” Ben şaşkınlık içinde kalakalıırken o cümlesini tamamlayamadı. “Ona iyi bakacağına söz ver.”

“Elias,” dedim fakat cevap vermedi. Onu bir kez daha sarstım fakat hiçbir değişiklik olmadı. “Elias!” diye bağırdım ama hareket etmeden öylece yatıyordu. Dudakları aralıktı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

Onu uyandıramıyordum; altındaki kar erimeye ve kıyafetlerini ıslatmaya başlamıştı. Panik içinde etrafıma bakındım, sonra da çatının kenarına doğru koştum.

Bir işe yaramayacağını bildiğim halde, var gücümle, “Catcher!” diye bağırdım. Her neredeyse beni duymasının imkânsız olduğunu

bile bile bağırdım. Aşağıda, duvarın üzerinde nöbet tutan birkaç asker duraksayarak yukarı baktı. Dikkat çekmekten korkarak beni göremeyecekleri şekilde geri çekildim.

Yeniden Elias'ın yanına koşarak onu kaldırmaya çalıştım fakat çok ağırdı ve ayaklarım buzun üzerinde kayıyordu. "Elias, lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen... lütfen uyan." İnledi, hafifçe kıpırdandı ve öğürmeye başladı. Onu hafifçe yan tarafına çevirmiştım ki kusmaya başladı.

Ağzını karla yıkamaya çalışırken içimi bir çaresizlik kaplamaya başladı. Bir yandan beni uzaklaştırmaya çalışıyor fakat yine de uyanmıyordu. Beni dinlemiyordu. Yeniden kusmaya başladığında sarsılıyor bir yandan da inliyordu. Getirdiği battaniyeyi aldım ve onu iyice sardım. Titremesi şimdilik durmuştu.

Burada kalamayacağımızı biliyordum. Onu bir kez daha kaldırmayı denedim ve çatı boyunca, merdivenlere kadar biraz kayarak biraz da yalpalayarak ilerlemeyi başardık. Onu basamaklardan indirmek ise imkânsız görünüyordu. Onu arkama aldım ve basamakları tek tek inerken arkamdan kontrollü bir şekilde sürükledim. Dirseğini tırabzana çarptığını duyunca irkildim fakat onun bir şey hissedecek hali yoktu.

Her adımda, "Bunu başarabilirsin, Elias," diye fısıldıyordum. Beni duyabildiğini umuyordum fakat büyük olasılıkla ateşten öyle baygındı ki sözlerim ona anlamsız geliyordu. Yine de konuşuyordum çünkü sözlerim beni rahatlatıyor ve dikkatimi toplamamı sağlıyordu.

Sonunda onu dairemize soktum, yere birkaç battaniye serdim ve Elias'ı üzerine yatırdım. Yeniden öğürmeye başladı fakat midesi boş olduğu için hiçbir şey çıkmadı. Üzerindeki donmuş kıyafetleri olabildiğince dikkatle çıkardım. Morarmaya başlayan teni buz gibiydi.

Titreyerek yerde bir top gibi kıvrıldı. Üzerine birkaç battaniye daha örttüm ve onu şömineye yaklaştırdım. Şimdilik halinden mem-

nundu ve uyumaya bir itirazı yokmuş gibi görünüyordu. Ateşe biraz odun attım ve öylece durup bir kardeşime, bir Elias'a bakarak ne yapacağımı düşünmeye koyuldum.

Onları nasıl hayatta tutacağımı merak ediyordum.

Şehir'de eskiden beri hastalıklar olurdu. Birkaç sene önce bir grip salgını olmuş, nüfusun büyük bir kısmını kırmıştı. Ben de aynı hastalığa yakalanmışım ve Elias ateşimi düşürecek şifalı otlar için neredeyse elindeki her şeyi; yiyecek parasını, battaniyeleri, en güzel botlarını, yağ ve bir gaz lambasını vermek zorunda kalmıştı. Sonradan bana bir hafta boyunca yatağımın başında beklediğini, uyuduğu zamanlarda nefes aldığımdan emin olmak için elini göğsüme koyduğunu anlatmıştı.

Şimdi yerde yatan bedenine, elmacık kemiklerinin cildinin altındaki kıvrımlarına baktım. Kardeşimin durumu da aynıydı; teni solgun, saçları cansızdı. Bu tip bir ateşe bir hafta dayanacak kadar güçlü olup olmadıklarını bilemiyordum.

Bir sandalyeye çöktüm ve göğüslerinin kaç kez yükselip alçaldığını saymaya başladım. Gözlerini kırptırtmalarını ve anlamsız sözcükler mırıldanmalarını izledim. Sürünün iniltileri pencereden içeri süzülüyor, etrafımızı sarıyor, beni çağırıyordu.

Tek düşünebildiğim; onları kurtaramazsam, bu binada yalnızca ben kalır ve bir süre sonra dayanamazsam ne olacaktı. Hayatımın bu şekilde sona erebileceğini hiç düşünmemiştim.

Eğildim, alnımı dizlerime yasladım, ellerimle kulaklarımı kapadım. Artık kendimi tutamayarak korkunun beni esir almasına izin verdim ve ağlamaya başladım.

Günün geri kalanını Catcher'ı bekleyerek, Elias ile kardeşime kar suyu ve bir türlü hazmedemedikleri et suyu içirerek geçirdim. Birkaç kez uyandılar fakat onlarla konuştuğumda beni tanımadılar.

Kardeşim annesinin adını –Mary’yi– sayıkladı ve tek yapabildiğim elini tutmak, emin olmadığım halde her şeyin düzeleceği konusunda onu telkin etmektir.

Bir süre sonra oda fazla ısındı ve ateşin yanında kurumakta olan nemli battaniyelerin kokusuyla karışan mide bulandırıcı tatlı bir koku havayı doldurdu. Artık dayanmakta güçlük çekiyordum. Odaya bin bir güçlükle bir şilte taşımayı, onları şiltenin üzerine yatırmayı başarmıştım ve kardeşim Elias’ın koluna girmiş, ikisi de derin bir uykuya dalmışlardı.

Kendimi biraz zorlayarak çatıya çıktım ve dondurucu havayla ciğerlerimi temizledim. Gece engin ve açıktı. Ay henüz etrafa saçılan ve milyonlarca sene önceden gelen ışığın ritmiyle parıldayan yıldızları gölgede bırakacak kadar yükselmemişti.

Şehir’deki hayatta kalan azınlığın yaktıkları ateşlerin sayısı azalmıştı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak kendi küçük ateşimi yaktım ve bir leğen karı yanıma çektim. Kar erirken, yıkamak için getirdiğim çarşaf ve yorganlara uzandım. Dikişlerin çoğu öyle aşınmış ve yıpranmış ki parmaklarımla arasında parçalanıyorlardı. Öylece oturdum ve yırtılan parçalardan yeni bir yorgan yapmaya çalışmanın işe yarayıp yaramayacağını düşündüm. Birkaç gün sonra çabalarımızın bir değeri kalacak mıydı, emin değildim.

Geri Dönüş sırasında tüm o şehirler ve kasabalar da bu durumda mıydı? İnsanların hayatlarında her şey yarım mı kalmıştı? Hâlâ bazı balkonlarda asılı duran çamaşırlar, eski bir sandalyenin kenarına sıkıştırılmış, yarısı okunmuş bir kitap, yarım kalmış bir mektup ya da henüz tamamlanmamış bir resim...

Kardeşim bana birkaç günlük ömrüm kalsaydı ne yapacağımı sormuştu. Gözlerimi kapadım ve Catcher’ın pes edip kendini bırakarak beni öptüğünü hatırladım.

O anı bir daha yaşamak istiyordum. Tekrar tekrar yaşamayı, hayatımın bundan ibaret olmasını istiyordum.

Catcher'ın duvardaki resmine baktım. Artık rüzgâr ve kardan büyük bir kısmı silinmişti. Duvarda yalnızca bir çiçeğin ana hatları ve birkaç balonu tutan bir el kalmıştı.

Ateşin içinden yanmış bir odun parçası çekerek bir yüzün hatları, başka tarafta bir çitin parçası gibi silinen detayların üzerinden geçtim. Balonlara yeniden şekil vermek için dış çerçevelerini çiziyordum ki duraksadım.

Odunun ucundaki kömür elimin baskısıyla ufalanıp döküldü, duvarda uzun bir karaltı bıraktı. *Keşke uçabilseydik*, diye düşündüm.

Bunu bir olasılık olarak görmek bile çok aptalcaydı fakat yine de ateşin ve dağılmış battaniyelerin yanına gidip kumaşlara dokundum. Fazla ağır olmayan, dikişleri sağlam bir parça buldum ve düzgün bir kare şekli elde edinceye kadar dikişlerinden söktüm.

Çamaşır astığımız teli çekerek aldım ve yuvarlayarak daire şekline soktum. Kumaşı tel daireye bağladıktan sonra elimle dengeledim ve bir tarafı açık, içi boş bir balon yarattım.

Sıcak havayı balonun içine nasıl sokacağımı ve orada nasıl tutacağımı çözmek daha zordu. Bir süre ateşin içinde yanan korlara baktım, sonra kalan telden küçük bir sepet yaptım, dibine küçük bir parça kumaş sıkıştırdım ve üzerine birkaç kor ile çalı koydum. Karışım için için yanmaya ve kumaşın oluşturduğu tepeciğin içine duman doldurmaya başladı.

Nefesimi tutarak bekledim. Balon önce yavaşça, sonra gittikçe hızlanarak elimden havalandı. Nehirden esen rüzgâr onu savurarak gökyüzüne yükseltti. Bütün bedenim heyecanla dolarken sevinçle haykırdım.

Balon gökyüzünde parlak bir yıldız gibi asılı kaldı. Şehir'in karanlığında ufak bir parıltıydı. Sonra balonu uçuran küçük alev söndü ve tüm mekanizma karanlığa gömüldü.

Haftalar hatta yıllardır ilk kez umutla dolduğumu hissederek, zihnimde adadan ayrılma planları şekillenirken yıkanmamış bat-tanîyeleri alarak dairemize döndüm.

▼ XXXV ▼

Gecenin yarısında kardeşimin nefes almadığını fark ettim. Omuzlarından tuttum, sarstım ve ona şimdi ölemeyeceğini, bana hayatta kalacağına dair söz verdiğini haykırdım. Sanki verdiğim komuta uyar gibi titredi, öksürdü ve hızlı hızlı soluk alıp vermeye başladı.

Yine de uyuyamıyordum. Ona bakmaktan ve göğsünün inip kalkışını izlemekten kendimi alamıyordum. Sanki onun bir sonraki nefesinden ben sorumluydum ve bir an başka tarafa baksam elimden kayıp gideceğinden korkuyordum.

Sandalyemi onun yattığı şilteye yaklaştırdım. Eski kıyafet ve battaniyelerin yırtık parçaları yere saçılmıştı. Kardeşimin dikiş kutusunu aldım ve onun soluklarıyla eşzamanlı şekilde kumaşları birbirine mümkün olduğunca sıkı bir şekilde dikmeye koyuldum.

Belki milyonuncu kez onun yerinde olmayı diledim. Bunu, pürüzsüz teni ve sorunsuz bir hayatı olduğu için değil, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğum için istiyordum. Onun yerine o yataкта hayattan yavaş yavaş kopan kişi olmayı tercih ederdim, böylece kardeşim kendi yaşamına tutunabilirdi.

Sabah olduğunda Catcher hâlâ dönmemişti ve buradan gitmenin bir yolunu henüz bulamadığını biliyordum. Yakın zamanda dönmeyeceğini anlamıştım.

Ne yapmam gerektiğini artık biliyordum.

Palayı aldım ve mümkün olduğunca biledim. Elias ve kardeşimin örtülerin altında sıcacık yattıklarından emin olduktan sonra şömineye biraz daha odun attım. Onları bırakmaya karar vermek biraz zor olmuştu fakat sonunda yapabildim.

Dışarıda hava oldukça açıktı ve gökyüzü öyle parlaktı ki gözlerimi acıtıyordu. Kar ayaklarımın altında eziliyor, ince buz tabakası pürüzsüz bir yumuşaklığa dönüşüyordu. Ana binaya ulaştığımda, pantolonum dizlerime kadar ıslanmıştı ve titriyordum fakat umurumda değildi.

İçeride, ayak seslerim soğuk duvarlardan yankılanıyor, her soluğumda ağzımdan çıkan buhar önden gidiyordu. Harita odasının önünde yalnızca değişen bir şey olup olmadığına bakmak için kısa süreliğine duraksadım fakat her şey aynı görünüyordu.

Binanın hareketli olacağını ya da en azından koridorlarda bir iki askerin gezineceğini sanıyordum fakat kimsecikler yoktu. Yalnızca kalp atışlarımın fazla yüksek çıkmasına yol açan ürkütücü bir sessizlik vardı. Herkesin nerede olduğunu ancak bir köşeyi dönerek binanın derinliklerine doğru ilerleyince anlayabildim.

Bir bağırış, bir inilti ve birinin metal parmaklıklık kafeste mücadele ettiğini duydum. Çok az pencere olduğu için içeriye giren gün ışığı yetersizdi; salon loştu ve duvar ile zemin arasındaki kıvrımlar gölgede kalıyordu. Gözlerimi kapayarak teslimiyetin çılgınlığını bekledim. Merhamet dilenen yakarışları dinledim.

Beni bulurlarsa bana da aynı şeyi yapabilecekleri düşüncesiyle elimdeki palayı biraz daha sıkı kavradım. Ben ölürsem, Elias ve kardeşimi kurtarmanın bir yolunu bulmak zorunda kalırlardı. Bize her zaman hatırlattıkları gibi, Catcher'ı buraya bağlamak için en azından birimize ihtiyaçları vardı. Ben ölürsem, diğerlerini kurtarmaktan başka çareleri kalmayacaktı.

Geldiğim yoldan olabildiğince dikkatli bir şekilde geri dönerek etrafları araştırmaya başladım. İçlerinde tozdan başka bir şey olmayan, bazen eski bir çalışma masası veya kırık bir sandalye bulunan boş odaların önünden geçtim. Bir süre hiçbir şey bulamadığımdan gerginliğim terlememe ve duyduğum her ses duraksayıp ürpermeme neden oluyordu. Kurbanın kafeste ne kadar dayanabileceğini, askerlerin sıkılıp dışarıda gezerken beni bulmasına ne kadar kaldığını bilmiyordum.

Sonunda, kırık dökük raflarda sepet sepet yiyecek ve erzakın depolandığı bir malzeme odası buldum. Kapının yanında duran eski bir gaz lambasını alıp yaktım ve rafları karıştırmaya koyuldum. Köşede kurutulmuş otlarla dolu torbalar buldum. Hepsini teker teker kokladım; avcuma biraz biraz dökerek ateşi hangi bitkinin düşürdüğünü hatırlamaya çalıştım. Civanperçemi miydi? Kan otu muydu? Yoksa kişniş miydi? Gözlerimi sımsıkı kapadım ve ben hastayken Elias'ın bana ne aldığını, otun nasıl görüldüğünü ve koktuğunu hatırlamaya çalıştım.

Sonunda çaresizlik içinde vazgeçerek hepsini ceplerime doldurup yeniden koridora çıktım. Çıkışa ilerlerken hafif bir heyecan, her şeyin düzeleceğine dair ufak bir rahatlama hissettim.

Dışarıya açılan kapı görüldüğünde, biraz rahatlamış ve her duyduğum sese gerilmeyi bırakmıştım. Bu yüzden bileğimi ani-den kavrayan elin beni arkadaki duvara doğru çektiğini hissedince şaşkına döndüm.

Bu, uzun boylu, geniş omuzlu, kulaklarının arkasına doğru taranmış kahverengi saçları ve koyu renk gözleri olan bir askerdi. Gülümseyince yanağında bir gamze belirdi. “İşte bunu beklemiyordum,” dedi neredeyse cilveli bir ses tonuyla.

“Bir şey arıyordum,” dedim sakince, suçluluğumu belli etmeye çabalayarak.

Başını yana eğdi. “Ne arıyordun? Ya da kimi mi demeliyim?” Tuhaf bir şekilde göz kırptı. Başımın belki de belaya girmediğini düşünerek biraz rahatladım. Belki de bu durumdan ikna yoluyla kurtulabilirdim. Sonuçta adada gezmem yasak değildi, yalnızca bunu fazla sık yapmıyordum, o kadar.

“Elias için birkaç şey arıyordum,” dedim omuz silkerek. Başka bir askerden söz edersem gitmeme izin vereceğini umuyordum.

Başını salladı ve bana kapıyı açmak üzereydi ki elimde sımsıkı tuttuğum palayı fark etti. Silahı öyle sıkı tutuyordum ki eklemlerim bembeyaz olmuştu. Bir şey söylememe veya yapmama fırsat vermeden bileğime diz atarak duvara yapıştırdı. Ani bir acı hissettim ve parmaklarım karıncalanarak uyuştı. Pala yere yuvarlandı ve asker ayağıyla bıçağına bastı.

“İçeride silah taşımak pek de kibar bir hareket değil,” dedi kolumdan tutarak.

Dışarıya açılan kapıya bakarken kaçış yolunun ne kadar da yakınımda olduğunu düşündüm. “Ben... ben sadece...”

Beni çekerek duvardan uzaklaştırdı ve koridora doğru öyle bir itti ki dengemi kaybederek tökezleyip dizimin üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya yeltenirken, bir ot paketi, dolu cebimden kaydı ve pat diye yere düştü.

Asker eğilerek ne aldığımı görmeye çalıştığı anda ona bir tekme savurdum ve ayağımın dizinin kenarına isabet ederek bacağını

büktüğünü hissettim. Gözlerini sımsıkı kapayarak bacağına doğru uzanırken acı içinde bağırmaya başladı. Kolumu yüzüne savurdum, başı geriye düşüp duvara çarpınca inleyerek ve sersemlemiş bir şekilde yere kaydı.

Dizi garip bir açıyla kıvrılmıştı. Uyguladığım şiddet karşısında şaşkına dönerek geri çekildim. Tam eğilip yerdeki ot paketini alacakken birinin seslendiğini duydum ve başımı kaldırdım. Conall bana doğru koşuyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hemen ayağa kalktım ve çıkışa doğru koştum.

Durmam için bağırdı ve tam ben kapıya ulaşmışken tüm ağırlığıyla üzerime çullanınca birlikte dışarıdaki kör edici soğuğa doğru savrulduk. Yere yuvarlandığımda çoktan onunla pazarlık etmeye başlamıştım bile. "Kardeşim ve Elias gerçekten çok hastalar." Başımı deli gibi sallıyordum. "Ateşlerini düşürmem gerekiyor."

Conall ceplerimden düşen ot poşetlerine bakıyordu. Palam hâlâ diğer askerin düşürdüğü yerde, içerideydi. Kendimi savunacak bir silahım yoktu ve Conall beni öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Korktuğumu görmekten hoşlandığını bildiğim için kendimi korumak istercesine ellerimi kaldırdım. "Bak, onlar hasta ve ben..."

Yine de sözümü keserek cebimdeki poşetleri çekiştirmeye başladı. Hepsini tek tek yere atıyordu. Koskocaman açılmış gözlerinden öfke fışkırıyordu. "Buraya gelerek bizden bir şeyler çaldığına inanamıyorum. Size onca zamandır bakmamıza rağmen hem de." Kolumu tutup arkaya büktü ve beni yeniden ana binaya doğru sürüklemeye başladı.

Elinden kurtulmaya ve yüzüne başımla vurmaya çalışıyor, ayaklarımla tekmeler savuruyordum. "Ben yalnızca onları iyileştirmeye çalışıyorum," diye bağırdım. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Hepsini almayacaktım."

Fakat beni ya dinlemiyor ya da umursamıyordu. Dolambaçlı koridorlardan beni sürüklerken bağırış ve tezahüratların gittikçe yükselen yankılarını duyunca yüreğim ağzıma geldi. Conall'ın elinden kurtulmak için daha fazla çabalamaya başladım. Göğsümden aşağıya boncuk boncuk ter süzülüyordu. Fakat bu beni daha sıkı kavramasından başka bir işe yaramıyordu.

“Niyetim kötü değildi,” diye yalvardım çünkü bana yapacaklarından gerçekten çok korkuyordum. “Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm.” Sesimin çatladığını duyabiliyor ve bu zayıflığımdan dolayı kendimden nefret ediyordum.

Hiç duraksamadan beni salonunun kapısından içeriye itti. Banklar son gördüğümünden daha boştu. Birkaç tanesinde yayılmış oturan askerler, etraftaki gürültüye rağmen uyukluyorlardı.

Peşindeki iki Lanetli adamdan kaçarken bitkin düşmüş, kısa saçlı bir Ruhani kadın kafesin içinde dönüp duruyordu ve hâlâ uyanık olan bir düzine kadar adam alkışlayarak bağırıyorlardı. Kadının kolları, parçalanmış gri tuniği ve zemin kan içindeydi. Kadının attığı her adımla yerdeki kanlar şapırdıyordu.

Conall beni merdivenlerden indirirken bazı askerler dönüp bize baktı. Büyük olasılıkla tüm gece uyumamışlardı çünkü odaklanmakta güçlük çekiyorlardı. “Onu daha sonraya sakla,” diye bağırdı bir tanesi, elini havada sallayarak. “Yatma vakti geldi. Bu seferki sıkıcı olmaya başladı.” O ve birkaçı daha kalkarak merdivenlerden yorgun argın çıkmaya koyuldular.

İçimdeki çaresiz öfkeyle bağırmamak için alt dudağımı ısırıyordum. Hırsızlık yaparken yakalanırsam sonumun ölüm olabileceğini biliyordum. Fakat bu göze aldığım bir riskti çünkü eğer ölürsem, Teşkilat'ın Catcher'ı kontrol altında tutabilmesi için Elias ve kardeşim hayatta kalacaktı.

Conall beni basamaklardan indirdi, salonun bir kenarında duran ve daha çok köpek kulübesini andıran üç küçük kafese doğru yönlendirdi. Bir tanesinin kapısını açtı, beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı, emekleyerek içeri girmem için arkamdan bir tekme attı.

Henüz kapıya dönmemiştim ki metalin metale çarpan sesini duydum. Beni içeriye kilitlemişti.

▼ XXXVI ▼

İnce metal parmaklıkların arasından parmaklarımı uzattım. "Lüt-fen," diye bağırdım. "Anlamıyorsun. Eğer bana bunu yapacaksan, gidip kardeşim ve Elias'ın iyi olduklarından emin olmalısın. Bunu yapmazsan ve hepimiz ölürsek Catcher bir daha geri gelmez. Aç-ıktan ölürsünüz. Gidip kardeşimi bulmalı ve onu iyileştirmelisin."

Çaresiz kalmıştım. Tüm çabalarım bir hiç uğruna olamazdı; kardeşim ve Elias ölürken ben burada kapalı kalmamalıydım. "Lüt-fen!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Bunu yapamazsın!"

Arkasını döndü ve yürümeye başladı. Elimi tüm gücümle kafesin kapısına vurdum. "Onları yaşatmalısın yoksa hepiniz ölürsünüz!"

Sanki beni duymuyordu. Odanın diğer ucuna gitti, hâlâ orada duran birkaç askere bir ya da iki kere beni göstererek bir şeyler söyledi, sonra hep birlikte çıkıp gittiler. Salonun kapısını kaparken bana dönüp bakmadı bile. Kalbim öyle bir hırsla çarpıyordu ki bundan sonra normale dönüp dönmeyeceğinden emin olamıyordum.

Kafesim o kadar ufaktı ki el ve dizlerimin üzerinde durmak zorundaydım. Duvarlar üzerime üzerime geliyor, nefes almamı güç-leştiriyordu. Birden terlemeye ve öğürmeye başladım. Kusmaya

çalıştım fakat hiçbir şey çıkmadı ve Elias hastalandığından beri hiçbir şey yemediğimi hatırladım.

Ellerimi kapıya vurdum ve kilidi açmayı denemek için parmaklıkların dar aralığından parmaklarımı geçirmeye çalıştım fakat uzanamıyordum. Tek yapabildiğim, eski metalin bir şekilde büküleceğini umarak parmaklıkları dövmek ve itip çekmekti. Kolum paslı menteşelerden birine denk gelip kanamaya başlayınca acıyla inledim.

Sonra yorgun bir ses, “İşe yaramaz,” dedi. Başımı kaldırıp baktığımda odanın ortasındaki kafeste duran kadını gördüm. Tek elini parmaklıklardan dışarı uzatmış, öylece duruyordu. Parmaklarına bulaşan kanlar kurumuştu. “Ben bir haftadan uzun süre uğraştım.”

Tam arkasında sıska, kel, üzerinde eskimiş beyaz bir tunik olan Lanetli adam, kadının üzerine atıldı fakat kadın onu kolayca atlatarak kafesin ortasına doğru geriledi. Lanetli, yüzünü havaya kaldırdı, siyah gözleriyle temiz kanımın kokusunu takip etti ve kafesinden bana uzanmaya çalışarak inlemeye başladı. Kafesin parmaklıklarında geriye doğru bükülen işaret parmağının kırıldığını gördüm.

Diğer Lanetli de ayaklarını sürüyerek onun yanına geldi. Yüzünü görünce şaşkına döndüm. Bu önce Hiçlik’te, sonra da sahilde gördüğüm, onu kurtarmama izin vermeyen oğlandı.

Ona bakınca ürperdim ve o gece onu ikna etmek için biraz daha uğraşmış olmayı diledim. Onu kurtarmak için bir şansım vardı fakat kurtaramamıştım.

Lanetliler benimle meşgul olurken kadın topallayarak kafesin diğer ucuna gitti, yere çöktü, tuniğini dizlerinin üzerine çekti ve kollarıyla bacaklarına sıkıca sarıldı. Küçük ve çaresiz görünüyor, kısacık kesilmiş saçlarından ter damlıyordu. “Adın ne?” diye sordu. Sesi, sanki her şeyin sona ermesine fazla hazır gibi çok bitkin çıkıyordu.

“Annah,” dedim yumuşak bir sesle.

Başımı salladı. "Ben de Dove." Parmağını kaldırarak iki Lanetli'yi işaret etti. "Bunlar da Noell ve Jonah. Onlar..." Elini yüzüne götürdüğünde elindeki kan yanağına bulaştı. "Onlar..." Doğru sözcüğü bulabilmek için duraksadı. "Arkadaşlarımdı." Sesi titremişti.

Üzüntüsünü görmeye dayanamadığım için başımı çevirdim. "Üzgünüm," dedim fakat bu yeterli değildi. O ana uygun bir kelimenin olduğunu sanmıyordum. İki Lanetli büyük kafesi sallıyor, dirseğinden damlayan taze kana ulaşmaya çalışıyordu.

Kadın burnunu çekerek gözlerini sildi. "Bence bunu kendileri istediler." Başımı arkaya yasladı ve sanki biraz daha uğraşsa gökyüzünü görebilecekmiş gibi gözlerini kafesin tepesine dikti. "Onlar Ruhaniydi. Şey, sanırım ben de öyleydim." İçini çekti ve öksürdü. Dudaklarının etrafındaki kırmızılığı fark ettim. Kan kaybından ölmeden ya da bedeni salgına yenilmeden ne kadar dayanacağını merak ettim.

"Bunun ölümsüzlük, Diriliş olduğunu sanıyorlardı." Gözlerini kapadı. "Çok saçma, değil mi?"

"Hayır, değil," dedim. Bana inanamayarak baktı. "Demek istediğim, bunu daha önce düşündüm. Basit ölümlerden daha fazlası olamazlar mı?"

"Hayır, olamazlar," diye kestirip attı. "Noell benim kocamdı. Tüm bunlara esas inanan oydu. Artık onun içinde eskiye dair hiçbir şey yok. Olsaydı bunu fark ederdim." Sesi son derece duygusuz ve cansızdı. Sanki inandığı her şey yok olup gitmişti.

Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istedim. "Hâlâ bir şeyler..." Doğru sözcükleri aradım ve sonunda saçma bir şekilde, "...olabilir," dedim.

Yeniden omuz silki fakat karşı çıkmadı.

“Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordum fakat cevabı bilmek istediğimden emin değildim.

“Sanırım haftalardır fakat tam olarak bilemiyorum. Bir önemi de yok zaten. Noell ve ben Vista’da isyan çıktığında oradaydık. Ölü-
lerimizi almamıza bile izin vermediler, sonra Teşkilat bizi koru-
yacağına söz verdi.” Hafifçe güldü. “Bizi buraya getirdiler, kafese
soktular ve o zamandan beri bizi öldürüyorlar. Sanırım bize yetecek
kadar erzak olmadığı ve onları yeterince eğlendiremediğimiz için
bu durumdayız.” Biraz duraksadıktan sonra ekledi: “Beni buraya
tıkmadan önce başka şeyler yapmadıkları için şanslı sayılırım.”

Haftalardır... Alnımı yere dayadım. Kafes ve Teşkilat’ın elinden
gelen her türlü kötülüğü biliyordum. Ruhanilerin Süpürücü olarak
kullanıldığını da biliyordum. Ben bir şeyler yapmadığım için kaç
kişi acı çekmişti?

Çok bencilce davranmıştım. “Üzgünüm,” dedim bir kez daha.

Kocasını inlerken ve dişlerini birbirine vururken kadın onu izledi.
“Önemli değil, yakında her şey bitecek. Eğer Diriliş’le ilgili inanışları
doğruysa, o zaman sanırım sonunda yine onlarla birlikte olacağım.
Eğer yanlışsa...” Yeniden gözlerini kapadı ve yanağından akan yaş
silerken parmaklarının titrediğini fark ettim.

Bir süre sessizce oturdum.

Sonunda, “Sence insanlar Geri Dönüş’ten önce de bu kadar
zalim miydi?” diye sordu.

Sorusu beni şaşırttı. “Bilmiyorum.”

“Çekilen acılardan çok zevk alıyorlar. Bunu anlayamıyorum.”

Yutkundum ve ellerime baktım. “Ben de. Belki *onlar* da anla-
mıyorlardır.”

“Belki,” dedi. “Bazen tüm bunların nedeni bu mu diye dü-
şünüyorum. Acaba dünyada yeterince iyilik yok muydu ve Geri

Dönüş'e bu mu sebep oldu? İnsanlar açgözlü ve bencil davranıp zamanı geldiğinde hayatlarından vazgeçmek istememiş olabilirler."

"Geri Dönüş'e neyin sebep olduğunu bilmiyorum," dedim. "Sonsuza kadar yaşamak istedilerse bile iyi bir iş çıkaramamışlar. Kim onlar gibi yaşamak ister ki?" Elimi Noell ve Jonah'ya doğru salladım. "Ya da bizim gibi?"

Bir kez daha yüksek sesle ve sertçe öksürdü. Noell yeniden ona yöneldi. "Düşünüyorum da," dedi, ondan kaçmak için ayağa kalkarken. "Hayatımda ufak tefek şeyler yüzünden kocamı kendimden uzaklaştırdığım veya onunla kavga ettiğim tüm anlarda aslında ona daha sıkı sarılmalıymışım. Her gün sağlıklı ve yanımda olduğu için şükretmeliymişim."

Kafeste olanları izlemeye dayanamadığım için gözlerimi kapadım. Yine de kadının sessiz hıçkırıklarını, kocasının iniltilerini ve yalpalayan ayaklarının sesini duyabiliyordum. Dove bu şekilde daha ne kadar dayanabilirdi? Çünkü kocası sonsuza kadar devam edecekti.

Bir çatırtı duydum ve yeniden kafese baktım.

Dove kafesin ortasında, kocasının üzerinde duruyordu. Noell'in bir dizi ters bir açıyla kıvrılmış, yana doğru bükülmüş, alt kısmı sarkmıştı. Dove artık hıçkırıklarını tutamıyordu. "Çok üzgünüm, tatlım... Çok üzgünüm." Ayağını kocasının ensesine indirirken acı içinde bağıyordu.

Aynı hareketi birkaç kez tekrarlaması gerekti fakat sonunda adamın boynu bir çatırtıyla kırıldı ve Noell yerde sessiz, hareketsiz kaldı. Dove topallayarak hâlâ bana ulaşmak için kıvranan diğer Lanetli'ye doğru gitti, acımasız ve hızlı bir şekilde dizine vurarak yere düşürdükten sonra onun da boynunu kırdı.

Nefes bile alamıyordum. Kırılan kemiklerin sesini içimde tutabileceğim gibi elimle ağzımı kapamıştım.

Dove dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklıklara tutundu. Şimdi benden fazla uzakta değildi; yüzündeki kiri ve kanı yarıp geçen gözyaşı pınarlarını, hatta kolundaki ısırık izlerinin bazılarını görebiliyordum.

“Onları o şekilde bırakamazdım,” dedi, kendini aklamaya çalışırcasına. “Onları o şekilde görmeye daha fazla dayanamadım.”

“Sorun değil,” dedim çünkü bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Başım salladı fakat benim söylediklerime mi yoksa aklından geçen düşüncelere mi salladığını bilmiyordum. “Onlar Lanetli olmak istediler. Tüm Ruhailer sonunda bunu ister. Fakat buna seyirci kalamazdım. Onların başkalarına zarar vermesine göz yumamazdım. İkisi de çok...” Artık gücü kalmamış gibi başını koluna yasladı. “...nazik insanlardı.”

Diğer eliyle tel örgüyü tutarak sallarken sesi boş salonda yankılanıyordu. “Onlar iyi insanlardı,” diye bağırdı. “Bunu unutmamalısın, Annah. Onlar dürüst ve sevecen insanlardı.”

“Unutmayacağım,” dedim. Sesim, onun sesinin şiddeti karşısında çok cılız kalmıştı. “Onları hatırlayacağım.” *Hatırlanacak çok kişi var*, diye düşündüm.

Başka hiçbir şey söylemedi. Yalnızca yerde diz çöküp kafese yaslanarak eskiden sevdiği adama baktı.

▼ XXXVII ▼

İnsanın son dakikalarını nasıl geçirmesi gerektiği konusunda kararsızdım. Dua mı etmeliydim, yoksa geçmiş mi hatırlamalıydim, bilmiyordum. Ağlamalı mıydım yoksa başarı ve başarısızlıklarımı mı sıralamalıydim? Kardeşime, Elias'a ya da Catcher'a veda etme şansım olmayacağı için üzülmeli miydim? Ya da artık hayatta kalma mücadelesinden kurtulacağım için rahatlamalı mıydım?

Bu köpek kulübesini andıran kafesin içinde yan dönerek uzandım, dizlerimi göğsüme çektim ve kendi kafesinde oturan Dove'a baktım. Kafesin tam ortasında, bir bacağını diğerinin üzerinden uzatmış, oturuyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama ağzından herhangi bir ses ya da sözcük çıktığını duymuyordum. Arada bir Noell'e doğru emekliyor ve onun hareketsiz elini tutuyordu.

Sonunda sırtını onun göğsüne yaslayarak uzandı, başını onun çenesinin altına yerleştirdi ve kolunu bedenine sardı.

Başımı çevirmek zorunda hissettim. Kırk ve bükülmüş boynuna bakmaya dayanamıyordum. Dove'un kafeste Lanetlilerle birlikte ne kadar süre dayandığını merak ettim. Ben ne kadar dayanabilecektim? Daha ne kadar mücadele edebilirdim?

Yalvarmayacağımı düşünmek istiyordum fakat en sonunda herkes gibi merhamet dilenmekten kokuyordum.

Herhangi bir tören falan düzenlenmedi. Conall salona girdiğinde yüzünün yan tarafında yeni uyanmış gibi bir yastık izi vardı. Odanın ortasındaki büyük kafesin önünde durdu ve bir süre Dove’a baktı.

“Hâlâ yaşıyor mu?” diye sordu. Sanırım bana sormuştu.

Cevap vermedim. Ona bu zevki yaşatmak istemiyordum.

Başka bir asker merdivenlerden indi. “Anlaşılan veba farelerini öldürmüş,” dedi Conall’ın yanında durarak.

“Bunun olmaması için burada bir nöbetçi bırakman gerekiyordu,” diye hırladı Conall.

Diğer adam omuz silkti. “Henüz dönüşmediyse bile yakındır. İki kızın mücadelesini izlemek daha ilginç olacak.” Sesinde gizli artniyet midemi bulandırdı.

Buradan bile Conall’m öfkелendiğini görebiliyordum. Sonunda elini havaya savurarak, “Her neyse,” dedi. “Elimizde hâlâ önceden kalan üç tane var. Bu ikisinin birbirini kovalamasından sıkılırsak onları çıkarabiliriz.”

Kaderimi bu kadar sakın bir şekilde tartışabilmeleri ve Dove kendini savundu diye canlarının sıkılması kanımı dondurdu.

Conall kafesimin yanına gelerek diz çöktü. “Orada her şey yolunda mı?”

Gözlerimi dikerek ona baktım. “Gidip kardeşimin durumunu kontrol ettiniz mi?”

“Onunla da ilgileneceğim,” dedi fakat ona güvenemezdim.

“Onlar ölürse Catcher geri dönmez,” diye hatırlattım. “Hayatta kalmak istiyorsanız, onların iyi olduğundan emin olmalısınız.”

Kafesimin üzerindeki kilitle oynamayı bırakarak bir an bana baktı. "Bence şu an endişelenmen gereken onların hayatı değil," dedi. "Burada hakkını vererek savaşmayacaksan, bunu yapacak birini bulabilirim. Arkadaşlarını getirmek zorunda kalsam bile bunu yaparım."

"Seni ahmak, küstah pis..."

Sözümü bitirmeme fırsat kalmadan bir tekmeyle kafesimi yan çevirdi ve içinde savrulmama neden oldu. Yürüyüp gitmeden önce de kapının yanına tükürdü.

Ben gülünce tökezledi. Bunu görünce tekrar güldüm. Boğazımı yakan gözyaşlarımı bilmesi gerekmiyordu. Gülmeseydim, korkunç çıgılıklara boğulacaktım.

Birkaç asker, ellerinde yiyecek dolu tabaklarla, gözlerini ovuşturarak içeriye girdi. Bedenlerinin ekşi kokusu, ellerindeki yemeğin ve salona sinmiş kanın kokusuyla karışınca midem kalktı.

"Haydi başlayalım," diye bağırdı biri. Parmakları yağdan parlıyordu. Bir grup canavarın akşam yemeği eğlencesi olarak öleceğim hiç aklıma gelmemişti.

"Henüz herkes gelmedi," dedi Conall.

Başka biri homurdandı. "Başladıktan sonra da gelebilirler. Zaten bunların yorulması zaman alıyor ve bir yerden sonra sıkıcı olmaya başlıyor."

Conall kafesimin kilidini açarken nefesim kesildi. Benim ölümümün sıkıcı olacağından mı bahsediyorlardı? Kafesin içine uzandı, en uzak köşeye doğru geriledim fakat tabii ki saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Bununla olay çıkarmadan yüzleşmeyi çok istemiştim fakat şimdi savaşmaktan kendimi alamıyordum.

Ellerine tekme attım ve denk getirdiğimde mutlu oldum. Conall kınlan parmağına bakarak kükredi. Fakat bu küçük zaferim kısa

ömürlü oldu çünkü kafesin içine daldı ve diğer eliyle bileğimi kavrayarak beni öyle sert çekti ki kalçamın yerinden çıktığını hissettim.

Kafesin parmaklıklarına tutunarak içeride kalmak için çabaladım fakat Conall çok güçlüydü ve beni dışarıya çekmeyi başardı. O daracık kafeste o kadar uzun süre kalmıştım ki ayağa kalkmaya çalıştığımda kaslarımın acısıyla yere yığıldım.

El ve dizimin üzerinden ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni kıyafetlerimden tutarak kaldırdı ve ayaklarımı yerden kesti. Gömleğimin dikişi patlayınca soğuk havanın göğsüme çarptığını hissettim. Bir asker elini ağzına dayayarak tezahürat etti ve birden bedenimi ateş bastığını hissettim.

Conall beni kafese giden kısacık mesafede taşıırken bağırıyor, tekmeler savuruyor, kıvranıyor ve savaşıyordum. “Bunu bana yapamazsın!” diye bağırdım. Ancak bu halim adamları sadece daha da neşelendiriyor, panik içindeki hareketlerim karşısında tezahürat yapıyorlardı.

Conall kilidi açmakla uğraşırken elinden kurtulacak gibi oldum. Tırnaklarımı koluna batırdım ve adam irkildi. İçimde minicik de olsa bir umut belirdi fakat tam kaçmaya çalışırken kafesin kapısını açarak beni içeriye itti.

Büyük bir gürültüyle kapanan kapıyı yumrukluyordum ama Conall yine de kilitlemeyi başardı.

İşte o an her şey bitmişti. Dönüşmesi an meselesi olan salgınlı bir kadınla bu kafeste kapalı kalmıştım.

“Bir veba faresi daha getirelim mi?” diye sordu Conall küçük kalabalığa. Bir yandan da kolundaki tırmık izlerini kapamak için gömleğinin kollarım indiriyordu.

“Yok,” diye cevap verdi biri. “Ne yapacağını bir görelim. Bahisleri açmadan önce diğerlerini bekleyelim.” Sonra yemeklerine

ve dedikodularına başladılar. Arada sırada başlarını kaldırıp bana bakıyorlardı.

Sırtımı kafesin kapısına dayadım ve parmaklarımı aradan geçirdim. Dove sadece biraz uzağımda, kocasına sarılmış yatıyordu. Kadının göğsünü izlerken çaresizlik ve korkuyla dolan gözlerimi öfkeli bir şekilde sildim.

Birkaç saniye geçtikten sonra o kadar hareketsizleşti ki dönüş-
tüğüne ikna oldum. Paniklemeye başlarken zihnimde aynı anda
birçok düşünce belirdi; kaçmak, kıpırdamadan durmak, bağırarak,
ağlamak, olacakları durdurmak için herhangi bir şey yapmak... Artık
resmen kafesin kapısını yokluyor daha önce kimsenin bulamadığı
bir açıklık arıyor, daha önce kimsenin kaçamadığı bu kafesten kaç-
maya çalışıyordum.

Sonra Dove'un göğsünün belli belirsiz hareket ettiğini görünce
henüz ölmediğini anladım. Hâlâ vakit vardı.

Dikkatlice ona doğru yürüdüm ve askerlerin yüzünü göreme-
yeceği şekilde önüne geçerek diz çöktüm.

"Dove?" dedim. "Ben, Annah." Elini tuttum, belli belirsiz bir
şekilde karşılık verdi.

Gözlerini kırptırarak açtı. "Üzgünüm," dedi. Tıpkı bedeni gibi
sesi de cansız ve kuruydu. Üzerinde ve yerde o kadar fazla kan
vardı ki hâlâ hayatta olabildiğine şaşırıyordum. "Sana olacaklar
için üzgünüm. Ne yaptığımı bilemeyeceğim için üzgünüm. Kendime
engel olamayacağım için üzgünüm."

"Sorun değil," dedim. Bunların hiçbirisi onun hatası değildi.

"Keşke onların da hafızaları olsaydı," dedi. "Keşke anlayabil-
selerdi." Teşkilat'tan mı yoksa Lanetlilerden mi söz ettiğini bil-
miyordum.

“Yuhh!” diye bağırdı adamlardan biri. “Ölsene artık!” Sırtıma ıslak bir şeyin sıçradığını hissettim ve ne olduğunu görmek için döndüğümde adamlardan birinin boş bir teneke bardağı kafese fırlattığını, bardağın kafese çarptıktan sonra yere düştüğünü gördüm.

Bu kadarı yeterdi, çok sinirlenmiştim. Birden ayağa fırladım, parmaklıklara atıldım ve yumruklamaya başladım. “Kes sesini!” diye bağırdım. “Soluduğun havayı bile hak etmiyorsun seni pislik torbası. Umarım suratın kadar çirkin bir şekilde geberip gidersin!” Ağzım kurumuş olsa da ona elimden gelenin en iyisini yaparak tükürdüm.

Asker yüzünde hain bir gülümsemeyle beni izliyordu. “Çok ateşli birini bulmuşsun, Conall.”

Yumruklarımı sıkarak arkamı döndüm fakat bu çıkışımın olayı onlar için daha eğlenceli bir hale getirdiğinin farkındaydım. Gözlerimi sımsıkı kapayarak sakın bir şekilde nefes almaya ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Dove oturmuş beni izliyordu fakat bedeni bitkinlik ve acıdan titriyordu.

O hâlâ hayatta kalmak için savaşıyordu. Öyleyse ben de aynısını yapacaktım. Hızla arkama döndüm. “Kiminle uğraştığınız hakkında en ufak bir fikriniz yok,” diye bağırdım.

Teşkilat’tan biri yuhalayarak bir avuç yemeği üzerime fırlattı. Koluma bulaşan garip, sulu, berbat kokulu yemeği silerken midem kalktı.

Omuzlarımı dikleştirdim, gözlerimi kısıtım ve içimdeki öfkenin her bir damlasını sesime yönelttim. “Catcher için bir şeyler ifade ettiğimi anlayamayacak kadar salak mısınız? Hayatta kalmanızı sağlayan adam için. Geri dönüp beni burada bulduğunda ne yapacak dersiniz? O geldiğinde ölmüş veya dönüşmüş olursam ne yapacaksınız?”

Sözlerim en sonunda bir etki bırakmış gibi görünüyordu çünkü önce birbirlerine sonra da ne yapacaklarını bilemedikleri için Co-

nall'a baktılar. Conall yerinden kalktı ve basamakları yavaşça inerek kafesin tam önünde durdu. "Buyursun, gelsin."

Askerlere o kadar odaklanmışım ki odaya birinin girdiğini, duvar diplerinden bize yaklaştığını görmemiştim. Konuşmaya başlayıncaya kadar kimse onun salonda olduğunu fark etmemişti.

"Buyurdum öyleyse," diye seslendi elindeki palayı sıkıca kavramış olan Catcher.

▼ XXXVIII ▼

Bir anlık sessizlikten sonra kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Bedenime öyle bir rahatlama yayılmıştı ki başım dönüyordu. Askerlerin çoğu, ağızlarına götürmek için kaldırdıkları çatalları havada öylece donup kalmış, kafese doğru hızlı adımlarla ilerleyen Catcher'ı izliyordu.

Catcher sakın görünüyordu fakat bedeninin öfkeyle nasıl titrediğini görebiliyordum. Dudaklarımı sımsıkı kapadım ve ona seslenmemek için kendimi tuttum.

“Hayatlarınızın hiçbir şey ifade etmediğini biliyorsunuz, değil mi?” Konuşurken sesinde saklı fırtınayı duyabiliyordum. O kadar tehlikeli görünüyordu ki içinde bir canavar gizlendiğini söylediğinde ne demek istediğini şimdi anlıyordum.

“Hemen şimdi, buracıkta hepinizi öldürebileceğimi ve kimsenin de umursamayacağını biliyorsunuz, değil mi?” Askerlere bakıyor, hepsini tek tek süzüyordu. Birkaçı ayağa kalkarak ve birbirlerine çarparak aceleyle dışarıya çıktı. Catcher onları durdurmadı.

Ancak Conall kollarını kavuşturmuş, kafesin kapısının önünde öylece duruyordu. “Bağışık olman, yenilmez olduğun anlamına gelmez,” dedi.

Catcher’ın attığı kahkaha berbat ve tüyler ürperticiydi. “Bana kalırsa Bağışık olmam, *Tanrı* olduğum anlamına gelir.” Başını eğmiş, dişlerini sıkarak Conall’ın üzerine yürümeye başlamıştı. “Kimin yiyip kimin yemeyeceğine ben karar veririm. Kimin yaşayıp kimin öleceğine de ben karar veririm. *Son* kararı veren benim.”

Conall karşı çıkmak için ağzını açıtıysa da Catcher konuşmasına izin vermedi. “Bana kafa tutmak mı istiyorsun? Ox’a gidip burada neler olduğunu anlatmak ister misin? Ona bundan sonra neden hiçbirinizin anakaradan yiyecek veya erzak alamayacağını söylemek ister misin?”

“Hah!” Conall geri çekilmeyerek gözlerini devirdi. “Budala kadınların için erzak getiriyorsun. Bize yiyecek getirmezsen, onlara da getiremezsin. Bize erzak taşımayı reddedersen, biz de sizi korumayı bırakırız.”

“Koruma mı?” diye bağırdı Catcher. Bir banka tekme savurmuş ve eski ahşap yuvarlanarak kırılmıştı. “Seni buracıkta öldüremeyeceğimi mi düşünüyorsun? Omurganı ikiye ayırabileceğime ve cesedini burada bırakıp gidebileceğime inanmıyor musun?”

Conall başını iki yana sallıyordu fakat renginin attığını görebiliyordum.

“Seni öldürecek olsam,” dedi Catcher ilerleyerek, “beni kim, neden durdursun? Onlar için gerçekten bir şey ifade ettiğini mi düşünüyorsun? İkimiz arasında bir seçim yapmaları gerekse gerçekten seni seçeceklerini mi sanıyorsun?”

Catcher şimdi Conall’ın birkaç santim uzağında duruyor, avını avlayan bir hayvan gibi onu süzüyordu. Askerin kendini koruyabileceği herhangi bir silahı olmamasına rağmen yumruklarını sıkıyordu.

"Sizden biri, bizden birini öldürdüğünde neler olduğunu gördünüz," dedi Conall. "Bilirsin, Ox her zaman adamlarının arkasında durur. Benim de arkamda duracaktır."

Catcher homurdandı. Her zerresinden hiddet fışkırdığını görebiliyordum.

"Catcher," dedim yumuşak bir sesle. Daha sonra pişman olacağı bir şey yapmasını istemiyordum.

"Bu, benim sevdiğim kadın," dedi palanın ucuyla beni işaret ederek. "O benim *hayatım* ve onu incitirseniz beni incitmiş olursunuz." Yüksek sesle nefes alıp veriyordu ve kendini kontrol etmek için nasıl mücadele verdiğini görebiliyordum.

"Catcher," dedim bir kez daha, dikkatini çekmeye çalışarak. Onu, mantıklı düşünmesini engelleyen öfkesinden kurtarmaya, ne yaptığını anlamasını ve bunun cinayet sayılabileceğini görmesini sağlamaya çalışıyordum.

Sonra Catcher'ın omuzları biraz gevşedi. Fakat bunu Conall da görmüş ve güvende olduğunu düşünmüş olmalıydı ki yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Artık *bizim* dünyamızdasın," dedi. "Buna alışsan iyi olur."

Catcher ona baktı. "Hayır, değilim," dedi üzgün bir ifadeyle. "Annah'nın merhametini hak etmiyorsun ve ben de sana merhamet etmeyeceğim." Bütün kol kasları hızla şişerek palayı aniden Conall'ın boynuna savurdu. Bıçak keskindi ve temiz bir kesik atmıştı; atardamarı, soluk borusunu ve omurgayı tek hamleyle kesmişti. Çığlık atarak ellerimle yüzümü kapadım ve başka tarafa döndüm fakat geç kalmıştım.

Ölü askerin kanını çıplak tenimde hissederken gözlerimi sımsıkı kapamıştım. Catcher kafesin kapısını açarak beni kollarına aldı ve

kafesten çıkardı. O sırada içeriye baktım ve Dove'un hâlâ kocasının yanında oturduğunu gördüm.

Ayağa kalkmaya uğraştı fakat dengesini sağlayamadı. Bacağı onu taşımayınca yeniden dizlerinin üzerine düştü. Elini bana uzattı.

Nefesim kesildi.

"Annah, lütfen," dedi fısıltıyı andıran boğuk bir sesle. "Lütfen beni burada, böyle bırakma. Beni böyle bırakma."

Bir an ona, sonra da yerde kanlar içinde yatan Conall'a baktım. Dove'un da artık ölü sayılabileceğini biliyordum. Salgın içini kavuruyor, organları tek tek iflas ediyordu. Kan kaybından ölmezse, bu nedenle ölecekti ve her iki türlü de bir Lanetli'ye dönüşecekti.

Kocası gibi o da beni ve bu adada yaşayan diğer insanları ısırmak için mücadele verecekti. Her zaman yaptıkları gibi... O kafeste kilitliken neler hissettiğimi hatırladım. Bir daha gökyüzünü göremeyeceğimden ya da temiz havayı soluyamayacağımdan çok korkmuştum.

Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum fakat onu serbest bırakırsam adayı, kardeşim ve Elias dâhil, herkesi tehlikeye atacağımı da biliyordum.

Fakat onu öldüremezdim. Şimdi yapamazdım. O hâlâ yaşıyordu. Hâlâ bir insandı. Bu, Catcher'ın aştığı fakat benim merhamet için bile olsa aşmadığım bir sınırdı.

"Annah," diye fısıldadı bir kez daha. Elimi bana uzatırken harcadığı enerjiyle kolu titriyordu.

Hiçbir zaman zalim bir insan olduğumu düşünmemiştim. İlgisiz ve kararsız olabilirdim ama kesinlikle insafsız değildim. Hep etrafımdakilerle ilgilenmeye ya da en azından onlara zarar vermeye çalışmışım.

Bu durumda kolay bir çözüm ya da seçim söz konusu değildi.

“Annah?” dedi Catcher yumuşak bir sesle. Bana ucu hâlâ kanlı olan palayı uzattı. Kalbim yanıyor ve kulaklarımda gümbürdüyordu. Tüm bunların benim başıma gelmiş olması haksızlıktı. Ben birinin kaderine, neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verecek kişi olmamalıydım.

Dove’un elini tuttuğumu hatırladım. Nabızı benimkinin altında atıyor, damarlarında hayat dolanıyordu. Fakat şu an tuttuğum onun eli değil, kafesin soğuk metaliydi. Kapıyı kapamak için ittiğimde menteşeler gıcırdadı ve kapı öylesine umarsız bir gürültüyle kapandı ki irkildim.

Dove elini indirdi. Kilitli kafesin ortasında diz çökmüş, bana bakıyordu. Bu kararın nedenini anlamasını istiyordum. Bu hayatta kolay seçim diye bir şey olmadığını, sadece zorunlu tercihler olduğunu anlamasını istiyordum.

“Beni böyle bırakma, Annah,” diye yalvardı.

Geri geri uzaklaşıyordum. Birinin kaderini bir kez belirlemeye başladınız mı, nasıl durabilirdiniz ki?

“Annah.” Bağırmağa çalıştı fakat sesi çıkmadı. “Onlardan biri olmama izin verme! Annah! Bunu yapma! Beni burada bırakma! Lütfen, Annah! Lütfen!”

Basamakları tırmanırken sesi peşimi bırakmıyordu. “Beni bir canavara dönüştürecekler, Annah! Bunu bana yapma! Bana yardım etmelisin! Annah!”

Haklıydı; tabii ki haklıydı. Ve Dove’u kurtaracak hiçbir şey yapamadığım için öyle perişandım ki Catcher beni kucaklamak zorunda kalmış, koridorlardan hızla geçerek beni binadan çıkar-mıştı. Gölgelemin içinde gözlerini kısmış, bizi süzen birkaç Teşkilat askeriyle karşılaştık.

Yüzümü Catcher'ın göğsüne bastırdım. Dokunuşunun beni biraz rahatlatmasını, kendimi yeniden bir bütün olarak hissetmeme yardımcı olmasını umut umuyordum. Conall'a sevdiği kadın olduğumu söylerken yüzünde beliren kararlılıkla teselli bulmak istiyordum.

Fakat tek duyabildiğim Dove'un yakarışları ve kapının gürültüyle kapanışydı. Ben sandığım kişi değildim. Ben de tıpkı Teşkilat askerleri gibi bencil, korkunç ve zalim biriydim.

Bu dünyada yaşamamanın bedeli bu muydu? Öyleyse, yaşamayı hak ediyor muyduk?

“Sence peşimize düşecekler mi?” Şöminenin başında durmuş, Elias ve kardeşim için otları kaynatıyordum. Tüm gün boyunca bu karışımı onlara zorla içirmiştim ve şimdiden biraz daha iyi görünüyor, daha huzurlu uyuyorlardı.

Catcher pencerenin önünde durmuş, Teşkilat'ın ana binasına bakıyordu. “Bilemiyorum,” dedi.

Ateşin üzerindeki karışımın kararmasını ve bulanıklaşmasını izlerken başımı salladım. Conall'a olanlardan sonra ikimiz de peşimize düşeceklerini biliyorduk. Acaba Dove yaşıyor muydu? Hâlâ o kafeste parmaklıkları yumruklayarak bana mı sesleniyordu? Acaba beni affedebilecek miydi?

Acaba ben kendimi affedebilecek miydim? Birkaç tırnağımda kurumuş kan olduğunu fark ettim; Dove'un kanı. Acısını görmezden gelmeyi seçtiğim Dove'un kanı... Catcher'ın ne sıklıkta bu gibi seçimler yapmak zorunda kaldığını düşündüm.

“Bir gemi buldum.” Bunu o kadar alçak sesle ve sakince söylemişti ki ne dediğini anlayabilmem biraz zaman aldı.

"Sahile çekilmiş; çok uzakta değil." Üzerinde bir süre yaşayabileceğimiz kadar büyük. Çoğumuza; Sığınak'tan ve Karanlıklar Şehri'nden kaçabilen herkese yetecek kadar büyük. Sanırım Himeye'ye aitmiş. İçinde birkaç Mudo vardı fakat..." Onlar artık bir sorun teşkil etmiyormuş gibi elini salladı.

"Bir gemi mi?" diye fısıldadım. Gözlerimi kapayarak gemiyi hayal ettim. Etrafının suyla çevrili olduğu, Teşkilat'tan uzak bir gemi...

Belli belirsiz gülümsedi. "Dışarıda yiyecek ve erzak ararken bir hız treni raylarının kıvrımlarını gördüm." Başını bana doğru eğdiğinde gözleri mutluluktan parlıyordu. "Bir lunaparkın yakınında büyüdüm. Orada..." Yutkundu. Yüzündeki gülümseme biraz buruklaştı, sonra zihninde onu rahatsız eden her neyse uzaklaştırmak için başını salladı.

"Gördüğüm şey bana evimi hatırlattı ve gidip bir bakmaya karar verdim." Hafifçe güldü. "Raylardan birinin tepesine tırmandım. Orada yalnız olmak ve ufka dalıp gitmek çok güzeldi." Gözlerini uzaklardan ayırdı. "Gemiyi o sırada gördüm. Sahilin oldukça ücra bir köşesinde kıyıya çekilmişti."

Omuz silkti. "Keşke oraya nasıl gidebileceğimizi bilseydim. Gemiye su ve yiyecek taşıyabilirim fakat bunun ne anlamı olur ki? Gemiye nehirden Sığınak'a tek başıma getiremem ve sizi oraya sağlam nasıl götürebileceğimi de bilmiyorum."

Bitki çayı bohçasını hafifçe dürttüm ve suyun içinde batıp çıkmasını, kuru yaprakçıkların suyun üzerinde süzölmelerini izledim. Bu bana geçen gece kumaş balonun içindeki havayı ısıtarak uçurduğumu hatırlattı. Catcher'a kaçışımızla ilgili fikirlerimi söylememiştim.

Belki de bu şekilde gemiye gidebilirdik. "Sanırım adadan çıkmanın bir yolunu biliyorum," dedim çekinerek.

Catcher, sanki beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi nefesini tutmuş, donup kalmıştı.

Düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi bilemeyerek duraksadım. “Geçen gece çatıdaydım; bir kumaş parçasını ve ateşi kullanarak bir balon yaptım. Küçüklüğümde bir müzede gördüğüm fotoğraflardaki eski balonları düşünüyordum ve bir tane yapıp yapamayacağımı denemek istedim. Sanırım...”

Catcher’ın yanına, pencereye doğru yürüdüm ve dışarıdaki karanlığa baktım. “Sanırım bizi adadan çıkaracak kadar büyük balonlar yapabiliriz. Bu gerçekten çok tehlikeli ve aptalca olur fakat,” Catcher’a, umut dolu gözlerine baktım, “bence bu riski almaya değer.”

Elimi uzatarak nefesimin pencereyi buğulandığı yere bir balon çizdim. “Daha fazla erzaka ihtiyacımız olacak.” İpleri, sepeti ve ateş için gereken kazanı çizdim. “Dikişleri gres veya yağla sabitleyebiliriz. Sepet yapmak için halata, tellere ve hafif tahtalara ihtiyacımız var. Ve ateşi içinde tutacak büyük bir şeye ihtiyacımız olacak.”

Elimizde ne gibi malzemeler olduğunu anlamak için etrafıma bakındım. “Bazılarını buradan aşırabiliriz fakat diğerlerini Karanlıklar Şehri’nden temin etmemiz gerekebilir. Oradaki insanlara da nasıl balon yapacaklarını anlatmalısın ki onların da kaçmak için bir şansları olsun. Acele etmemiz gerekecek.”

Pencereye yaptığım kabataslak çizime baktı. “Bir kez daha sizi Teşkilat’la ve Ox’la yalnız bırakamam. Özellikle de Conall’a yaptığım şeyden bu kadar kısa süre sonra. Bir şekilde intikam almak isteyeceklerdir.”

Parmaklarımı onunkilere kenetledim. “Her zaman burada olman mümkün değil,” dedim. “Birileri her zaman bir yerlerde sana ihtiyaç duyacaktır. Bu konuda ikimizin de yapabileceği bir şey yok. Sen başkalarının acılarını görmezden gelebilecek bir insan değilsin. Öyle olmanı da istemezdim.”

“Anlamıyorsun, Annah.” Beni o kadar sıkı kavradı ki parmak uçlarının tenime battığını hissediyordum. “Seni neredeyse kaybe-

diyordum.” Diz çökerek bana sarıldı. “O salona girip seni o kafeste görünce mahvoldum. Tüm o kanı görünce ısırıldığını zannettim.”

Bana baktı. “O an hayatımın en büyük hatasını yaptığımı anladım. Sensiz bir hiç olduğumu anladım. Seni sevemeyceksem hayatta olmamın hiçbir anlamı yok.”

Tuttuğum nefesi bıraktım ancak söyleyecekleri bitmemişti. “Seni seviyorum, Annah. Ve eğer buna sen de hazırsan seninle olmak için her şeyi riske atmaya hazırım. Beni kabul edersen, hayatımın her günü senin için savaşmaya devam edeceğim.”

Ben de dizlerimin üzerine çöktüm ve alnımı onunkine dayadım. Böylesine karanlık ve unutulmuş bir dünyanın bir köşesinde, bu minicik odada, kendimi bu kadar hayat dolu hissettiğime inanmıyordum.

“Evet,” diye fısıldadım dudaklarına belli belirsiz dokunarak. Onu öptüm, o da uzun ve içten şekilde karşılık verdi.

Bir an için dünyada ne ölüm, ne acı, ne salgın ne de umutsuzluk vardı. O an yalnızca biz vardık, yaşam vardı ve aramızda ikimizi de tüketecek kadar saf bir şey vardı.

▼ XXXIX ▼

O gece kardeşime bir bardak daha bitki çayı içmesi için yardım ediyordum. Daha şimdiden yüzüne renk gelmişti ve kısa aralıklarla uyanık kalmayı başarıyordu. Hâlâ güçsüzdü; ikisi de öyleydi fakat artık ölmek üzere değillerdi.

Bu sırada biri ısrarla kapıya vurmaya başladı. Elias yataktan kalkmak için çabaladı fakat onu yeniden yatması için ittim. “Catcher burada, o ilgilenir,” dedim fakat o kaşlarını çattı. Bizi korumak için onların karışısına dikilmek istediği açıkça görülüyordu.

Parmak uçlarıma basarak koridora çıktım ve Catcher’ın elinde sıkıca tuttuğu palayla, kapıyı açmasını izlerken sırtımı duvara dayadım. Kapının eşiğinde Ox’un tek başına durduğunu görünce tüm bedenim gerildi.

O ses; bir adamın bana vurmasına izin veren, duvarın diğer tarafına atılmamı emreden ve büyüdüğüm kasabanın artık yerinde olmadığını söyleyen o ilgisiz, duyarsız ses... Koridordan hızla koşarak onu yumruklayabilmeyi diledim fakat beni bir vuruşta yere devirebileceğini bildiğim için yumruklarımı öfkeyle sıkmakla yetindim.

“Adamlarım yaptığın şeyden pek memnun olmadılar, Catcher,” dedi Ox. “Conall birçoğunun dostu ve ikinci komutandı.”

“Ben de sevdiğim kadına yaptıklarından pek memnun olmadım,” dedi Catcher.

“Ben dalga geçmiyorum.” Ox’un sesi tehditkâr fakat bitkin geliyordu. “Bunca insanı hayatta tutabilmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin yok, değil mi? Bunu yapabilmek kural gerektiriyor ve kuralların bir anlam taşıması için çiğnendiklerinde bazı sonuçları da olmalı.”

Kapının eşiğine dayandı ve eliyle yüzünü ovdu. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu. “Ne düşündüğünü bilmiyorum fakat ben kötü biri değilim, Catcher. Ancak yaptığın şey cezasız kalamaz. Doğrudan seni cezalandıramayacağımıza göre...” Sesi gittikçe alçalarak kesildi, sonra içini çekti. “Kadınları almak istiyorlar.”

Midem kasıldı. Birden aklıma korkunç manzaralar geldi fakat içimde biriken öfkeyle bu görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım.

“Buna izin veremeyeceğini biliyorsun,” diye hırladı Catcher. “Ben buna izin vermem.”

Ox hiddetle ellerini kaldırdı. “Her şey kontrolden çıktı. Adamlar kan istiyor.”

Gözlerimi kapadım ve ellerimi şakaklarıma bastırdım. Bu işi düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Catcher öfkeyle karşılık verdi: “Onlar senin adamların, Ox, onları kontrol et. Onlardan sen sorumlusun. İşlerin bu raddeye gelmesine izin vermemeliydin,” dedi.

“Belki haklısın,” dedi Ox. “Fakat bu, şu an içinde bulunduğumuz durumu değiştirmez. Birileri Conall’ı öldürmenizin bedelini ödemek zorunda. İki kadını da istiyorlardı fakat onları sadece birini almaları için ikna edebildim. Kızlardan birini vermek zorundasın ve onları durdurmayacağım. Yaptığın şey yanlıştı...”

Ben ne olduğunu anlamadan Catcher yumruğunu Ox'un suratına indirdi ve Ox geriye doğru tökezledi. Hızla koşarak kendimi tam ortalarına attım ve onları ayırmak için ellerimi ikisinin göğsüne koydum.

"Kesin şunu!" diye bağırdım.

"Senin yaptığın yanlıştı!" diye bağırdı Catcher. "Ben adil olanı yaptım."

Ox bir an yüzünde acımayı andıran bir ifadeyle bana baktı. Bu yönden Conall'dan farklıydı. Conall kanı ve korkuyu seviyordu. Ox ise adada düzeni sağlamaya, adamlarını bir şekilde hayatta tutmaya çalışıyordu.

"Conall zaten bir noktada kendini öldürtecekti," dedim. "Çok ileriye gitmişti." Sözlerimdeki doğruluk payını kabul ettiği açıktı fakat umursamadı.

Birkaç parmağıyla burnundan akan kanı sildi. "Olan oldu," dedi Catcher'a özür dilercesine. Bana bakmıyordu. "İki kadını birden alamayacakları konusunda onları ikna ettim. Hangisini verdiği onlar için önemli değil, yalnızca birini istiyorlar. Onu çok fazla incitmemeleri için elimden geleni yapacağım."

Orada öylece durarak sözlerine bir anlam vermeye çalıştım. Catcher'ın rengi atmıştı ve palayı tutan eli titriyordu. "Buna izin verirsen adamlarına bir daha asla erzak taşımam."

Ox derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladığında sesine hepimizin hissettiği bitkinlik hâkimdi. "Başka şansın yok, Catcher. Duvarları ve teleferiği onlar kontrol ediyorlar; arkadaşlarını adadan çıkarmanın bir yolu yok. Ve arkadaşların burada olduğu sürece, yaralı ya da değil, Teşkilat'a yiyecek ve erzak taşımak zorunda olduğunu biliyorlar.

"Bunun için gerçekten üzgünüm. Umuyordum ki..." Bir an düşüncelere dalmış gibi duraksadı. Sonra başını salladı ve arkasını

döndü. “Bak, onları belki bir ya da iki gün daha oyalayabilirim. Bu sürede düşün ve bir karar ver. Ancak sana herhangi bir söz veremem, Catcher,” diye seslendi omzunun üzerinden ve koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

Bir elim Catcher’ın göğsünde, diğeri boşlukta, öylece durdum.

Catcher kapıyı çarparak kapadı ve yumruğunu tekrar tekrar kapıya indirdi. Sonunda onu tuttuğumda elleri kızarmış ve kan içinde kalmıştı. Onu evden çıkararak merdivenlere yönlendirdiğimde bana engel olmadı ve onu çatıya çıkarmama izin verdi. Kardeşim ve Elias orada bizi duyamazdı, ayrıca çatıda kanayan parmaklarına buz basabilirdim.

Eriyen buzun kanla karışıp pembeleşerek kolundan akışım izledi. “Ne yapacağımı artık bilemiyorum,” dedi. “Seni nasıl koruyacağımı bilmiyorum.”

“Beni korumak senin işin değil,” dedim bizi saran dondurucu soğuğu görmezden gelerek.

Sağlam olan elini uzatarak parmağını dudağımda gezdirdi. “Sana bir şey olmasına izin veremem,” dedi. “Bu beni öldürür.”

Gözlerimi ondan ayırmamaya çalıştım fakat sonunda arkasındaki Şehir’in üzerinde toplanmaya başlayan kara bulutlara doğru baktım. Yeri kaplayan buzun sesini, zemindeki çatlaklara dolup genişleşerek dünyamızı yavaş yavaş yıkan suyun sessiz iniltisini duyabiliyordum.

“Aslında adaya Mudoları sokarak bütün Teşkilat’a salgın bulaştırmalıyım. Dönüşüklerinde onlarla daha kolay baş edebilirim.”

Başımı iki yana salladım. Bu onları öldürmek için oldukça barbarca ve zalim bir yoldu ve bunu hak ettiklerinden emin değildim. “Eğer bir şeyler yanlış giderse, mesela seni Sığınak’a Lanetli sokarken yakalarlarsa seni ve bizi öldürürler. Bu büyük bir risk.” Bir an

ellerime baktım. “Ayrıca bu bizi onlar kadar kötü yapar. Onları bu şekilde öldüremeyiz.”

“Ama onlar yaşamayı hak etmiyorlar,” dedi Catcher hayal kırıklığıyla. “Ox’un söylediklerini duymadın mı?”

Yanağımın içini ısırđım. Gözümde Catcher’ın bıçağının Conall’ın boynunu keşiş, kulaklarımda adamın son nefesi ve ciğerlerine dolan kanın sesi canlanmıştı.

“Yaptığın şey...” Duraksadım. Ne hissettiğimi ve bunu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyordum. “Conall bir canavardı,” dedim ve Catcher’ın gerildiğini fark ettim.

“Onu öldürmenin yanlış olduğunu söylemiyorum, sadece...” Derin bir nefes aldım ve çatıyı çevreleyen alçak duvara yaslandım. “Yaşama bu kadar kayıtsız kalabileceğimizi sanmıyorum,” dedim. “Onları yargılayanlar biz olmamalıyız.”

Catcher kendini savunmak için ağzını açtı ve çenesinin kasıldığını fark ettim. Elimini onunkinin üzerine koyarak onu susturdum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu söylemem gerektiğini biliyordum fakat vereceği tepkiden korkuyordum. Yine de şansımı denemeliydim.

“Beni orada çok korkuttun, Catcher. Bağışık olduğun için yaşam ile ölüm arasında kaldığını hissettiğini daha önce söylemiştin. Fakat hangi tarafta duracağını seçmek zorundasın. Rastgele insan öldürenler Lanetlilerdir. İnsanlar ise, aramızda çok kötülerimiz de olsa yaşayanları korumak için çabalarlar.”

Çenesini düşürdü, elini ensesine doğru götürerek omuzlarına uzanan gergin kasları ovaladı. “Seni öldürmek üzereydi, Annah. Buna izin veremezdim. Senin peşini bırakmayacaktı.”

Elini ensesinden çekene kadar kolunu çekiştirdim ve hızla atan kalbimin üzerine koydum. “Ben hâlâ hayattayım,” diye hatırlat-

tım. “Sen kötü biri değilsin, Catcher. Fakat bu askerleri öldürmeni mazur göstermez. Bu adil olmasa da biz onlardan daha iyi olmak zorundayız. Onlar gibi davranamayız.”

Diğer elimi de yanağına koydum ve yüzünü hafifçe geriye ittim. Şimdi gecenin ışığı elmacık kemiklerini ve gözlerini aydınlatıyordu. “Onları öldürmek bizi canavara dönüştürür. Canavara dönüşeceksek, bu adadan kaçmak için bu kadar çabalamamızın ne anlamı var ki?”

Catcher beni kendine doğru çekti ve sıcaklığı beni kışın keskin soğuşundan korurken gökyüzündeki yıldızlara baktık.

“Kısa bir sürede halletmemiz gereken bir şey daha var,” dedim. “Balon için kumaşları birbirine dikmeye başladım. Sen de Karanlıklar Şehri’ndeki insanların eksiklerini gidererek zamanında hazır olmalarını sağlamalısın.” Döndüm ve yüzüne baktım.

“Bunu başarabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum.” Bunu yeterince sık ve içten söylersem gerçek olmasını sağlayabilir miydim acaba?

Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinledim. “Hâlâ seni korkutuyor muyum?” diye sorduğunda sesindeki korkuyu ve çekimserliği duyabiliyordum.

“Her zaman,” dedim. Tuttuğu nefesi bıraktı. Gözlerine bakabilmek için geri çekildim. “Kalbimi sana kaptırmaktan korkuyorum ama sanırım bu riski alacağım.”

Yere diz çökmüş, kardeşimin birbirine diktiği kumaşlardan oluşan örtülere bakıyordum ki kardeşim içeriye girdi. Saçları yağlanmış ve yüzünün iki yanından cansız bir şekilde dökülüyordu fakat gözleri artık boş bakmıyor, yanakları ateşler içinde yanmıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu. Koridoru geçtiği için nefes nefese kalmıştı. Hastalıktan dolayı zayıf düşmüştü ve kendini en yakındaki sandalyeye yavaşça bırakırken kasları belli belirsiz titriyordu.

"Bu kadar fazla diktiğinden haberim yoktu," dedim. Elimdeki kumaş parçalarının içinden ağırlığımızı taşıyabilecek kadar dayanıklı olanları ayıklıyordum.

Omuz silkerek özenle birbirine dikilmiş bir kumaş parçasını eline aldı. "Bir uğraş işte. Yoktan var etmeyi, bir şeyleri birbirine birleştirmeyi severim."

Bu da kardeşimle ilgili bilmediğim başka bir ayrıntıydı. Bir-birimizi hakkında bilmediğimiz çok şey vardı hâlâ. "İki günden kısa sürede balona benzeyen, büyük, kumaştan bir çanta dikmemiz gerekiyor," dedim.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Nasıl uçacağımızı mı keşfettin?"

Catcher'ın da Karanlıklar Şehri'ndeki insanlardan aynı tepkiyi alıyor olabileceğini düşünerek hafifçe kızardım. Bu sabah planlarımızdan söz etmek için Şehir'e gitmişti. "Belki. İşe yaramayabilir fakat..." Omuz silktilim. "Catcher yakınlarda bir gemi buldu. Tek yapmamız gereken adadan kurtulup anakaraya ulaşmak."

Parmağını dudağına bastırarak düşünmeye koyuldu. "Balonu uçurduktan sonra nasıl komuta edeceğimiz konusunda bir fikriniz var mı peki?"

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. "Bu henüz çözemediğim bir ayrıntı." Etrafıma yayılmış olan kumaşı sıkıca tutarken bunun aptalca bir fikir olup olmadığını düşündüm. Bu işi etraflıca düşünmemiştim. Hepimizi öldürebilir miydim?

"Elias!" dedi kardeşim. Elias'ın diğer odada inlediğini duyduk, sonra yataktan çıkarak yanımıza geldi ve kapının eşiğinde durdu.

Elias'ın bedenini baştan aşağı süzen kardeşimin yüzünde beliren muzip gülümseme gözümünden kaçmadı. Ağır hastalığı atlattıktan sonra kendilerini çok daha iyi hissettikleri açıktı. Aralarındaki yakınlık benim için fazla samimi olduğundan başka tarafa döndüm.

“Annah, bizi Catcher'ın bulduğu gemiye götürecek bir balon yapıyor,” dedi kardeşim, sanki gemi meselesi eski bir habermiş gibi. “Balonu komuta etmenin yolunu bulmamız gerekiyor. Sen uçuş konusunda iyisindir, aklına bir şey geliyor mu?”

Elias'ın gözleri parladı. “Ne kadar büyük bir balon?” diye sordu.

Kumaşları göstererek omuz silktim. “Bu kadar.”

Pencereye giderek nehrin ilerisine baktı. “Ne kadar uzağa gidecek?”

Yeniden omuz silktim. “Nehrin kıyısının aşağı tarafına. Catcher öyle söyledi.”

“Bir şeyler düşüneceğim.” Heyecanı belli oluyordu. “Biliyorsunuz, daha önce uçmuştum.”

Kardeşim gözlerini devirerek bana baktı. “Biliyoruz,” dedi ve kıkırdadı.

Elias ona şakayla karışık sert bir bakış attı. “Sonrasında geceyi geçirecek bir yere ihtiyaç duyunca eski bir kütüphanede uyumuştum. Orada uçmakla ilgili kitaplar vardı ve bulabildiğim her şeyi okudum. Bir balon yapmak hiç aklıma gelmemişti fakat işe yarayabilir.”

Yerinde duramıyor, heyecandan neredeyse zıplıyordu. Yüzey alanını ve yüksekliği hesaplayarak odanın içinde dolanıp mırıldanmaya başladı. Biz de kardeşimle kumaş yığınlarının başına oturduk.

Dikiş kutusunu ona doğru ittim. “Tüm bunlarla baş edebilecek gücün var mı?”

Sırtarak sandalyesine oturdu, kutudan paslı bir yüksük çıkarak parmağına taktı. Gelişigüzel dikilmiş parçaları eline aldı. "Bunları kim dikti?" diye sordu, kaba dikişlerden birine bakarak.

Ona ters ters baktım. Benimle dalga geçmek çok hoşuna gittiğinden güldü. Sonra yeniden işe koyulduk. Ben onun hızına yetişmek için çabalarken Elias da mırıldanarak bir pervane çizmeye uğraşıyordu.

▼ XL ▼

İlerleyen saatlerde Elias binanın içinde bazı aletler ve bıçak yapmak üzere yumuşak metal aramaya gidince kardeşim ayağa kalkarak gerindi, sonra da sobanın üzerine çaydanlığı koydu.

“Çocukken, Elias’la Orman’dayken,” dedi, pencereden karanlığa doğru bakarak, “öleceğinizi düşündün mü hiç?”

Sorusu beni o kadar şaşırttı ki ne cevap vereceğimi bilemedim. O günleri düşünerek her dakikasını tek tek hatırladım.

“Evet,” dedim. “Her gün.”

Kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir şekilde başını salladı. “Yine de devam ettiniz, öyle mi?”

“Başka şansımız yoktu.”

Bir an duraksadı ve penceredeki yansımamızı görebileceği şekilde yer değiştirdi. Sanki benimle ilgili bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Gözleri yara izlerimin üzerinde gezinirken beni yargıladığını ya da acıdığını hissetmiyordum; daha çok parçaları yerine koymaya çalışan bir heykeltıraş gibi bakıyordu.

“Ya sen ve Catcher?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Kıpkırmızı olduğumu hissettim ve bu ona gerekli cevabı verdiği için gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. O gerçekten iyi bir insan.” Sözleri dudaklarından neredeyse özlem dolu çıkmıştı.

“Biliyorum.” Kucağımdaki kumaş parçalarına baktım. Tüm bu farklı kumaş parçaları eskimiş ve işe yaramaz hale gelmiş kıyafet ve battaniyelerden yırtılmıştı. Şimdi ise yeni bir şey oluşturacaklardı. Elimi eğri dikişlerin kabarmıklıkları üzerinde gezdirdim.

Parçalanmış şeyler yeniden, belki eskisi gibi değil fakat daha güçlü bir şekilde bir araya getirilebilirdi.

“Bana kıyıdaiken birkaç günlük ömrüm kalsa ne yapacağımı sormuştun ya?” dedim.

Kardeşim başını salladı ve bitkileri sıcak suya atarak odayı topraksı bir kokuyla doldurdu.

“Yaşamak için savaşırdım,” dedim. “Artık korkmaktan ve diğer insanların ne istediklerine karar vermelerini beklemekten sıkıldım; bundan sonra *kendi* isteklerimin peşinden gideceğim.” Bir kumaş yığınına daha kendime doğru çektim. “Ve şu anda bu aptal adadan kurtulmak istiyorum.”

Kardeşim bana bir bardak çay getirirken güldü. Bacaklarını altına alarak yeniden sandalyesinin üzerinde kıvrıldı. “Ben bir şey inşa etmek istiyorum,” dedi uzaklara bakarak. “Son zamanlarda aklımda bir kasaba var.” Sanki onunla dalga geçmemi bekliyormuş gibi biraz çekingen konuşuyordu. Fakat ben sözlerine devam etmesi için neredeyse nefes almaksızın dikkat kesilmiştim.

Bir süre sonra devam etti: “Köprülerle bağlanan güzel binalar olacak; her şey yerden yüksekte olacak. Doğanın bir parçası olacak; doğayı değiştirmeyi değil, onunla bir bütün olmayı istiyorum.” Gülümsedi. “Güvenli bir yer olacak. Artık endişe duymamıza gerek kalmayacak.”

Sözleri bittiğinde odaya sessizlik çöktü. Koridorun diğer ucunda Elias'ın kapıyı açtığını duyduk. Balonun komuta mekanizması için bulunduğu metal hurdaları yerde sürükleyerek içeriye soktu. Kardeşim ve ben birbirimize baktık. Zihnimizdeki hayaller aramızda asılı kalmıştı.

Kardeşim lambayı kucağına yaklaştırdı ve işine kaldığı yerden devam ederek iğneyi sokup çıkararak ellerine odaklandı. O anda her şey yerli yerinde ve olması gerektiği gibiydi.

"Sanırım nehrin karşısındakiler hazır," dedi Catcher. Alacakaranlıkta çatıda duruyorduk. Açık hava buz gibiydi. Catcher Karanlıklar Şehri'nden az önce dönmüştü ve orada hayatta kalmayı başarabilenlerin gerekli malzemeleri bulmalarına yardımcı olmuştu. Elias terk edilmiş bir dairenin duvarlarından söktüğü ahşapla yaptığı derme çatma kutunun etrafında dönüp dururken Catcher yanıma gelerek elimi tuttu.

Çok küçüktü; hepimiz içine zor sığacaktık fakat yeterince sağlam görünüyordu. Kutunun yanında ise balonu komuta edebilmek için kutunun her yanına çevrilebilen, bir döndürme koluna bağlı, basit görünümlü bir pervane vardı.

Kardeşim ortalıkta koşturuyor, kutuya kalınca örülerek tellerle sağlamlaştırılmış halatlar bağlıyor ve bunları, çatının kenarında katlı duran balonun kumaşına sıkıca tutturuyordu.

Ateşi yakarak dumanı balonun içine yönlendirdiğimizde geri dönüşümüz olmayacaktı. Balon yeterince şişmeden Teşkilat askerleri bizi görürlerse, başımız belada demektir.

Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için Catcher'la birlikte çatının etrafındaki duvarın yanında duruyor ve Sığınak'ı izliyordum.

Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı ve Catcher son dakika ayrıntılarının üzerinden geçerken ısınmak için ona sokuldum.

“Bulduğum insanlar her şeyi hızlıca bir araya getirmeyi başardılar. Gün doğmadan hemen önce bizden işaret bekliyor olacaklar. Ayrıca Sığınak’ın diğer ucunda bir grup Ruhani var; onlar da bir balon yapmaya çalışıyorlardı ama oldukça zorlandılar. Kıyıya onlar için gizlice malzeme taşıdım fakat Teşkilat’ın onları bulabileceğini ve her şeyi ellerinden alabileceklerini söylediler.”

Midem korkuyla kasılırken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve ısınabilmek için öne arkaya sallanmaya başladım. “İşe yarayacak mı?” diye sordum belki yüzüncü kez. Catcher elimi sıkı fakat soruma cevap vermedi çünkü aslında cevabı bilmiyorduk. Planımızı suya düşürebilecek tüm ihtimalleri düşünürken, dikkatimi dağıtmak için, “Sana Vista’da hız treninin raylarına tırmandığım geceyi anlatmış mıydım?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak hatırlamaya çalıştıktan sonra başımı iki yana salladım.

“Isırıldıktan sonraydı. Tek başıma lunaparkta yaşıyordum. Her zaman yüksekte korkmuştum ve orada oturarak trene baktığım sırada öleceğimi fark ettim. Birkaç gün içinde ölecektim.”

O zamanlar neler yaşadığından söz etmesi beni üzüyordu. Kimbilir kendini ne kadar yalnız hissetmişti. “Ve bu yüzden raylara tırmandım. Öleceksem ilginç bir şey yaparken ölmeliyim, diye düşündüm.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bana, tüm planlarımız yatsa bile en azından ilginç bir tecrübe olacağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Beni susturmak için parmağını dudağıma bastırarak sırttı. “Hayır, sana bunun harika bir duygu olduğunu söylüyorum.” Alevlerin ışığı yüzünde dans ediyordu. “Her şeyin sona erdiğini kabul etmiştim ve okyanusun karanlığını, yıldızların dalgaların tepesine

vuran ışığını seyrederek öylece otururken kocaman bir bütünün parçası olduğumuzu düşündüm. Olayların akışında benim de bir rolüm vardı ve bir yanımda bu dünyada her zaman bir iz bırakacaktı.”

Bir süre yüzüme baktı. “Esas komik tarafı, Bağışık olduğumu ve birkaç gün içinde ölmeyeceğimi öğrendiğimde yeniden yükseklikten korkmaya başlamamdı. Hayattan ve onu kaybetmekten korkmaya başladım. Fakat salgının beni öldüreceğini düşündüğüm o an hayatın korkulacak bir şey olmadığını fark etmiştim. Ona nefes alamayacak kadar sıkı sıkıya yapışmam gerekmediğini anladım.”

Alnını benimkine dayadı. “Korkma. İşe yarayacak... bunu başaracaksın,” diye fısıldadı.

Bir daha hiç bırakmak istemeyerek elini sıktım. Sonunda kardeşim ile Elias hazırlıklarını tamamladılar ve dördümüz birden ayağa kalkarak karanlığa doğru baktık. Bundan sonra ne olacağını biliyordum: Catcher adadan ayrılıp gemiden çok da uzakta olmayan büyük tarlada bir ateş yakacaktı. Böylece sabahın ilk ışığıyla havalandığımızda duman bize yol gösterecekti.

“Yakında şafak sökecek,” diye fısıldadı.

Ona daha sıkı tutundum. *Ya bir şeyler yanlış giderse ve onu bir daha göremezsem*, diye düşündüm. Gözlerimi kapadım ve güneşin yalnızca bu seferlik doğmamasını diledim.

Elias büyük ateşi kızdırmak için harekete geçti ve kardeşim balonun ağzını Elias’a doğru tutarken, o da ateşi körükleyerek balona duman dolmasını sağlıyordu. Balon doldukça yavaş yavaş şişmeye başladı.

Catcher bana dönerek yanaklarımı avuçlarının içine aldı. “Yakında görüşürüz.” Bana bakışı acı doluydu ve benim onun gitmesini istemediğim gibi, o da beni bırakıp gitmek istemiyordu. Fakat bunu yapmak zorundaydı.

Ve ben de onu bırakmak zorundaydım. Sadece kısa bir süreliğine...

Dudaklarını benimkilere önce hafifçe sonra da aceleyle bastırdı. Ona sarıldım ve parmaklarımı sırtına batırarak bedenini kendime sımsıkı bastırdım.

Geri çekildiğinde alnı benimkine belli belirsiz dokunacak kadar yakındı. “Kendine iyi bak,” dedi.

“Sen de,” dedim. Başını salladı, sonra bir kez daha salladı.

Onu yanımda tutmak, gitmesini engellemek için söyleyebileceğim bir şey aradım fakat bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Tek bir şey hariç: “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Bu sözcükleri söylemek, artık kalbimi yanında taşıdığını ve ona bu konuda güvenmek zorunda olduğumu bilmek canımı yakıyordu.

Burnumun ucundan, dudaklarımdan ve yanağımdan öptü. “Seni seviyorum,” diye karşılık verdi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Binadan çıkışını, platforma doğru gidişini ve teleferiğin onu benden uzaklara götürüşünü izlerken arkamdaki ateş yanıyor, dumani etrafımda dans ediyordu.

Şehir’deki çatılarda yakılmış ateşlerin yıldızları andıran alevlerini görebiliyordum. Güvende olmak için yapılması gerekenlere odaklanmaya ve duygularımı bastırmaya çalıştım.

Arkamdaki balon gittikçe doluyordu. Kardeşimin balonun ağzını açık tutmasına yardım ederken bu şeyin gerçekten işe yaramasına şaşırıyordum. Dikişler dayanıyor, sürdüğümüz yağ sıcak havayı içeriye hapsediyordu. Heyecandan göğsümün sıkıştığını hissettim. Yalnızca Sığınak’tan çıkmamız ve nehrin aşağısına doğru biraz ilerlememiz yeterliydi; yani yarım günlük yürüyüş mesafesi bile değildi.

Ufuk aydınlanmaya, gökyüzünde pembe şeritler belirmeye başlamıştı. “Diğerlerine işaret verelim mi?” diye sordu Gabry. Yanakları kızarmıştı, gözleri heyecanla parlıyordu.

Başımı sallayarak merdivenleri çevreleyen duvara doğru döndüm. Kömürle Catcher'ı çizdiğim resmin büyük bir kısmı silinmiş, yalnızca birkaç kalm çizgi kalmıştı. Yüzünün olduğu kısma elimi bastırdım ve parlak kırmızı renkteki ince uzun kumaşı yüksek bir direğe bağladığımız çatıya tırmandım. Kurdeleyi yukarıya kaldırarak çözdüm ve dondurucu sabah esintisine bıraktım.

Rüzgâra kapılarak yükseldi ve Karanlıklar Şehri'ndeki herkese uçuşa vaktinin geldiğini haber verdi.

İşte bu kadardı. Bedenim birden hafiflemiş, öyle bir heyecanla dolmuştu ki sevinçten çıldırabilirdim. Balonun kumaşı yükselmeye başladı. Elias ateşe biraz daha odun attı. Çok geçmeden bizi buradan alıp götürecekti. Ve sonra özgür olacaktık.

O sırada bağırışları duydum. Aşağıya, duvarın üzerine atladım. Ana binanın önünde bir asker durmuş, ne yaptığımızı anlamaya çalışarak eliyle bizi işaret ediyordu. Arkamdaki balon biraz daha yükselince, arkasını dönerek içeriye girdi ve çok geçmeden bir asker topluluğunun bizim olduğumuz binaya doğru koştuğunu gördüm.

"Haydi!" diye bağırdım Elias'a. "Geliyorlar!"

Onun yanına, ateşin başına giderek balonun içine elinden geldiğince hızla duman doldurmasına yardım ederken kardeşimin yüzü bembeyaz olmuştu. Balon yerden yükseldi fakat henüz sepeti ve bizi taşıyamazdı.

"Aşağıdaki kapılar," diye bağırdım.

"Zamanında dolmayacak," diye mırıldandı Elias. Kardeşim susması için dirseğiyle onu dürttü.

Çatıya göz atarak bize zaman kazandırabilecek bir şeyler aradım. Kumaşı erimiş yağla kaplamıştık ve bir fıçı artmıştı. Ayrıca lambalar için de birkaç teneke gaz yağımız vardı. Onları merdivene doğru sürüklemeye başladım.

Çatının ortasındaki balon dolmaya devam ederken dikişleri geriliyor ve sepet biraz daha yükseliyordu. Merdivenlerden çıkmakta olan askerlerin seslerini duymaya başlamıştım bile. Zamanımız daralıyordu.

Artık ihtiyacımız olmayan kumaş ve odun parçalarını toplayarak hepsini merdiven boşluğuna fırlattım ve bir teneke gaz yağın tutuşturarak diğerlerinin üzerine attım. Yağ düştüğünde bir sarsıntı oldu, ateşi basamaklara yayıldı, duvarları yalamaya başladı ve merdivenleri alevlere boğdu. Kapıyı hızla kapadım.

“Planımız işe yaramazsa o merdivenleri kullanmayı düşünmüyordun sanırım,” dedi Elias, kardeşimi kaldırıp sepete bindirirken. Kardeşim orta kazandaki ateşi körüklemeye başlamıştı. “Yangın uzun sürmez,” dedim. Bir patlama ve tiz bir sesin ardından altımızdaki pencerelerden biri patladı. Ne kadar amaçsız bir yıkım olduğunu düşününce kendimi tutamayarak irkildim.

“Haydi, gidelim,” dedi Elias. Bana elini uzattı ve sepete binmeme yardım etti. Henüz bacağı sepetin kenarındayken balon sarsılarak çatıdan hafifçe havalandı.

Önce zorlanarak çatı boyunca sürüklendik fakat merdiven boşluğunun kapısı açılıp alevler dışarı yükselirken birden havalandık. Siyah üniformalı adamlar bize doğru koşuyorlardı ama biz gittikçe yükselirken rüzgâr seslerini yutuyordu. Oklarını kullanmaya hazırlandıkları sırada Elias, Sığınak’ın hava sahasından uzaklaşmak için yönümüzü nehre doğru çevirdi.

Havalandıktan sonraki ilk birkaç dakika, küçücük sepet sarsılırken bedenim isyan ediyor, ayaklarım yere basmak istiyordu. Bacaklarımdan yukarıya süzülen havanın hissi garip ve olağandışıydı.

Arkamızdan koşan adamlar gittikçe küçülmüş, binalar aşağıda kaldıkça görkemleri de azalmıştı. Balonun kontrolden çıkacağını

dan, dikişlerinin patlayarak bizi kesin bir ölüme götüreceğinden korkarak nefesimi tuttum.

“Uçuyoruz!” diye bağırdı Elias inanamayarak. Sabah esintisi saçlarını havalandırıyordu. Kollarını kanat gibi iki yanına açtı. Ben ise her an parçalanacağından korktuğum için küçük sepetimizin kenarına sıkıca tutundum.

Ancak korktuğum şey olmadı. Balon yükselmeye devam ederken, pervane bizi nehrin üzerinden geçiriyor, Sığınak’tan uzaklaştırıyordu. Diğer balonlar da Karanlıklar Şehri’nden yükselmeye başlamıştı; önce yalnızca bir iki balon vardı fakat sonra sayıları çoğaldı. Hepsi farklı renk ve boyutlardaydı fakat hepsi de havada süzülüyor, hayatta kalanları ölülerle dolu sokaklardan uzaklara taşıyordu.

Başarmıştık. Hepimizi rengârenk gökyüzünde tek başıma çekebilecek kadar hafıflediğimi hissediyordum.

▼ XLI ▼

Güneş ufuktan yükselmeye başlamıştı ve sabah rüzgârı bizi nehrin üzerinden Karanlıklar Şehri'nin sınırlarına doğru itiyordu. Arkamızda, Sığınak duvarlarına akın eden askerler çoğalmıştı fakat adanın güney ucundan kalkan Ruhanilerin soluk renkli balonu dikkatlerini dağıttı.

Ben bir sevinç çılgılığı atarak ellerimi çırparken, Elias ve kardeşim de sarılarak öpüştüler. *Başarmıştık!* Tüm dünyaya haykırmak istiyordum. *Artık özgürdük!*

Ancak Teşkilat peşimizi bu kadar kolay bırakmayacaktı. Sığınak duvarlarına tırmanarak bize ok atmaya devam ediyorlardı. Nefesimi tutarak fazla ileriye giden ya da olduğumuz yere kadar ulaşamayan okları izledim. Her geçen saniye biraz daha uzaklaşıyor, menzillerinden biraz daha çıkıyorduk.

Sığınak'ın güneyinden yükselen balon bizim kadar şanslı değildi. Alevli bir ok kumaşına balonun isabet etti ve yağlanmış dikişleri tutuşturarak balonu neredeyse anında küle dönüştürdü.

Bakışlarımı kaçırdım fakat balonun içindekilerin aşağıdaki dondurucu nehre düştüğünü görmekten kurtulamadım.

Sonra bir yırtılma sesi duydum; bir kumaşın yırtılması veya sökölmesi gibiydi. Başımı kaldırıp baktığımda kumaşın ufak bir parçasının rüzgârda dalgalandığını gördüm. Yeterince hava kaybetmesi birkaç saniyeyi bulmuştu fakat sonra aniden gergin kumaş kıvrılıp büküldü ve hızla alçalmaya başladık. Kardeşime tutunarak şaşkınlık içinde haykırdım.

Balonu yeniden doldurmak için ateşi beslemeye çalıştım fakat sepet sarsılarak sağa sola savrulurken ellerim birbirine dolanıyordu. Sıcak hava hızla balonun içine dolduğu halde hâlâ düşüyorduk. Yüzlerimizden ter akıyordu ve alevlere böylesine yakın olduğumuz için bedenlerimiz sırlıslık olmuştı.

Daha önce hissettiğim hafifleme, zihnimi ele geçiren panik duygusuyla başka bir şeye dönüşmüştü. Göğsüme yerleşen hissi uzaklaştırmaya ve odaklanmaya çalıştım.

“Ağırlıklar...” diye bağırdım. “Atabileceğimiz her şeyi atmamız.”

Kardeşim aceleyle ayaklarının dibinde duran ve önümüzdeki seyahat için hazırladığımız erzak çantalarına uzanıp hepsini sepetin kenarından aşağıya attı. Düşüşümüz yavaşlamıştı ama hâlâ yükselmiyorduk ve rüzgâr bizi ters yöne, Karanlıklar Şehri’nin kıylarına doğru sürüklüyordu.

Elias pervanenin kolunu çevirerek bizi eski binalardan uzaklaştırmaya çalıştı fakat balon çok ağırdı ve kontrol etmesi çok zordu. İlkini üzerinden geçmeyi bile başaramayabilirdik. “Belki de bir yere inip dikişleri tamir edebiliriz,” dedi kardeşim, ilerideki yüksek binanın geniş çatısını işaret ederek.

“Balonu yeniden doldurmak için gereken yakıtı asla bulamayız,” diye bağırdım ateşe biraz daha odun atarken.

Aşağıdaki askerler hâlâ bağıryorlardı. Arkama baktığımda teleferiğe doğru koştuklarını gördüm ve teleferik tam altımızda, nehrin

üzerinde yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Kıyının diğer ucu hâlâ Lanetlilerle doluyken peşimizden gelmeleri onlar için intihar olurdu.

“Şuraya bakın.” Elias bizi yüksek binalardan uzaklaştırmak için pervaneyi çevirirken aşağıyı işaret ettim. Alevlerin ısısı balona doldu ve yırtıktan ince ince duman tütmeye başladı.

Kardeşim son erzak çantasını da aşağıya attı ve ellerinde tuttuğu kitapların kapaklarına bakarak öylece durdu. Onun için çok değerli şeyleri bile aşağıya atmaya hazır olduğunu bilmek beni kahrediyordu.

Balonu sıcak havayla doldurmaya çalışırken bizi doğru yöne çevirmeye çalışan Elias’a ve bana baktı fakat sepette çok fazla ağırlık vardı.

Şehir’e doğru sürüklenmiştik. Binalara neredeyse dokunabilecek kadar yakındık. Kardeşim kitapları aşağıya attı ve eğilerek altımızdaki çatıya düşmelerini, sayfaların kırık kanatlar gibi çırpınışlarını izledi.

Fakat bu da yetmemişti. Hâlâ yükselmiyorduk.

O an sanki zamanda geri gittim; patikada duruyordum ve ağlayarak Elias ile bana onu terk etmememiz için yalvaran Abigail’e bakıyordum. Çok korkmuştu, yalnızdı ve dizi kanıyordu. Yeniden o küçük kız bedenime dönmüş, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Fakat bu sefer ikisi arasında bir seçim yapamazdım ve buna mecbur da değildim.

“Sizi seviyorum,” dedim. Şaşkınlıkla bana baktılar. “İkinizi de.”

“Bunu atlatacağız,” dedi kardeşim.

Elimi uzatarak Gabry’nin yüzünü kavradım ve parmaklarımın altında o pürüzsüz tenini hissettim. “Benim için yeni bir dünya inşa et,” dedim.

Ve aşağıya atladım.

Havada süzülürken Gabry'nin bağırdığını duyabiliyordum. Elias ise balonu dengelemek için kendisini sepetin diğer ucuna doğru attı. Kitapların düşüşünü görmüştüm ve bunun çok da sert bir düşüş olmayacağını biliyordum. Kardeşimi korkutmak istemediğim için çılgık atmamaya çalışıyordum ama çatıya düşüp hızımı azaltmak için yuvarlanmaya başladığımda kendimi tutamayarak bağırmıştım.

Ayağa kalktım ve onları benden yukarıya ve uzağa götüren balona baktım. Kendi kendime güçlü olmam gerektiğini söyledim. Daha önce tek başıma hayatta kalmayı başarmıştım ve bunu bir kez daha yapabilirdim fakat yine de içime bir yalnızlık duygusu işlemişti.

Gabry ve Elias sepetten aşağıya eğilerek delirmiş gibi bana bağırmaya başladılar fakat ben elimle gitmelerini işaret ettim. Elias balonu güneye yönlendirirken ve diğer balonlar da gökyüzünde süzülürken elimden onları izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Yeni bir dünya yaratmak için yola çıkmış, rüzgârda uçan karahindiba tohumlarına benziyorlardı. Tarlalara düşecek, büyümek için toprağa gömülecek ve sonunda filizleneceklerdi.

Çatıda hızla ilerleyerek kardeşimin kitaplarına doğru gittim ve onları ıslak karın üzerinden kaldırdım. Bulunduğum yerden bile, üzerinde durduğum binanın duvarları eski görünüyordu ve tuğlaları yer yer kırılmıştı. Aşağıdaki sokaklarda kaynayan ve binayı itip duran veba farelerinin duyabiliyordum.

Burada uzun süre güvende kalamazdım.

Güneyde, uzaklarda ince bir duman gördüm. Bu Catcher'dı. Orada ona doğru uçmamı beklediğini düşününce gözlerim doldu. Yaptığım şeyi öğrenince beni aramaya çıkacağını biliyordum fakat aynı zamanda bunun olması için sabırsızlandığımı da biliyordum.

Teşkilat hâlâ nehri geçiyorsa, geri dönmeleri çok aptalca bir hareket olacaktı. Bu çılgınlıktı.

Uzakta bir şey hareket ediyordu; birileri birkaç bina ilerideki çatının üzerinde hantal hantal yürüyordu. Kim veya ne olduğunu anlayabilmek için ve bunun yalnızca peşime düşen bir Lanetli olduğunu umarak gözlerimi kısıp baktım.

Ancak silüet kamburunu çıkarmış, önüne çıkan engellerin etrafından dolaşarak koşuyordu. Peşinde siyah üniformaları neredeyse soluk sabah ışığına karışan başkaları da vardı. Teşkilat askerleri bir sonraki binaya geçmek ve bana yetişmek için köprüye doğru koşuştururken tuttuğum nefesi uzun uzun verdim.

Bir şekilde Şehir'e girmeyi başarmış, çatılara çıkmanın bir yolunu bulmuş ve peşime düşmüşlerdi.

Dondurucu bir rüzgâr tenimi ısırdı. Elimde yalnızca küçük çakı vardı ve gerçek bir silah sayılmazdı, bu nedenle kaçmaktan başka seçeneğim yoktu. Korku kanımı dondurdu. Kardeşimin kitaplarını elimden bırakarak en yakın köprüye koşmaya başlamıştım ki sayfaların arasından bir şeyin kıpırdadığını gördüm.

Kaçmam gerektiğini biliyordum ve gözüme takılan şeyi görmezden gelmek istedim fakat bu şehrin eski halini sergileyen, kenarları sarı çerçeveli ve altında büyük harflerle NEW YORK yazan fotoğrafı fark etmeden geçemedim.

Bu, babam Orman'da kaybolduğunda ona umut veren tek şeydi. Kardeşim beni aramaya geldiğinde yanında getirdiği fotoğraftı. Kasabadaki hayatımdan kalan tek hatıraydı.

Fotoğrafta orada bırakamazdım ve almak için eğildiğim sırada kardeşimle Sığınak'taki çatıda konuştuğumuz, onun fotoğraftaki belirli noktaları bulmaya çalıştığı günü, bana fotoğraftaki binaların gizli tarihlerini, tünellere açılan yer altı odaları olduğunu anlattığını hatırladım.

Arkama baktığımda, askerlerin bulunduğu yere uzanan kıvrık köprülerin arasında bir yol bularak bana doğru ilerlediklerini gördüm. Bana seslendiklerini duymaya başlamıştım bile.

Sokaklar ölümlerle doluydu. Köprüler adanın diğer ucuna ulaşmıyordu çünkü çoğu kesilmişti ve çatılarda gezerken her an askerlerin görüş alanında olacaktım. Onlardan kaçmak için tek bir seçeneğim vardı: Yer altındaki metro.

Tünellere ulaşmalıydım.

Birkaç dakikayı bile boşa harcamak çok aptalca olacaktı, buna rağmen kartpostalı havaya kaldırarak bir önünü bir arkasını çevirdim. Kalbimin her çarpışıyla ellerim titriyor, korku tüm damarlarıma yayılıyordu.

Sonra her şey birden mükemmel bir şekilde yerine oturdu. Eskiden gökdelen olan yüksek, cam binanın iskeleti duruyordu, onun arkasında yeşil çatısı ve kemerli pencereleri olan bina vardı.

Gizli odaları olan hangisiydi acaba? Gözlerimi sımsıkı kapadım ve çatıda kardeşimin bu binalardan bahsettiği ana gitmeye çalıştım fakat tek hatırlayabildiğim, ne kadar gergin hissettiğim ve anlatıklarına şüpheyle yaklaştığımı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kardeşimin kitaplarını etrafıma yaydım ve gizli odalara dair bir ipucu bulabilmek için sayfaları çılgınca karıştırdım fakat hiçbir şey bulamadım.

Askerler bana doğru koşuyorlardı fakat buraya doğrudan bir yol olmadığı için kesilmiş köprülere denk gelince geri dönerek başka yolları denemek zorunda kalıyorlardı. Sayıları azdı ancak onları alt edebilme ihtimalim olsa bile bunu denemek çılgınlık olurdu. Yaralanırsam, beni etkisiz hale getirirlerse bir daha Catcher'ı bulma umudum kalmazdı.

Vazgeçip koşmaya başlamak üzereydim ki kartpostalın üzerindeki küçük sayıları fark ettim. O kadar küçüklerdi ki neredeyse arka plana karışmışlardı. Kartı gökyüzüne doğru kaldırarak güneşe doğru eğdim ve birkaçını okumayı başardım. Bunlar sayfa numaralarıydı.

Kardeşim bir çeşit anahtar hazırlamıştı.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak kitaptaki ilgili sayfaları açtım. Üç binanın tarihine hızla göz gezdirirken birden gördüğüm şey karşısında neredeyse çılgılık atacaktım.

Metro şebekesinin bir şemasını bulmuştum. Metal bir kapının üzerindeki paslı bir tabelanın fotoğrafıydı. Bulunduğum yerden bir sokak aşağıda olan yeşil çatılı binayı işaret eden bir ok vardı. Bir dipnotta ise bodrum kattaki kullanılmayan bir istasyondan bahsediyordu.

Kartpostalı gömleğimin içine sıkıştırdım ve aradaki kısa duvarların üzerinden atlayarak yan binaya ve bir sonrakine koşmaya başladım. Kitapta yazanlara inanmak aptalca olabilirdi... Geri Dönüş'ten bu yana bu Şehir'deki bazı yerlerin eskisi gibi kaldığına inanan ben değil, kardeşimdi.

Ancak bu fırsatı değerlendirmem gerekiyordu. Burada kalırsam, Teşkilat sonunda bana ulaşacak ve beni yakalayacaktı. Beni yeniden Sığınak'a götüreceklerdi ve Catcher ile ben sonsuza dek orada hapsolacaktık.

Bunu ona yapamazdım. Catcher'ın o pisliklerin yanına döndüğünü görmektense, kendimi tehlikeye atmayı tercih ederdim.

Bedenimi saran sabah esintisi tepemdeki balonları gökyüzünde tembel tembel itekliyordu. Tüm balonlar Catcher'ın yaktığı ateşin ufukta görünen dumanına, güvenli bölgeye doğru gidiyorlardı. Hepsi de çok yakınımda fakat ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

Üzerinden geçtiğim köprü ayaklarımın altında sallandı ve bastığım tahtalardan biri kırılınca bacağım içinden geçti. Aşağıya düşmemek için hemen yandaki halatlara tutunarak bileğimi ipe doladım.

Hızla ve kesik kesik nefes alıyordum. Kol kaslarım ağırlığımı taşımak için gittikçe gerilirken bir anlığına gözlerimi kapadım. Ağırlığımı taşıyıp taşımayacağından emin olmak için bir sonraki tahtaya yavaş ve dikkatle bastım.

Arayı kapatmakta olan askerlerin arkamdan bağırdıklarını duyuyordum. Bedenim koşmak için yalvarsa da kendimi yavaş ve dengeli adımlar atmaya zorluyor, her adımında tahtaları denemek için acı verici bir yavaşlıkla ilerliyordum.

Kendimi tutamayarak arkama bakınca üniformalı adamların bana iyice yaklaşmış olduklarını gördüm. İçimdeki koşma isteğine karşı koyamadım ve köprünün sonundan yeşil çatılı binaya doğru atladım. Bu sırada ayağım bir buz parçasına denk gelerek kaydı.

Hiç duraksamadan yangın merdivenlerine koştum ve basamakları ikişer ikişer inmeye başladım. Aşağıdaki sokakta biriken veba fareleri benim varlığımı hissederek yüzlerini yukarıya çevirmiş, ağızlarını açmışlardı. Sayıları o kadar fazlaydı ki ölü bir hayvanın bedeninde kıvrılıp duran kurtçuklara benziyorlardı. Eski tuğlaları pençeliyor, zemin kattaki büyük girişlerin önünü kapatan çürük ahşabı itekliyorlardı.

Gördüğüm ilk açık pencereden içeriye dalarken ölülerin sesinden biraz olsun uzaklaştığıma sevindim. Karşıma uzun, dar bir koridor çıktı. Zemin kirli, duvarlar çatlaktı. İçerideki tek ışık, arkamdaki pencereden içeri sızan gün ışığıydı ve bir an için verdiği güven hissinden uzaklaşmak istemedim.

Önümde loş gölgelerden başka bir şey yoktu fakat askerlerin peşimde olduklarını biliyordum ve devam etmekten başka şansım yoktu. Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve önüme

çkan her kapıyı açmaya, bir merdiven aramaya başladım. Ellerimi bomboş hissediyor, küçük çakımdan daha büyük bir silahım olmasını diliyordum.

Ancak işe yarar her şey çoktan alınmıştı. Koridorun sonundaki merdivenlerden inerken eski günlerin kalıntılarını, alçıya güçlkle tutunan eski duvar kâğıtlarını, oraya buraya asılmış resimleri fark etmiyordum.

Sonunda, alt kata yaklaşırken yakın zamanda boşaltılmış bir daire buldum. Bozuk yiyeceklerin kokusu hâlâ havadaydı. Dairenin kapısını açtım. İçeride, bir pencerenin altında derme çatma bir masa ve bir sandalye duruyordu. Karşı duvara büyük bir pala dayanmıştı, içeriye girerek palayı kavradığımda elimde hissettiğim ağırlığı beni rahatlatı.

Daireden çıkmak üzereydim ki ensemde hissettiğim bir ürperti duraksamama neden oldu. Başımı yana eğerek dinlemeye başladım. Dışarıdan yalnızca ölülerin iniltileri ve ayak sürüme sesleri geliyordu. Askerlerin binaya girdiğini belirten hiçbir ses yoktu.

“Merhaba...” diye seslendim boşluğa doğru. Dairenin içinde biraz daha ilerleyerek aralık bir kapıyı ittim. Kapı yavaşça açıldı ve üzerine battaniyelerin yığıldığı eski bir yatak gördüm. Her şeyin üzeri tozla ve ince bir tabaka pislikle kaplanmıştı. Ahşapla kapatılmış pencereden içeriye neredeyse hiç ışık girmiyordu.

Yatağın yanındaki bir sandığın üzerinde bir gaz lambası ve bir de çakmaktaşı duruyordu. Dikkatlice içeri girerek sandığın üzerindeki uzandım fakat gözlerimi yataktan ayıramıyordum. İçimden bir ses bana battaniyeleri çekmemi söyledi ve altından bir kafatası, saç kalıntıları ve yırtık kıyafetler göründü.

Uzun süre önce ölmüş iki insanın iskeletleri kupkuru olmuştu. Sanki bir gece uyumak için yatmışlar ve bir daha kalkamamışlar gibi birbirlerine sarılmışlardı.

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başlayınca ağlamamak için kendimi tuttum. Huzurlarını bozmamaya karar vererek battaniyeyi yeniden üzerlerine örttüm. Zaten ihtiyacım olan her şeyi bana vermişlerdi. Çakmaktaşını cebime koydum; bir elime gaz lambasını, diğerine de palayı alarak hızla koridora çıktım ve merdivenlerden zemin kata doğru inmeye başladım. Bir yandan da sevdiğin insanın kollarında ölmenin nasıl bir duygu olabileceğini düşünüyordum.

▼ XLII ▼

Zemin kat oldukça gürültülüydü: Duvarlara vuran, bağırان ve zinleyen binlerce ölü, benim varlığımı hissettikleri, bana ulaşmak istedikleri için binanın etrafına toplanmış, yıkılmak üzere olan duvarları pençeliyor, yumrukluyor ve itiyordu.

Tuğlalar ve harç bir noktaya kadar dayanabilirdi. Daha şimdiden binanın içindeki titreşimleri hissedebiliyor, bina iskeletinin ayakta kalmak için çabaladığını duyabiliyordum. İçeriye doluşmaları an meselesiydi.

Koskocaman, boş bir odaya geldim. Duvarlardan sarkan, renkleri solmuş, güneşli günlere ait, kız ve erkeklerin yarı giyinik resimlerinin üzerine ahşapla kapatılmış pencerelerden ince ışık hüzmeleri süzülüyordu. Önlerinden geçerken kafamda beliren tek düşünce ne kadar kırılgan, böylesine tehlikeli bir dünyada böyle korunmasız gezebilecek kadar saf göründükleriydi.

Tünellere giden bir yol varsa mutlaka aşağıda olmalıydı. Hızla alt kata inen başka bir merdiven aramaya koyuldum.

Arka taraftaki duvarlardan birinde ölü pashı demir parmaklıklarla kapatılmış, dar bir kapı buldum. Parmaklıkları hırsıyla çekiştirirken

çaresizlik içinde homurdandım. Bir tanesini kırmayı başardım fakat çekerken sivri ucu kolumu kesmişti. Boşluktan omzumu sokarak parmaklıkları kapıya yükledim ve çıktım. Kapı yere düşerken sesi boşlukta yankılandı.

Nem ve küf kokan karanlık koridora açılan kapıdan güçlükle geçtim. Yukarıdan aldığım gaz lambasını yaktım ve boğulmak üzere olan, titrek bir alevle etrafımı aydınlattım.

Her tarafta gölgeler beni yutacakmışçasına üzerime gelirken hayatta kalabileceğimi, bu beladan kurtulmanın bir yolunu bulabileceğimi kendime bir kez daha hatırlatmak zorunda kaldım.

Koridor boyunca bir düzine kadar kapı sıralanmıştı. Hepsini teker teker açmaya başladım. Her seferinde kapının arkasında hapşolmuş bir şey olabileceği düşüncesiyle kanım donuyordu. Zihnim en kötü olasılıkları öylesine gerçekçi bir şekilde canlandırıyordu ki sanki yalnızca ağız, dişler ve salgından ibaret ölü bedenlerin gerçek olduğunu düşünmekle onları var ettiğime ikna oluyordum.

Nabzımı yavaşlatmak, zihnimden geçen görüntüleri yok etmek ve derin bir nefes almak için bir an duraksamak istedim. Panikle hareket etmenin beni kolay yoldan salgına veya ölüme götürebileceğini biliyordum fakat bedenim bana haykırıyordu ve harcayacak zamanım yoktu.

Teşkilat kısa bir süre sonra beni bulacaktı; fazla uzakta olmazlardı.

Son kapının kulpuna uzanırken ter içinde kalmıştım ve nefesim titriyordu. Bu kapının ahşabı şişmiş, kapı sıkışmıştı. İçeriye görebileceğim kadar geniş bir çatlak açabilmek için kapıyı birkaç kez tekmelemem gerekti.

Nefesimi tuttum ve merdivenleri görebileceğimi umdum fakat içeride yalnızca yırtık pırtık kıyafetlerin içinde kemikler vardı. Parmak kemikleri ve dişler yerlere saçılmıştı. Onların mezarı benim

yolumun sonuydu. Şimdi ne tarafı araştıracağımı düşünerek hızla arkama döndüm.

Bir an kapıdan içeriye sürünmeyi ve iskeletlerin arkasına saklanmayı düşündüm çünkü Teşkilat'ın beni bulmasını istemiyordum. Fakat onlar bulamasa bile ölüler bulurdu. Lanetliler sonunda içeriye girmeyi başaracaklardı.

Başka bir karanlık koridor boyunca koşmaya başladım. Ben koşarken yerdeki buruşuk ve çürük halı ayaklarımın altında parçalanıyordu. Burada da birkaç küçük, boş oda vardı ve önlerinden koşarak geçerken artık hayatımın geri kalanını karanlık koridorlar, boş odalar ve korku içinde mi yaşayacağımı merak ediyordum.

Tam o sırada karşıma bir oyuk çıktı. İçinde beyaz boyasını kaptırmış pas baloncuklarıyla dolu büyük, metal bir kapı vardı. Tüm gücümle kapıya yüklendim. Sanki bir canlıymış, bana merhamet ederek açılacakmış gibi kapıya bağırdım.

Paslı menteşeler yüksek sesle gıcırdadı ve kapı açılıverdi. İçerideki soğuk, küflü hava yüzüme çarptı. Buradaki karanlık çok daha yoğun ve eskiydi. Elimdeki lamba karanlığı zar zor aydınlatıyordu. Aşağıya inen birkaç basamak fark ettim ve adım atmak üzereydim ki bir şeyin gürültüyle kırıldığını duydum. Arkasından da arka arkaya çatırtılar geldi.

Sesin nereden geldiğini anlamak için duraksadığım sırada bağırışan adamların seslerini duydum. İniltiler artık engeller, pencereler ve kapıların ardından boğuk gelmiyordu. Derinlerden bir ses, "Kaçın! İçeriye giriyorlar," diye bağırdı.

Nefesim kesildi. Buradalardı. Hem Lanetliler hem de Teşkilat bana yetişmişti. Aşağıya inmek zorundaydım. Tek şansım buydu. Kendimi karanlığın içine atarak kapıyı arkamdan kapamaya çalıştım. Merdivenlerden yuvarlanarak daha küçük bir odanın içine düştüm.

Tam köşeyi dönerken elinde fener tutan biri parıldayan bir ahşap plakanın arkasından üzerime atıldı.

Palamı çıldırmışçasına savururken bağırdım ve kırık bir masaya takıldım.

Üzerime atılan kişi de geriye doğru tökezleyerek gözden kayboldu. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdınca karşımdakinin bir ayna olduğunu fark ettim. İçime dolan dehşeti biraz olsun hafifletebilmek için elimi göğsüme bastırdım. Yeniden ayağa kalktığımda aynadaki küçük, kambur bedenimin ve Catcher'm bana verdiği berenin kenarlarından çıkmış kısa, dik saçlarımın yansımasını gördüm.

Gözlerim öfkeli, kararlı neredeyse vahşi bakıyordu. Ayrıca arkamda, yükseltilmiş panelleri ve üzerinde ince oymaları olan başka bir kapı daha olduğunu gördüm. Hızla arkamı dönerek kapıya doğru koştum. Bu kapı kolayca açılmış, ardında bir dizi basamak daha ortaya çıkmıştı. Attığım her adımla kalbim daha da hızlanıyor, aşağılara indikçe içerideki hava ağırlaşıyordu.

Arkamdan bağrışlar ve basamakları hızla inen ayak sesleri geliyordu. Hızlanarak basamakların üzerinde tökezlemeye başladım ve sonunda başka bir kapıya çarptım. Duvarlarda yankılanan soluklarımın beni ele verme ihtimalini umursamadan yüksek sesle nefes alıp veriyordum.

Kapana kısılmıştım.

Terli parmaklarımla kapının buz gibi metal kulpunu kavrarken kalbim hızla atıyordu. Kapı kolu boşa sarsıldı ve biraz zorladıktan sonra kilit bir tıkırtıyla açıldı. Dondurucu hava yüzüme çarparken içeride sanki daha önce aydınlığı hiç görmemiş, derin bir karanlık olduğunu fark ettim.

Derin bir nefes alarak lambayı içeriye uzattım ve hayatımda gördüğüm en güzel manzarayla karşılaştım: Ucu bucağı olmayan bir karanlıkla.

Bu benim kaçış yolumdu.

Metro platformuna doğru sıçradım; iki tarafta, iki uzun, karanlık tünel uzanıyordu. İçimdeki rahatlamayla ağlamayı öyle çok istiyordum ki boğazımda biriken korkuyu geri gönderebilmek için defalarca yutkunmak zorunda kalmıştım.

Arkamdan birinin geldiğini duymamış fakat hissetmiştim. Kapıyı hızla kapayarak kırılacağını umut ettiğim kulpa palamın arkasıyla vurdum. Sonra birinin diğer taraftan kapıya çarptığını hissederek geri çekildim.

Kapıyı yumrukluyor, bağılıyor, defalarca ismimi tekrarlıyordu ve sonunda Ox'un sesindeki öfkeyi tanıdım.

Bir an yalnızca soluk alarak sessiz kaldım. Tabii ki beni yakalamaya ve Catcher'ın geri dönmesi için zorla Sığınak'a götürmeye gelen kişi Ox olacaktı. Benden bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini bilmeliydim. Ve bu da kaçmayı başarmamın ne kadar önem taşıdığını gösteriyordu.

On adımda platformun kenarına ulaştım ve yalpalayarak rayların üzerine atıldım. İki tarafım da karanlıkla çevriliydi ve ne yöne gideceğimi bilmiyordum.

Odaklanmaya, düşünmeye çalışarak gözlerimi kapadım. Bedenimin sol tarafına hafifçe çarparak yara izlerimi okşayan küf kokulu havayı hissettim. Bu hava akımı bir yerden geliyor olmalıydı; sol tarafta dışarıya açılan bir yol olmalıydı.

Kaslarım gitmem gerektiğini haykırıyordu. Hemen. Koşmam, koşmam, koşmam gerekiyordu. Arkamdaki kapıdan gelen yumruk sesleri çoğalmıştı, sonra daha farklı bir ses duydum. O tarafa baktığımda kapının yanındaki ızgaradan uzanan parmakları gördüm. Elimdeki lamba bir çift gözü aydınlatınca geri çekildim.

Zamanımın kalmadığını hissederek sola doğru koşmaya başladım.

Burası çok soğuktu ve aldığım her nefes, buzdan bir ateş gibi ciğerlerimi yakıyordu. Daha hızlı koşmak için çabalarken bedenim karşı geliyor, ayaklarım rayların altındaki çürük tahtalara takılıyordu.

Lanetliler tarafından kovalanan birinin yapabileceği en büyük hata koşmaktı. Bu çabucak yorulmasına neden olur ve onlar hiç durmadan ilerlerken insan yorgunluktan fazla bir yol katetmemiş sayılırdı.

Ancak tüm sorun da buydu. Beni kovalayanlar Lanetliler değildi. Ya da en azından *yalnızca* onlar değildi. Ve insanlar ölülerden çok daha hızlı hareket edebilirlerdi.

Arkamdan gelen bağrışlar duvarlardan yankılandığı için ne taraftan geldiklerini anlayamıyordum. Bacaklarımdaki ve ciğerlerimdeki acıyı yok sayarak daha hızlı koşmaya çalıştım. Düşerek dizimi yaraladım fakat yeniden kalktım ve koşmaya devam ettim.

Karanlıkta yalnızca kesik soluk sesleri ve kalp atışlarıyla ölçülebilen zaman kavramı anlamsızlaşıyordu. Bağırان adamların sesi ölülerin seslerine karışmıştı ve her tonda çıkan iniltiler bir koroyu andırıyordu.

Yüzümden sicim gibi ter akarken daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Ancak ne yapacağımı da bilmiyordum.

Beni gizleyen duvarlar yok olup tavan gözden kaybolunca başka bir istasyona ulaştığımı anladım. Platform tam yanımda dümdüz uzanıyordu ve biraz yavaşladım. Platforma çıksam saklanabilir miydim?

Sonra ne olacaktı? Hâlâ aynı imkânsız senaryoyla karşı karşıya olacaktım: Teşkilat'tan saklanabilirdim belki fakat kimse ölülerden saklanamazdı.

Bu nedenle koşmaya devam ettim. Tünel sağa kıvrılmaya başlamıştı. Elimdeki lamba her adımımlla sallanıyor, ben duvarlardaki

işaretlerin önünden geçerken ışık sudaki bir tekne gibi alçalıp yükseliyordu. Bu işaretlerin bir kısmı yön ve acil çıkışları gösteren resmî uyarılar, bazıları ise parlak renklerden oluşan kabarık çizimlerdi.

Acil çıkış şu an için en mantıklı çözüm gibiydi. Bir merdivene tırmanmak, bir delikten çıkarak bu dünyadan sonsuza dek kurtulmak...

Ancak işin gerçeği şuydu ki o delikten çıktığımda, sürünün tam ortasında olacaktım. Beni bulacaklardı. Üzerime öyle bir çullanacaklardı ki dönüşmeye bile fırsatım olmayacaktı.

Arkamdaki inilti bir dalga gibi yükseliyordu. Beni ileri gitmeye zorlayan bir su dalgası gibiydi. Yapmam gereken suyun altında kalmadan beni itmesini sağlamaktı. Soğuk hava kulaklarımı uyuşturuyor, ensemden kıyafetlerimin içine süzülüyordu.

Ayağım bir şeye takıldı, düştüm ve lamba elimden fırlayıp yerde yuvarlanarak durdu. Biraz daha dikkatli olmadığım ve aptallık ettiğim için söylendim. Alevin titreyerek boğulmaya başladığını görünce, "Haydi ama..." diye homurdandım.

Alev sönerek beni sonsuz bir karanlığın içine gömerken sanki burada hava yokmuş gibi hissettim. Karanlık tüm sesleri; boğazımdan yükselen soluğun, paltomun cebinde çakmaktaşını arayan parmaklarımın ve unutulmuş duvarları yalayan rüzgârın sesini belirginleştiriyor gibiydi.

Dizlerimin üzerine çökerek çakmaktaşını yakmak için acele ettiğimden ellerim titriyordu. Başarısız olan her denememde Teşkilat biraz daha yaklaşıyor, sönen her kıvılcımla bana ulaşmaları biraz daha kolaylaşıyordu. Artık çok uzakta olamazlardı. Zemin titreşiyor, adımları yaz yağmurlarını andıran bir gürültüyle yankılanıyordu.

Lamba yeniden yanınca tünelin ilerisinin çökmüş olduğunu fark ettim. Yolum iri kayalar, taşlar, uçları kopmuş ve sağa sola bükülmüş çelik kirişlerle kapanmıştı. Bir an hayal kırıklığı içinde inledikten sonra kendimi biraz toparladım ve enkaza çıldırmış gibi

saldırarak küçük taşları çekmeye, boşta olan metal çubukları çıkarmaya ve zaman kaybettiğimin farkında olduğum için tüm gücümle kazmaya başladım.

Arkamdaki ayak seslerini duyuyordum fakat yankıları aramızdaki mesafeyi tahmin etmemi imkânsızlaştırıyordu. İnilti Teşkilat'ın sesleriyle karışmış, hepsi de gittikçe büyüyen gürültünün içinde kaybolmuştu.

Sonunda daracık bir geçit kazmayı başarak önce feneri diğer tarafa geçirdim, sonra da aralıktan diğer tarafa sürünmeye başladım. Bazı kısımları çok dardı ve buz gibi taşlar kaburgalarımı acıtırken eğilip bükülerek ilerlemek zorunda kalıyordum. Bedenimde hissettiğim her çizikte en azından bu enkazın ölüleri benden uzakta tutacağını umuyordum.

Tam diğer tarafa geçmişken lambanın ışığında arkamda birinin olduğunu fark ettim. Açtığım yolu, enkaza tekme atarak kapadım ve arkamdan gelenlerin yolunu tıkadım.

“Annah,” diye seslendi bir adam. Bu Ox'tu. Kırık demir parçalarının önünde durdu. Açtığım aralık onun geçemeyeceği kadar dar fakat yüz yüze bakabileceğimiz kadar genişti.

“Beni rahat bırak,” diye hırladım, elime bir taş alıp ona doğru fırlatarak. Ox eğilince taş arkasındaki askerin yüzünü çizdi. Lambanın cılız ışığında yüzüne bastırıldığı parmaklarının arasından süzülen kanı görebiliyordum.

Dondurucu soğukta öksürürken bir yandan da teleferikle Şehir'e vardıklarında ölülerin arasından geçerken ısırılıp ısırılmadıklarını merak ediyordum. Sonuçta artık Karanlıklar Şehri yalnızca ölülerden ibaretti. Birkaç adım gerileyerek aramıza biraz mesafe koydum.

Ox morarmış ve şişmiş kocaman eliyle demir çubuklardan birini kavradı. “Anlamıyorsun, Annah. Sana ihtiyacımız var! Sen ve Catcher olmadan Sığınak mahvolur, herkes ölür.” Çubuğu itekleyerek

enkazdaki boşluğu genişletmeyi denedi, ben de açtığı boşlukları doldurmak için enkazı yeniden tekmeledim.

Arkalarındaki karanlıkta gri gölgeler hareket ediyordu. Bunlar ölülerdi. Kalbim bir an duracak gibi oldu, sonra hızlandı. Birkaç adım daha geriledim ve askerleri aydınlatan ışık gittikçe azaldı.

“Bunu daha önceden düşünecektin,” diye bağırdım. İki adam kayaları çekmeye başlamışlardı ve benden çok daha güçlü oldukları için yolu açmaları uzun sürmeyecekti.

Tabii Lanetliler onları yakalamazsa...

Karşılarına bir engel daha çıkarken, “Bu tünelleri biliyorum,” diye bağırdım, tünelin kıvrımı boyunca koşarak. Metal rayların üzerinde tökezledim fakat dengemi sağlamayı başardım. “Beni bulamayacaksınız!” Bu bir yalandı fakat onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Kaslarım çoktan soğumuştü ve ben soluk soluğa koşarken gerilip acıyorlardı. Acıyı umursamıyordum. Araya mesafe koyabileceksem, acıya katlanabilirdim. İzimi kaybettirmeliydim.

Aslında lambayı bırakmam gerektiğini biliyordum çünkü ışığı takip etmeleri kolay oluyordu fakat o zaman hiçbir şey göremeyecektim ve her tökezlediğimde biraz daha yaklaşacaklardı. Karanlıkta bastığım yere bakmak için yavaşladığım her an bana yetişme ihtimalleri artacaktı.

Ayrıca o kadar ümitsiz bir durumda değildim. Henüz.

Her yer karanlık olduğunda duyularımı kaybediyordum: Kim olduğumu, nerede olduğumu, ne kadar zamandır burada olduğumu anlayamıyordum. Yalnızca koşuyordum; ışığın aydınlattığı bir adım ve sonra bir adım daha... Fakat arkamdaki inilti ve Ox’un bağrıları hiç dinmiyor, sürekli kulaklarımı tırmalıyordu.

Duvardaki bir çatlağa saklanıp elimde palayla Ox’un geçmesini beklemeyi ve ona saldırmayı düşündüm. Önce bacağının arkasın-

daki tendonları keser, onu yavaşlatırdım. Sonra onu tekmeleyerek yüzüstü düşürür ve ensesine son darbeyi indirirdim.

Aklımdan geçen bu vahşi düşünceler beni ürpertmişti. Bunu gerçekten yapabilir miydim? Onu öldürebilir miydim?

Bunu hak ettiğine emindim. Catcher, Conall'ın omurgasını keserken çıkan sesi düşündüm.

Bu bir cinayetti. Beni hâlâ zayıf düşüren bir vahşetti. Ben de o sınırı aşarsam nereye gidecektim? Böyle bir karar vermeye henüz hazır olmadığımdan karanlığın içinde ilerlemeye devam ettim. Hareket ettiğim sürece güvende sayılırdım.

Ya da en azından kendimi bu şekilde avutuyordum. Sonunda tüneldeki hava akımı değişti ve ilerideki kıvrımın ucunda günışığı gibi görünen bir aydınlık olduğunu fark ettim. Kalbim hızlandı ve içimde bir umut belirdi; bu bir çıkış olabilirdi.

Fakat sonra gerçekler bir tokat gibi yüzüme çarparak beni durdurdu. Eğer tünelin sonu bir çıkışa açılıyorsa, orası büyük olasılıkla ölümlerle dolu olmalıydı. Işığın altında yüzlercesi olabilirdi. İniltiler çoktan tüneli doldurmuş, seslerin arkadan mı yoksa önden mi geldiğini anlamamı imkânsızlaştırıyordu.

Kendimi olası tüm senaryolara hazırladım; bir elimde pala ve diğerinde lambayla ilerlemeye başladım. On - on beş adım attıktan sonra tavanın kıvrılarak yükseldiğini, duvarların genişlediğini ve üzeri karla kaplı, küçük ve yuvarlak bir platformu açığa çıkardığını fark ettim.

Havada parıldayan buz kristalleri, kutsal bir yere girdiğim hissini uyandırıyor. Tavana gömülü pencerelerde ince desenler vardı. Çoğunun üzeri kasvetli izgaralarla kapatılmıştı fakat birkaçının renkli camları sağlam kalmıştı. Peşimdekilerin seslerini önce biriktirip, sonra anlamsız bir koro gibi etrafa yayan kemerli kubbelerin birleşim ve ayırım yerlerine, istasyonun tamamına boş bir sakinlik hâkimdi.

Burada koşmanın saygısızlık olacağını hissediyordum fakat başka seçeneğim yoktu. Sırtımı kıvrımlı duvara yaslayıp ilerlerken gözlerim kemerleri kaplayan kahverengi ve yeşil mozaik taşlarına, oradan da yukarıdaki pencerelere kaydı.

Daha şimdiden zorlandıklarını, çatladıklarını görebiliyordum. Kimbilir kaç çift el tarafından yumruklanıyorlardı. Tam önümde başka bir tünel uzanıyordu; beni yutmaya hazırlanan başka bir karanlık... Tünele girecekken Ox'un bana seslendiğini duydum.

Beni şaşırtan orada olması değil, bir elini platformun kenarına dayanmış, diğerini ise göğsünün üzerine koymuş halde tek başına duruyor olmasıydı. Sanki kaçmayacağımdan eminmiş gibi öylece bekliyordu.

Ya da kaçsam bile beni yakalayacağından emindi.

▼ XLIII ▼

“Git başımdan!” diye bağırdım, geri geri yürüyerek. Yukarıdaki kırık camlardan içeri düşen kar, platformun ve rayların üzerinde birikmiş, parlıyordu.

Her yanıma hücum eden kan beni sıcak tutuyordu fakat kulaklarım soğuktan yanıyor, boğazım şişmiş ve ağrıyordu.

“Yapamam,” dedi göğsünü tutarak. Verdiği her solukta ağzından buhar çıkıyor, yüzünü gölgeliyordu. “Adamlarıma onları hayatta tutacağıma dair söz verdim ve bunun için sana ihtiyacım var.”

Başımı iki yana salladım. “Beni sürükleyerek de götürsen, Catcher’ı ele geçirmene izin vermeyeceğim,” dedim sertçe.

“İşler öyle yürümüyor,” dedi. “Seni korumak için istediğimiz her şeyi yapacağını defalarca kanıtladı. Onu bizimle çalışmayı sürdürmesi için tehdit etmemiz gerektiğinde hanginizi kullanacağımızı nereden biliyorduk sanıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” Çürük bir ahşaba takılarak tökezledim ve duraksadım. Savaşmakla kaçmak arasında kalmıştım. Hangisi daha uzun süre hayatta kalmamı sağlayacaktı?

Kel kafasında parlayan terini sildi. “Seni duvardan aşağıya atmak. Kafese kapatmak... Conall’ın tarzını onaylamasam da bunlar işe yaradı. Seni tanımadan önce, onu kontrol etmek için kardeşinin daha çok işe yaracağını düşünüyorduk.” Omuz silkti. “Yanılmışız. Sen ortaya çıkınca Catcher’ın hanginizle daha çok ilgilendiğini bulmamız gerekti. Sonunda bunun sen olduğunu anladık.”

Bana yaptıkları onca işkenceyi ve çektirdikleri acıyı düşündüm. “Sen Lanetlilerden de kötüsün,” diye tısladım. “Sen bir canavarsın.”

“Ama işe yaradı,” dedi duygusuzca. “Adamlarım için her şeyi yapabileceğimi sana tanıştığımız gün söylemiştim. O zaman bana inanmalıydın.”

“Sen hem deli hem de aptalsın,” dedim palayı havada sallayarak. “Gidecek hiçbir yer olmadığını söyleyen sendin! Geriye yalnızca bizim kaldığımıza bizi inandıran sendin.”

Başını iki yana sallayarak elini platformun kenarından çekti ve bana doğru bir adım attı. Omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve saldırmaya hazırlanıyordum ki durdu. “Buna ben karar veremem,” dedi. “Hayatta kalan son insanlar olup olmadığımızı bilemem. Ben yalnızca insanların güvenliğinden sorumluyum. Yeni bir nesil yaratmak isteyip istemediklerine onlar karar verecekler.”

Burnumdan soludum. “O adada yalnızca erkekler var.”

Başını yana eğdi. “Ruhani kadınlarımız da var. Adamlarımdan bazılarıyla bir hayat kurmayı öğrenebilirler.”

Zorla bir nesil yaratma fikri midemi kaldırdı.

“Hiç ilk insanları düşündün mü?” diye sordu. “Hayatın onlar için nasıl olduğunu? Kendilerini böylesine tehlikeli, yeni bir dünyada ne kadar hazırlıksız hissetmiş olabileceklerini?”

“Geri Dönüş’ten sonraki insanlardan mı bahsediyorsun?” İki adım daha geri gittim. Lanetlilerin istasyona dolmaları an mesele-

siydi ve burada hareketsiz geçirdiğimiz her dakika, bize biraz daha yaklaşıyorlardı.

Tünelin içinde yankılanan garip bir kahkaha attı. “Hayır, ilk insanlardan bahsediyorum. Onlar pes etselerdi ne olurdu?”

“O zaman insanlık olmazdı, sanırım,” dedim. Tepemizdeki pencerelerin camlarındaki çatlaklar büyüyordu, demir pencere çerçeveleri onlarca ölümsüz bedenin ağırlığı altında sarsılıyordu. Tünelin iç kısımlarına doğru biraz daha ilerledim ve şimdi Ox boş istasyonla konuşuyor gibi görünüyordu.

“Burada ve umudumuzu yitirmek üzere olmamız, daha önceki varoluşun anlamsız olduğunu mu gösteriyor?” diye seslendi arkamdan. “İmparatorlukların yükselip çökmeleri, aileler, savaşlar, kayıplar, gelişim, bilgi ve daha iyisine ulaşmak isteği anlamsız mı yani? Her şey, her zaman başlangıçla değil de sonla mı ölçülüyor? Ya da sonuca giden yolun bir önemi yok mu?”

Mantık olmayan bir noktada mantık arıyordu. Bu zamana kadar bunu anlayamamış mıydı? “Ben yollardan bıktım usandım,” diye bağırdım elimdeki ışığın ulaşmadığı arka tarafa doğru. Ucu bucağı görünmeyen, davetkâr tünellere baktım. “Bazen yollar hiçbir yere çıkmıyor.”

Sözlerim büyük bir şangırıyla boğulmuş, platforma buz parçacıklarını andıran cam kırıkları dökülmüştü. Tünele sığınarak sırtımı duvara dayadığım için cam parçaları yalnızca ayaklarıma gelmişti.

Ox, hâlâ platformun kıvrıldığı yerdeydi. Çömeldi ve tavandan cam kırıkları ve demir çerçeveler düşerken elleriyle başını örttü. İstasyonun tavanındaki kemerli eski pencereler de kırılınca iniltiler arttı. Önce metalin metale sürtünme sesini duydum, sonra yukarıdan ölümler düşmeye başladı.

İlk birkaç tanesi mide bulandırıcı bir gürültüyle düşmüştü. Bedenlerindeki kemiklerin seslerini duyabilmişim. Sivri, parlak

KARANLIKLAR ŞEHİRİ

cam parçaları tenlerine batmıştı. Fakat bedenlerinin neredeyse paramparça olmasına aldırmadan hâlâ Ox'a ulaşmaya çalışıyorlardı.

Ölüler sürünerek ilerlerken tünele doğru geriledim. Derilerinden dışarıya fırlamış bacak kemikleri yere korkunç bir sesle sürtünüyör, parmakları havayı pençeliyordu.

Yukarıdan üzerine bedenler yağarken Ox'la bir an göz göze geldik. Bir Lanetli'nin bacak kemiği kırılmış, bir diğeri ise başını yararak yerde hareketsiz kalmıştı. Fakat hâlâ geliyorlardı. Birbirlerinin üzerine düşmeye devam ediyorlar, böylece alttakiler yeni gelenlere yastık görevi görüyordu. Yerde kıvranarak dönüp ayağa kalkıyor ve tökezleyerek ilerlemeye başlıyorlardı.

Bu kadar çok Lanetli'den çıkan gürültü kulakları sağır edebilirdi.

Arkamı dönerek koşmaya başladım. Ölüler aramızda çağlarken Ox'un en son diğeri tarafta öylece durduğunu görmüştüm. Lanetliler çoktan peşime takılmışlardı. Bir sel gibi tünellere dolmuş, arkamdan geliyorlardı.

Hiç durmadan koşuyordum. Ölmeyi hak eden biri varsa o da Ox'tu. Yine de onu o kadar ölünün arasında görmek... Onu paramparça edebilirlerdi.

Görüntüyü kafamdan atmak ve şimdi ne yapacağıma karar vermek için başımı iki yana salladım. Tünellerin arasında böyle rastgele dolaşıp duramazdım. Lanetliler peşimden gelmeye devam edeceklerdi ve önlerinde olmazsam beni kesinlikle yakalayabilecek kadar kalabalıklardı.

Bir çıkmaz yola ya da dönüşe girersem... Ox'la aynı kaderi paylaşacaktım. Bu büyük bir risk olurdu.

Bir sonraki istasyona geldiğimde platforma çıktım ve nerede olduğuma ya da nereye gideceğime ve buradan nasıl sağ çıkabileceğime ait bir ipucu aramak için duvarları inceledim.

Daha önce, müzeye gittikten sonra buraları keşfe çıktığım zamanlarda istasyonlarda haritalar görmüştüm ve şu anda onlardan birine çok ihtiyacım vardı. Çıplak, köhne duvarlara bakarken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, panik ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

Sonunda lambanın cılız ışığı, kirin ve tozun altındaki solmuş renkleri aydınlatmıştı. Elimi çıldırmışçasına duvara sürttüm ve sonunda haritanın çizgileri ortaya çıktı. Renkleri fazlasıyla solmuş olduğu için tünelleri ve birbirine girmiş farklı çizgileri ayırt edebilmek imkânsız gibiydi. Her yere hızla göz gezdirirken beyaz bir daireyi işaret eden bir okun yanında ŞU ANDA BURADASINIZ yazdığını gördüm.

Sanki bu nokta beni sabit tutan bir çapaymış gibi, titreyen parmağımı üzerine koydum. Nerede olduğumu öğrenmiştim, şimdi de nereye gideceğimi bulmam gerekiyordu.

Arkamdan, tünelin içinden gelen inilti artmış, beni hareket etmeye, koşmaya zorluyordu fakat önce düşünmem gerektiğini biliyordum.

Bedenim soğuktan ve günün gerginliğinden titriyordu. Haritada bulunduğum yerden etrafa dağılan çizgileri, Karanlıklar Şehri'nin altında ya da adanın dışına kadar kıvrılıp duran, bazen geri dönen bazen de öylece sona eren tünelleri takip etmeye başladım.

Bir labirenti andırıyordu ve çizgilerin bir düğüm gibi birbirlerine dolandıkları noktalarda takip etmem imkânsızlaşıyordu. Çok fazla seçenek vardı. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Yumruğumu duvara indirip öfkemi çıkardım ve kendimi odaklanmaya zorladım.

Burada, tek başıma ölmek istemiyordum. Dikenli tellerin içine düştüğümde pes etmemiştim ve şimdi de etmeyecektim. Her zaman

kurtulmanın bir yolu vardı. Esas zor olan, o yolu bulmaktı. Hayatta kalanlar her zaman en güçlü olanlar değildi; bazen en zeki olanlar ve genellikle en şanslı olanlardı. Gözlerimi kapadım, zihnimi istila eden panikten sıyrılmak için derin bir nefes aldım. Sonra gözlerimi açtım ve eksik bir şeyler olduğunu bilerek yeniden haritanın üzerindeki çizgileri takip etmeye başladım.

Tam o sırada, haritanın kenarında bir hız treninin resmini gördüm. Çözümün bu kadar kolay olduğunu anladığımda neredeyse kahkaha atacaktım. Catcher bana bir hız treninden söz etmiş, gemiyi onun sayesinde bulduğunu söylemişti.

Şimdi tek yapmam gereken, onun nerede olduğunu bulmaktı. Bedenimde çağılayan umudun hafifliğiyle haritanın üzerindeki kiri biraz daha sildim ve hız treni resminden haritanın alt kenarındaki yuvarlak bir noktaya bir ok gittiğini gördüm; bu da başka bir istasyon olmalıydı.

Tünellerin nasıl bağlandığını ve oraya nasıl gideceğimi bulmak için çizgileri takip ederken dişlerim soğuktan birbirine çarpıyordu. Hız treni çok uzaktaydı ve bedenim bu kadar mesafeyi katetme fikri karşısında biraz isteksizdi fakat her şeye rağmen bu bir umuttu. En azından şimdi nereye gitmem gerektiğini bildiğim için ölülerin beni yakalayacağı anı bekleyerek amaçsızca daireler çizmeyecektim.

Bir an, Catcher'ın beni beklediğini, gemiyi, suyu, kız kardeşimi ve gökyüzünü düşündüm. Bu düşünceler beni yeniden platformun kenarına doğru sürüklemiş, raylara atlamamı ve yeniden tünellerin içine dalmamı sağlamıştı.

Arkamdan yükselen iniltiler, bedenimi hızlanmaya zorlayan fiziksel bir güç gibiydi fakat bu sefer koşmayacaktım. Hız trenine çok yol vardı ve kendimi yoramazdım. Attığım adımlarda daha tedbirliydim ve düşmemek için lambayı ileriye doğru tutuyordum.

Bedenimde daha fazla kesik ve sıyrık olmasına izin veremezdim çünkü bu daha fazla kan demekti.

Tek sorun, yürürken bedenimin yeterince ısınmamasıydı. Çok geçmeden el ve ayak parmaklarım uyuşmaya başladı. Çatıda balonu şişirirken yaktığımız ateşi düşünerek yeni paltomun önünü sımsıkı kapadım.

Catcher'ın teninin bana hissettirdiği duyguları hatırlamaya çalıştım.

Yalnızca düşüncesi bile ürpermeme yetiyordu.

Kendimi okyanusun üzerinde kaybolmuş bir ateşböceği gibi hissediyordum; karanlıkla çevrelenmiş küçücük, parlak bir ışık gibi. Karanlık öyle derindi ki sanki ötesinde hayat yoktu. Zaman ve mesafe kavramları anlamlarını yitirdi. İlerlediğimden emin olmak için adımlarımı saymaya başladığımı fark ettim.

En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyordum. Susuz kalmamak için duvarlardaki buzlardan faydalanıyordum. Ayaklarımı kaldırmam neredeyse imkânsız hale gelince onları sürüklemeye başladım çünkü Lanetliler arkamdaydı.

Zemin kayganlaşmaya başlayınca ayakta durabilmek için ellerimi buz kaplı duvara bastırdım. Adım atarken kayıyor ve sık sık dengemi kaybediyordum. Dizlerimin üzerine her düşüşümde ayağa kalkmam biraz daha zorlaşıyordu ve ölüler bana daha da yaklaşıyorlardı.

Her duraksamamda ölülerle aramdaki mesafe kısalıyordu.

Çok yorulmuştum. Bedenim tükenmişti. Bitmişti.

İşte Lanetlilerin gerçek canavarlığı bundan kaynaklanıyordu. Benim bedenim yorulurken, kaslarım kramplarla kilitlenirken onlara bir şey olmuyordu. Benim zihnim yalnızca bir dakika dinlenebilmek için haykırırken onlar peşimden sonsuza kadar gelmelerini sağlayacak açlık dışında bir şey bilmiyorlardı.

Benim hareketsiz kaldığım her an onlar hareket ediyorlardı.

Ve ben sonunda durmak *zorunda* kalacaktım. Uyumak için, yemek için, içmek için veya nefes alabilmek için...

Ben sonsuza kadar yürüyemezdim. Ölüler yürüyebilirdi.

Sonumu işte bu getirecekti. Hepimizin sonu uzun zaman önce gelmiş olmalıydı.

Fakat öyle olmamıştı. Annemi, babamı, onların ailelerini veya daha önceki nesilleri yok edememişlerdi.

Tek başıma hayatta kalmayı başardığım zamanlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da bir adım daha atabileceğimdi. Kendime yalnızca bu konuda söz vermem gerekiyordu: Yalnızca bir adım daha ve sonra diğerini düşünmeye başlayabilirdim.

Yalnızca bir sabah daha... Sadece buna odaklanmalıyım.

Ben de öyle yaptım. Ölüler peşimdeydi ve iniltilerinin anlamsız gürültüsü midemi bulandırıyor, başımı döndürüyordu. Kol ve göğüs kaslarım soğuktan sıkışmaya başladığında ben de inişli çıkışlı bir melodi mırıldanmaya başladım.

Boğazım ağrıyordu ve ağzım kurumuştı. Ellerimi duvardaki buzun üzerinde gezdirdim ve dudaklarımın çatlamasını önlemek için elimde kalan su damlalarını dudaklarıma sürdüm. Su pis ve küflü gibiydi; kan tadını andıran metalik bir tadı vardı.

Bir dakika, bir saat, bir gün ya da bir hafta geçmiş olabilirdi. Ben yalnızca bir adım ve arkasından bir adım daha atmaya odaklanmıştım. Dengemi sağlayabilmek için yarı uyuşmuş ellerimi, donmuş duvarlardan ayırmıyordum. Ayaklarımın kaydığını ve yere düşmeden önce kendimi toparlayabileceğimi hissediyordum.

Yeniden yerden kalkarken bacaklarımda morluk üzerine morluk belirliyordu. Peşimdeki inilti öyle içime işlemişti ki sanki bu ses nefes kadar gerekiydi.

Yer altının derinlerine ilerledikçe tünelin eğimi artmış, yerdeki buz da kalınlaşmıştı. Buz tabakası tüneli doldurmaya başladığından başımı tavana çarpmamak için eğilerek yürüyordum. Kaygan zeminde dengemi sağlamak zorlaşmıştı ve sonunda düştüm. Nefesim kesildi, lamba elimden kayıp gitti.

Yerde öylece yatmış, nefes almaya çalışırken cılız ışığın içinde gölgeler belirmeye başladı.

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve gölgelerdeki figürleri hemen tanıdım: şekilsiz kollar, ayık parmaklar, açık ağızlar, göremeyen fakat hâlâ açık olan gözler. Buz ellerimi ve dizlerimi yakıyordu. Birbirine çarpan dişlerimi kontrol edebilmek için ağzımı sımsıkı kapadım.

Bedenlerin bir kısmı buzun içinden dışarı taşmış, zamanda donmuştu. Parmaklar bir tarlayı kaplayan çimler gibiydi, dirsekten bükülmüş bir kol kırık bir ağaç dalını andırıyordu. Her yerdeydiler, çevremi sarmışlardı. Lambam biraz ileride bir çıkıntıya takılmıştı. Buzun içinden fırlamış uzuvlara dikkat ederek lambaya doğru yavaş yavaş süründüm.

Sırtım tavana sürtüyordu. Boşluk o kadar dardı ki lambaya yetişmek için dümdüz yatmam gerekti. Yanağımı buza dayamak zorunda kalınca açık bir ağız ve pençelerle burun buruna geldim.

Ölülerin bazıları uykuda görünüyordu. Onları harekete geçirecek bir yaşayan olmadığı için buraya sıkışmış, o zamandan beri de burada hapsolmuşlardı.

Yerde sürünürken buzun üst tabakasının bedenimin sıcaklığıyla erimeye başladığını hissettim. Lambanın durduğu yerde küçük bir su birikintisi oluşmuştu bile. Peşimdeki ölülerin iniltileri dar boşluktan içeri süzülüyor, dondurucu havayı yoğun bir yalnızlık duygusuyla kaplıyordu.

Kolumu olabildiğince ileriye uzattım ve parmaklarım lambanın ısınmış camından kayınca tek ışık kaynağım iyice uzağa doğru

KARANLIKLAR ŞEHİRİ

yuvarlandı. Ayağıma bir şeyin dokunduğunu hissedince arkama baktım ve bileğimi kavrayan parmakları gördüm. Dişler buzun içinden uzanıyordu. Buz kristalleri çevremde parlıyordu ve ışık son bir kez titreşip sönünce her şey karanlığa gömüldü.

▼ XLIV ▼

Kendimi tutamayarak çığlık attım. Karanlık öyle şaşırtıcı bir yoğunlukla çöküvermişti ki serseme dönmüştüm. Elimi ağzıma bastırarak kendimi susturdum. Hareket eden başka bir bedenin sesini duyuyordum.

Bedeninin yarısı buzun içine gömülü Lanetli'nin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Aşırı yavaş hareketlerle bana uzanmaya çalıştığını aklımdan atamıyordum.

Birkaç tekme attım, sonra da dizlerimi kendime çekerek büzülebildiğim kadar büzüldüm. Tünellerin içinde ses tamamen anlamsızlaşıyordu. Duvara çarparak tavana yükseliyor, yön veya uzaklık konusunda tahminde bulunmayı imkânsız kılıyordu. Arkamda hafif bir hava akımı hissedince hemen en kötü olasılığı; tenime dokunan ölü dudakları düşündüm ve kendimi hemen odaklanmaya zorladım.

Kendi soluklarımı dinledikten sonra yavaşça dikkatimi dışarı verdim. Buzların eriyerek damladığını ve küçük su birikintileri oluşturarak altımda toplandığını duyuyordum. Sonra bir hareket sesi geldi. Uzanan bir kol ya da bacağın sesini ve iniltiden önce gelen hırıltıyı duydum.

Bu tünellere sıkışmış çok fazla ölü olduğunu biliyordum. Her an her şeyin olabileceğini biliyordum. Yan tarafıma döndüm, palayı kavradım ve lambayı en son gördüğüm yere doğru savurdum. Bıçağın metale çarptığını ve camın buzun üzerinde kaydığını duydum.

Panik tüm duyularımı sarmış, beni boğuyor, tüketiyordu fakat yenilmeyi reddediyordum. Palanın ucunun bir kanca gibi lambaya takıldığım hissederek kendime doğru çektim ve cebimdeki çakmaktaşını aramaya koyuldum.

Bir kere çaktım ve ufacık bir kıvılcım, biraz ilerideki ağız ve gözleri aydınlatınca ürperdim.

Bir kez daha çaktım.

Bana doğru uzanan elleri gördüm.

Palayı çıldırmışçasına etrafıma savurdum fakat yalnızca boşluğa ve buza denk geldi. Dizüstü oturarak çakmaktaşını arka arkaya çaktım ve lambanın fitilini parmaklarımla çevirdim. Sonunda bir cızırtı duyuldu ve küçük bir alev belirdi.

İniltiler neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. Lanetlilerin bedenleri donmak üzere olduğundan koyu bir çamura batmış gibi hareketleri yavaşlamıştı fakat hâlâ bana uzanıyorlardı.

Buzu pençeleyerek ve üzerinde sürünerek donmuş tünelin tavanına yakın, dar boşluktan içeri kayıyorlardı.

Lambayı yakmaya çalıştığım birkaç dakika, arayı kapatmalarına yetmişti. Artık ayrıntıları görebiliyordum; elmacık kemiklerinin gölgelerini, çenelerinin sivrilğini, kirpiklerinin kıvrımlarını ve içlerindeki anlamsız arzuyu...

İlki yeteri kadar yaklaşıncı saldırdım. Palanın ucunu gözüne sapladım, ayağımı yüzüne dayayarak destek alıp bıçağı geri çektim ve yeniden saldırdım.

Aralarından geçebileceğim, dar bir geçit oluşturmıştım. Geçerken parmaklarının bacaklarıma süründüğünü hissediyordum. Ancak yeterince hızlı hareket etmiyordum ve etrafımı saran çok fazla ölü vardı.

Bana dokunmalarını engellemek için palayı küçük daireler şeklinde, delicesine savuruyordum fakat yeterli olmuyordu. Aniden tiz bir bağırtı ve bir çatırtı duydum. Altımda bir şey kıpırdayınca kenara yuvarlandım ve palanın ucunu buza saplayarak kendimi ileri ittim.

Tutunmak için iki elimi de kullanmak zorunda kalınca lambayı kenara bırakmam gerekti. Sanki yer yarılmış da dünyayı yutmuştu. Büyük buz parçaları sarsılarak çöküyor, ölüler derinlere gömülüyordu ve buz gibi su bacaklarımin alt kısmına kadar geliyordu.

Bir ölünün bedenine attığım tekmeyle ivme kazandım ve karnımın üzerinde kayarak ileriye gittim. Sonunda ayağa kalkabileceğim yükseklikte bir açıklığa varmıştım.

Ölülerle çevrili buz çıkıntısının üzerinde kalan lambamın loş ışığı yeniden titreşmeye başlamıştı. Cılız ışık, hâlâ bana ulaşmak için çabalayan ve ellerini uzatan, üst üste yığılmış bedenleri aydınlatıyordu. İniltileri inceldi ve suyun bedenlerini yutmasıyla kesildi.

Işığın verdiği güven hissini bırakmak istemiyordum fakat bu ölülerin gerisinde yüzlerce, belki de binlercesi olduğunu biliyordum. Karanlığa döndüm ve boşluğun içinde ilerledim.

Uyuşan ayaklarım beni ileriye taşıırken arkamdaki ölülerin ismini söylediklerini duyar gibi oluyordum. Sanki inlemek yerine, dünyanın sonunu, ölümün geldiğini haber veren bir şarkıyı hep bir ağızdan söylüyor ve “Aaaaannnaaaahhhh” diye bağıyorlardı. Bazen yoluma ölüler çıkıyor, üzerime doğru geliyorlardı. Sesleri kesilip yolum açılana kadar karanlıkta palayı sağa sola savuruyor, bedenlerinin ulaşabildiğim her noktasına saldırıyordum.

Sanki saatlerdir, günlerdir, aylardır karanlıktaydım, hatta karanlığın kendisi olmuştum; boşluğu içime işlemiştii ve şimdi geri çıkmaya çalışıyordu. Bana uyku ve dinlenme gibi yalan vaatlerde bulunuyordu. Vazgeçersem beni sonsuza kadar koruyacağını fısıldıyordu.

Ona inanmayı o kadar istiyordum ki... Yorgunluktan titiyor; sert soğuktan ve buzdan dolayı el ve ayak parmaklarımı, dizlerimi, kulaklarımı ve dudaklarımı hissetmiyordum. Artık içimde hiçbir şey kalmamıştı. Zaman ilerledikçe, titreyen ve sarsılan bir bedenden ibaret hale gelmiştim. Bir an sanki yeniden çocuk olmuş, Elias'la birlikte patıkada yürüyordum. Arkamda ise ağlayan ve ona dönmem için yalvaran kardeşim vardı.

Elias bana elini uzatıyordu ama parmakları sürekli elimden kayıp gidiyordu. Catcher'a seslendim. Herhangi birine seslendim. Yardım istedim. Ancak aldığım tek karşılık iniltiler ve havadaki küf kokusuydu.

Durdum ve geriye döndüm. Acaba her şey buraya kadar mıydı? Hayatım bu şekilde mi sona erecekti? Bu anı yaşayan tüm insanları düşündüm. Catcher'm bana hız trenine tırmandığı geceyi anlattığını hatırladım. Yükseklik korkusunu yenmişti çünkü zaten ölüm onu içten içe yiyip bitirirken kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

İşte, aradaki fark buydu. Benim hâlâ kaybedecek çok şeyim vardı. Kardeşimi, Elias'ı, Catcher'ı ve geleceğimi; gündoğumlarını, yıldızları, Catcher'm dudaklarımda hissettiğim sıcaklığını, karın tadını, baharda açan ilk çiçeklerin kokusunu... Hepsini kaybedecektim.

Gülmeyi, ağlamayı ve arada kalan duyguların hiçbirini bir daha yaşayamayacaktım.

Yeniden karanlığa dönerek yürümeye devam ettim çünkü hâlâ hayatta olduğum için acıyı hissedebildiğimi biliyordum.

Tünellerin istasyonlara açıldığını, önümdeki yolun çatallandığını sesin yankılanışından ve hava akımının değişmesinden anlıyordum. Elimi duvardan çekmeden yürümeye devam ettim. Arka arkaya attığım adımlara o kadar odaklanmışım ki koskocaman bir moloz yığınına takıldığımda serseme döndüm.

Bu yeni bilgiyi nasıl yorumlayacağımı bilemeyecek kadar çok şaşırmışım. Her şeyin burada bittiğini anlamam biraz zaman aldı. Artık daha ileri gidemezdim. Hiç dinmeyen iniltilerle dolu rüzgâr arkamdan eserken karanlıkta öylece durdum.

Lanetlilerin çok uzakta olmadıklarından emindim; yavaş yürüyebildiğimden arayı oldukça kapamışlardı. Tek bildiğim, önümdeki engeli geçmek ve yola devam etmek zorunda olduğumdu. Palayı kalçama taktım ve karanlıkta ellerimle molozları yoklamaya başladım. Küçük taşları yolumdan çekerken bir şey fark ettim.

Hafif bir rüzgâr sesi duyabiliyordum. Kulağımı yığına yaklaştırdıncaya daha ılık olduğunu, açık hava gibi taze ve temiz koktuğunu fark ettim.

Karnım heyecanla kasıldı, içim enerjiyle doldu. Göçüğün üzerinde ellerimi gezdirerek gevşek kısımları kazmaya başladım. Keskin köşeler parmaklarıma batsa da artık umursamıyordum. Yola devam etmek zorundaydım.

Oynak taşları bularak temizlemeye çalışmak acı vericiydi. Sonunda kolumu uzatabileceğim kadar bir boşluk açmışım ki taşlar kayarak yeniden çöktü. Arkamdaki raylarda Lanetlilerin hareket ettiğini duyabiliyordum ve kısa süre sonra karanlıkta çevremi saracaklarını biliyordum.

Bir nefes aldım ve büyük bir parça betonu omzumla iterek hareket ettirmeye çalıştım fakat ayaklarım buzla kaplı zeminde kayınca düştüm.

Bu işi karanlıkta başaramayacağım açıktı. Parçaların birbirlerine nasıl oturduklarını göremiyordum. İçimi bir çaresizlik kapladı. Ateş yakmak için vakit kaybetmek istemiyordum fakat korkarım tek seçeneğim buydu. Geri dönerek tünelde el yordamıyla kuru olan herhangi bir şey aradım ama her şey buzla kaplıydı. Yumruklarımı şakaklarıma bastırdım ve ne yakabileceğimi düşündüm.

Catcher'ın bana verdiği berenin kenarına ve boynumdaki atkıya dokundum. İkisini de çıkardım ve sıkıştırarak bir top haline getirdim. Çakmaktaşı duvara vurarak, yaptığım yumağın üzerinde tekrar tekrar çaktım ancak kıvılcımlar tutuşmuyordu.

İniltiler artmış, çevremi sarmıştı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki sanki dünya sarsılıyordu. Palayı kullanarak başımda kalan saçlardan bir tutamı aceleyle kestim ve atkının üzerine yerleştirdim.

Nefesimi tutarak çakmaktaşı yeniden çaktım. Kıvılcımlar çıktığı halde hâlâ tutuşmamıştı. Bir kez daha çaktım. Yine sonuçsuz kaldım. Ancak üçüncüde kıvılcımlardan biri saçların üzerine düşerek tutuştu, alevler atkının kenarına kadar ilerleyerek büyüdü. Catcher'ın bana verdiği hediyeleri yakmaktan dolayı duyduğum üzüntüyü içime gömerek parlak renklerin küle ve dumana dönüşmesini izledim.

Küçük ateş titreyerek parladığında geri çekilerek göçüğe baktım ve karşı tarafa nasıl geçeceğimi düşündüm. Ağırlığın çoğunu taşıyan bir beton kütesi buldum ve doğrudan ona yönelerek altında birikmiş olan çakılları kazmaya başladım.

Elim açık havaya ulaşınca küçük boşluğu büyütebilmek için kalan beton ve taş parçalarını temizlemeye koyuldum. Yalnızca birazcık daha alana ihtiyacım vardı. Boşluğun içine iyice sıkışarak dışarı baktım ve sonra birinin bana seslendiğini duydum.

▼ XLV ▼

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedim sıkıştığım yerden gerisin geri tünelin içine çıkarak. Alevlerin titreşen ışığında, Ox’un yaklaşık beş altı metre ileride durduğunu gördüm. Korkunç görünüyordu. Üniforması kan içindeydi. Elleri ve kolları ısırik izleriyle doluydu. Yüzü bembeyaz olmuştu. “Senin ölmüş olman gerekiyordu,” diye ekledim.

Gülümsedi. “Henüz değil. Fakat yakında. Tabii sonra da dönüşeceğim.”

Buna inanamıyordum. Başımı önce aşağıya eğdim, derin bir nefes aldım ve tekrar Ox’un yüzüne baktım. “Geri dönüp ters tarafa doğru koşmalıydın,” dedim. “Kurtulabilirdin.”

Omuz silkti. “Teleferikten indiğim an ısırılmıştım zaten.” Duvara doğru sendeledi ve rayların üzerine oturdu. Küçük ateşin ışığı ona güçlkle ulaşıyordu. Gömleğini çıkararak ateşin üzerine fırlattı ve alevlerin güçlenmesini sağladı. Göğsü kimi kalın ve uzun, kimi küçük ve beyaz çizikleri andıran yara izleriyle doluydu.

Bu izlere neyin sebep olduğunu, nasıl bir acı çekmiş olabileceğini düşünmek istemiyordum. Bu adama acımak istemiyordum.

“Ahmak,” diye mırıldandım. “Çok yazık ettin. Bu kadar tantanaya değmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?” Göçükteki taşları temizlemek için bir tekme savurdum.

İri ve karanlık gözlerini bana çevirdi. “Lanetlilerin sonsuz hayatın kendisi, varoluşun bir üst mertebesi olduğuna inanan insanlar var.”

“Hı hı,” diye alay ettim. “Ruhaniler. Onları hapsetmiştin hatırlarsan.”

Derin bir nefes aldı. Çok fazla kan kaybetmişti. Muhtemelen fazla zamanı kalmamıştı ama ne kadar olduğunu kestirmek güçtü. Dayanabildiği kadar dayanacağından emindim.

Bana daha fazla yaklaşmadığını fark edince yeniden çömeldim ve deliği büyütmek için kazdığım moloz yığınının dönerek taşları çıkarmaya devam ettim.

“Bir düşün,” dedi onunla ilgilenmediğim gerçeğini görmezden gelerek. “Bizi hassas kırılgan yapan nedir? Aptallık, aşk, öfke, umut... Onlar bu duyguların hiçbirine sahip değil. Onlar yalnızca sonsuza dek yaşayacak varlıklar.”

“Onların bir hayatı yok,” diye bağırdım. “Gerçek anlamda bir hayattan bahsediyorum,” diye de ekledim ve bu sözlerim karşısında güldü. Karanlıkta dişleri parlıyordu. Son dakikalarını bu şekilde geçirmesine üzüldüm.

Başını eğdi. “Asıl soru da yaşam ve varoluş arasındaki farkın ne olduğu değil mi?” Derin bir nefes daha aldı, sonra soluduğu hava ona yetmiyormuş gibi bir tane daha aldı. Ölürl ölmez dönüşeceğini ve diğer ölürlerin de yaklaştığını bildiğim için hızlandım. “Sen hangisini seçerdin?” diye sordu sesi çatallanarak.

Sonradan ona karşı kullanmam gerekirse diye kenara irice bir taş ayırdım. Palamı da erişebileceğim bir yere koydum. Yaklaşan ölürlerin sesi artık gümbürtü ve uğultuya dönüşünce panikledim.

“Bu bir seçim sayılmaz,” dedim. “Biri insana acı verirken, diğeri duygularını alıp götürüyor.”

Yüzündeki gülümseme genişledi. Eğlendiği belli oluyordu. “Bu, hayattaki en önemli soru değil midir zaten?”

Cevap vermedim. Kazmaya devam ediyordum.

“Benim kötü bir insan olduğumu düşündüğünü biliyorum, Anah,” dedi yumuşak bir sesle. Ona baktım. Yan dönüp neredeyse iki büklüm olmuştu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Konuştuğu, gördüğü son kişi ben olacaktım... en azından hayattayken göreceği.

“Bence hepimiz seçimler yapıyoruz,” dedim alçak sesle. Ve nefesi kesildi.

O dönüşmeden işini bitirmeyi umarak palayı aldım ve ona doğru koşmaya başladım fakat henüz yolu yarılamıştım ki tünellerdeki iniltinin ne kadar yüksek geldiğini, ayaklarımın altında zeminin sarsıldığını fark ettim. Öyle sürekli bir hale gelmişti ki neredeyse alışmıştım. Hava bir anda azaldı ve başımı kaldırıp bakınca önce gözlerini gördüm.

Uzaktaki bir duvarı andıran bir kalabalık halinde bana doğru geliyorlardı. Yeniden dönerek Ox’a baktım. Palayı öyle sıkı tutuyordum ki eklem yerlerim bembeyaz olmuştu. Bedeni seğirmeye başlamıştı bile; ağzı açıldı, ses telleri iflas etmeden önce bir çığlık attı, sonra da yavaşça ayağa kalkmaya başladı.

Buz gibi panik içimi dolduruyordu. Her an hareketsiz kalmama neden olabileceğini hissettim ve buna izin vermeyerek hızla göçüğe doğru koştum.

Ayaklarını sürüyerek, tökezleyerek ve iniltileriyle ortalığı bir uğultuya boğarak bana doğru geliyorlardı. Taştan duvarı yumrukluyor, açtığım boşluktan sığmaya çalışıyordum fakat hâlâ çok dardı.

Arkama bakmadan duramıyordum çünkü hastalıklı bir yanımda ne kadar zamanımın kaldığını bilmek istiyordum. Ox ellerini uzatmış, bana doğru ağır ağır yürürken diğerleri de onun etrafında birikmeye başlamıştı.

Palayla yeniden taşları sökmeye başladım. Boşluğu birazcık bile genişletsem yeterdi. Hatta bir an, boşluktan sığabilmek için bıçakla bir kolumu kesmeyi bile düşündüm fakat bunun bir işe yaramayacağını biliyordum çünkü dışarıya çıkamadan kan kaybından ölürdüm.

O sırada alevler son bir kez titredi ve beni yeniden karanlığa gömdü. Boşluktan incecik, gri, parlak bir ışık süzülüyor, karanlığı bir bıçak gibi yarıyordu.

Yanımda bir şeyin hareket ettiğini fark edince bağırdım ve palayı çıldırmaşçasına rastgele savurmaya başladım. Önce yalnızca boşluğa denk geldi ancak ikinci savuruşumda Ox'a isabet ettiğini hissettim.

İniltiler devam ediyordu. Rayların üzerinden bana doğru gelen başka ölümler de vardı. Hiç durmadan ilerliyorlardı. Kaçış yoktu. Hiç olmayacaktı.

Hepsi üzerime atılarak beni boğacaklardı, sonra ben de tıpkı onlar gibi ortalıkta canlı et kalmayınca kadar amaçsızca gezinecektim ya da burada sonsuza kadar hapsolacaktım.

Bu düşünce karşısında öfkeyle çılgılık attım ve palayla havada geniş bir yay çizip bıçağın bir ölünün bedenine denk geldiğini hissettim. Bedenini tüm gücümle itekledim ve karanlıkta göçüğün içinde açtığım boşluğa doğru atıldım.

Bu sefer son şansım olduğunu biliyordum; ya boşluktan sığacaktım ya da bir Lanetli'ye dönüşecektim. Kaburgalarımı yırtan ve kalçalarımı parçalayan taşları umursamadan ayaklarımla yerden destek alarak bedenimi ittim.

Delik için hâlâ çok iriydim. Karşı tarafta tutunabileceğim bir şey bulmak için uzandım fakat elime taş, toprak ve buzdan başka bir şey gelmedi.

Bir şey beni ayağımdan yakaladı. Ölü parmaklar bileğimi tuttu ve her an bacağımda keskin dişlerini hissedebileceğimi bildiğim için ayaklarımı vahşice savurarak olabildiğince kenara çekildim.

Etrafımdaki taşlar hareket ederek çok az da olsa gevşedi. Fakat bu benim için yeterli olmuştu. Kalçam birden dar boşluktan kurtuldu ve kendimi dışarıya attım. Boşluktan geçince ısırılmadığımdan emin olmak ve o soğuk, yaralı parmakların verdiği histen uzaklaşabilmek için titreyen ellerimle bedenimi yokladım.

Ox'un taze ısırık izleriyle dolu kolları boşluktan dışarı, bana uzanıyordu fakat boşluk onun iri cüssesi için fazla dardı. Sonunda hepsi tekrar uykuya geçene ya da göçük onca bedenin baskısına dayanamayarak yarıp onları dışarıya salana kadar kolları bana uzanmaya devam edecekti.

Ox'un eline baktım... Dakikalar önce hayattaydı. Üç gün önce Catcher'la kavgalarını ayırmak için elimi onun göğsüne bastırmıştım. Ve şimdi ondan geriye yalnızca bunlar kalmıştı.

Dışarıda gece ıslıl ısıldı. Alacakaranlık, tünellerin boşluğundan çok daha aydınlıktı ve gölgelerin içinde bana doğru ayaklarını sürüyerek gelen birkaç ölüyü seçebiliyordum.

Yere çöküp ağlamayı çok istesem de henüz güvende sayılmazdım.

Yerden, tam yanımdan, demir iskeletli bir köprü uzanıyordu. Bağlantı yerlerinin beni taşıyıp taşımayacağını kontrol ederek tırmanmaya başladım. Yukarıdan bakınca, tünelden çıkan raylar ufka doğru uzayıp gidiyordu. Burası terk edilmiş gibiydi ve dinlenmek için kendime birkaç dakika vakit vererek yere oturup dizlerimi göğsüme çektim.

Ve ağlamaya başladım. Ölülerin parmaklarını hâlâ üzerimde hissediyor, iniltilerini hâlâ duyabiliyordum. Bedenimin her noktası yaralanmış ve bitkin düşmüştü. Kaslarım öyle tükenmişti ki artık ağrııyorlardı bile.

Fakat hayattaydım.

Ve şimdi yaşama zamanıydı.

Ufka doğru baktım. Sol tarafımda, sabahın ilk işareti olan bir ışık hüzmesi gökyüzünde geziniyordu fakat bu bile rayların ileriye doğru devam ettiğini görmem için yeterli olmuştu. Catcher ve diğerlerini bulmakta kararlı olduğum için kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

Uzun zamandır tünellerin içinde kapalı kalınca soğuk içime işlemişti ve düz çizgide yürümem imkânsızdı. Ancak demirler dardı ve bazı tahtalar çürümüştü, bu nedenle sağlam adım atabilmek için tüm dikkatimi vermem gerekiyordu. Birkaç ölü, aşağıda yavaş yavaş yürüyor, köprüye uzanmaya çalışıyorlardı fakat arkamda gürleyen bir sürünün sesi olmadığı için bu sisli sabah oldukça sessiz sayılırdı.

Demir köprü beni geniş, çıplak arazilerin, otlarla kaplanmış yanık tuğlaların üzerinden geçirdi. Sonra büyük bir mezarlığı geçerek paslı tren lokomotiflerinin bulunduğu bir bölgeye geldim. Her yerden ölümler çıkıyor, ben tepelerinde yürürken onlar da aşağıdan takip ediyorlardı. İnleyerek yukarıya uzandıklarını görmezden geliyordum.

Sonunda, hava aydınlanmaya başladıkça, ilerideki sisin içinden bir yapı görünmeye başladı. Aşağı yukarı dalgalanırcasına duran güzel raylar, hareket eden bulutların arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Hayal görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturdum.

Umut etmek neredeyse çok acı veriyordu. Bu, resimdeki hız treni olmalıydı. Catcher'ın bana söz ettiği hız treni... Gözlerim yaşlarla dolarken parmaklarımı dudaklarıma bastırarak yutkundum.

Bedenim ufacık bir rahatlama fırsatı için yanıp tutuşurken, bağırarak, çığlık atmak istiyordum fakat hâlâ inanamıyordum. Dünyanın yeniden başıma yıkılmasını bekleyerek yavaşça ilerledim.

Bu kadar uzağa gelmiş olabileceğime, başarmış olabileceğime inanamıyordum.

Yaklaştıkça, demirlerin asmalarla kaplı bir yolun üzerinden uzanan bir köprüye bağlandığını gördüm ve çok yaklaşan birkaç Lanetli'yi atlatarak köprüye tırmandım. Eski köklere ve taşlara takılarak kalçalarıma kadar uzanan otların arasından güçlükle ilerledim. Attığım her adımdan sonra durmak istiyordum fakat kendime bir adım daha ve sonra son bir adım daha diye söz veriyordum. Gözlerimi hız treninden bir saniye bile ayırmıyordum. Yaklaştıkça boynumu dikleştirdim.

Sabah pusu rayların üst kısmını kaplamıştı ve buz gibi, bembeyaz bir sis yapının kıvrımlarına yerleşmişti.

En yüksekteki kıvrımın üzerinde bir şeyin hareket ettiğini görünce donakaldım. Bu bir gölgeydi. Bir insanın gölgesiydi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Tam o sırada suyun üzerinden bir rüzgâr esti ve gölgeyi gizleyen sisi alıp götürdü.

Boynunun kıvrımı, omuzlarının şekli... İçimde hareket eden her şey durdu.

Bu *Catcher*'dı.

Sırtı bana dönük bir şekilde oturmuş, sahilin ötesindeki okyanusa bakıyordu.

Sesimi çıkarabilmek biraz zamanımı aldı ve sonunda, "Neye bakıyorsun?" diye bağırdım. İçime dolan taze enerjiyle hız trenine tırmanmaya başladım.

Catcher bir an sıçradı, dengesini sağlamak için kollarını uzattı, etrafına bakındı ve beni gördü. Hareketsiz kaldı, gözleri kocaman açıldı ve sesini çıkaramasa da dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Ben henüz yukarıya varmadan elini uzatarak beni kavrayıp çekti. Ellerini bedenimde, kollarımda, bacaklarımda, omuzlarımda ve boynumda gezdirdikten sonra başımı avuçlarının arasına aldı.

Yüzünü kendime doğru çekerek onu öperken sıcaklığını, ateşini ve içindeki arzuyu hissettim.

“Yaşıyorsun,” dedi.

“Buradasın,” dedim.

“Yaralanmadın, ısırılmadın ya?” Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Başımı iki yana salladım. “Yaralanma konusunda bir şey diyemeyeceğim ama en azından ısırılmadım,” dedim gülümseyerek.

Bu sözlerim anın gerginliğini silip attı. Kahkahalar atıyor, bir yandan da ağlıyorduk. Beni kendine çekerek başını boynuma yasladı. Gökyüzü daha önce hiç görmediğim milyonlarca parlak rengiyle etrafımızı sararken başımı arkaya eğdim.

Parmağını çenemde gezdirirken sıcaklığı şimdi çok tanıdık geliyordu. Sanki benim bir parçamdı. “Annah... canım benim,” diye mırıldandı ve gözlerime bakabilmek için başımı kaldırdı.

O kadar mutluydum ki ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum. Tek bildiğim bu adamı sevdiğimdi. Ve hayatımı onunla yaşamayı –gerçekten yaşamayı– her şeyden çok istiyordum.

“Benim,” diye fısıldadım, parmaklarımı onunkilere kenetledim ve ona daha sıkı sarıldım. Yaşamamın anlamı buydu. Bizi ayakta tutan, savaşmamızı, gelişmemizi ve büyümemizi sağlayan bu sevgi, bu ihtiyaçtı. Bu dünyada umut ve sevgi var oldukça, hayat her zaman devam edecekti.

O an yalnızca ikimiz ve yeni şeyler vadederek doğan gün vardı. Birbirimize iyice sokularak ucu bucağı olmayan ufka baktık.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

Gözlerinde beliren heyecanla gülümsedi. “Bu,” dedi dönüp bir yeri işaret ederek. Nefesimi tutarak baktım ve tuttuğum nefesi bir kahkahayla bıraktım. Sahilin aşağı kısımlarında, suya doğru çıkıntı yapan, tel örgülerle çevrili bir yarımada, her türlü renk ve boyutlarda balonla dolmuştu. Rüzgârla salman kır çiçeklerini andıran balonların etrafında toplanan insanlar, el sıkışıyor, birbirlerine sarılıyorlardı.

“Ve şu,” dedi, kıyıda hareketsiz bir şekilde duran büyük gemiyi işaret ederek. Geminin güvertesi, kıyıdan gemiye gidip gelen küçük tekneler sayesinde oldukça işlek görünüyordu. “Gabry ve Elias çoktan bindiler. Herkese yetecek kadar erzakımız ve yerimiz olup olmadığını kontrol ediyorlar. Önce Vista’ya gideceğiz ve sonra...” Duraksadı ve sanki tek vücut olmak istercesine beni sıkıca kendine çekti. “Sonra hayatta kalanları arayacağız. Biz kurtulabildiysek, bunu başaran başkaları da olmuştur.”

Henüz buna inanmaya hazır olmadığım için sadece başımı salladım.

“Başardım,” diye fısıldadı Catcher kulağıma. Sonra hafifçe geri çekilerek alnını benimkine dayadı.

Tünelden çıkamayacağımı düşündüğüm o an aklıma geldi. Bunun üzerinde kıvrılıp yatmak, uyumak ve ölülerin beni almasına izin vermek istemiştım. “Neredeyse vazgeçecektim,” diye itiraf ettim. Yalnızca mırıldanabilmişim çünkü bu sözcükleri söylemek bana kendini zayıf biri gibi hissettiriyordu.

Başını geriye çekerek ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. Yanığımdan süzölen gözyaşının yolunu parmağıyla takip etti. “Ama vazgeçmedin.”

KARANLIKLAR ŞEHİRİ

Bakışlarımı ondan ayırarak, adadaki insanlara, gemide erzak taşıyanlara baktım. Onlar da vazgeçmemişlerdi. Ne Teşkilat'ın, ne İsyan'ın ne de Lanetliler sürüsünün karşısında yılmamışlardı. Onlar için küçücük umutlar, karanlık gökyüzündeki yıldızlar olmuştu.

“Ve asla vazgeçmeyeceğim,” dedim, doğruluğunu içimde hissederek.

Catcher beni kendine çektiğinde kalp atışlarının benimkilere karıştığını hissettim. Gözlerimi kapadım ve okyanusun, kıyıyı durmaksızın okşayan suyun sesini dinledim.

Küçükken babam Jacob bana okyanustan bahsederdi. Orman'daki bitmez tükenmez patikalar boyunca, umutsuzluğun kalın bir duvar gibi önlerine çıktığı anlarda ona anlatılan hikâyeleri bana da anlatırdı. Okyanusun sonsuz olasılıklarla dolu, umudun ufuk kadar uçsuz bucaksız olduğunu söylerdi. Ve şimdi ufkun sonsuzluğuna bakarken bunun doğru olduğunu anlıyordum.

▼ TEŞEKKÜRLER ▼

Her günümü en sevdiğim işi yapıp hikâyeler yazarak geçirecek kadar şanslı olduğum için inanılmaz mutluyum. Hayalimi gerçeğe dönüştüren tüm okurlara, kitapçılara, kütüphanecilere, öğretmenlere ve kitapseverlere teşekkür ederim!

Bir kitabın fikir aşamasından raflara taşınması sürecinde çok fazla insanın emeği vardır ve bu insanlar olmasaydı kesinlikle yolumu bulamazdım. Kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar harika biri olan temsilcim Jim McCarthy'ye; görüşleri ve sabrıyla beni her zaman şaşırtan editörüm Krista Marino'ya kocaman teşekkürler. Beverly Horowitz ve Delacorte Yayınevi'nin tüm ekibi bana inanılmaz derecede destek oldular: Meg O'Brien, Jessica Shoffel ve halkla ilişkilerden sorumlu Kelly Galvin benim adıma hiç yorulmadan çalışarak muhteşem işler başardılar. Jocelyn Lange ve Telif Hakları Departmanı'na; kitaplarımı coşkuyla karşılayan satış temsilcileri Lauren Gromlowicz, Deanna Meyerhoff, Tim Mooney ve Dandy Conway'e teşekkürler. Kitap tasarımcım Vikki Sheatsley harika bir iş çıkararak bir kez daha yeteneğini kanıtladı ve Colleen Fellingham ile Barbara Perris ayrıntılarla uğraşırken fazlasıyla sabırlıydılar.

Benimle birlikte beyin fırtınası yapan, bana fikir veren, beni eleştiren ve vakitlerini bana ayıran bu kadar dostum olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Vakitlerini ve desteklerini hiç esirgemeyen Diana Peterfreund, Saundra Mitchell, Sarah MacLean, Aprilynne Pike, Sarah Cross, Sarah Rees Brennan, Ally Carter, Kami Garcia, Margaret Stohl, Holly Black, Jackson Pearce, Maggie Stiefvater, Kristin Finlon, 2009 Yeni Yazarlar Topluluğu ve diğer herkese kocaman teşekkürler.

Her zamanki gibi, bu kitap için yaptığım araştırma beni inanılmaz yerlere götürdü. Dr. Gavin Macgregor-Skinner'a minnettarım; ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID) ve ABD Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezleri (CDC)'yle yürüttüğü çalışmaları, küresel salgınların ilerleyişi ve etkilerini anlamamda çok yardımcı oldu. Ayrıca bana zombilerin varsayımsal biyolojik özelliklerini anlatan Dr. Jason Davis'e teşekkür ederim; kitapta bu konuyla ilgili bütün hatalar tamamıyla bana aittir. Kelly, Jessica ve Krista'ya benimle New York Transit Müzesi'ni gezdikleri ve Sarah MacLean'e benimle yaptığı uzun metro gezileri için teşekkür ederim.

Dilworth Kahvecisi, Kebob Restoran ve 300 East'in misafirperverliği olmasaydı, evden çıkıp da çalışmaya vakit bulamazdım. Tabii Dennis ile ortağına bize Jake'i verdikleri için ve beni JP'yle evlendiren Scott'a kocaman teşekkürler.

Geçtiğimiz yıl işlerimi zamanında bitirebilmek için fazladan birkaç kelime yazabilmek uğruna tatillerde ortadan kaybolduğumda gösterdikleri anlayış nedeniyle aileme özel bir teşekkür borçluyum. Ailem; Tony Ryan; Bobby ve Doug Kidd; kız kardeşlerim Jenny Sell ve Chris Warnick (ve eşleri!); yeni ailem, John, Jane ve Jason Davis, her zaman sevgi ve destekleriyle yanımda olmaya devam ediyorlar.

Son olarak eşim JP'ye (yaşasın!): Kendime inancımı kaybettiğim zamanlarda bile bana her zaman inandığın için teşekkür ederim.

▼ YAZAR HAKKINDA ▼

Greenville, Güney Carolina'da doğup büyüyen Carrie Ryan, Williams Koleji ve Duke Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. *Karanlıklar Şehri*, yazarın *Diriliş* üçlemesinin son kitabıdır. Carrie Ryan, Charlotte, Kuzey Carolina'da yaşamakta ve yazarlığını sürdürmektedir. Yazar hakkında daha fazla bilgi için www.carrieryan.com adresini ziyaret edebilirsiniz.